

DAN
BROWN

CONSPIRATIA

Dan Brown

Conspirația
(Deception Point)

2001

NOTA AUTORULUI

Delta Force, National Reconnaissance Office și Space Frontier Foundation sunt organizații reale. Toate tehnologiile descrise în acest roman există cu adevărat.

„Dacă această descoperire se confirmă, ea va oferi una dintre cele mai uluitoare perspective dezvăluite vreodată de știință despre universul nostru. Implicațiile acestei descoperiri sunt aproape imposibil de stabilit în acest moment. Chiar dacă promite să ofere răspunsuri la unele dintre cele mai vechi întrebări ale omenirii, ea are darul de a ridica și alte întrebări, la fel de esențiale.”

Președintele Bill Clinton, în timpul unei conferințe de presă după anunțul unei descoperiri botezate ALH84001, la data de 7 august 1997.

PROLOG

În locul acesta uitat de Dumnezeu, moartea putea lua nenumărate forme. Geologul Charles Brophy se confruntase cu splendoarea sălbatică a acestei zone vreme de ani întregi, totuși nimic nu-l putea pregăti pentru o soartă atât de necruțătoare și de neobișnuită ca aceea care îl aștepta.

Cei patru câini husky trăgeau prin tundră sania în care se găsea echipamentul lui de cercetare, când, deodată, încetiniră ritmul și-și ridicară capetele înspre cer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brophy, coborând din sanie.

Dincolo de norii de furtună care se adunau, se ivi un elicopter de transport cu două rotoare, manevrat cu o extraordinară dexteritate printre piscurile de gheață.

„Ce ciudat!” își zise el. Nu văzuse niciodată elicoptere în această zonă din extremitatea nordică. Aparatul ateriză la cincizeci de metri depărtare, ridicând vârtejuri înțepătoare de zăpadă. Câinii chelălăiră, speriați.

Ușile elicopterului se deschiseră și coborâră doi bărbați înarmați cu puști, îmbrăcați în salopete albe de iarnă, care se îndreptară grăbiți spre Brophy.

— Doctorul Brophy? îl întrebă unul din ei.

Geologul era descumpănit.

— De unde îmi știți numele? Cine sunteți?

— Scoateți-vă stația radio, vă rog.

— Poftim?

— Faceți ce vi se spune!

Uimit, Brophy scoase stația din haina groasă.

— Trebuie să transmiteți un apel de urgență. Puneți stația pe frecvența de 100 KHz.

„100 KHz? se miră Brophy, neînțelegând nimic. Nimeni nu poate să recepționeze ceva la o frecvență atât de joasă.”

— A fost vreun accident?

Cel de-al doilea bărbat ridică arma și o îndreptă spre

capul lui Brophy.

— Nu avem timp de explicații. Faceți ce vi s-a spus!
Tremurând, Brophy reglă stația pe frecvența indicată.
Primul bărbat îi înmână un bilet.

— Transmiteți acest mesaj. Acum!

Brophy privi biletul.

— Nu înțeleg. Informația aceasta este incorectă. Nu am...
Bărbatul îi lipi arma de tâmplă.

Vocea lui Brophy tremura în timp ce transmitea bizarul mesaj.

— Bine, zise primul bărbat. Acum urcă-te împreună cu câinii în elicopter!

Sub amenințarea cu arma, Brophy reuși să-și suie câinii și sania în elicopter, cu ajutorul unei rampe. Imediat ce operațiunea fu îndeplinită, aparatul decolă, îndreptându-se spre vest.

— Cine naiba sunteți? ceru Brophy să afle, transpirând în haina groasă. „Și ce sens avea mesajul acela?!”

Bărbații nu-i răspuseră.

Vântul șuiera înăuntru prin ușa deschisă a elicopterului în timp ce acesta lua înălțime. Cei patru husky ai lui Brophy, încă legați la sania încărcată, începură să chelălăie.

— Măcar închideți ușile, le ceru Brophy. Nu vedeți că animalele sunt speriate?

Din nou nu primi niciun răspuns.

Când elicopterul ajunsese la o altitudine de 1200 de metri, rămase suspendat deasupra unui lanț de prăpăstii și crevase. Deodată, cei doi bărbați se ridicară și, fără un cuvânt, apucară sania încărcată și o împinseră prin ușa deschisă. Brophy privi îngrozit cum câinii încearcă în zadar să se opună greutateii enorme care îi trăgea după ea. Într-o clipă animalele dispărură, urlând în timp ce cădeau din elicopter.

Brophy se ridicase în picioare țipând, când bărbații îl înșfăcară și îl târâră spre ușă. Paralizat de groază, Brophy lovi cu pumnii, încercând să se ferească de mâinile viguroase care îl împingeau afară.

Împotrivirea fu zadarnică. Câteva momente mai târziu, se rostogolea spre abisul de dedesubt.

1

Restaurantul Toulos, care se află chiar lângă Capitol Hill, se laudă cu un meniu *politically incorrect*, care include vițeluş și *carpaccio* de cal, ceea ce îl transformă, ca o ironie, în locul cel mai căutat de protipendada Washingtonului pentru luarea micului dejun. În această dimineață, Toulos era aglomerat - o adevărată larmă făcută de folosirea tacâmurilor din argint, de mașinăriile de făcut cafea espresso și de conversațiile purtate prin intermediul telefoanelor celulare.

Șeful de sală tocmai lua o înghițitură din Bloody Mary-ul său pe care îl bea de dimineață, când își făcu apariția o femeie. Omul se întoarse spre ea afixându-i un zâmbet pe care-l exersa de mult timp.

— Bună dimineața, rosti el. Cu ce vă pot ajuta?

La treizeci și ceva de ani, femeia era foarte atrăgătoare. Purta pantaloni gri din bumbac, pantofi fără toc clasici și o bluză de firmă de culoarea fildeșului. Stătea drept, cu bărbia chiar ușor ridicată, nu ca un indiciu al aroganței, ci mai degrabă ca un semn al forței. Părul ei era castaniu deschis, coafat după canoanele celui mai popular stil în Washington: „femeia-ancoră” - adică o coafură bogată în volum și întoarsă spre interior la nivelul umerilor... cu părul suficient de lung pentru a fi sexy, dar în același timp suficient de scurt pentru a-i aminti oricărui interlocutor că tânăra se socotea ceva mai deșteaptă decât acesta.

— Am întârziat puțin, rosti ea pe un ton indiferent. Am programată o întâlnire la micul dejun cu senatorul Sexton.

Șeful de sală se enervă brusc. „Senatorul Sedgewick Sexton.” Senatorul era un obișnuit al localului și unul dintre cei mai faimoși oameni ai momentului din întreaga țară. Cu o săptămână în urmă, după ce învinsese la scor în toate cele douăsprezece circumscripții republicane la așa-numita Super Marșea Electorală, senatorul își asigurase practic

sprijinul partidului la nominalizarea pentru alegerile la președinția Statelor Unite. Mulți credeau că senatorul are o șansă foarte mare de a-i fura fotoliul de la Casa Albă actualului președinte la alegerile din toamnă. În ultima vreme, chipul lui Sexton părea să se regăsească în toate revistele din țară, alături de sloganul de campanie electorală suprapus imaginii Americii: „Stop cheltuielilor. Start refacerii”.

— Senatorul Sexton se află în separeul domniei sale, îi zise șeful de sală. Și dumneavoastră cine sunteți?

— Rachel Sexton. Fiica lui.

„Ce prostie am făcut”, își spuse bărbatul. Asemănarea era frapantă. Femeia avea ochii pătrunzători ai senatorului și aceeași siluetă rafinată, acel aer șlefuit al nobilimii vechi. Senatorul reușise în mod clar să paseze generației următoare trăsăturile sale fine, cu toate că Rachel Sexton părea să își poarte frumusețea naturală cu o grație și o modestie din care tatăl ei ar fi avut ce învăța.

— E o plăcere să vă avem printre noi, domnișoară Sexton.

În timp ce o conducea pe fata senatorului către masa tatălui ei, șeful de sală se simți rușinat de mulțimea de priviri lascive care o urmăreau pe femeie... unele discrete, altele de-a dreptul nerușinate. Puține femei luau masa la Toulos și doar câteva arătau la fel de bine ca Rachel Sexton.

— Mișto trup, șopti un mesean. Sexton și-a găsit deja o nevastă nouă?

— E fata lui, idiotule, îl apostrofă un altul.

Individul chicoti:

— Așa cum îl știu eu pe Sexton, probabil c-ar regula-o chiar și pe ea.

Când ajunse la masa tatălui ei, Rachel văzu că senatorul era prins într-o discuție aprinsă la telefonul său celular despre unul dintre succesele lui recente. Se uită la Rachel doar atât cât să bată cu degetul în ceasul Cartier pe care-l

avea la mână, amintindu-i astfel că întârziase.

„Și mie mi-a fost dor de tine”, îi răspunse Rachel în gând.

Primul dintre cele două prenume ale tatălui ei era Thomas, deși el alesese cu mult timp în urmă să-l folosească pe cel de-al doilea. Rachel bănuia că motivul fusese faptul că lui îi plăcea aliterația creată. Senatorul Sedgewick Sexton. Individul era un animal politic cu părul argintiu și limba mieroasă, înzestrat cu aspectul unui medic din serialele de duzină, o înfățișare cum nu se putea mai potrivită dacă privim lucrurile prin prisma talentelor sale de actor.

— Rachel!

Bărbatul își închise telefonul celular și se ridică să își sărute fata pe obraz.

— Bună, tată, îl salută ea, dar nu-i răspunse la sărut.

— Arăți epuizată.

„Iar începe”, își spuse.

— Am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

— N-am voie să-mi invit fata în oraș la micul dejun?

Rachel învățase de mult că, de obicei, tatăl ei voia să o întâlnească doar dacă urmărea ceva anume.

Sexton sorbi o gură de cafea:

— Deci, cum o mai duci?

— Sunt ocupată. Văd că îți merge campania de minune.

— Oh, să nu discutăm despre afaceri.

Sexton se aplecă peste masă și își coborî vocea:

— Cum e tipul ăla de la Departamentul de Stat cu care ți-am făcut cunoștință?

Rachel pufni, simțind deja nevoia imperioasă de a se uita la ceas.

— Chiar n-am avut timp să-l sun, tată... Și aș vrea să încetezi să mai...

— Trebuie să-ți faci timp pentru lucrurile importante, Rachel. Dacă-ți lipsește dragostea, restul nu mai are niciun sens.

În mintea lui Rachel se perindară câteva replici, dar ea se hotărî să nu îi răspundă. Când era vorba de tatăl ei, faptul

că era o persoană mai în vârstă nu constituia un impediment.

— Ai vrut să mă vezi, tată? Spuneai că e ceva important.

— Chiar este.

Privirea tatălui ei o cerceta cu atenție.

În fața lui, Rachel simți cum o parte a argumentelor create tocmai pentru a se apăra dispar. Îi blestemă în gând forța și puterea. Ochii erau darul cel mai de preț al senatorului – Rachel era aproape sigură că acest dar îl va purta pe senator până la Casa Albă. Ochii lui se puteau umple de lacrimi la comandă, ca apoi, după doar o secundă, să se limpezească precum o fereastră deschisă către un suflet înflăcărat, un legământ de încredere adresat tuturor. „Totul se rezumă la încredere”, îi spusese el întotdeauna. Senatorul pierduse cu mulți ani în urmă încrederea fiicei sale, dar o câștiga acum, cu pași repezi, pe cea a unei țări întregi.

— Vreau să-ți fac o propunere, rosti senatorul Sexton.

— Dă-mi voie să ghicesc, veni replica lui Rachel, încercând să revină în forță. Vreun divorțat de soi care-și caută o nevastă tânără?

— Nu te amăgi singură, dulceață! Nu mai ești chiar așa de tânără!

Rachel ar fi vrut să se facă mică de tot, senzație pe care o resimțea adesea când se întâlnea cu tatăl ei.

— Vreau să-ți arunc un colac de salvare! îi zise el.

— Habar n-aveam că mă duc la fund!

— Tu nu te duci! Președintele, da! Ar trebui să sari în altă barcă până nu e prea târziu.

— N-am mai discutat pe tema asta?

— Gândește-te la viitorul tău, Rachel! Ai putea să vii să lucrezi pentru mine.

— Sper că nu de-asta m-ai invitat la micul dejun!

Vocea calmă a senatorului începu să dea ușoare semne de nerăbdare:

— Rachel, tu nu înțelegi că faptul că tu lucrezi pentru el are efecte negative asupra mea... Și asupra campaniei

mele.

Rachel oftă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

— Tată, eu nu lucrez pentru președinte. Nici măcar nu *m-am întâlnit* cu președintele. Muncesc în Fairfax, pentru numele lui Dumnezeu!

— Politica înseamnă imagine și percepție, Rachel. Tu *dai impresia* că lucrezi pentru președinte.

Rachel pufni, încercând să-și păstreze calmul:

— Am muncit prea mult ca să obțin slujba asta, tată! Nu renunț la ea!

Senatorul își miji ochii și-o sfredeli cu privirea:

— Știi, câteodată egoismul ăsta al tău chiar că...

— Domnul senator Sexton?

Lângă masă apăruse ca din senin un reporter.

Dispoziția lui Sexton se schimbă instantaneu. Rachel oftă și luă un corn din coșul de pe masă.

— Ralph Sneed, se recomandă reporterul. *Washington Post*. Pot să vă pun câteva întrebări?

Senatorul îi zâmbi și își șterse gura cu un șervețel:

— Cu multă plăcere, Ralph. Dar să nu dureze mult. Nu-mi place să-mi beau cafeaua rece.

Reporterul râse ca la comandă:

— Bineînțeles, domnule.

Scoase un minicasetofon și îl porni:

— Domnule senator, în intervențiile dumneavoastră televizate faceți apel la o legislație care să asigure salarii egale pentru femei... precum și la reduceri de impozite pentru familiile tinere. Puteți să ne explicați care e logica acestor afirmații?

— Desigur. Pur și simplu sunt un admirator înfocat al femeilor și al familiilor puternice.

Rachel era cât pe ce să se înece cu o bucată de corn.

— Iar în ceea ce privește familiile, continua reporterul, vorbiți foarte mult despre educație. Ați propus mai multe reduceri de buget care au stârnit mari controverse în efortul de a se aloca fonduri mai mari școlilor din aceasta țară.

— Cred sincer că tinerii sunt viitorul acestei țări.

Lui Rachel nu-i venea să creadă ca tatăl ei se coborâse până la a cita din textele cântecelor pop.

— Încă o întrebare, domnule, zise reporterul. În ultimele săptămâni ați înregistrat un salt uriaș în sondaje. Președintele are de ce să-și facă griji. Ne puteți împărtăși gândurile dumneavoastră legate de aceste succese recente?

— Cred că aici e vorba de încredere. Americanii încep să înțeleagă că președintele nu se mai poate bucura de sprijinul populației în deciziile dure pe care trebuie să le ia. Imensele cheltuieli pe care le face guvernul îndatorează această țară tot mai mult, iar americanii încep să înțeleagă că a sosit timpul ca aceste cheltuieli să înceteze și să înceapă procesul de refacere.

În acea clipă, pagerul din geanta lui Rachel începu să sune, de parcă ar fi vrut să pună capăt discursului retoric al tatălui ei. În mod normal, sunetul electronic ascuțit ar fi venit ca o întrerupere neplăcută, însă, în acel moment, pentru ea aproape că semăna cu o melodie.

Senatorul se strâmbă, indignat că fusese întrerupt.

Rachel pescui pagerul din geantă și apăsă o secvență prestabilită de cinci butoane, confirmând astfel că era într-adevăr persoana căreia îi era destinat mesajul. Sunetul se opri și LCD-ul începu să clipească. Era semnalul că în decurs de cincisprezece secunde Rachel urma să primească un mesaj securizat.

Sneedeen îi zâmbi senatorului:

— Este clar că fata dumneavoastră este o femeie ocupată. Mă bucur să constat că vă mai găsiți timp pentru a lua masa împreună!

— Cum v-am mai spus, familia e întotdeauna pe primul plan!

Sneedeen încuviință, apoi îi aruncă o privire mai tăioasă.

— Pot să vă întreb, domnule, cum vă gestionați, dumneavoastră și fata dumneavoastră, conflictul de interese?

— Conflict?

Senatorul Sexton își înclină capul cu o expresie de totală nedumerire:

— La ce conflict vă referiți?

Rachel își ridică privirea, strâmbându-se de teatru pe care-l juca taică-său. Știa precis încotro se îndrepta discuția. „Lua-i-ar naiba pe reporteri”, își zise ea. Jumătate dintre ei se găseau pe ștatele de plată ale partidelor politice. Întrebarea reporterului era una dintre cele pe care jurnaliștii le numeau *grapefruit*, adică o întrebare menită a fi în aparență dură, dar care în realitate îi ridica mingea la fileu senatorului – o minge pe care tatăl ei o putea folosi ca să dea câteva lovituri decisive în cele mai diverse direcții.

— Păi, domnule... tuși reporterul, mimând stinghereala. Conflictul stă în faptul că fiica dumneavoastră lucrează pentru „inamic”.

Senatorul Sexton izbucni într-un hohot de râs, eliminând imediat tensiunea creată:

— În primul rând, Ralph, președintele și cu mine nu suntem *dușmani*. Pur și simplu suntem doi patrioți care au idei diferite despre modul în care trebuie condusă țara pe care o iubesc.

Reporterul radia de satisfacție. Nada fusese bine aruncată.

— Și în al doilea rând?

— În al doilea rând, fiica mea nu este angajată președintelui; ea este angajată Serviciilor de Informații. Compilează rapoarte cu date și trimite rezultatele la Casa Albă. Este o poziție cât se poate de neînsemnată.

Făcu o pauză și se uită la Rachel:

— De fapt, draga mea, nu sunt nici măcar sigur că l-ai *întâlnit* vreodată pe președinte, nu-i așa?

Rachel se uită fix la tatăl ei, străfulgerându-l cu privirea.

Pagerul începu să scoată niște zgomote și atrase atenția lui Rachel asupra mesajului care tocmai apărea pe ecran:

„RPRT DIRNRO STAT”

Rachel descifră instantaneu mesajul și se încruntă.

Veștile erau neașteptate și, cu siguranță, proaste. Acum chiar avea un motiv să plece de la întâlnire:

— Domnilor, rosti ea, mă doare sufletul, dar chiar trebuie să plec. Am întârziat la lucru.

— Domnișoară Sexton, i-o reteză scurt reporterul, înainte de a pleca, mă întrebam dacă puteți comenta zvonul conform căruia dumneavoastră ați cerut această întâlnire la micul dejun pentru a discuta posibilitatea de a vă părăsi actuala slujbă ca să vă alăturați campaniei tatălui dumneavoastră.

Rachel se simți de parcă îi aruncă cineva cafea fierbinte drept în față. Întrebarea o luase complet pe nepregătite. Se uită la tatăl ei și înțelese din rânjetul lui că întrebarea fusese pregătită dinainte. Vru să se arunce peste masă și să-l înjunghie pe senator cu furculița.

Reporterul îi vârî reportofonul sub nas:

— Domnișoară Sexton?

Rachel îl privi țintă pe reporter:

— Ascultă, Ralph, sau cum naiba te-o mai fi chemând, să-ți intre bine în cap un lucru: nu am nici cea mai mică intenție de a renunța la slujba actuală ca să lucrez pentru senatorul Sexton, iar dacă publici altceva, o să ai nevoie de un clește mare ca să-ți scoți reportofonul din fund!

Se părea că ochii reporterului mai aveau puțin și-i ieșeau din orbite. Își închise reportofonul, stăpânindu-și cu greu un rânjel:

— Vă mulțumesc amândurora!

După care se făcu nevăzut.

Rachel regretă imediat această ieșire. Moștenise temperamentul tatălui ei și se ura pentru asta. „Cu calm, Rachel. Cu foarte mult calm.”

Taică-său se uită la ea dezaprobator:

— Ai face bine să iei niște lecții de bună purtare.

Imediat Rachel începu să-și strângă lucrurile:

— Întâlnirea asta a luat sfârșit!

Senatorul părea că oricum terminase cu ea. Își scoase mobilul ca să dea un telefon:

— La revedere, dulceață. Treci pe la birou într-o zi să ne saluți. Și mărită-te odată, pentru numele lui Dumnezeu! Ai treizeci și trei de ani!

— Treizeci și patru, i-o întoarse ea. Secretara ta ți-a trimis o înștiințare.

El murmură trist:

— Treizeci și patru! Aproape o fată bătrână. Știi, când eu ajunsesem la treizeci și patru de ani, deja...

— Te însuraseși deja cu mama și o regulai pe vecina?

Cuvintele se auziră mai tare decât ar fi vrut Rachel și acum atârnavă aproape ireale în spațiul dintre ei. Oamenii de la mesele din apropiere își întoarseră capetele.

Senatorul Sexton încremeni. Ochii lui se transformaseră în două săgeți de gheață.

— Ai grijă cum te porți, tânără domniță!

Rachel porni spre ușă. „Nu, tu să ai grijă, domnule senator!”

2

Cei trei bărbați stăteau tăcuți în cortul lor protejați împotriva furtunii. Vântul rece ca gheața le scutura adăpostul, amenințând să-l rupă din ancore. Niciunul dintre bărbați nu părea că ia în seamă amenințarea; fiecare dintre ei avusese parte de situații mult mai grele.

Cortul lor, de un alb imaculat, stătea ancorat într-o depresiune puțin adâncă, ascuns vederii. Ocupanții lui dispuneau de mijloace de comunicare, arme și mijloace de transport de ultimă generație. Liderul grupului era cunoscut sub numele de cod Delta One. Era un individ musculos și zvelt, cu ochii la fel de lipsiți de orice expresie ca peisajul în care se găseau.

Cronograful militar de la încheietura mâinii lui Delta One emise un sunet ascuțit. În aceeași fracțiune de secundă, ceasurile celorlalți doi bărbați scoaseră același tip de sunet.

Trecură astfel alte treizeci de minute.

Venise clipa. Din nou.

Dintr-o singură mișcare, Delta One își părăsi partenerii și ieși în întunericul și vântul turbat de afară. Cercetă orizontul luminat de razele lunii cu ajutorul unui binoclu cu infraroșu. Ca întotdeauna, se concentrează asupra structurii. Se găsea la o mie de metri depărtare - un edificiu enorm, cu o arhitectură atipică, care se ridica drept peste terenul golaș. Trecuseră zece zile de când Delta One și tovarășii lui urmăreau edificiul - de când fusese terminată construcția lui. Nu exista niciun dubiu că informațiile care se aflau în interiorul acelei construcții aveau să schimbe lumea. Pentru protejarea lui, se pierduseră deja vieți umane.

Momentan, totul părea liniștit în afara construcției.

Adevărata încercare însă o reprezenta ceea ce se petrecea *înăuntru*.

Delta One intră înapoi în cort și li se adresă camarazilor lui de arme:

— A sosit vremea pentru un mic zbor.

Ceilalți doi încuviințară. Cel mai înalt dintre ei, Delta Two, deschise un laptop și îl porni. Se poziționează în fața ecranului și apucă un joystick și îl împinse ușor. O mie de metri mai încolo, ascuns bine sub construcție, un robot de supraveghere de mărimea unui țânțar primi semnalul și se trezi la viață.

3

Rachel Sexton își conducea furioasă mașina ei Integra albă străbătând Leesburg Highway. Pe dealurile Falls Church se vedeau siluetele golașe ale arșarilor pe fundalul cerului de martie, însă superbul peisaj nu prea reușea să-i îmbunătățească starea de spirit. Recentul salt în sondaje al tatălui ei ar fi trebuit să-i ofere acestuia un pic de încredere și de eleganță, dar singurul care părea a fi crescut în intensitate era propriul orgoliu.

Dezamăgirea pe care i-o provocase era dublă, deoarece el reprezenta singura rudă apropiată care-i mai rămăsese lui Rachel. Mama ei murise cu trei ani în urmă; o pierdere devastatoare, ale cărei efecte, deși cicatrizate, continuau să-i provoace lui Rachel strângeri de inimă. Singura mângâiere din sufletul fetei era aceea că moartea o eliberase, printr-un act de compasiune ironică, pe mama ei din cumplitele chinuri ale unei căsătorii nenorocite cu senatorul.

Pagerul lui Rachel scoase din nou un sunet, determinând-o să se concentreze și mai mult asupra drumului pe care îl parcurgea. Mesajul era același:

„RPRT DIRNRO STAT”.

„Raportează imediat directorului de statistici NRO.” Rachel oftă. „Vin, pentru numele lui Dumnezeu!”

Din ce în ce mai nesigură, Rachel se îndreptă spre drumul obișnuit de acces, coti pe aleea intrării private și se opri în fața cabinei santinei înarmate. Adresa era 14.225 Leesburg Highway, una dintre cele mai secrete locații din țară.

În timp ce paznicul îi inspectă mașina pentru a verifica dacă nu exista microfoane ascunse, Rachel se uită la construcția mamut din depărtare. Complexul întins pe unsprezece hectare era amplasat într-o zonă împădurită de peste treizeci de hectare, la marginea Districtului Columbia,

în Fairfax, Virginia. Fațada clădirii era un adevărat bastion de sticlă care reflecta, dublând numărul prin reflexie, mulțimea de antene de satelit și antene obișnuite, montate pe terenul înconjurător.

După două minute, Rachel parcă mașina și traversă o bucată de teren bine îngrijit către intrarea principală, pe care se vedea o inscripție gravată în granit:

„NATIONAL RECONNAISSANCE OFFICE (NRO)”.

Cei doi pușcași marini care păzeau masiva ușa rotativă blindată rămaseră nemișcați atunci când Rachel trecu printre ei. Împingând ușa, Rachel resimți iarăși aceeași senzație pe care o avea întotdeauna: că intra în pântecul unui gigant adormit.

Odată ajunsă în hol, Rachel sesiză ecourile slabe ale unor conversații șoptite de jur împrejurul ei, ca și cum cuvintele se strecurau cumva din birourile de deasupra. Pe pardoseală, un mozaic enorm proclama directiva de funcționare a NRO:

„ÎNTĂRIREA SUPERIORITĂȚII
INFORMAȚIONALE AMERICANE,
PE TIMP DE PACE ȘI DE RĂZBOI”.

Pereții erau plini de fotografii uriașe: lansări de rachete, botezări de submarine, instalații de interceptie - realizări monumentale care puteau fi celebrate doar între acei pereți.

Ca întotdeauna, Rachel simți cum problemele lumii din afară dispar. Intra în universul umbrelor. Aici problemele apăreau cu viteza și forța unor trăsnete, iar soluțiile erau elaborate în cea mai mare taină.

Apropiindu-se de ultima poartă de control, Rachel se întreba ce fel de problemă făcuse ca pagerul ei să sune de două ori într-o jumătate de oră.

— Bună dimineața, domnișoară Sexton!

Paznicul îi zâmbi, în vreme ce ea se apropia de poarta de oțel.

Rachel îi răspunse și ea printr-un zâmbet, în vreme ce paznicul îi întinse o cutiuță minusculă cu peri.

— Știți procedura, zise el.

Rachel luă cutiuța închisă ermetic și îndepărtă acoperitoarea de plastic. După aceea își introduse cutiuța în gură, ca pe un termometru, și o ținu două secunde sub limbă. Apoi se aplecă și îi permise paznicului să o scoată. Paznicul introduse cutiuța umezită într-o fantă a unei mașinării din spatele lui. Mașinăriei îi trebuiră patru secunde să confirme ADN-ul din saliva lui Rachel. Imediat după aceea un monitor se trezi la viață și afișă poza lui Rachel și permisiunea de a intra.

Paznicul îi făcu semn cu ochiul:

— Se pare că ați rămas aceeași!

Scoase cutiuța folosită din mașinărie și o aruncă printr-o deschizătură într-un incinerator.

— Să aveți o zi bună!

După care apăsa un buton și masiva poartă de oțel se deschise.

Croindu-și drum prin labirintul de coridoare din spatele porții, Rachel se trezi surprinsă că, după șase ani petrecuți acolo, continua să fie copleșită de dimensiunile colosale ale operațiunii. Agenția includea șase instalații majore americane, peste zece mii de agenți angajați și avea costuri operaționale de peste 10 miliarde de dolari pe an.

Într-un secret desăvârșit, NRO construisese și menținea un arsenal uluitor de tehnologii de spionaj: interceptoare electronice în toată lumea; microprocesoare miniaturale și discrete încastate în produsele comerciale de telecomunicații; sateliți de spionaj, ba chiar și o rețea navală de recunoaștere la nivel mondial cunoscută sub numele de Vrăjitorul Clasic, o plasă secretă de 1456 de hidrofoane montate pe fundul mărilor și al oceanelor din întreaga lume, capabilă să monitorizeze mișcările navelor indiferent de locul lor pe glob.

Tehnologiile NRO nu numai că ajutau Statele Unite să câștige conflicte militare, dar ele furnizau date neprețuite pe timp de pace unor agenții precum CIA, NSA și Departamentul Apărării, ajutându-le să combată terorismul,

să localizeze actele de agresiune împotriva mediului și să le ofere factorilor politici de decizie datele necesare luării diverselor hotărâri într-un număr enorm de probleme arzătoare.

Rachel lucra acolo ca „punctator”. Punctarea sau reducerea datelor presupunea analizarea unor rapoarte extrem de complexe și extragerea esenței sau „punctarea” lor în minute informaționale concise, lungi de maximum o pagină. Rachel dovedise un talent deosebit pentru o asemenea sarcină. „Și asta datorită anilor în care am învățat să citesc printre toate prostiile pe care le-a debitat tatăl meu”, își zise ea.

Rachel deținea acum poziția de prim-punctator în NRO. Era ofițerul de legătură dintre ei și Casa Albă. Sarcina sa era să rezume rapoartele secrete zilnice ale NRO, să decidă care poveste avea însemnătate pentru președinte, să reducă rapoartele în cauză la rapoarte informaționale de o pagină și apoi să înainteze materialele Consilierului pe Probleme de Securitate Națională al președintelui. Folosind limbajul NRO, Rachel Sexton „fabrica produsul finit și servea *clientul*”.

Deși munca era dificilă și cerea ore îndelungate de lucru, slujba însemna pentru ea o insignă de onoare, o cale de a-și câștiga independența față de tatăl ei. Senatorul Sexton se oferise de multe ori să o sprijine pe Rachel dacă ea ar fi vrut să renunțe la acea slujbă, însă tânăra n-avea nici cea mai mică intenție să devină dependentă financiar de un individ precum Sedgewick Sexton. Mama ei reprezenta încă o mărturie dureroasă a ceea ce se putea întâmpla când un om ca el avea prea mulți ași în mână.

Sunetul pagerului lui Rachel produse un ecou în holul de marmură.

„Din nou?” Rachel nici măcar nu se mai deranja să își verifice mesajul.

Întrebându-se ce naiba se petrecea, se urcă în lift, trecu în grabă cu degetul peste butonul pentru etajul ei și apăsă direct butonul pentru etajul cel mai de sus.

A spune că directorul NRO era un om obișnuit constituia în sine o exagerare. William Pickering era un bărbat mărunțel, cu pielea gălbuie, cu un chip șters, chel și cu ochi căprui, care, trecând peste faptul că aveau acces la cele mai mari secrete ale țării, păreau doar două găoace lipsite de viață. Cu toate acestea, pentru cei care lucraseră pentru el, Pickering era un monstru sacru. Personalitatea docilă și filosofii lui de viață deveniseră legendare în NRO. Combinată cu garderoba care cuprindea în majoritate costume negre simple, atitudinea discretă a omului îi adusese porecla „Quakerul”. Un strateg strălucit și un model de eficiență, Quakerul își conducea micul lui univers cu o limpezime fără egal. Omul avea și o obsesie a lui, exprimată într-un moto: „Găsiți adevărul. Acționați conform lui.”

Când Rachel ajunse în biroul directorului, acesta vorbea la telefon. Rachel era întotdeauna surprinsă când îl vedea: Pickering nu semăna nici pe departe cu un om care deținea atât de multă putere încât să-l deranjeze pe președinte la orice oră din zi sau din noapte.

Pickering închise și îi făcu semn lui Rachel să poftască înăuntru:

— la loc, agent Sexton.

Vocea lui era voit aspră.

— Mulțumesc, domnule!

Rachel se așeză.

Chiar dacă multă lume era intimidată de felul direct de a fi al lui William Pickering, lui Rachel omul îi plăcuse întotdeauna.

Întruchipa exact opusul tatălui ei... mărunțel de statură, fără niciun pic de charismă, individul își îndeplinea îndatoririle cu un patriotism lipsit de orice urmă de egoism și evita să iasă în evidență - spre deosebire de tatăl ei, care

adora să fie în centrul atenției.

Pickering își scoase ochelarii și se uită la ea:

— Agent Sexton, președintele m-a sunat acum o jumătate de oră. A făcut o referire directă la tine.

Rachel se foi ușor pe scaun. Pickering era recunoscut pentru abordarea directă a subiectelor. „Un început de discuție al naibii de interesant”, își zise ea în gând.

— Sper că nu e vreo problemă cu vreuna din informările mele.

— Din contră. Mi-a spus că toți cei de la Casa Albă sunt impresionați de munca ta.

Rachel încercă să nu pară impresionată:

— Și atunci ce a vrut?

— O întâlnire cu tine. Față în față. Imediat.

Rachel începu să fie neliniștită:

— O întrevvedere? Despre ce?

— A naibii de bună întrebarea. N-a vrut să-mi spună.

Rachel era pierdută. A ascunde informații directorului NRO echivala cu a ascunde papei secretele Vaticanului. În lumea Serviciilor Secrete umbla vorba că niciun lucru nu se putea petrece dacă William Pickering n-avea habar despre el.

Pickering se ridică și începu să se plimbe prin fața ferestrei.

— Mi-a cerut sa te contactez imediat și să te trimit la întâlnirea cu el.

— Chiar acum?

— A trimis și un mijloc de transport. Te așteaptă afară.

Rachel se încruntă. Dacă dorința președintelui avea darul de a o neliniști, expresia de concentrare de pe chipul lui Pickering o îngrijora de-a dreptul.

— E clar că aveți rezerve.

— Evident! o repezi Pickering, într-una din rarele lui izbucniri. Momentul ales de președinte e de-a dreptul ilar de transparent. Ești fata candidatului care acum îl conduce în sondaje, iar el cere o întâlnire privată cu tine? Cred că este extrem de nepotrivit. Și mai cred că tatăl tău ar fi de

acord cu mine.

Rachel își dădea seama că Pickering avea dreptate, chiar dacă nu dădea doi bani pe ceea ce credea tatăl ei.

— Nu aveți încredere în motivele președintelui?

— Jurământul pe care l-am depus este de a furniza informații administrației de la Casa Albă, nu de a emite judecăți de valoare asupra politicii de acolo.

„Un răspuns tipic pentru Pickering”, își zise Rachel. William Pickering nu-și ascunsese niciodată părerile despre politicieni, pe care-i considera niște personaje tranzitorii ce traversau temporar tabla de șah a vieții ai cărei adevărați jucători erau oamenii precum Pickering însuși, „viețași” cu state de plată suficient de lungi pentru a privi jocul dintr-o perspectivă mai îndepărtată. Pickering afirma adesea că două mandate la Casa Albă nu însemnau nici pe departe îndeajuns de mult ca o persoană să priceapă complexitatea reală a peisajului politic mondial.

— Poate că e o cerere nevinovată, sugeră Rachel, sperând ca președintele să încerce ceva mai inteligent decât un truc electoral ieftin. Poate că are nevoie de o sinteză a unor date mai speciale.

— Nu vreau să par condescendent, agent Sexton, dar Casa Albă are la dispoziție o mulțime de angajați calificați în sinteza datelor, dacă este nevoie de așa ceva. Președintele n-are nevoie să te contacteze pe tine dacă e o treabă internă a Casei Albe. Iar dacă nu, atunci ar trebui să-și dea seama ce face când cere un activ NRO, după care refuză să îmi spună de ce are nevoie de el.

Pickering se referea întotdeauna la angajații săi ca la niște active, o manieră de adresare pe care mulți o găseau deconcertant de dură.

— Tatăl tău urcă pe creasta valului politic, continuă Pickering. Pe o creastă *înaltă*. Situația la Casa Albă trebuie să fi devenit problematică.

Oftă:

— Politica este o afacere disperată. Dacă președintele cere o întâlnire privată cu fata contracandidatului său,

bănuiesc că la mijloc e ceva mai mult decât o sinteză a unor informații secrete.

Rachel simți răceala din glasul lui. Aluziile lui Pickering aveau tendința constantă de a deveni sentințe care te condamnau la moarte.

— Și vă temeți că disperarea de la Casa Albă a ajuns la asemenea cote încât să mă amestece pe *mine* în jocurile politice?

Pickering nu-i răspunse imediat:

— Nu ești tocmai discretă în privința sentimentelor pe care le nutrești față de tatăl tău, iar eu sunt convins că staff-ul care se ocupă de campania președintelui este conștient de ruptura dintre voi. Mai degrabă înclin să cred că s-ar putea să vrea să te folosească împotriva lui cumva.

— Unde trebuie să mă înregistrez? îl întrebă Rachel, pe jumătate în glumă.

Pickering nu păru impresionat de ironia fetei. Se uită la Rachel cu o expresie împietrită pe chip:

— Te avertizez, agent Sexton. Dacă simți cumva că problemele personale pe care le ai cu tatăl tău te pot împiedica să judeci limpede în cadrul acestei întâlniri, te sfătuiesc din inimă să refuzi cererea președintelui.

— Să refuz?

Rachel chicoti nervoasă:

— E clar că nu-l pot refuza tocmai pe președinte.

— Tu nu, zise directorul. Eu însă o pot face.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, amintindu-i lui Rachel celălalt motiv pentru care Pickering era poreclit „Quakerul”. Chiar dacă era un om mic de statură, William Pickering putea provoca adevărate cutremure politice, dacă se trecea peste capul lui.

— Îngrijorarea mea are cauze simple, continuă Pickering. În responsabilitatea mea intră protecția oamenilor care lucrează pentru mine, iar eu nu apreciez câtuși de puțin nici măcar o aluzie la posibilitatea ca unul dintre ei să fie folosit drept pion într-un joc politic.

— Și ce îmi recomandați să fac?

Pickering oftă:

— Îți sugerez să te întâlnești cu el. Nu te angaja la nimic. Sună-mă de îndată ce președintele îți dezvăluie ce naiba are de gând. Crede-mă că, dacă voi suspecta că încearcă să te implice în vreun joc politic, te scot de acolo atât de repede că individul nici nu-și va da seama ce l-a lovit.

— Mulțumesc, domnule!

Rachel simțea un soi de aură protectoare care venea dinspre director, o aură pe care adesea și-ar fi dorit să o simtă venind dinspre tatăl ei.

— Și spuneți că președintele a trimis deja o mașină?

— Nu chiar.

Pickering se încruntă și făcu semn înspre fereastră.

Ezitând, Rachel se duse într-acolo și privi în direcția pe care o indica degetul întins de Pickering.

Pe pajiște aștepta răbdător un elicopter MH-60G *PaveHawk* cu botul ca un nas cârn. Unul din cele mai rapide elicoptere fabricate vreodată, acest *PaveHawk* avea înscrise însemnele Casei Albe. Pilotul aștepta lângă el, uitându-se mai tot timpul la ceas.

Rachel se întoarse spre Pickering nevenindu-i să-și creadă ochilor:

— Casa Albă a trimis un *PaveHawk* să mă ducă treizeci de kilometri până în D. C.

— Se pare că președintele speră să fii impresionată sau intimidată. Pickering o privi cu atenție. Îți sugerez să nu te simți în niciun fel!

Rachel dădu din cap. Era și impresionată, și intimidată.

Patru minute mai târziu, Rachel Sexton ieșea din NRO și se urca în elicopter. Aparatul se ridică în zbor și începu survolul peste pădurile din Virginia chiar înainte ca ea să apuce să-și pună centura de siguranță. Rachel privi mulțimea de copaci de sub ea și simți cum pulsul i-o ia razna. Ar fi fost și mai emoționată dacă ar fi știut că acel elicopter nu avea să ajungă niciodată la Casa Albă.

Vântul turbat zgâlțâia cortul ThermaTech, dar Delta One abia dacă observa acest lucru. El și cu Delta Three erau concentrați asupra camaradului lor, care manevra joystick-ul cu o dexteritate ca de chirurg. Pe ecranul din fața lor se vedea o transmisie în direct a camerei minuscule montate pe corpul microrobotului.

„Cel mai nou instrument de spionaj”, își zise Delta One, uluit de fiecare dată când mașinării i se dădea drumul să funcționeze. În ultima vreme, în universul micromecanicii, faptele păreau să depășească orice ficțiune.

Micro sistemele electromecanice (MEMS), sau microboții, reprezentau cele mai noi instrumente în domeniul spionajului *hightech*, sau al tehnologiei de „zbor pe perete” – cum i se mai spunea.

Iar lucrurile se petreceau întocmai.

Deși microscopici, roboții controlați de la distanță țineau mai degrabă de domeniul science-fiction, deși apăruseră pe piață în anii '90. În mai 1997, revista *Discovery* publicase un articol detaliat despre microboți, trecând în revistă atât modelele „zburătoare”, cât și pe cele „înotătoare”. Înotătorii – nanosubmarine de dimensiunea grăunțelor de sare – puteau fi injectați în vene, exact ca în filmul *Fantastic Voyage*. Acum, erau folosiți în clinicile medicale performante pentru a ajuta medicii să navigheze de la distanță prin arterele umane, să observe transmisii intravenoase în direct și să localizeze blocajele arteriale fără a interveni cu bisturiul.

Construirea unui microbot *zburător* era o chestiune și mai simplă, chiar dacă intuiția îți spunea altceva. Tehnologia aerodinamică prin care o mașină putea fi făcută să zboare exista din timpuri străvechi, așa că singura problemă care mai rămăsese de rezolvat era aceea a miniaturizării. Proiectați de NASA ca instrumente automate de explorare

pentru viitoare misiuni pe Marte, primii roboți zburători aveau câțiva centimetri lungime. Între timp, descoperirile din nanotehnologie, micromecanică și tehnologia materialelor ușoare absorbante de energie transformaseră roboții zburători în realitate.

Adevărata revoluție fusese provocată de descoperirea unui nou domeniu - biomimica, cu alte cuvinte copierea Mamei Naturi. Așa cum se descoperise cu repeziciune, modelele de zbor miniaturale care copiau musca-dragon reprezentau prototipul ideal din punctul de vedere al agilității și al eficienței. Modelul PH2 pe care îl manevra acum Delta Two avea doar un centimetru lungime - lungimea unui țânțar - și dispunea de o pereche dublă de aripioare transparente, din siliciu, fapt care îi conferea o mobilitate și o eficiență în aer fără egal.

Mecanismul de alimentare cu energie al robotului constituise o altă revoluție. Primele prototipuri de roboți își puteau reîncărca ușor celulele de stocare a energiei doar dacă stăteau o vreme sub lumina directă a soarelui, ceea ce nu le permitea folosirea în acțiuni sub acoperire sau în locuri întunecate. Prototipurile noi se puteau reîncărca mult mai ușor, pur și simplu oprindu-se câteva secunde lângă un câmp magnetic. Ideea venise în urma constatării că în societatea modernă câmpurile magnetice se găseau pretutindeni și erau la îndemână în cele mai diverse locuri, prizele de curent, monitoarele de computer, motoarele electrice, boxele audio, telefoanele celulare, fapt care avea darul de a le transforma în surse de energie universal valabile. Odată ce un robot era introdus cu succes într-o locație, acesta putea transmite semnale audio și video, practic, pe o durată nelimitată. PH2-ul aparținând Delta Force transmitea deja de peste o săptămână și nu părea să fi obosit deloc.

Ca o insectă care zbârnâia printr-un hambar, robotul atârna parcă peste spațiul din masiva încăpere centrală a construcției. Captând imaginea întregului spațiu de

dedesubt, microbotul efectua tăcut cercuri deasupra ocupanților încăperii tehnicieni, oameni de știință, specialiști în numeroase domenii de cercetare, niciunul dintre ei nefiind conștient că era spionat. În vreme ce PH2 dădea rotocoale încăperii, Delta One zări două fețe cunoscute, prinse într-o conversație aprinsă. Cei doi puteau oferi informații prețioase. Delta One îi făcu semn colegului să coboare și să activeze sistemul audio.

Manevrând controalele, Delta Two activă senzorii de sunet ai robotului, orientă antena parabolică a dispozitivului și micșoră înălțimea la care să zboare până ce robotul ajunse la trei metri deasupra capetelor celor doi oameni de știință. Transmisia nu era foarte clară, dar se putea auzi destul de bine:

— Tot nu-mi vine să cred, spunea unul dintre oamenii de știință.

Emoția din vocea omului nu se diminuase absolut deloc de la sosirea lui în tabără, petrecută cu patruzeci și opt de ore în urmă.

Interlocutorul lui îi împărtășea, evident, entuziasmul.

— Ți-a trecut prin minte vreodată... că vei fi martor la așa ceva?

— Niciodată, răspunse omul de știință, încântat la culme. E un vis minunat!

Delta One auzise destul. În mod clar, manevrele în interior se petreceau conform așteptărilor. Delta Two îndepărtă robotul de locul conversației și îl manevră înapoi spre ascunziș. Postă dispozitivul minuscul lângă cilindrul unui generator electric. Celulele de curent ale lui PH2 începură imediat să se reîncarce pentru următoarea misiune.

6

Rachel Sexton căzuse pe gânduri, din cauza evenimentelor ciudate din acea dimineață, în vreme ce PaveHawk-ul își vedea de zbor. Rachel își dădu seama că se îndrepta într-o cu totul altă direcție abia când elicopterul trecu peste Chesapeake Bay. Nedumerirea pe care o simțise când observă acest lucru făcu repede loc indignării.

— Hei! strigă ea către pilot. Ce faci?

Vocea ei abia se auzea pe fondul zgomotului făcut de motoare.

— Credeam că mă duci la Casa Albă!

Pilotul clătină din cap:

— Îmi pare rău, doa'nă! Președintele nu e la Casa Albă în dimineața asta.

Rachel încerca să-și amintească dacă Pickering specificase Casa Albă sau dacă nu cumva asta fusese doar o presupunere a ei.

— Și unde e președintele?

— Vă întâlniți cu el în alta parte.

„Nu zău.”

— Unde în altă parte?

— Nu mai avem mult.

— Nu asta te-am întrebat.

— Încă vreo douăzeci și cinci de kilometri.

Rachel se strâmbă la el. „Tipul ăsta ar trebui să se facă politician.”

— Eviți gloanțele la fel de bine cum eviți și întrebările?

Dar pilotul nu îi răspunse.

Elicopterul avu nevoie de mai puțin de șapte minute ca să traverseze golful Chesapeake. După ce pământul începu să se zărească din nou, pilotul o luă spre nord și survolă o peninsulă îngustă, pe care Rachel zări mai multe piste de aterizare și clădiri care păreau fi ale armatei. Pilotul începu să coboare spre ele. Rachel își dădu seama de-abia atunci

Încotro se îndrepta și ce era acel loc. Cele șase turnuri înnegrite de lansare a rachetelor reprezentau un indiciu bun, iar dacă asta nu era suficient, acoperișul uneia dintre clădiri fusese pictat cu două cuvinte cu litere imense: „WALLOPS ISLAND”.

Insula Wallops era una dintre cele mai vechi baze de lansare pe care le avea NASA. Încă folosită pentru lansarea de sateliți și testarea de aparate experimentale de zbor, Wallops însemna și locul secret pe care NASA îl utiliza.

„Președintele este pe insula Wallops?” N-avea niciun sens.

Pilotul alinie traiectoria elicopterului de-a lungul unei serii de trei piste de aterizare care străbăteau insula în lung. Elicopterul păru să se îndrepte spre capătul pistei centrale.

Pilotul începu să încetinească:

— Vă veți întâlni cu președintele în biroul lui.

Rachel se întoarse pe scaun, întrebându-se dacă tipul avea chef de glume.

— Președintele Statelor Unite are un birou aici, pe insula Wallops?

Pilotul părea extrem de serios:

— Președintele Statelor Unite are un birou oriunde dorește, doa'nă.

Arătă înspre capătul pistei de aterizare. Rachel văzu silueta imensă sclipind la distanță și inima aproape că îi stătu în loc. Recunoscu, chiar dacă se afla la peste trei sute de metri, fuzelajul albastru deschis al aeronavei Boeing 747 modificate.

— Mă întâlnesc cu el la bordul...

— Da, doa'nă. Asta e locuința lui când e departe de casă.

Rachel se holbă la uriașa aeronavă. Inducativul militar pentru acest avion celebru era VC-25-A, cu toate că restul lumii îl cunoștea sub un alt nume: Air Force One.

— Se pare că în dimineața asta veți urca în cel *nou*, îi zise pilotul arătând înspre numerele de pe coada aeronavei.

Rachel dădu absentă din cap. Puțini americani știau că există, de fapt, două aeronave Air Force One în serviciu - o

pereche de modele 747-200-Bs identice, modificate special, unul cu numărul 28.000 pe coadă, celălalt cu numărul 29.000. Ambele avioane puteau atinge o viteză de croazieră de 900 de kilometri pe oră și fuseseră modificate pentru alimentare în zbor, astfel căpătând practic autonomie nelimitată de zbor.

În vreme ce PaveHawk-ul se așeza pe pistă lângă aeronava prezidențială, Rachel începu să înțeleagă referirile la Air Force One ca la „avantajul de mobilitate casnică” al comandantului suprem. Avionul constituia cu adevărat o priveliște care te intimida.

Când zbura în alte țări ca să se întâlnească cu șefi de state, președintele cerea adesea, din rațiuni de securitate, ca întâlnirea să aibă loc chiar pe pistă, la bordul aeronavei sale. Chiar dacă motivele erau legate de securitate, un alt motiv avea legătură cu dobândirea unor avantaje preliminarii în negocieri prin simpla intimidare a partenerului de negociere. O vizită la bordul Air Force One te intimida cu mult mai mult decât orice călătorie la Casa Albă. Pe fuzelajul avionului era scris: „UNITED STATES OF AMERICA”, cu litere de doi metri. O doamnă ministru îl acuzase odată pe președintele Nixon că „își legăna bărbăția în fața ei” când acesta îi ceruse să urce la bordul Air Force One. Ulterior, echipajul poreclise în glumă aeronava „Sculă mare”.

— Domnișoara Sexton?

Un individ de la Serviciile Secrete îmbrăcat într-un blazer se ivi ca din senin lângă elicopter și îi deschise ușa ca s-o ajute să coboare.

— Președintele vă așteaptă.

Rachel coborî și privi în sus, dincolo de rampa de acces, către fuzelajul masiv. „Intru în falusul zburător.” Auzise odată de la cineva că „Biroul Oval” zburător dispunea de peste 450 de metri pătrați de spațiu interior, incluzând patru apartamente private pentru dormit, cabine pentru un echipaj de zbor de douăzeci și șase de oameni și două cambuze capabile de a furniza hrană pentru cincizeci de

oameni.

În timp ce urca scara, Rachel îl simți pe individul de la Serviciile Secrete chiar în spatele ei, grăbind-o să urce mai repede. Undeva sus, ușa cabinei stătea deschisă precum o mică rană pe corpul unei balene argintii, de dimensiuni fantastice. Rachel se apropie de ușa întunecoasă și simți cum încrederea în sine începe să i se clatine.

„Ușurel, Rachel. E doar un avion.”

Ajunși pe palier, omul de la Serviciile Secrete o luă politicoș de braț și o pofti spre un coridor surprinzător de îngust. O cotiră spre dreapta, parcurseră încă o mică distanță, apoi intrară într-o cabină spațioasă și luxoasă. Rachel o recunoscuse imediat după fotografiile pe care le văzuse.

— Așteptați aici, rosti însoțitorul ei, după care se făcu nevăzut.

Rachel rămase singură în faimoasa cabină în lambriu din Air Force One. Aceasta era încăperea destinată întâlnirilor, pentru distrarea demnitarilor de stat și, posibil, sperierea de moarte a pasagerilor care se aflau pentru prima dată acolo. Camera se întindea pe toată lățimea aeronavei, la fel ca toate covoarele groase de pe podea. Mobila era impecabilă din punctul de vedere al calității - fotolii din piele fină în jurul unei mese rotunde din arțar folosite pentru întâlniri, lampioane de podea lângă un divan imens și sticlărie de cristal fabricat manual pe tejgheaua unui bar din mahon.

Proiectanții Boeingului realizaseră cu mare atenție planul acestei cabine pentru a le oferi pasagerilor un sentiment de „ordine și relaxare în același timp”. Oricum, relaxarea constituia ultimul sentiment din lume pe care îl nutrea Rachel acum. Nu se putea gândi decât la numărul de lideri care stătuseră chiar în acea încăpere și luaseră decizii care influențau cursul istoriei.

Totul în acea cameră vorbea despre putere, de la vaga aromă de tutun fin de pipă la imensul sigiliu prezidențial. Vulturul care ținea în gheare săgețile și ramurile de măslin

era brodat pe perne, era încastrat pe frapiera de gheață și era chiar imprimat pe tirbușoanele de pe bar. Rachel luă un tirbușon și îl examinează.

— Deja furați suvenire? se auzi o voce profundă în spatele ei.

Uluită, Rachel se răsuci pe călcâie și scăpă tirbușonul pe podea. Îngenunche stângace ca să îl ridice. Apucând tirbușonul, se întoarse și îl văzu pe președintele Statelor Unite privind-o cu zâmbetul pe buze.

— Nu sunt un membru al familiei regale, domnișoară Sexton. Nu era nevoie să îngenuncheați!

Senatorul Sedgewick Sexton savura intimitatea limuzinei Lincoln în vreme ce aceasta se strecura către birou prin traficul infernal de dimineață din Washington. Pe bancheta din fața lui, Gabrielle Ashe, asistenta personală în vârstă de 24 de ani, îi citea programul din acea zi. Sexton abia dacă auzea ceva.

„Iubesc Washington-ul”, își zise el, admirându-i formele perfecte ascunse sub puloverul de cașmir. „Puterea este cel mai bun afrodisiac din câte există... și ea atrage femeile ca aceasta pe care o am în față în D. C. Precum mierea.”

Gabrielle era o newyorkeză tipică, visând să devină ea însăși senator al Statelor Unite într-o bună zi. „Și chiar ar putea reuși”, își zise Sexton. Arăta incredibil de bine și era ascuțită la minte. Mai presus de toate, înțelegea perfect regulile jocului.

Gabrielle Ashe era negresă, dar pielea ei avea mai degrabă o culoare arămie, între scorțișoară și mahon, acea confortabilă nuanță intermediară pe care Sexton știa că „albii” fanatici o puteau accepta fără a avea senzația că fac un compromis. Amicilor lui, Sexton o descria pe Gabrielle ca pe un amestec între Halle Berry ca înfățișare și Hillary Clinton ca ambiție și creier, deși uneori el însuși credea că o asemenea descriere însemna o subestimare.

De când o promovase în poziția de asistent personal, cu trei luni în urmă, Gabrielle devenise un bun de neprețuit pentru campania lui. Și, colac peste pupăză, femeia lucra și pe gratis. Răsplata pentru zilele de lucru de șaisprezece ore o constituia învățarea tuturor jocurilor de culise de la un expert într-ale politicii.

„Bineînțeles, își aminti Sexton cu plăcere, că am convins-o să se ocupe și de altceva, în afară de muncă.” După ce o promovase, Sexton o invitase la o „ședință de orientare” noaptea târziu în biroul lui. Așa cum era de așteptat, tânăra

asistenta sosise gata să se apuce de treabă și dornică de a-i mulțumi. Cu o răbdare șlefuită în decenii de „practică”, Sexton își „desfășura” magia... consolidând astfel încrederea lui Gabrielle, îndepărtându-i cu grijă inhibițiile, exercitând un control înșelător și, în cele din urmă, seducând-o chiar acolo, în birou.

Sexton era convins că întâlnirea fusese una dintre cele mai plăcute experiențe sexuale din viața tinerei femei, cu toate că, a doua zi, Gabrielle regretase escapada. Rușinată, își depusese demisia. Sexton însă nu i-a acceptat-o. Gabrielle rămăsese în echipă, dar își exprimase foarte clar intențiile. Din acel moment, relația lor fusese strict una de afaceri.

Buzele cărnoase ale fetei continuau să se miște:

— ... N-aș vrea să vă duceți complet nepregătit la această dezbatere de după-amiază de la CNN. Încă nu știm pe cine va trimite Casa Albă. Poate că vreți să parcurgeți notițele pe care vi le-am pregătit.

Îi înmână un dosar.

Sexton îl luă, savurând aroma parfumului ei amestecat cu mirosul scaunelor de piele.

— Nu mă ascultați, zise ea.

— Ba da.

Sexton îi zâmbi:

— Lasă dezbaterea CNN. În cel mai rău caz, Casa Albă îmi dă cu tifla trimitând vreun pălmaș de campanie de doi bani. În cel mai bun caz, trimit un mahăr, iar eu o să-l mănânc de viu.

Gabrielle se încruntă:

— Bine. Am inclus între notițe o listă cu cele mai ostile subiecte cu putință.

— Fără îndoială cele deja cunoscute!

— E și unul nou. Cred că ați putea fi atacat de către comunitatea homosexualilor pentru comentariile de azi-noapte din emisiunea lui Larry King.

Sexton ridică din umeri, abia catadicsind să o asculte:

— Mda. Chestia cu căsătoria între aceleași sexe.

Gabrielle îl privi dezaprobator:

— *Chiar* ați luat poziție împotriva ei.

„Căsătorie între aceleași sexe, se gândi Sexton dezgustat. Dacă ar fi după mine, poponarii n-ar avea nici măcar drept de vot.”

— Bine, o s-o las ceva mai moale!

— În regulă. Ați cam insistat pe astfel de subiecte fierbinți în ultima vreme. Să nu deveniți prea încrezut. Alegătorii își pot modifica preferințele într-o secundă. Acum sunteți în câștig și urcați pe creasta valului. Rămâneți acolo. Azi nu e cazul să vă aventurați prea mult. Mulțumiți-vă să jucați cu mult calm.

— Vreo veste de la Casa Albă?

Gabrielle păru surprinsă plăcut:

— O tăcere continuă. Acum a devenit oficial - contracandidatul dumneavoastră s-a transformat în „omul invizibil”.

Lui Sexton abia dacă îi venea să creadă cât noroc avusese în ultima vreme. Luni de zile președintele lucrase din greu la pregătirea campaniei proprii. Apoi, brusc, cu o săptămână în urmă, se închisese în Biroul Oval și de atunci nimeni nu îl mai văzuse sau nu mai auzise de el. De parcă, pur și simplu, nu mai putea suporta creșterea sprijinului electoral înregistrat de Sexton.

Gabrielle își trecu o mână prin părul ei negru și drept:

— Am auzit că personalul de campanie de la Casa Albă e la fel de nedumerit ca noi. Președintele nu a oferit nicio explicație pentru dispariția sa și toată lumea de acolo e furioasă.

— Ceva ipoteze? se interesă Sexton.

Gabrielle îl privi peste rama ochelarilor săi de formă clasică:

— Azi-dimineață am primit niște date interesante de la un cunoscut de la Casa Albă.

Sexton îi recunoscu privirea. Gabrielle Ashe făcuse rost din nou de niște informații confidențiale. Sexton se întreba dacă, în schimbul secretelor de campanie electorala, ea nu

oferea cumva ședințe generoase de felație pe bancheta din spate a mașinii vreunui asistent prezidențial. Nu că i-ar fi păsat... câtă vreme informațiile continuau să curgă.

— Se zvonește, începu asistenta, coborându-și tonul vocii, că purtarea bizară a președintelui a început săptămâna trecută după o întâlnire privată de urgență cu directorul administrativ NASA. Se pare că președintele a ieșit destul de amețit. Imediat după aceea și-a anulat toate celelalte întâlniri și din acel moment a rămas în contact permanent doar cu NASA.

Lui Sexton îi plăcea cum sună informația.

— Crezi că NASA i-ar fi putut livra alte vești proaste?

— Pare a fi o explicație logică, zise Gabrielle. Deși trebuia ca lucrurile care s-au petrecut să fie extrem de grave pentru ca președintele să lase totul baltă.

Sexton se gândi la posibilități. Evident, orice s-ar fi întâmplat în legătură cu NASA trebuia să fie ceva destul de serios. „Altfel președintele mi-ar fi dat cu tifla chiar în față.” În ultima vreme, Sexton îl atacase destul de dur pe președinte în legătură cu fondurile alocate pentru NASA. Șirul recent de misiuni eșuate și depășirile grotești de buget ale NASA atrăseseră agenției onoarea îndoielnică de a deveni portdrapelul neoficial al campaniei lui Sexton contra imenselor și ineficientelor cheltuieli guvernamentale. În mod normal, atacarea NASA, unul dintre cele mai proeminente simboluri ale mândriei americane, nu reprezenta o cale la care politicienii să se gândească serios pentru a câștiga voturi, însă Sexton dispunea de o armă pe care puțini politicieni o aveau - Gabrielle Ashe și instinctele ei extraordinare.

Tânăra cea isteată intrase în atenția lui Sexton cu câteva luni în urmă, când lucra pe poziția de coordonator în biroul de campanie din Washington. Văzând că Sexton e situat destul de rău în primele sondaje și că mesajul lui referitor la cheltuielile guvernamentale exagerate se lovește pretutindeni doar de urechi astupate, Gabrielle Ashe întocmise o notă internă sugerând un nou unghi de

abordare, radical diferit de precedentul. Îi explicase senatorului că ar fi trebuit să atace depășirile exorbitante de buget ale NASA și permanentele manevre evazioniste ale Casei Albe ca pe un exemplu tipic pentru politica bugetară neglijentă a președintelui Herney.

„NASA îi costă pe americani o avere”, îi scrisese Gabrielle în notă, incluzând o listă cu toate costurile operațiunilor, misiuni eșuate și manevre de eschivare. „Alegătorii habar n-au. Dacă ar ști, ar fi oripilați. Cred că ar trebui să faceți din NASA o chestiune politică de prim rang.”

Sexton râsese de naivitatea ei atunci când citise nota. „Da, și dacă tot sar la gâtul celor de la NASA, aș putea la fel de bine să mă opun intonării imnului național la meciurile de baseball”, își zisese.

În săptămânile care urmaseră, Gabrielle continuase să îi trimită informații despre NASA. Cu cât citea mai mult, cu atât senatorul Sexton își dădea seama că această tânără Gabrielle Ashe știa ceva. NASA era un sac fără fund, chiar și după propriile standarde ale acestei agenții guvernamentale – scumpă, ineficientă și, în ultimii ani, de o incompetență crasă.

Într-o după-amiază, Sexton era intervievat în direct în legătură cu probleme legate de educație. Gazda emisiunii insista să afle de unde va găsi Sexton fondurile necesare îndeplinirii promisiunilor legate de revizuirea sistemului școlar. Ca răspuns, Sexton hotărâse să testeze teoria lui Gabrielle legată de NASA, mai mult în glumă decât în serios.

— Bani pentru educație? făcuse el pe miratul. Poate că aș reduce bugetul programului spațial la jumătate. Cred că dacă NASA poate cheltui cincisprezece miliarde în spațiu în fiecare an, atunci aș putea și eu să cheltuiesc șapte miliarde și jumătate pentru copiii de aici, de pe Pământ!

Aflați în cabina de transmisie, managerii de campanie ai lui Sexton răbufniră îngroziți de gafa acestuia. În definitiv, alte campanii fuseseră îngropate pe veci de chestiuni mult mai puțin periculoase decât o lovitură directă îndreptată

asupra subiectului mult prea fierbinte pe care-l reprezintă NASA. Liniile de telefon ale studioului de radio începuseră imediat să fie luate cu asalt. Managerii de campanie ai lui Sexton se făcuseră mici; patrioții „spațiali” începuseră să îi dea târcoale pradei.

Numai că se petrecuse ceva neașteptat.

— Cincisprezece miliarde pe an? Întrebuse primul ascultător, care părea șocat. Miliarde? Vreți să spuneți că la ora de matematică a fiului meu clasa este supraaglomerată pentru că școlile nu-și pot permite destui profesori, în vreme ce NASA cheltuiește cincisprezece miliarde pe an ca să fotografieze praful din spațiu?

— Ăă... cam așa ceva, răspunsese, cu prudență, Sexton.

— Dar e absurd! Președintele are puterea să întreprindă ceva în acest sens?

— Categorie, îi confirmă Sexton, din ce în ce mai încrezător. Un președinte are drept de veto asupra tuturor cererilor bugetare ale oricărei agenții despre care el are impresia că are cheltuieli exagerate.

— Atunci aveți votul meu, domnule senator Sexton! Cincisprezece miliarde pentru cercetarea în spațiu, și copiii noștri nu au profesori! Este inadmisibil! Noroc, domnule! Sper să mergeți până la capăt.

Urmase un al doilea ascultător pe fir:

— Domnule senator, tocmai am citit că Stația Spațială Internațională lansată de NASA a depășit cu mult cheltuielile estimate și că președintele se gândește să îi acorde agenției fonduri suplimentare pentru menținerea în funcțiune a respectivului proiect. Este adevărat?

Sexton profită din plin de această ocazie:

— E adevărat!

Începuse să îi explice că acea stație orbitală fusese concepută inițial ca o realizare comună internațională, douăsprezece țări urmând să împartă cheltuielile. Numai că, după începerea construcției, bugetul proiectului ieșise de sub orice control, astfel încât multe țări renunțaseră dezgustate la participarea lor. În loc să renunțe la proiect,

președintele hotărâse să acopere toate costurile.

— Cheltuielile noastre pentru proiectul ISS, le dezvălui Sexton, au crescut de la cifra propusă de opt miliarde la uluitorul nivel de *o sută de miliarde* de dolari!

Ascultătorul se-nfurie:

— De ce naiba nu oprește președintele totul???

Lui Sexton îi venea să îl pupe pe individ.

— A naibii de bună întrebare! Din nefericire, o treime din nevoile construcției sunt deja pe orbită, iar președintele a cheltuit dolarii *voștri* din taxe ca să le arunce acolo, astfel încât oprirea lucrărilor ar echivala cu a recunoaște că a făcut o boacăna de mai multe miliarde de dolari din banii *voștri*.

Apelurile continuaseră pe același ton. Americanii păreau să priceapă de-abia acum că NASA constituia doar o opțiune și nu o chestiune națională imuabilă.

La sfârșitul emisiunii, cu excepția câtorva adepți fanatici ai NASA, care ținuseră pledoarii emoționante despre lupta eternă a omului pentru cunoaștere, consensul fusese stabilit. Campania lui Sexton dăduse marea lovitură; atinse punctul slab al contracandidatului - o chestiune controversată nedezvăluită unei opinii publice încă sensibile.

În săptămânile care au urmat, Sexton își doborâse contracandidații în cinci dintre cele mai importante circumscripții electorale. O prezentase pe Gabrielle Ashe ca asistenta lui personală, lăudând-o pentru intuiția ei de a aduce chestiunea NASA în atenția alegătorilor. Cu un simplu gest, Sexton transformase o tânără afro-americană într-o stea în ascensiune în domeniul politicii, astfel încât opiniile lui rasiste și misogine din trecut fuseseră imediat date uitării.

Acum, în vreme ce stăteau împreună în limuzină, Sexton își dădu seama că Gabrielle își demonstrase din nou valoarea. Informațiile ei despre întâlnirea secretă care a avut loc săptămâna trecută dintre directorul administrativ al NASA și președinte indicau cu siguranță apariția altor

probleme referitoare la NASA, poate încă o țară care se retrăgea din proiectul spațiului orbital.

În vreme ce limuzina trecea pe lângă Monumentul Washington, senatorul Sexton avu brusc sentimentul că destinul l-a ales pe el.

Chiar dacă ascensiunea politică îl adusesse în cea mai influentă poziție din lume, președintele Zachary Herney era un bărbat de statură medie, cu o constituție firavă și umeri înguști. Avea o față pistruiată, ochelari cu dioptrii mari și un păr negru, foarte rar. Statura lui mărunță venea în contrast flagrant cu afecțiunea pe care omul o stârnea în cei care îl cunoșteau. Se spunea că, odată ce l-ai întâlnit pe Zach Herney, ajungeai să mergi până la capătul pământului pentru el.

— Mă bucur că ai putut veni, îi zise președintele Herney, întinzându-se să îi strângă mâna lui Rachel.

Strângerea lui era puternică și sinceră.

Rachel se lupta cu un nod pe care-l simțea în gât.

— Bineînțeles, domnule președinte. E o onoare să vă întâlnesc.

Președintele îi zâmbi cu blândețe și Rachel sesiză din prima legendara amabilitate a lui Herney. Omul avea o ușurință fantastică de a se exterioriza, lucru îndrăgit de caricaturiști, deoarece, indiferent care era tema desenului, căldura și zâmbetul amabil al președintelui nu puteau fi niciodată confundate. Ochii lui trădau sinceritate și demnitate.

— Dacă mă vei urma, zise el cu voce veselă, am o ceașcă de cafea pe care e scris numele tău.

— Vă mulțumesc, domnule!

Președintele apăsă pe butonul interfonului și ceru să i se aducă în biroului cafea.

Urmându-l pe președinte prin avion, Rachel nu se putu abține să nu remarce că tipul părea extrem de fericit și de odihnit pentru un candidat care stătea destul de prost în sondajele electorale. Totodată, era extrem de lejer îmbrăcat – blugi, tricou cu mâneci și bocanci L. L. Bean de alpinism.

Rachel încercă să înceapă discuția:

— Vă... cățărați pe munte, domnule președinte?

— Nicidecum. Consilierii mei de campanie au decis că aceasta ar trebui să fie noua mea înfățișare. Tu ce crezi?

De dragul lui, Rachel spera ca omul să nu vorbească serios.

— E foarte... ăă... *bărbătească*, domnule!

Herney nu reacționează:

— Bine. Noi credem că mă va ajuta să luăm înapoi o parte din voturile femeilor care ar înclina să i le acorde tatălui tău.

După o clipă, președintele îi zâmbi larg:

— A fost o *glumă*, domnișoară Sexton. Cred că știm amândoi că am nevoie de mai mult decât un tricou și o pereche de blugi ca să câștig aceste alegeri.

Dezinvoltura și umorul președintelui reușiră să înlăture repede orice tensiune pe care Rachel o resimțise venind acolo. Președintele compensa din plin lipsa forței fizice cu talentul diplomatic. Diplomația făcea apel la talentele umane înnăscute, iar Zach Herney avea acest dar.

Rachel îl urmă pe președinte spre partea din spate a avionului. Cu cât înaintau mai mult, cu atât interiorul semăna mai puțin cu un avion; holuri curbate, pereți tapetați, chiar o sală de sport complet echipată cu echipamente de forță. Ciudat, dar avionul părea complet pustiu.

— Călătoriți singur, domnule președinte?

El clătină din cap:

— De fapt, abia am aterizat.

Rachel fu surprinsă. „Aterizat, de unde?” Rapoartele sale secrete din acea săptămână nu includeau nimic în care să se menționeze vreo călătorie prezidențială. Probabil că el folosea baza Wallops Island ca să călătorească cât mai discret:

— Echipa mea a părăsit avionul chiar înainte de a sosi dumneavoastră, o lămuri președintele. Trebuie să mă întorc la Casa Alba, dar am ținut să mă întâlnesc cu

dumneavoastră aici, nu în Biroul Oval.

— Încercați să mă intimidați?

— Dimpotrivă, o fac din respect pentru dumneavoastră, domnișoară Sexton. Casa Albă nu are nimic secret în ea, iar știrea despre o întâlnire între noi doi te-ar pune într-o poziție delicată față de tatăl dumitale.

— Vă apreciez grija, domnule!

— Se pare că eviți cu eleganță o posibilă situație conflictuală, iar eu nu am niciun motiv să distrug acest echilibru.

Rachel își aminti de întâlnirea de dimineață cu tatăl ei și se îndoii că o astfel de întâlnire se putea considera desfășurată cu „elegantă”. Nu era mai puțin adevărat că Zach Herney făcea totul ca să se desfășoare într-o manieră decentă, deși nu era obligat la așa ceva.

— Pot să-ți spun Rachel? o întreba Herney.

— Bineînțeles. „Pot să-ți spun Zach?”

— Cabinetul meu, o anunță președintele, poftind-o printr-o ușă din arțar sculptat.

Cu siguranță biroul de la bordul lui Air Force One era mai intim decât cel de la Casa Albă, însă mobilierul mai păstra totuși un aer de austeritate. Biroul era îngropat sub hârtii, iar în spatele lui atârna un tablou pictat de un clasic al genului, o goeletă cu trei catarge navigând cu toate pânzele sus, făcând tot posibilul să facă față unei furtuni dezlănțuite. Tabloul părea a fi metafora perfectă a președinției lui Zach Herney din acel moment.

Președintele îi oferi lui Rachel unul dintre cele trei scaune din fața biroului. Femeia se așeză. Rachel se aștepta ca el să ia loc la birou, însă președintele își trase un al doilea scaun și se așeză lângă ea.

„Ca să jucăm de la același nivel”, înțelese ea mesajul. „Expertul în diplomație.”

— Ei bine, Rachel, zise Herney, oftând obosit în vreme ce se așeza. Cred că ești cam nedumerită de vizita făcută aici, nu-i așa?

Blândețea din vocea lui îndepărtă orice rețineră pe care

ar mai fi avut-o Rachel:

— De fapt, domnule, sunt total debusolată.

Herney izbucni în râs:

— Minunat. Nu reușesc în fiecare zi să zăpăcesc pe cineva de la NRO.

— Nu în fiecare zi cineva de la NRO primește invitația de a urca la bordul Air Force One ca să fie întâmpinat de un președinte în bocanci de alpinist.

Președintele râse din nou.

O bătaie discretă în ușă anunță sosirea cafelei. Una dintre membrele echipajului intră cu o cafetieră aburindă și două cești pe o tavă. La semnul președintelui, femeia lăsă tava pe birou și se făcu nevăzută.

— Zahăr și frișcă? întrebă președintele, ridicându-se ca să toarne în cești.

— Doar frișcă, vă rog.

Rachel savură aroma îmbietoare. „Președintele Statelor Unite îmi servește cafeaua?”

Zach Herney îi întinse o ceașcă.

— E Paul Revere autentic, rosti el. Unul dintre micile luxuri pe care mi le permit.

Rachel sorbi o gură de cafea. Era cea mai bună din câte băuse ea vreodată.

— În fine, continuă președintele, turnându-și o ceașcă și pentru el și așezându-se la loc pe scaun, timpul pe care-l pot petrece aici este destul de scurt, așa că ar trebui să trecem la treabă.

Își puse un cub de zahăr în cafea și își ridică privirea spre Rachel:

— Îmi imaginez că Bill Pickering te-a avertizat că singurul motiv pentru care aș fi vrut să te văd era acela de a te folosi în avantajul meu politic.

— De fapt, domnule, *exact așa* mi-a spus.

Președintele chicoti:

— Întotdeauna e un cinic.

— Deci, s-a înșelat?

— Glumești? se miră președintele. Bill Pickering nu se

înșală niciodată. A nimerit la fix, ca de obicei.

Gabrielle Ashe privea absenta pe fereastra limuzinei senatorului Sexton, în vreme ce aceasta se îndrepta prin traficul de dimineață către clădirea de birouri a senatorului. Se întreba cum naiba ajunsese în acest punct al vieții ei. Asistenta personală a senatorului Sedgewick Sexton. În definitiv, doar asta fusese intenția ei, nu?

„Sunt într-o limuzină, împreună cu viitorul președinte al Statelor Unite ale Americii.”

Gabrielle privi dincolo de interiorul luxos al limuzinei către senator, care părea cufundat în gânduri. Îi admiră trăsăturile bine conturate și ținuta perfectă. Chiar arăta a președinte.

Gabrielle îl văzuse pe Sexton vorbind cu trei ani în urmă, pe vremea când era în anii terminali ai facultății de Științe Politice de la Universitatea Cornell. Nu o să uite niciodată cum scrutau ochii lui audiența, ca și cum ar fi transmis un mesaj direct spre ea – *crede-mă*. După discurs, Gabrielle se așezase la coadă ca să îi strângă mâna lui Sexton.

— Gabrielle Ashe, îi zisese senatorul, citindu-i numele de pe ecuson. Un nume minunat pentru o tânără tot atât de minunată.

Ochii îi întăreau spusele.

— Mulțumesc, domnule, îi răspunse Gabrielle, simțind forța bărbatului în vreme ce îi strângea mâna. Am fost cu adevărat impresionată de discursul dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta!

Sexton îi vârâse o carte de vizită în mână:

— Sunt permanent în căutare de minți tinere și strălucite care îmi împărtășesc viziunea. După ce termini școala, caută-mă. Oamenii mei s-ar putea să aibă o slujbă pentru tine.

Gabrielle vru să-i mulțumească, dar senatorul trecuse deja la următoarea persoană din rând. Cu toate astea, în

lunile care urmaseră, Gabrielle se trezise că urmărește cariera lui Sexton la televizor. Îl urmărea cu admirație cum se pronunță categoric împotriva imenselor cheltuieli guvernamentale proclamând reducerile de buget, îndemnând Fiscul să lucreze mai eficient, atacând agențiile și chiar sprijinind anularea unor programe de servicii civile redundante. Apoi, când soția senatorului murise pe neașteptate într-un accident de mașină, Gabrielle urmărise uluită cum Sexton transformă ceea ce era negativ în pozitiv. Trecuse peste propria durere și declarase lumii întregi că va candida la președinție și că își va dedica restul timpului din serviciul public memoriei soției dispărute. În acel moment, Gabrielle hotărâse fără nicio remușcare că voia să lucreze cu echipa de campanie a senatorului Sexton.

Acum ajunsese în poziția cea mai influentă pe care și-o putuse dori.

Gabrielle își aminti de noaptea pe care o petrecuse cu Sexton în biroul lui îmbrăcat cu pluș și se strâmbă, încercând să oprească imaginile stânjenitoare care îi veneau în minte. „Oare la ce mă gândeam?” Știa că ar fi trebuit să reziste, dar cumva se trezise că nu era în stare. Sedgewick Sexton fusese idolul ei de atâta timp... și când se gândise că *o dorea*.

Limuzina trecu peste o denivelare din asfalt, întrerupându-i lui Gabrielle șirul amintirilor.

— Te simți bine? se interesă Sexton, care acum o urmărea atent.

Gabrielle schiță un zâmbet vag:

— Foarte bine.

— Doar nu te gândești iar la bluful ăla, nu-i așa?

Ea ridică din umeri:

— Încă mă îngrijorează un pic, recunosc.

— Las-o baltă. Blufurile au fost cel mai bun lucru din campania mea.

Gabrielle învățase pe propria piele că bluful era echivalentul politic al scăpării de informații tendențioase

despre rival, cum ar fi că acesta tocmai folosea un aparat de mărire a penisului sau se abonase la o revistă deochetă. Bluful nu reprezenta o tactică strălucită, dar atunci când dădea rezultate, acestea erau senzaționale.

Când însă i se răspundea cu aceeași monedă...

Căci așa se și întâmplase. Din partea Casei Albe. Cu vreo lună în urmă personalul de campanie al președintelui decisese, impulsivat de sondajele de opinie proaste, să treacă la atac și lansase un zvon socotit adevărat, cum că senatorul Sexton avea o relație amoroasă cu asistenta lui personală, Gabrielle Ashe. Din nefericire pentru Casa Albă, nu existau dovezi. Un ferm adept al zicalei că apărarea cea mai bună e atacul dezlănțuit, senatorul Sexton prinsese din zbor ocazia de a lansa un nou atac furibund. Convocase o conferință națională de presă în cursul căreia își proclamase nevinovăția și mânia. „Nu pot să cred, afirmase el, privind cu lacrimi de durere drept spre camerele de luat vederi, că președintele dezonoarează amintirea soției mele prin astfel de minciuni rău intenționate.”

Rolul jucat de senatorul Sexton în fața camerelor de luat vederi fusese atât de convingător, încât aproape nici Gabrielle nu mai știa sigur dacă într-adevăr se culcase cu el sau nu. Văzând însă cât de ușor putea minți el, Gabrielle își dăduse repede seama că senatorul Sexton era cu adevărat un om periculos.

În ultima vreme, chiar dacă era convinsă că ajunsese să sprijine *cel mai puternic* cal din cursa prezidențială, Gabrielle începuse să se întrebe dacă îl sprijinea și *pe cel mai bun*. A lucra în apropierea lui Sexton însemnase o experiență dură - asemănătoare cu experiența pe care ar fi încercat-o un copil care ar fi văzut ce înseamnă viața dincolo de studiourile Hollywoodului, unde magia nu mai era ceea ce pretindea a fi.

Deși credința lui Gabrielle în politica lui Sexton rămăsese intactă, femeia începea să aibă serioase dubii în privința persoanei în sine.

— Ceea ce îți voi spune acum, Rachel, îi zise președintele, este clasificat ca „UMBRA”. Este cu mult dincolo de nivelul tău de securitate.

Rachel simți că se sufocă între pereții fuzelajului. Președintele o adusese cu avionul până în insula Wallops, o invitase la bordul acestuia, îi turnase cafea, îi spusese cu franchețe că avea de gând să o folosească drept capital politic împotriva tatălui ei și acum o anunța că are de gând să îi ofere ilegal informații secrete. Oricât de afabil părea Zach Herney la suprafață, Rachel Sexton tocmai învățase o lecție importantă despre el: omul prelua controlul cu rapiditate.

— Cu două săptămâni în urmă, continuă președintele, uitându-se drept în ochii ei, NASA a făcut o descoperire.

Vorbele rămaseră suspendate o clipă în aer înainte ca Rachel să le poată pricepe. „O descoperire NASA?” Ultimele rapoarte de informații nu indicau nimic neobișnuit legat de agenția spațială. Bineînțeles însă că în zilele noastre o „descoperire NASA” însemna, de obicei, faptul că agenția conștientizase că subevaluase cheltuielile unui proiect nou.

— Înainte de a continua această discuție, reluă președintele, aș vrea să aflu dacă împărtășești cinismul tatălui tău legat de explorarea spațiului.

Rachel refuză să comenteze:

— Sper că nu m-ați chemat aici ca să îmi cereți să controlez ieșirile tatălui meu contra NASA.

Președintele râse:

— La naiba, nu. Am stat pe lângă Senat destul de mult ca să aflu că *nimeni* nu îl poate controla pe Sedgewick Sexton.

— Tata e un oportunist, domnule. Așa sunt cei mai mulți politicieni de succes. Din nefericire, NASA s-a transformat singură într-o astfel de țintă.

Recentul șir de erori ale NASA devenise atât de

nesuportat, încât lumea nu putea decât să râdă sau să plângă - sateliți care se dezintegrau pe orbită, sonde spațiale care nu mai trimiteau niciun semnal acasă, Stația Spațială Internațională al cărei buget se umflase de zece ori, determinând statele membre să dea bir cu fugiții ca șoarecii de pe un vas care tocmai se scufundă. Se pierduseră miliarde de dolari, iar senatorul Sexton profita la maximum din asta conducând valul de proteste - un val care părea predestinat a-l purta drept spre adresa 1600 Pennsylvania Avenue (Adresa Casei Albe).

— Recunosc că NASA s-a transformat într-un dezastru în ultima vreme, zise președintele. Oriunde m-aș uita în agenție, nu văd decât un nou motiv de a tăia fonduri.

Rachel întrezări o oportunitate pentru ea și profită imediat:

— Și totuși, domnule, n-am citit chiar săptămâna trecută că tocmai i-ați păsuat oferindu-le alte trei milioane din fonduri de urgență pentru a-i menține pe linia de plutire?

Președintele chicoti:

— Tatăl tău a fost extrem de mulțumit de asta, nu?

— Ca și cum i-ați fi oferit securea călăului.

— L-ai auzit la *Nighttime*? „Zach Herney este un dependent de spațiu, iar plătorii de taxe îi finanțează viciul.”

— Dar dumneavoastră nu faceți decât să-i dați dreptate, domnule.

Herney încuviință:

— Nu fac un secret din faptul că sunt un fan al NASA. Am fost dintotdeauna. Am fost un copil al cursei spațiale - *Sputnik*, John Glenn, *Apollo 11* - și n-am ezitat niciodată să îmi exprim admirația și mândria pentru programele noastre spațiale. Pentru mine, bărbații și femeile din NASA reprezintă pionierii istoriei moderne. Ei încearcă imposibilul, acceptă eșecurile, după care se întorc la planșa de proiectare, în vreme ce noi, restul, stăm pe margine și îi criticăm.

Rachel rămase tăcută, simțind, dincolo de calmul pe care

Îl afișa președintele, furia dezlănțuită contra nesfârșitei retorici anti-NASA a tatălui ei. Rachel se trezi întrebându-se ce mama naibii descoperise NASA. Președintelui îi plăcea la nebunie să întârzie momentul dezvoltării.

— Astăzi, zise Herney, din ce în ce mai pătimăș, am de gând să modific în totalitate opinia ta despre NASA.

Rachel îl privi nesigură:

— Aveți deja votul meu, domnule! Poate că ar fi mai bine să vă concentrați asupra restului țării.

— Asta și intenționez.

Herney mai sorbi o gură de cafea și îi zâmbi:

— Și o să te rog pe tine să mă ajuți.

Făcu o pauză, după care se aplecă spre ea:

— Într-un mod cu totul neobișnuit.

Rachel simțea acum cum Zach Herney îi scrutează fiecare mișcare, ca un vânător care evalua dacă prada are de gând să fugă sau rămâne să lupte. Din nefericire, Rachel nu întrezărea vreo porțiță de salvare.

— Presupun, continuă președintele, reumplând ceștile de cafea, că ai idee despre un proiect NASA numit EOS?

Rachel dădu din cap:

— Earth Observation System. Cred că tatăl meu a menționat despre EOS o dată sau de două ori.

Tentativă nereușită de sarcasm îl făcu pe președinte să se încrunte. Adevărul era că tatăl lui Rachel adusese vorba despre Sistemul de Observare a Pământului ori de câte ori avusese ocazia. Era unul dintre cele mai riscante, dar și mai controversate proiecte de la NASA - o constelație de cinci sateliți proiectați să privească din spațiu și să analizeze mediul planetar: micșorarea stratului de ozon, topirea calotelor polare, încălzirea globală, defrișarea pădurilor. Intenția era de a le furniza ecologiștilor date și informații cum nu mai existaseră până atunci, astfel încât aceștia să poată întocmi planuri mai exacte și mai detaliate pentru viitorul planetei.

Din păcate, proiectul EOS fusese sortit eșecului. Ca atâtea alte proiecte NASA din ultima vreme, fusese marcat,

încă din start, de depășirea bugetului. Iar Zach Herney fusese mereu cel învinuit. Se folosise de lobby-ul ecologiștilor pentru a trece proiectul în valoare de 1,4 miliarde de dolari prin Congres. Însă, în loc să furnizeze preconizatele contribuții la cunoașterea planetei, EOS se transformase cu repeziciune într-un coșmar costisitor, cu lansări eșuate, probleme de funcționare a calculatoarelor și conferințe de presă NASA cât se poate de sumbre.

Singurul chip zâmbitor din ultima vreme fusese cel al senatorului Sexton, care le reamintea cu obstinație alegătorilor *câți bani* din taxele lor cheltuisese președintele pe EOS și cât de ne semnificative fuseseră profiturile.

Președintele își puse un cub de zahăr în ceașca de cafea:

— Oricât de surprinzător ar părea, descoperirea NASA la care mă refer a fost făcută *chiar* de EOS.

Acum Rachel se simțea pierdută. Cu siguranță că NASA ar fi anunțat un succes al EOS de dată recentă, nu? Tatăl ei crucificase EOS în mass-media, iar agenția spațială ar fi avut nevoie ca de aer de orice vești bune.

— Eu n-am auzit nimic, îngăimă Rachel, despre vreo descoperire EOS.

— Știu. NASA a preferat să păstreze o vreme veștile bune pentru sine.

Rachel se îndoia:

— Din experiența mea, domnule, când e vorba de NASA, lipsa de știri înseamnă, în general, vești proaste.

Modestia nu reprezenta una dintre virtuțile Departamentului de Relații Publice din NASA. Ultima glumă care circula prin NRO era că NASA ținea o conferință de presă de fiecare dată când unul dintre savanții de acolo mai trăgea câte un vânt.

Președintele se încruntă:

— Ah, da. Uit că discut cu un discipol în securitate al NROului lui Pickering. El încă geme și mormăie enervat de gura spartă a celor de la NASA?

— Securitatea e viața lui, domnule! Și o ia foarte în serios.

— Așa și trebuie. Pur și simplu îmi vine greu să cred că două agenții care au atâtea în comun găsesc permanent un subiect pe baza căruia să se încaiere.

Rachel aflase destul de devreme, în calitatea ei de subalternă a lui William Pickering, că, deși amândouă erau agenții guvernamentale legate amândouă de problemele spațiului cosmic, NASA și NRO aveau filosofii care se situau la poli opuși. NRO era o agenție destinată apărării și își menținea secrete activitățile legate de spațiul cosmic, în vreme ce NASA era o agenție științifică și își făcea imediat cunoscute descoperirile în întreaga lume, adesea, așa cum susținea William Pickering, punând în pericol securitatea națională. Unele dintre cele mai avansate tehnologii NASA, cum erau lentilele de înaltă rezoluție pentru telescoapele sateliților, sistemele de comunicație la mare distanța sau dispozitivele radio pentru codare și transmitere complexă audio-video, aveau prostul obicei de a apărea în arsenalul secret al unor țări ostile și de a fi folosite apoi în spionajul contra Statelor Unite. Bill Pickering bombănea adesea că oamenii de știință de la NASA dispuneau de creiere uriașe... și de guri și mai mari.

În orice caz, un motiv și mai evident de dispută între agenții era reprezentat de faptul că multe dintre recentele eșecuri NASA afectaseră NRO în mod direct, deoarece lansările de sateliți NRO se efectuau prin intermediul NASA. Niciun eșec nu fusese mai dramatic decât cel din 12 august 1998, când o rachetă purtătoare Titan 4 aparținând NASA și Forțelor Aeriene ale SUA explodase la patruzeci de secunde după lansare și pulverizase încărcătura – un satelit NRO în valoare de *7,2 miliarde de dolari*, având numele de cod Vortex 2. Se părea că Pickering își aduce mereu aminte doar de acel eveniment.

— Așadar, de ce n-a ieșit NASA la rampă cu acest succes? îl întrebă Rachel. Le-ar prinde tare bine niște vești bune!

— NASA tace pentru că așa am *cerut eu*, îi răspunse președintele.

Rachel se întrebă dacă auzise bine. Dacă lucrurile stăteau așa, atunci președintele comisese un act de harachiri politic pe care ea nu-l înțelegea.

— Această descoperire, continuă el, este... să spunem... cel puțin uluitoare prin implicațiile pe care le-ar putea avea.

Rachel simți un fior pe șira spinării. În lumea serviciilor secrete expresia „implicații uluitoare” rareori însemna o veste bună. Ajunse să se întrebe dacă toată acea atmosferă conspirativă legată de EOS nu se datora cumva faptului că sistemul de sateliți observase un dezastru ecologic iminent.

— E vreo problemă?

— Nicio problemă. Descoperirea EOS e de-a dreptul minunată.

Rachel tăcu.

— Să presupunem, Rachel, că ți-aș spune că NASA tocmai a făcut o descoperire de o asemenea însemnătate științifică... asemenea însemnătate colosală încât merită fiecare cent pe care americanii l-au cheltuit vreodată în programele spațiale!

Rachel nu-și putea imagina așa ceva.

Președintele se ridică:

— Vrei să ne plimbăm puțin?

Rachel îl urmă pe președintele Herney către pasarela de acces în Air Force One. Coborând scara, simți cum aerul răcoros de martie îi limpezește gândurile. Din nefericire, acum cererile președintelui deveniră și mai ciudate în mintea ei.

„NASA a făcut o descoperire de o asemenea importanță științifică încât merită fiecare cent cheltuit de americani pe programele spațiale?”

Rachel își imagina că o descoperire de o asemenea anvergură nu se putea baza decât pe un singur lucru – scopul sacru al NASA, și anume contactul cu viața extraterestră. Din păcate, Rachel știa suficiente lucruri despre *acei* scop ca să își dea seama că era imposibil de atins.

Ca analist de date secrete, Rachel avea de-a face în permanență cu întrebări venite din partea prietenilor, legate de presupusele operațiuni guvernamentale de stabilire de contacte cu extratereștrii. Era copleșită de teoriile prietenilor ei „educați” – farfurii zburătoare prăbușite și ascunse în buncărele guvernamentale secrete, cadavre de extratereștri păstrate la gheață, ba chiar civili nevinovați răpiți și folosiți de extratereștri pe post de cobai.

Bineînțeles că totul era o absurditate. Nu existau extratereștri. Nu existau operațiuni ascunse prin care să se încerce stabilirea unor legături cu ei.

Toată lumea din cadrul serviciilor secrete înțelegea că majoritatea viziunilor și răpirilor reprezentau, pur și simplu, produsul unor imaginații bogate sau al unor făcături generatoare de bani. Acele probe fotografice ale OZN-urilor care *existau* cu adevărat se părea că au fost surprinse doar în apropierea aeroporturilor militare americane unde se testau noi modele avansate de aeronave. De exemplu, atunci când compania Lockheed începuse testarea aeriană

a unui nou supersonic revoluționar botezat Stealth Bomber, numărul de apariții a OZN-urilor din jurul bazei aeriene Edwards a crescut de cincisprezece ori.

— Pari destul de sceptică, îi zise președintele, privind-o curios.

Însă ceea ce o uluia pe Rachel era vocea lui. Privi înspre el, neștiind ce să îi răspundă.

— Păi... ezită. Să presupun, domnule, că nu vorbim în acest moment de nave extraterestre sau omuleți verzi?

Președintele păru amuzat:

— Rachel, cred că vei găsi această descoperire mult mai interesantă decât science-fiction-ul.

Rachel se simți ușurată când auzi că NASA nu ajunsese la un asemenea hal de disperare, încât să încerce să îi servească președintelui povești cu extraterestri. Cu toate acestea, comentariul lui avea darul de a adânci misterul.

— Ei bine, zise ea, orice ar fi descoperit NASA, trebuie să spun că momentul este unul extrem de bine ales.

Herney se opri pe scară:

— Bine ales? Cum adică?

„Cum adică?” Rachel se opri și ea:

— Domnule președinte, NASA este acum angajată într-o bătălie pe viață și pe moarte pentru a-și justifica existența, iar dumneavoastră sunteți permanent atacat pentru că îi alocați mereu fonduri. O descoperire NASA majoră în acest moment ar însemna o adevărată mană cerească, atât pentru NASA, cât și pentru campania dumneavoastră electorală. Criticii dumneavoastră vor socoti, evident, că momentul ales este extrem de suspect.

— Așadar... mă socotești un mincinos sau un prost?

Rachel simți un nod în gât:

— N-am intenționat să vă jignesc, domnule. Doar că...

— Stai liniștită.

Pe buzele lui Herney înflori un zâmbet firav, în vreme ce începu să coboare iar scările:

— Când directorul administrativ al NASA mi-a povestit prima dată despre descoperire, am respins-o și am

catalogat-o ca fiind absurdă. L-am acuzat că pune la cale cea mai transparentă farsă politică din istorie.

Rachel simți cum îi dispărea nodul din gât.

La baza scării, Herney se opri și se uită fix la ea:

— Unul dintre motivele pentru care am cerut ca descoperirea să rămână, deocamdată, secretă a fost acela de a proteja NASA. Dimensiunea acestei descoperiri întrece orice mare realizare pe care agenția a anunțat-o până acum. Ea are darul de a transforma aterizarea pe Lună într-un fapt banal. Pentru că omenirea, și aici mă includ și pe mine, are enorm de câștigat sau de pierdut, am crezut că ar fi prudent ca o persoană anume să verifice datele NASA înainte de a apărea sub luminile reflectoarelor cu un anunț oficial.

Rachel era năucită:

— Cu siguranță că nu vă referiți la *mine*, domnule?

Președintele râse:

— Nu, asta nu e domeniul tău de expertiză. În plus, am efectuat deja verificări pe căi extragovernamentale.

Ușurarea fetei făcu loc unei noi nedumeriri:

— Extragovernamentale, domnule? Vreți să spuneți că ați apelat la *sectorul privat*? Într-o chestiune atât de secretă?

Președintele dădu din cap cu convingere:

— Am alcătuit o echipă de verificare din exterior, formată din patru oameni de știință civili, personal din afara NASA cu nume mari în branșă și cu o serioasă reputație de protejat. Au folosit echipamentul propriu pentru a face observații și pentru a ajunge la propriile concluzii. În ultimele patruzeci și opt de ore, acești oameni de știință au confirmat descoperirea NASA dincolo de orice urmă de îndoială.

Acum, Rachel era impresionată. Președintele se protejase cu un aplomb tipic pentru Herney. Angajând o echipă formată din cei mai sceptici indivizi – outsideri care n-aveau nimic de câștigat din confirmarea descoperirii NASA – Herney își crease antidotul contra suspiciunii că nu era vorba decât de un complot disperat NASA pentru

justificarea bugetului, realegerea președintelui fan al agenției și pararea atacurilor senatorului Sexton.

— În seara asta la ora opt, zise Herney, voi convoca o conferință de presă la Casa Albă ca să anunț lumii întregi această descoperire.

Rachel se simți frustrată. Practic, Herney nu-i spusese nimic.

— Și mai exact ce este această descoperire?

Președintele zâmbi:

— Astăzi vei descoperi că răbdarea e o virtute. Trebuie să vezi această descoperire cu ochii tăi. Vreau să înțelegi situația în complexitatea ei înainte de a merge mai departe. Directorul administrativ al NASA te așteaptă să te pună la curent. El îți va spune tot ce trebuie să știi. După aceea, vom discuta care va fi rolul tău pe mai departe.

Rachel citi dramatism în ochii președintelui și își aminti că Pickering simțise cum Casa Albă are un as în mânecă. Se părea că șeful ei a avut dreptate, ca de obicei.

Herney îi făcu semn înspre un hangar din apropiere.

— Urmează-mă, zise el, îndreptându-se spre construcția acoperită.

Rachel se luă, nedumerită, după el. Clădirea din fața lor nu avea ferestre, iar ușile enorme păreau încuiate. Singura cale de acces părea a fi o arcadă micuță într-o parte a hangarului. Ușa era întredeschisă. Președintele o îndrumă pe Rachel până în apropierea ușii, după care se opri.

— Aici drumul meu se termină, rosti el, arătând spre ușă. Intri pe acolo!

Rachel ezită:

— Nu veniți?

— Trebuie să mă întorc la Casa Albă. O să mai vorbim în curând. Ai un telefon?

— Bineînțeles, domnule!

— Dă-mi-!l!

Rachel scoase telefonul și i-l dădu, presupunând că el vrea să introducă un număr privat în memorie. În loc de asta, președintele strecură telefonul în propriul buzunar.

— Acum nu mai ești în rețea, zise el. Toate responsabilitățile de la locul de muncă ți-au fost acoperite. Astăzi nu vei mai discuta cu nimeni fără permisiunea mea sau a directorului administrativ NASA. Înțelegi?

Rachel se holbă, uluită. „Președintele tocmai mi-a furat telefonul?”

— După ce directorul administrativ te pune la curent cu descoperirea, o să intri în contact cu mine prin intermediul unei linii securizate. Vorbim în curând. Noroc!

Rachel privi ușa hangarului și simți cum neliniștea o copleșește.

Președintele Herney își lăsă mâna să zăbovească puțin pe umărul ei și făcu semn din cap înspre ușă:

— Te asigur, Rachel, că nu vei regreta ajutorul pe care mi-l dai în această problemă.

Fără a mai adăuga vreo vorbă, președintele porni spre elicopterul care o adusese pe Rachel acolo. Se urcă la bord și decolă. Nu se uită nicio secundă în urmă.

Rachel Sexton stătea singură pe pragul de acces în hangarul izolat de pe insula Wallops și încerca să zărească ceva în bezna de dincolo. A avea sentimentul că se află la întretăierea dintre două lumi. Dinspre interiorul cavernos sufla o briză răcoroasă și densă, ca și cum clădirea avea un suflu propriu.

— *Hello?* strigă ea, cu voce ușor tremurândă.

Tăcere.

Păși dincolo de prag, din ce în ce mai neliniștită. Pentru câteva fracțiuni de secundă, imaginea pe care o avea în fața ochilor se întunecă, fiindcă încerca să se acomodeze cu întunericul.

— Domnișoara Sexton? se auzi vocea unui bărbat la doar câțiva pași mai încolo.

Rachel tresări brusc și se întoarse în direcția din care venea sunetul.

— Da, domnule!

Se apropie silueta nedeslușită a unui om.

Pe măsură ce vederea i se limpezea, Rachel observă că se afla lângă un tânăr cu un chip colțuros, echipat din creștet până în tălpi cu costum de zbor NASA. Individul avea un corp athletic, iar pe pieptul lui se vedeau numeroase decorații.

— Comandant Wayne Loosigan, se recomandă tânărul. Mă iertați dacă v-am speriat! E cam întuneric pe aici. Încă n-am apucat să deschid ușile docului.

Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, bărbatul continuă:

— Va fi o onoare pentru mine să fiu pilotul dumneavoastră în această dimineață.

— Pilot?

Rachel se holbă năucă la el. „Tocmai am avut o «întâlnire» cu un pilot.”

— Sunt aici ca să mă întâlnesc cu directorul

administrativ.

— Da, doa'nă. Am primit ordin să vă duc imediat la el.

Îi luă câteva secunde până să poată înțelege ceea ce-i spusese. După ce pricepu cum stăteau lucrurile, Rachel se simți foarte dezamăgită. Călătoria ei nu părea să fi luat sfârșit.

— Unde este directorul administrativ? îl întrebă ea, de-a dreptul îngrijorată.

— Nu dețin această informație, răspuse pilotul. O să primesc coordonatele doar după ce decolăm.

Rachel își dădu seama că omul spunea adevărul. Se părea că directorul Pickering și ea nu erau singurele persoane cărora nu li se dădeau prea multe informații în acea dimineață. Președintele considera extrem de serioasă problema securității, iar ușurința și rapiditatea cu care o izolase pe Rachel de restul lumii o făcuseră pe fată să se simtă de-a dreptul jenată. „Sunt de o jumătate de oră pe teren și deja nu mai am niciun mijloc de comunicare, iar șeful meu habar n-are unde sunt.”

Stând în fața tânărului pilot NASA, n-avea nicio îndoială că jocurile fuseseră deja făcute. Avionul avea să pornească la drum cu ea la bord, indiferent că îi plăcea sau nu. Singura întrebare era încotro se îndrepta.

Pilotul se duse spre perete și apăsă pe un buton. Imediat partea îndepărtată a hangarului porni să gliseze cu zgomot. Lumina năvăli în interior, lăsând să se vadă silueta unui obiect imens, aflat în mijlocul încăperii.

Rachel făcu ochii mari. „Dumnezeu să mă ajute.”

Obiectul cu pricina era un avion de vânătoare negru, cu un aspect înfricoșător. Era aeronava cu cea mai aerodinamică formă pe care ea o văzuse vreodată.

— *Glumești*, mai reuși Rachel să îngaime.

— E o reacție obișnuită, doa'nă, dar să știți că F-14 Tomcat Split-tail este un avion cu performanțe excelente.

„E o racheta cu aripi.”

Pilotul o conduse spre aeronavă. Îi făcu semn înspre carlinga cu două locuri.

— Veți sta în spate.

— Zău? îi rânji Rachel. Și eu care credeam că vrei să pilotez.

După ce îmbracă peste haine un costum de zbor protejat termic, Rachel se trezi, aproape fără voie, urcând în carlingă. Se așează cu greu pe scaunul îngust.

— E clar că NASA nu dispune de piloți cu fundul mare, zise ea.

Pilotul îi zâmbi și o ajută să își pună centurile de siguranță. După aceea, îi fixează o cască de zbor.

— O să zburăm destul de sus, rosti el. O să aveți nevoie de oxigen.

Zicând asta, scoase o mască de oxigen dintr-un compartiment lateral și vru să o atașeze de casca ei.

— Mă descurc, refuză ea ajutorul, întinzându-se și luând obiectul din mâna lui.

— Bineînțeles, doa'nă.

Rachel se luptă puțin cu masca până ce reuși să o potrivească pe cască. Filtrul era surprinzător de incomod.

Comandantul o privi câteva clipe, părând oarecum amuzat:

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nimic, doa'nă.

Părea că încearcă să își ascundă un zâmbet ironic:

— Sacii pentru rău de înălțime sunt sub scaun. Celor mai mulți pasageri li se face rău când zboară prima dată cu un astfel de avion.

— Ar trebui să n-am nimic, îl asigură Rachel, cu o voce ușor schimbată din cauza filtrului măștii. Nu sufăr de rău de înălțime.

Pilotul ridică din umeri:

— Mulți pușcași marini au zis același lucru și după aceea a trebuit să curăț voma din carlingă de pe urma lor.

Rachel dădu ușor din cap. „Minunat”.

— Vreo întrebare înainte de a ne lua zborul?

Ea ezită o clipă, după care bătu ușor în filtrul care îi

rănea obrazul.

— Mă sufocă. Cum puteți să purtați chestiile astea în zborurile lungi?

Pilotul îi zâmbi îngăduitor:

— Ei bine, doa'nă, de obicei noi nu le purtăm cu susul în jos.

Parcă înfiptă în capătul pistei, cu motoarele duduind sub ea, Rachel se simțea ca un glonț într-o armă care aștepta doar un deget care să apese pe trăgaci. Când pilotul împinse manșa, motoarele gemene Lockheed 345 se treziră la viață. Părea că întregul univers se zguduie. Odată frânele eliberate, Rachel se trezi lipită strâns de spătarul scaunului. Supersonicul parcurse pista și decolă în câteva secunde. Dincolo de hublou, pământul începu să se îndepărteze cu o viteză amețitoare.

Rachel închise ochii atunci când aeronava se ridică în mare viteză. Se întrebă unde greșise în acea dimineața. Ar fi trebuit să fie acum la biroul ei, sintetizând și selectând informații. În loc de asta, „călărea” o torpilă încărcată cu testosteron și abia respira printr-o mască de oxigen.

Începu să simtă o ușoară stare de rău, înainte ca aeronava să ajungă la cincisprezece mii de metri altitudine. Încercă să se gândească la altceva. În timp ce admira oceanul de sub ea, avu brusc sentimentul că e departe de casă.

Pilotul vorbea cu cineva prin stația radio. Când termină conversația, omul luă un viraj abrupt spre stânga. Avionul se răsuci aproape la o sută optzeci de grade, făcând-o pe Rachel să simtă că i-a ajuns stomacul drept în gât. În cele din urmă, aeronava reveni în plan orizontal.

Fata gemu:

— Mersi pentru avertisment, asule!

— Îmi cer scuze, doa'nă, dar tocmai am primit coordonatele întâlnirii dumneavoastră cu directorul administrativ.

— Dă-mi voie să ghicesc. Către nord?

Pilotul păru nedumerit:

— De unde ați știut?

Rachel oftă. „Iubesc piloții ăștia care au făcut practică doar pe computer.”

— E ora nouă dimineața, amice, iar soarele e în dreapta noastră. Așadar zburam spre nord.

În carlingă, se lăsă un moment de tăcere.

— Da, doa'nă, în dimineața asta zburăm spre nord!

— Și cât de departe zburam spre nord?

Pilotul verifică încă o dată coordonatele:

— Vreo 4.500 de kilometri.

Rachel se ridica brusc pe scaun.

— Ce???

Încercă să-și imagineze o hartă, dar nu putea nici măcar să-și închipuie *unde* însemna acel nord.

— Dar ăsta e un zbor de patru ore!

— La viteza asta, da, o aprobă pilotul. Țineți-vă bine, vă rog!

Înainte ca ea să îi răspundă, bărbatul retrase aripile aeronavei F-14. O clipă mai târziu, Rachel se simți iarăși lipită de scaun, în vreme ce avionul țâșni, de parcă până atunci stătuse locului. În mai puțin de un minut ajunseră la o viteză de croazieră de aproape 2300 de kilometri pe oră.

Acum era amețită de-a binelea. Văzând cum avionul spintecă cerul cu viteză năucitoare, Rachel simți cum i se face rău. În minte îi reveni, ca un ecou pierdut, vocea președintelui: „Te asigur, Rachel, că nu vei regreta că mă ajuți în această chestiune”.

Gemând, Rachel întinse mâna după punga salvatoare. „Să n-ai niciodată încredere într-un politician.”

Deși îl dezgusta interiorul modest și murdar al taxiurilor, senatorul Sedgewick Sexton învățase că, uneori, trebuie să suporte astfel de condiții în ascensiunea sa către glorie. Vehiculul rablagit care tocmai îl adusese la cel mai de jos nivel al parcării Hotelului Purdue îi oferea ceva ce limuzina lui nu putea - anonimatul.

Senatorul constată mulțumit că parcare era pustie, cu excepția câtorva mașini prăfuite, rătăcite prin mulțimea de stâlpi de ciment. Traversând, Sexton își privi ceasul.

„11.15 dimineața. Perfect”.

Individul cu care se întâlnea era un maniac al punctualității. Amintindu-și însă pe cine și ce reprezenta acel om, Sexton își spuse că individul putea fi un maniac la orice ar fi vrut el.

Zări dubița albă Ford Windstar parcată exact în același loc în care era parcată de fiecare dată când se întâlneau acolo - în colțul de est al garajului, în spatele unui șir de tomberoane. Sexton ar fi preferat ca întâlnirea să se petreacă într-unul dintre apartamentele hotelului, dar înțelegea prea bine măsurile de precauție. Prietenii individului nu ajunseseră unde se aflau acum dacă nu ar fi fost grijulii.

Îndreptându-se către dubiță, Sexton simți acea neliniște familiară ce preceda întotdeauna astfel de întâlniri. Forțându-se să rămână calm, se urcă pe locul pasagerului din dreapta cu un semn vioi din mână. Bărbatul cu părul negru de pe locul șoferului nu-i răspunse la salutul voios. Omul avea aproape șaptezeci de ani, însă chipul cernit inspira o duritate care se potrivea perfect cu poziția sa de emisar al unei armate de vizionari îndrăzneți și întreprinzători, lipsiți de scrupule.

— Închide ușa! rosti individul cu voce aspră.

Sexton se supuse, tolerând cu grație morocâneala

omului. În definitiv, tipul reprezenta oameni care controlau sume enorme de bani, din care o bună parte fuseseră recent virate în sprijinul lansării senatorului Sexton către cea mai puternică poziție din lume. Cu timpul, Sexton pricepuse că astfel de întâlniri însemnau mai puțin niște lecții de strategie și mai mult niște ocazii de reamintire a gradului de îndatorare al senatorului față de binefăcătorii lui. Acești oameni așteptau câștiguri serioase de pe urma investiției lor. După cum trebuia să recunoască Sexton, „câștigul” însemna o cerere a naibii de îndrăzneță. Cu toate acestea și oricât de incredibil ar fi părut, era vorba de ceva aflat în sfera de influență a lui Sexton, odată ce acesta avea să se instaleze în Biroul Oval.

Știind că bărbatului de la volan îi plăcea să treacă repede la subiect, Sexton îi zise:

— Presupun că a fost depusă o altă sumă?

— Da. Ca de obicei, vei folosi aceste fonduri doar pentru campanie. Am fost mulțumiți să vedem cum urci în sondaje, ceea ce înseamnă că managerii tăi de campanie au cheltuit eficient banii noștri.

— Câștigăm repede teren.

— Așa cum ți-am spus la telefon, am convins alți șase și o să vă întâlniți la noapte.

— Excelent.

În minte, Sexton își aranjase deja programul.

Celalalt îi întinse un dosar lui Sexton.

— Ai aici informațiile. Studiază-le. Ei vor să știe clar că le înțelegi foarte bine preocupările. Vor să știe că le susții cauza. Ți-aș sugera să te întâlnești cu ei la reședința ta.

— Acasă? Dar de obicei mă întâlnesc...

— Senatorule, acești șase domni conduc firme ce dețin resurse mult mai mari decât cele cu care ai avut de-a face până acum. Ei sunt peștii cei mari și de aceea sunt îngrijorați. Au mult de câștigat și, prin urmare, enorm de mult de pierdut. Am depus multe eforturi ca să-i conving să vă întâlnești. Va trebui să te ocupi în mod special de ei. Într-o notă personală.

Sexton încuviință imediat:

— Categorical. Pot aranja o întrevedere acasă la mine.

— Bineînțeles că au nevoie de discreție totală.

— La fel ca mine.

— Noroc, îi ură bătrânul. Dacă în seara asta totul iese cum trebuie, ar putea fi ultima noastră întâlnire. Acești oameni singuri îți pot furniza ceea ce ai nevoie ca să transformi campania Sexton într-un succes.

Lui Sexton îi plăcea cum sună. Îi zâmbi încrezător bărbatului de lângă el:

— Cu puțin noroc, prietene, la vremea alegerilor vom putea sărbători cu toții victoria.

— Victoria?

Individul se încruntă și se aplecă spre Sexton cu ochi amenințatori:

— Instalarea ta la Casa Albă este doar *primul pas* către victorie, senatorule! Presupun că n-ai uitat asta.

Casa Albă este una dintre cele mai mici reședințe prezidențiale din lume. Măsoară doar cincizeci și șase de metri în lungime, douăzeci și opt de metri în lățime și are o suprafață de teren amenajat de doar șapte hectare. Proiectul, întocmit de arhitectul James Hoban, prezentase o structură asemănătoare unei cutii, cu un acoperiș înălțat, balustrada și o intrare cu numeroase coloane; deși lipsit de originalitate, el fusese selectat în cadrul unui concurs deschis de către jurații care îl apreciaseră ca fiind „atrăgător, cu demnitate și flexibil”.

Chiar dacă stătuse trei ani și jumătate la Casa Albă, președintele Zach Herney se simțea rareori acasă acolo, în acel labirint de candelabre, antichități și pușcași marini înarmați până în dinți. Pe moment însă, în vreme ce se îndrepta spre aripa de vest, se simțea înviorat și ciudat de ușurat. Părea că plutește peste covoarele de pluș.

Mai mulți membri din personalul Casei Albe își ridicară privirea înspre președintele care se apropia. Herney le făcu la toți cu mâna și îi salută, pe fiecare pe rând. Răspunsurile oamenilor, deși politicoase, trădau supunere și erau însoțite de zâmbete forțate.

- Bună dimineața, domnule președinte!
- Mă bucur să vă văd, domnule președinte!
- O zi bună, domnule!

În vreme ce se îndrepta spre birou, Herney sesiză șoaptele din jurul lui. În Casa Albă părea că se pregătește o insurecție. În ultimele săptămâni, dezamăgirea celor din 1600 Pennsylvania Avenue crescuse până în punctul în care Herney începuse să se simtă precum căpitanul Bligh - comandând o navă în derivă, al cărei echipaj se pregătea de revoltă.

Președintele nu-și putea învinui oamenii. Personalul lucrase mult peste orele de program ca să îl sprijine în

alegerile ce băteau la ușă, iar acum, ca din senin, președintele părea a-și fi pierdut interesul pentru victorie.

„În curând vor înțelege, își spuse Herney. În curând voi fi din nou eroul lor.”

Regreta că își menținuse personalul departe de aceste informații atâta timp, dar confidențialitatea era strict necesară. Iar când era vorba de păstrarea secretelor, Casa Albă avea renumele de locul în care se clevea cel mai mult din tot Washingtonul.

Herney ajunse în sala de așteptare de lângă Biroul Oval și îi făcu voios cu mâna secretarei.

— Arăți bine în dimineața asta, Dolores!

— Și dumneavoastră, domnule, îi răspunse femeia, uitându-se la ținuta lui cu dezaprobare fățișă.

Herney își coborî vocea:

— Vreau să organizezi o întâlnire.

— Cu cine, domnule?

— Cu tot personalul din Casa Albă!

Secretara își ridică privirea:

— *Tot* personalul, domnule? Adică toți cei 145 de oameni?

— Chiar așa.

Femeia părea nedumerită:

— Bine. Să fixez întâlnirea în... Sala de Briefing?

Herney clătină din cap:

— Nu. Să fie în biroul meu.

Acum secretara făcu ochii mari:

— Vreți să vă întâlniți cu *întregul* personal în Biroul Oval?

— Exact.

— Cu toți în același timp?

— De ce nu? Fixează-o pentru ora patru după-amiază!

Secretara dădu din cap, de parcă ar fi compătimit un bolnav mintal.

— Foarte bine, domnule. Și întâlnirea se va referi la...?

— În seara asta voi face un anunț important către poporul american. Vreau ca oamenii mei să fie primii care îl aud.

Pe chipul femeii se ivi brusc o umbră de tristețe, ca și cum s-ar fi temut de apropierea acestui moment. Își coborî glasul:

— Vă retrageți din cursă, domnule?

Herney izbucni în râs:

— La naiba, nu, Dolores! Mă pregătesc de bătălie!

Secretara se îndoia de acest lucru. Toate analizele din presă afirmau că președintele Herney avea să lase baltă alegerile.

El îi făcu încurajator cu ochiul:

— În acești ultimi ani ai lucrat excelent pentru mine, Dolores, și o să continui să faci aceeași treabă și în următorii patru ani. O să *rămânem* în Casa Albă. Jur.

Femeia părea că vrea să-l creadă din tot sufletul:

— Foarte bine, domnule! O să anunț personalul. Patru după-amiază.

Intrând în Biroul Oval, Zach Herney nu se putu abține să nu zâmbească când își imaginează întregul personal înghesuit în acea încăpere îngrozitor de mică.

Deși acel măreț birou al puterii primise multe porecle în decursul timpului - Toaleta, Cuibul Sculei, Dormitorul lui Clinton -, porecla favorită a lui Herney era „Capcana de Homari”. Părea mult mai potrivită. Oricine intra pentru prima dată acolo era imediat dezorientat. Simetria camerei, pereții ușor rotunjiți la colțuri, ușile mascate, toate contribuiau la sentimentul năucitor pe care-l aveau vizitatorii: că fuseseră legați la ochi și răsuciți în loc de mai multe ori. După ce avusese o întrevedere cu președintele în Biroul Oval, se întâmpla adesea ca vreun demnitar străin să se ridice, să dea mâna cu președintele și să pornească drept spre o debara. În funcție de rezultatul întâlnirii, Herney îl oprea pe oaspete la timp sau se amuza văzând cum acesta se face singur de râs.

Herney crezuse întotdeauna că lucrul care era cel mai impunător în Biroul Oval era vulturul american țesut pe imensul covor oval din încăpere. Gheara stângă a vulturului

ținea ramura de măslin, în vreme ce gheara dreaptă strângea un mănunchi de săgeți. Foarte puțini erau cei din exterior care știau că, pe timp de pace, vulturul privea spre stânga - către ramura de măslin. În timp de război însă, vulturul se întorcea misterios spre dreapta - înspre săgeți. Mecanismul care permitea acest mic truc devenise sursă de speculații în rândul personalului de la Casa Albă, deoarece el era cunoscut numai de președinte și de șeful echipei de întreținere. Herney, descoperind adevărul din spatele enigmaticului vultur, era dezamăgit de cât de banal era de fapt. În una dintre debaralele din subsol ale Casei Albe mai era un al doilea covor oval, iar șeful echipei de întreținere nu făcea decât să schimbe covoarele în cursul nopții.

Privind acum spre vulturul care se uita pașnic înspre stânga, Herney se gândi că poate era cazul să schimbe covoarele în onoarea micului război pe care avea să îl lanseze contra senatorului Sedgewick Sexton.

Delta Force este singura echipă de asalt americană ale cărei acțiuni se bucură de imunitate prezidențială completă față de lege.

Ordinul Prezidențial 25 (OP 25) le acordă soldaților din Delta Force „libertate față de orice acțiune legală”, incluzând aici excepția din Posse Comitatus Act, emis în 1876, o lege care impunea pedepse penale tuturor celor care foloseau forța militară în scopuri personale, impunere a legii interne sau efectuarea de operațiuni sub acoperire. Membrii echipei Delta Force sunt aleși pe sprânceană din cadrul Combat Applications Group (CAG), o organizație secretă ce activează în cadrul Centrului de Operațiuni Speciale din Fort Bragg, Carolina de Nord. Soldații Delta Force sunt, în esență, ucigași profesioniști - experți în operații antitero, eliberări de ostatici, asalturi și eliminarea forțelor inamice secrete.

Deoarece misiunile Delta Force implică, de obicei, un grad sporit de confidențialitate, lanțul clasic de comandă pe mai multe niveluri este adesea înlocuit de așa-zisa comandă „monocaput” - un singur manager, care are autoritatea să controleze unitatea din subordine, după cum îi convine. Acest manager este, de obicei, un militar sau un factor de decizie politică, cu un grad sau cu o influență suficient de mare încât să conducă misiunea. Indiferent de identitatea managerului, misiunile Delta Force sunt secretizate la cel mai înalt nivel, iar odată ce misiunea ia sfârșit, soldații Delta Force nu o mai menționează niciodată - nici în discuțiile dintre ei și nici în discuțiile cu ofițerii din cadrul Operațiunilor Speciale.

„Zboară. Luptă. Uită.”

Echipa Delta care staționa acum deasupra Paralelei 82 nu zbura și nici nu se lupta. Doar observa.

Delta One trebuia să recunoască faptul că misiunea

fusese cu totul neobișnuită până acum, dar învățase de mult să nu se mai mire de ceea ce i se cerea să execute. În ultimii cinci ani, fusese implicat în eliberări de ostatici din Orientul Mijlociu, în depistarea și eliminarea celulelor teroriste care acționau din interiorul Statelor Unite și chiar în suprimarea discretă a unor personaje periculoase, bărbați și femei, din diverse zone ale lumii.

Cu numai o lună în urmă, echipa lui folosisese un microbot zburător pentru a provoca un atac de cord care îi fusese fatal unui cap al lumii interlope din America de Sud. Folosind un microbot echipat cu un ac de titaniu, cât un fir de păr, ce conținea o puternică substanță vasoconstrictoare, Delta Two introdusese dispozitivul în casa omului printr-o fereastră deschisă de la etajul doi, găsisese dormitorul, după care îl înțepase pe individ în umăr, în timp ce acesta dormea. Microbotul zburase înapoi pe fereastră, cu încărcătura golită, înainte ca omul să se trezească și să acuze dureri atroce în piept. Când nevasta personajului în cauză chema ambulanța, echipa Delta făcea deja drum întors spre casă.

Fără forțare de uși și scandal.

Moarte survenită din cauze naturale.

O adevărată operă de artă.

Mai recent, un alt microbot staționase în interiorul biroului unui senator de marcă pentru a monitoriza voluptuoasele întâlniri amoroase, discrete ale acestuia. Echipa Delta făcea în glumă referire la acea misiune ca la „inserare în spatele liniilor inamice”.

Acum, după ce fusese prins cu operațiunea de supraveghere în acel cort mizer de zece zile, Delta One era gata să pună capăt misiunii.

„Rămâi ascuns.”

„Supraveghează construcția - înăuntru și pe afară.”

„Raportează controlorului orice eveniment neașteptat.”

Delta One fusese instruit să nu simtă niciodată emoții, indiferent de sarcina primită. La primul instructaj legat de această misiune însă, lui și echipei sale li se accelerase

pulsul. Întâlnirea fusese „oarbă” – fiecare fază a misiunii fiind explicată prin intermediul unor canale electronice de comunicații securizate. Delta One nu se întâlnise niciodată față în față cu managerul responsabil de aceasta misiune.

Tocmai pregătea ceva de mâncare din conserve de proteine deshidratate, când ceasul lui scoase un sunet, la unison cu ceasurile celorlalți doi. În câteva secunde, dispozitivul CrypTalk de comunicații de lângă el începu să clipească în chip de alertă. Delta One se opri din ceea ce făcea și apucă echipamentul de comunicații. Ceilalți doi îl priviră în tăcere:

— Delta One, rosti el în emițător.

Aplicația software de recunoaștere a amprentei vocale identifică instantaneu cele două cuvinte. Aplicația atribuia fiecărui cuvânt un număr referențial, care era apoi criptat și trimis prin satelit celui aflat la capătul opus al convorbirii. Interlocutorul dispunea de un dispozitiv similar, prin care numerele erau decriptate și traduse înapoi în cuvinte prin folosirea unui dicționar anume. După aceea cuvintele erau rostite tare de o voce robotizată. Întârzierea totală a semnalului nu depășea opt milisecunde.

— Aici controlorul, îi zise personajul care conducea misiunea. Tonul de robot al mașinăriei era extrem de bizar – androgen și metalic. Cum stați cu operațiunea?

— Totul decurge conform planului, îi răspunse Delta One.

— Excelent. Am actualizat secvența de timp. Informația devine publică la ora opt seara. Meridian estic.

Delta One își verifică cronograful. „Doar opt ore au mai rămas.” Misiunea lui avea să se sfârșească în curând. Era un lucru încurajator.

— Încă un amănunt, rosti controlorul. În arenă a intrat un nou jucător.

— Ce jucător?

Delta One ascultă. „Interesant joc de noroc.” Cuiva îi plăcea tare mult să dețină toate atuurile.

— Credeți că se poate avea încredere în ea?

— Trebuie supravegheată îndeaproape.

- Și dacă apar probleme?
- Ordinele rămân valabile, rosti vocea fără niciun fel de ezitare.

Rachel Sexton zbura spre nord de mai bine de o oră. În afara câtorva imagini rapide ale Newfoundlandului, nu zărise decât apă pe parcursul întregii călătorii.

„De ce trebuia să fie apă?” se întrebă ea, strâmbându-se. Când avea șapte ani, căzuse în apa înghețată a unui iaz, în timp ce patina. În vreme ce stătea prinsă sub gheață, fusese ferm convinsă că va muri. Doar forța disperată cu care mama ei îi trăsese la suprafață trupul îmbibat de apă a salvat-o. După acele clipe de coșmar, Rachel se luptase mereu cu senzația de hidrofobie – o senzație neplăcută de frică la vederea apelor întinse, mai ales a apelor reci. Acum, văzând de jur împrejur, până la limita orizontului, doar apele Atlanticului de Nord, vechea spaimă începea să o cuprindă din nou.

Își dădu seama cât de mult zburaseră doar atunci când pilotul verifică poziția avionului cu turnul de control al bazei aeriene Thule din nordul Groenlandei. „Am ajuns deasupra Cercului Arctic?” Revelația îi spori teama. „Unde mă duc? Ce a descoperit NASA?” La scurt timp, masa de apă cenușiu-albăstrie de dedesubt începu să fie presărată cu mii de puncte albe.

„Aisberguri.”

Rachel mai văzuse un aisberg doar o singură dată în viața ei, cu șase ani în urmă, când mama ei o convinsese să plece împreună într-o croazieră prin Alaska. Rachel sugerase mai multe destinații de vacanță aflate pe *pământ*, însă mama ei fusese deosebit de insistentă.

— Rachel, draga mea, zisese ea, două treimi din planeta asta sunt acoperite de apă. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveți să ții această problemă sub control.

Doamna Sexton fusese o fiică a New Englandului, hotărâtă să crească o fată puternică.

Acea croazieră fusese ultima călătorie pe care Rachel o

făcuse împreună cu mama ei.

„Katherine Wentworth Sexton.” Rachel simți cum junghiul singurătății o străpunge. Amintirile reveniră, dureroase, sfâșiind-o așa cum avionul sfâșia aerul, stârnind afară urletele vântului. Ultima lor conversație fusese una telefonică. În dimineața Zilei Recunoștinței.

— Îmi pare așa de rău, mamă, îi spusese Rachel, telefonând acasă din aeroportul O’Hare, pe o vreme în care zăpada curgea în valuri din cer. Știu că familia noastră n-a petrecut niciodată Ziua Recunoștinței separată. Se pare că astăzi va fi prima dată.

Mama ei păruse puternic afectată de acest lucru:

— Abia așteptam să te văd.

— Și eu, mamă. Gândește-te la mine cum mănânc ceva în aeroport, în vreme ce tu și tata vă ospătați cu minunatul curcan.

Urmase o pauză pe fir.

— Rachel, n-aveam de gând să îți spun decât atunci când ai fi ajuns aici, dar tatăl tău susține că are prea mult de lucru ca să vină acasă în acest an. Spune că o să petreacă weekend-ul în apartamentul lui din D. C.

— Ce???

Surprinsă, Rachel se înfuriase imediat:

— E Ziua Recunoștinței. Senatul nu e în sesiune! E la mai puțin de două ore distanță de tine. Ar trebui să fie acolo!

— Știu. Spune că e epuizat și că nu se simte în stare să conducă. A decis să își petreacă weekend-ul în pat împreună cu lucrările lui.

„Lucrări?” Rachel deveni brusc sceptică. Mai probabil era că senatorul Sexton să petreacă în pat cu altă femeie. Deși comise cu discreție, infidelitățile lui durau de ani de zile. Doamna Sexton nu era proastă, dar afacerile extraconjugale ale soțului ei fuseseră întotdeauna însoțite de alibiuri puternice și indignări ultragiante la simpla aluzie că el ar putea să îi fie necredincios. În cele din urmă, doamna Sexton nu văzuse altă soluție decât să își înăbușe durerea prefăcându-se că nu observă nimic. Deși Rachel o

îndemnase în repetate rânduri să divorțeze, Katherine Wentworth Sexton era o femeie de cuvânt.

— Până ce moartea ne va despărți, îi spusese ea lui Rachel. Tatăl tău m-a binecuvântat cu tine, o fată minunată, și pentru asta îi mulțumesc. Pentru celelalte acțiuni ale lui va trebui să răspundă cândva în fața unei instanțe superioare mie.

În timp ce stătea în aeroport, Rachel simți cum crește furia în ea:

— Dar asta înseamnă că vei fi singură tocmai astăzi!

I se făcea rău de la stomac. Faptul că-și părăsise familia într-o asemenea zi reprezenta o altă josnicie din partea senatorului.

— Ei bine... rostise doamna Sexton cu voce dezamăgită, dar decisă, este clar că nu pot lăsa toată mâncarea asta să se strice. O să mă duc la mătușa Ann. Ne-a invitat întotdeauna la ea pentru a sărbători împreună. O s-o sun chiar acum.

Rachel se simțise doar puțin absolvită de vină.

— Bine. O să ajung acasă cât de repede pot. Te iubesc, mamă!

— Zbor lin, draga mea!

În acea noapte, ceasul arăta zece și jumătate când taxiul reușise, în sfârșit, să cotească pe aleea lungă de acces către luxoasa reședință a familiei Sexton. Rachel își dăduse imediat seama că se întâmplase ceva rău. Pe alee, se găseau trei mașini ale poliției și câteva dubițe ale unor echipe de știri. Toate luminile din casă erau aprinse. Rachel coborâse în fugă din taxi, cu inima bătându-i nebunește.

La ușă fusese întâmpinată de un polițist care purta uniforma statului Virginia, cu o față mohorâtă. Nu fusese nevoie să scoată nicio vorbă. Rachel știa. A avut loc un accident.

— Drumul douăzeci și cinci era alunecos din pricina poleiului, informase ofițerul. Mama dumneavoastră a ieșit de pe șosea și s-a izbit de niște copaci. Îmi pare rău. A murit instantaneu în urma impactului.

Rachel înmărmurise. Întors acasă imediat ce aflate vestea, tatăl ei se găsea deja în living și ținea o conferință de presă ad-hoc, anunțând cu stoicism lumii întregi că soția lui decedase în urma unui accident de mașină, în vreme ce se întorcea de la o petrecere de Ziua Recunoștinței împreună cu familia.

Fiica lui rămăsese ascunsă pe durata întregului eveniment, plângând pe înfundate.

— Tot ce mi-aș fi dorit, declarase tatăl ei presei, cu ochii înotând în lacrimi, ar fi fost să stau acasă doar de dragul ei în acest weekend. Nu s-ar fi întâmplat această tragedie.

„Ar fi trebuit să te gândești la asta de ani de zile” îi răspunse Rachel în tăcere, ura față de tatăl ei crescând cu fiecare secundă care trecea.

Din acel moment, Rachel se „despărțise” de tatăl ei, așa cum doamna Sexton n-avusese puterea s-o facă niciodată. Senatorul nu păruse a acorda vreo atenție faptului. Brusc, devenise foarte ocupat să cheltuiască averea strânsă de nevasta lui pentru a dobândi nominalizarea partidului său la candidatura pentru președinție. Voturile aduse din simpatie pentru tragedia pe care a trăit-o n-aveau cum să-i facă rău.

Ca o cruzime nemeritată, chiar și la o distanță de trei ani, senatorul continua să o facă pe Rachel să se simtă singură. Cursa lui pentru Casa Albă amânase pe o perioadă nedefinită visele ei de a cunoaște un bărbat adevărat, cu care să își întemeieze o familie. Îi fusese mult mai ușor să se izoleze complet față de lume decât să aibă de-a face cu șirul nesfârșit de pretendenți lacomi de putere din Washington, fiecare sperând să pună laba pe îndurerata și potențiala „primă fiică a Americii”.

Lumina zilei începea să pălească. În Arctica era perioada sfârșitului de iarnă - vremea întinericului continuu. Rachel își dădu seama că se îndrepta spre ținutul nopții eterne.

Curând soarele dispăru în întregime, ascunzându-se vederii sub linia orizontului. Ei își continuară zborul spre nord. La orizont, se ivi o lună strălucitoare, pe trei sferturi plină, atârând albă în aerul cristalin și rece. Undeva jos,

departe, valurile oceanului licăreau, în vreme ce aisbergurile păreau diamante cusute pe o pânză întunecată.

Într-un târziu, Rachel zări linia cețoasă a pământului. Însă nu era ce aștepta ea. În fața avionului, se ivea drept din ocean linia amenințătoare a unui lanț muntos acoperit de zăpadă.

— Munți? se miră Rachel. Sunt munți la *nord* de Groenlanda?

— Așa se pare, zise pilotul, care părea la fel de surprins.

În vreme ce botul aeronavei se înclină în jos, Rachel se simți ciudat, de parcă era lipsita de greutate. În tot zgomotul din jur auzea un sunet electronic repetat în carlingă. Pilotul părea să se fi cuplat pe un soi de fascicul direcțional și acum îl urma.

Ajungând sub o mie de metri înălțime, Rachel se uită cu atenție la terenul luminat de lună de sub ei. La baza lanțului muntos se întindea o câmpie uriașă, acoperită cu zăpadă. Platoul se întindea grațios pe o distanță de vreo cincisprezece kilometri, până ce se termina brusc într-o creastă de gheață ce cădea vertical în ocean.

Abia atunci Rachel văzu. O prveliște cum nu este alta pe fața pământului. La început crezu că razele lunii îi joacă feste. Își miji ochii înspre câmpul de zăpadă, incapabilă să înțeleagă exact la ce anume se uita. Imaginea devenea tot mai clară, pe măsură ce avionul cobora.

„Ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu?”

Platoul de sub ei era defrișat... ca și cum cineva ar fi pictat pe zăpadă trei dungi imense de vopsea argintie. Panglicile sclipitoare curgeau paralel cu creasta. Iluzia optică fusese deslușită abia când avionul ajunsese sub două sute de metri înălțime. Cele trei panglici argintii erau niște șanțuri adânci, fiecare având o lățime de circa treizeci de metri. Șanțurile fuseseră umplute cu apă, care înghețase și formase canale largi și argintii care se întindeau în paralel pe toată lungimea platoului. Zonele albe dintre ele nu erau altceva decât dâmburi albe de zăpadă.

În timp ce cobora spre platou, avionul începu să se zgâlțâie din cauza turbulențelor intense. Rachel auzi trenul de aterizare coborând cu un bufnet greu, însă tot nu vedea nicio pistă de aterizare. În vreme ce pilotul se lupta să mențină aeronava sub control, ea se zgâi afară și zări două șiruri de lumini intermitente care străpungeau gheața de dedesubt. Îngrozită, înțelese ceea ce avea pilotul de gând să facă.

— Aterizăm pe *gheață*? voi ea, uluită, să afle.

Pilotul nu îi răspunse. Se concentra să aterizeze contra vântului turbat. Rachel simți cum stomacul i se face ghem în timp ce avionul încetinea, coborând drept spre canalul de gheață. Ridicăturile de zăpadă se înălțau de o parte și de alta a avionului, determinând-o pe Rachel să își țină răsuflarea. Orice calcul greșit al aterizării ar fi însemnat moarte sigură. Avionul coborî și mai mult între dâmburi, astfel încât turbulențele dispărură brusc. Astfel adăpostit de vânt, avionul atinse gheața lin și fără probleme.

Motoarele Tomcatului gemură, încetinind aeronava. Rachel respiră ușurată. Supersonicul opri la o sută de metri mai încolo, în dreptul unei linii roșii vopsite drept pe panglica de gheață.

În dreapta nu se vedea decât un perete de zăpadă în lumina lunii - marginea unui dâmb. La stânga priveliștea era identică. Ceva, ceva se putea zări doar înainte, prin botul avionului... o întindere nesfârșită de gheață. Rachel avea sentimentul că tocmai aterizase pe o planetă moartă. Dincolo de liniile trasate geometric pe gheață, nu exista nicio urmă de viață.

De-abia atunci Rachel auzi. Undeva, în depărtare, se deslușea un zgomot de motor. Un zgomot ascuțit. Sunetul se intensifică. O mașină se ivi curând. Era un tractor de zăpadă, pe șenile, care străbătea canalul de gheață spre ei. Părea o insectă futuristă înaltă, care venea spre ei pe picioare rotative vorace ca niște tentacule. Sus pe șasiu se găsea o cabină de plexiglas, în fața căreia un șir de faruri puternice luminau drumul.

Mașinăria se opri chiar lângă aeronava F-14. Ușa cabinei de plexiglas se deschise, iar dinăuntru, o siluetă coborî o scară de acces drept pe gheață. Silueta era îmbrăcată din cap până în picioare cu un costum alb și pufos, care părea o îmbrăcăminte gonflabilă.

„Mad Max se întâlnește cu Pillsbury Dough Boy”, își zise Rachel ușurată să vadă că aceasta planetă stranie era, totuși, locuită.

Omul îi făcu semn pilotului să deschidă carlinga.

Pilotul se supuse.

Valul de aer înghețat care pătrunse în carlingă o făcu pe Rachel să simtă frigul până în măduva spinării.

„Închide capacul ăla blestemat!”

— Domnișoara Sexton? a strigat silueta.

Omul avea accent de american.

— Vă urez bun venit în numele NASA!

Rachel tremura. „Mulțumesc mult.”

— Vă rog să vă desprindeți centurile de zbor, să vă lăsați casca în avion și să coborâți folosind găurile pentru picioare din fuzelaj. Aveți întrebări?

— Da, i-o reteză scurt Rachel. Unde mama naibii mă aflu?

Marjorie Tench, principalul consilier al președintelui, era o creatură deșirată și scheletică. Corpul ei, de aproape doi metri, semăna cu un turn de încheieturi și de membre. Deasupra corpului scheletic trona un chip pământiu, cu o piele asemănătoare unui pergament străpuns de doi ochi lipsiți de orice expresie. La cincizeci și unu de ani, femeia arăta de parcă ar fi avut șaptezeci.

În Washington, Tench era privită ca o zeiță a arenei politice. Se spunea despre ea că e atât de talentată la analiză încât se apropie de clarviziune. Cei zece ani de când conducea Biroul de Informații și Cercetare al Departamentului de Stat o ajutaseră să-și șlefuiască o inteligență extraordinar de ascuțită și de critică. Din nefericire, expertiza ei politică era însoțită de un temperament de gheață pe care puțini îl puteau îndura mai mult de câteva minute. Marjorie Tench fusese binecuvântată cu creierul unui supercomputer, dar și cu căldura specifică unei astfel de mașinării. Cu toate acestea, președintele Zach Herney nu avea probleme cu tolerarea acestei femei; intelectul și capacitatea ei de muncă fuseseră aproape singurele responsabile de aducerea lui Herney în fotoliul de președinte de la Casa Albă.

— Marjorie, îi zise președintele, ridicându-se să o întâmpine în Biroul Oval. Cu ce pot să te ajut?

Nu-i oferi și un scaun. Ospitalitatea nu se aplica și în cazul femeilor ca Marjorie Tench. Dacă voia un scaun, Tench n-avea decât să-și ia unul.

— Am văzut că ați fixat întâlnirea cu personalul pentru ora patru, rosti ea, cu voce răgușită de la atâta fumat. Minunat.

Tench începu să se plimbe, făcându-l pe Herney să se întrebe ce gânduri îi treceau prin mintea ei complicată. Președintele îi era recunoscător. Tench era una dintre

puținele persoane din statul prezidențial pe deplin conștiente de implicațiile descoperirii NASA, iar expertiza ei politică îl ajuta foarte mult în elaborarea unei strategii.

— Dezbateră asta de la CNN de la ora unu, continuă ea, tușind. Pe cine trimitem să se bată cu Sexton?

Herney zâmbi:

— Un purtător de cuvânt cu rang inferior.

Tactica folosită în politică, de frustrare a „vânătorului” prin lipsirea lui de o confruntare cu un adversar pe măsură, era veche, de când existau dispute pe lumea asta.

— Am o idee mai bună, zise Tench, încercând să se uite drept în ochii lui Herney. Lăsați-mă să mă duc eu acolo.

Zach Herney își ridică, surprins, privirea:

— Tu? „Oare ce naiba pune la cale?” Marjorie, tu nu participi la dezbateri în presă. În plus, este emisiunea din timpul prânzului transmisă prin cablu. Ce mesaj aș transmite dacă îmi trimit principalul consilier? O să ne creadă cuprinși de panică.

— Exact.

Herney o măsură cu privirea. Orice strategie complicată ar fi conceput Tench, n-avea să-i permită, pentru nimic în lume, să apară la CNN. Oricine o văzuse vreodată pe Marjorie Tench își dădea seama că exista un motiv pentru care ea lucra în *spatele* scenei. Era o femeie cu un aspect înfricoșător – în orice caz nu genul de față care să „livreze” un mesaj de la Casa Albă.

— Mă duc la dezbateră CNN, îi repetă ea, pe un ton imperativ.

— Marjorie, încercă președintele o manevră, simțindu-se oarecum neliniștit, oamenii de campanie ai lui Sexton vor pretinde cu siguranță că prezența ta la CNN dovedește teama Casei Albe. Trimiterea armelor noastre grele atât de devreme ne face să părem disperați.

Femeia încuviință în tăcere și își aprinse o țigară:

— Cu cât părem mai disperați, cu atât mai bine.

În următoarele șaiszeci de secunde, Marjorie Tench îi descrie pe larg de ce președintele trebuia să o trimită la

dezbateră CNN pe ea în locul unui purtător de cuvânt.
Când termină, Herney nu putu decât să o privească uluit.
Marjorie Tench se dovedise încă o dată un geniu politic.

Banchiza de gheață Milne este cel mai mare sloi de gheață din emisfera nordică. Situată deasupra paralelei 82, pe coasta nordică a insulei Ellesmere, partea de nord a Oceanului Arctic, banchiza Milne are o lățime de șase kilometri și o grosime a stratului de gheață de peste o sută de metri.

Când se urca în cabina de plexiglas montată pe tractorul de gheață, Rachel era recunoscătoare pentru hainele groase și mănușile care o așteptau pe scaun, precum și pentru căldura care venea în valuri prin sistemul de ventilație al mașinii. Afară, pe pista de gheață, motoarele aeronavei F-14 gemură cu putere, apoi avionul începu să se îndepărteze.

Rachel își ridică, alarmată, privirea:

— Pleacă?

Noua ei gazdă se urcă în tractor și dădu din cap:

— În acest loc au voie să stea doar membrii echipei de știință și personalul de întreținere NASA.

Văzând cum aeronava decolează către cerul întunecat, Rachel avu un sentiment de deprimare.

— De aici luăm IceRover-ul, zise însoțitorul ei. Directorul administrativ vă așteaptă.

Rachel privi calea argintie de gheață din fața lor și încercă să își închipuie ce naiba căuta administratorul NASA într-un asemenea loc.

— Țineți-vă bine, îi strigă omul de la NASA, în timp ce mânuia niște manivele.

Cu un huruit, mașinăria se roti cu nouăzeci de grade pe loc, ca un tanc greu. Acum se afla cu fața înspre un perete înalt format de zăpada înghețată.

Rachel se uită la panta abruptă și brusc i se făcu pielea ca de găină de teamă. „Doar nu are de gând să...”

— Rock-and-roll!

Omul băgă în viteză și accelerează tractorul direct spre perete. Rachel își înăbuși un țipăt și se ținu bine. Când atinseră peretele, picioarele mașinării se înfipseră în zăpadă și insecta uriașă începu să urce. Rachel era ferm convinsă că avea să se răstoarne, însă cabina rămase, surprinzător, la un nivel orizontal. Când ajunseră pe creasta dâmbului, conducătorul ei o opri și se întoarse vesel spre pasagera ale cărei încheieturi se albiseră de groază:

— Încercați asta cu un SUV! Am luat proiectul sistemului de protecție la șoc de la modulul Mars Pathfinder și l-am montat pe bebelușul ăsta! Merge ca uns!

Rachel dădu ușor din cap:

— Frumos.

Aflată acum pe vârful peretelui de zăpadă înghețată, Rachel își îngădui să admire priveliștea, care, în alt context, ar fi fost greu de imaginat. În fața lor se afla un alt dâmb mare, după care undulațiile se opreau abrupt. Dincolo de ele, gheața se netezea într-o întindere lucitoare, cu o pantă de înclinare extrem de lină. Platoul luminat de razele lunii se întindea până departe, după care se îngusta și se oprea în coastele munților.

— Ghețarul Milne, rosti conducătorul, arătându-i oaspetelui munții din depărtare. Începe de acolo și coboară către această deltă largă, unde ne aflăm noi.

Omul porni iarăși motorul. Rachel se prinse din nou bine de bare, în vreme ce tractorul accelerează în josul dâmbului. Ajungând la poale, traversară un nou râu de gheață, după care urcară panta dâmbului următor. În cele din urmă ajunseră pe porțiunea netedă de gheață și începură să traverseze ghețarul.

— Cât mai avem?

Rachel nu vedea altceva decât gheață de jur împrejur.

— Circa trei kilometri, drept înainte!

Lui Rachel distanța i se păru imensă. Vântul de afară izbea tractorul în rafale neconținute, zguduind cabina de plexiglas, de parcă ar fi vrut să-i arunce pe amândoi înapoi în mare.

— Așa e vântul polar, îi strigă conducătorul tractorului. Ar fi bine să vă obișnuiți!

Printre rafale îi spuse că acea zonă era bătută în permanență de o briză puternică: *katabatic* – termenul grecesc pentru curgerea în jos de-a lungul unei pante. Acea briză neconținută părea a fi rezultatul unor șuvoaie de aer rece care „curgea” pe pereții ghețarului precum un râu năvalnic de munte.

— E singurul loc de pe planetă, adăugă bărbatul râzând, unde iadul este înghețat bocnă!

Câteva minute mai târziu, Rachel întrezări o formă cețoasă la distanță în fața lor – silueta unui dom alb enorm care se înălța drept din gheață. Se frecă la ochi. „Ce Dumnezeu mai e și...?”

— Cam *mari* eschimoșii pe aici, nu? glumi însoțitorul ei.

Rachel încercă să descifreze ceva din acea structură. Părea un model la scară redusă al astrodomei din Houston.

— NASA l-a construit cu vreo săptămână și jumătate în urmă, zise bărbatul. E făcut din plexipolysorbat multistrat gonflabil. Piesele se umflă, se conectează între ele, apoi totul se prinde de zăpadă cu sârme și pitoni. Pare un cort imens închis, dar este, de fapt, prototipul NASA pentru habitatul mobil pe care sperăm să-l folosim într-o zi pe Marte. Noi îl denumim „habisferă”.

— Habisferă?

— Mda, v-ați prins? Pentru că nu e o sferă *întreagă*, e doar o *habi* sferă.

Rachel zâmbi și se holbă la bizara construcție de care se apropiau vizibil peste câmpia de gheață.

— Și pentru că NASA n-a ajuns încă pe Marte, voi ați decis în schimb să trageți un pui zdravăn de somn aici?

Omul râse:

— De fapt, aș fi preferat Tahiti, dar soarta a hotărât altfel.

Rachel se uită iarăși, nedumerită, la construcție. Carcasa albă părea doar un contur fantomatic, decupat pe fundalul

unui cer întunecat. În timp ce se apropia de edificiu, IceRover-ul se opri în dreptul unei uși mici care tocmai se deschidea. Lumina dinăuntru se revărsă peste zăpadă. În cadrul ușii apăru o siluetă. Un gigant îmbrăcat cu un pulover de flanelă ce îi amplifică dimensiunile și îl făcea să semene cu un urs fiores. Omul se îndreptă spre IceRover.

Rachel n-avu niciun dubiu asupra identității uriașului: Lawrence Ekstrom, directorul administrativ al NASA.

Conducătorul tractorului îi zâmbi încercând s-o consoleze:

— Să nu vă lăsați păcălită de dimensiunile lui. Tipul e o pisicuță.

„Mai degrabă un tigru”, îi răspunse Rachel în gând, cunoscând prea bine reputația lui Ekstrom de a „reteza” capetele celor care stăteau în calea îndeplinirii viselor lui.

Vântul aproape o doborî atunci când coborî din vehicul. Își strânse haina mai bine și porni spre dom.

Directorul administrativ al NASA o întâmpină la jumătatea drumului și îi întinse o imensă labă înmănușată:

— Domnișoara Sexton! Vă mulțumesc că ați venit!

Rachel dădu nesigură din cap și îi strigă peste urletul rafalelor de vânt:

— Să fiu sinceră, domnule, nu prea cred că am avut de ales!

*

La o mie de metri distanță, în susul ghețarului, Delta One se uita prin binoclul cu infraroșii și urmărea cum Ekstrom o conducea pe Rachel Sexton în dom.

Lawrence Ekstrom, directorul administrativ al NASA, era un munte de om, roșu în obraji și greoi la vorbă, ca un zeu furios al vikingilor. Părul blond și țepos era tuns militărește deasupra unor sprâncene groase, în vreme ce nasul borcănat era împetrișat de vene de sânge. În acel moment, ochii duri stăteau să se închidă din pricina oboselii acumulate în nenumăratele nopți nedormite. Strateg aerospațial cu influență și consilier pe probleme operaționale al Pentagonului înainte de numirea la NASA, Ekstrom avea reputația unei îndărătnicii egale doar de incontestabila dedicare față de misiunile pe care le avea de rezolvat.

Urmându-l în habisferă, Rachel se trezi plimbându-se printr-un labirint bizar și translucid de coridoare. Rețeaua labirintică părea să fi fost modelată prin atârănarea unor foi opace de plastic peste plase de sârmă bine întinse. Podeaua labirintului nu exista practic, fiind constituită de gheață peste care se montaseră benzi de cauciuc care să ajute la stabilitate. Trecură printr-o zonă rudimentară de locuit, plină cu paturi de companie și toalete chimice.

Din fericire, aerul din habisferă era călduț, chiar dacă încărcat de amestecurile de mirosuri specifice spațiilor strâmte. Undeva, bâzâia un generator electric, probabil sursa de electricitate care alimenta becurile cu incandescență care atârnavă de cablurile spânzurate în hol.

— Domnișoară Sexton, rosti Ekstrom, cu voce aspră, ghidând-o destul de brutal către o destinație necunoscută, dă-mi voie să-ți spun cum stau lucrurile chiar de la bun început.

Tonul lui exprima orice altceva, în afara plăcerii de a o avea pe Rachel ca oaspete.

— Ești aici pentru că *președintele* vrea asta. Zach Herney îmi este un bun prieten și mai este un fan înrăit al NASA. Îl

respect, îi sunt dator și am încredere în el. Nu-i pun la îndoială ordinele directe, nici măcar atunci când nu îmi plac deloc. Ca să nu existe niciun fel de confuzie, să îți fie clar că personal nu împărtășesc entuziasmul președintelui de a te implica în această chestiune.

Rachel nu putea face altceva decât să se uite țintă la bărbatul de lângă ea. „Am zburat cinci mii de kilometri ca să am parte de o asemenea ospitalitate?” În fond, individul nu era un stăpân absolut pe moșia proprie. Se hotărî să îi dea o replică pe măsură:

— Cu tot respectul, vă spun că *și eu* mă aflu sub ordinele președintelui. Nu mi s-a comunicat care e scopul prezenței mele aici. Am efectuat această călătorie cu cele mai bune intenții.

— Bine, zise Ekstrom. Atunci vă voi vorbi pe șleau.

— Chiar ați început să faceți asta!

Replica dură păru să îl întărească și mai mult pe directorul administrativ. Individul încetini ritmul o clipă, ca să își studieze mai îndeaproape musafira. Apoi, ca un șarpe care își desface inelele, scoase un oftat din rărunchi și mări la loc pasul:

— Înțelege bine, reluă el discursul, că te afli aici, în locul unde se desfășoară un proiect secret al NASA, împotriva voinței mele. Nu numai că reprezinți NRO, o agenție al cărei director se bucură să desconsidere angajații NASA socotindu-i niște copii handicapați, dar mai ești și fata omului care și-a făurit un stindard personal de luptă din distrugerea agenției mele. Acesta ar trebui să fie momentul de triumf al NASA; personalul din subordinea mea a fost îndelung criticat în ultima vreme, așa că merită acest moment de glorie. Oricum, datorită unui val de scepticism al cărui creastă e reprezentată de tatăl *tău*, NASA se găsește în situația politică în care oamenii mei dedicați sunt obligați să împartă lumina reflectoarelor cu o mână de oameni de știință civili și cu fata omului care încearcă să ne distrugă.

„Eu nu sunt tata”, vru Rachel să țipe, însă acum nu era

momentul să țină o dezbatere pe teme politice cu șeful NASA.

— N-am venit aici ca să mă aflu în lumina reflectoarelor, domnule!

Ekstrom o privi încruntat:

— S-ar putea să nu ai de ales.

Comentariul o luă prin surprindere. Deși președintele Herney nu specificase nimic despre vreun ajutor acordat de ea în mod „public”, William Pickering dăduse glas bănuiei că Rachel ar putea fi folosită drept pion politic.

— Aș vrea să știi ce am de făcut aici, ceru ea să afle.

— Și eu. Nu dețin o asemenea informație.

— Pardon?

— Președintele mi-a cerut să te informez complet asupra descoperirii noastre în clipa în care ajungi aici. Ce anume vrea să faci este o chestiune care vă privește doar pe voi doi.

— Mi-a povestit că Sistemul vostru de Observare a Pământului a descoperit ceva.

Ekstrom se uită la ea pieziș:

— Cât de bine cunoști proiectul EOS?

— EOS reprezintă o constelație de cinci sateliți care scrutează suprafața solului terestru în moduri diferite, prin cartografiere oceanică, prin analiza erorilor geologice, prin observarea topirii calotei polare, prin localizarea rezervelor fosile...

— Bine, o întrerupse Ekstrom, care nu părea deloc impresionat. Deci știi ceva de ultimul adaos la constelația EOS? Se numește PODS (The Polar Orbiting Density Scanner).

Rachel încuviință. PODS fusese proiectat să ajute la măsurarea efectelor încălzirii globale.

— Din câte am înțeles, PODS măsoară grosimea și duritatea calotei polare de gheață?

— Cam așa ceva. Folosește tehnologia benzilor spectrale pentru scanări de densități compozite ale unor zone mari și pentru a găsi anomalii de duritate în gheață, cum ar fi topiri

interne, fisuri mari, zone apoase, toate acestea indicând o încălzire globală.

Rachel cunoștea procedeul de scanare a densităților compozite. Semăna cu un ultrasunet subteran. Sateliții NRO folosiseră o tehnologie similară pentru a cerceta variațiile de densitate ale subsolului în Europa de Est și pentru a localiza gropile comune, președintele obținând astfel confirmarea epurărilor etnice.

— Cu două săptămâni în urmă, zise Ekstrom, PODS a trecut peste banchiza de gheață și a depistat o anomalie de densitate care părea total diferită de ceea ce ne-am fi așteptat noi să vedem. La șaiszeci de metri adâncime sub suprafață, perfect îmbinată într-o matrice de gheață solidă, PODS a descoperit ceea ce părea o globulă imensă cu diametrul de circa trei metri.

— Un buzunar de apă?

— Nu. Nu era lichidă. Ciudat, dar această anomalie era *mai dură* decât gheața.

Rachel făcu o pauză:

— Deci... este un bolovan sau ceva de genul ăsta?

Ekstrom încuviință:

— În esență, da.

Rachel așteptă explozia, dar aceasta nu veni. „Mă aflu aici pentru că NASA a găsit o bucată de stâncă în gheață?”

— Ne-am emoționat abia când PODS a calculat densitatea acestui bolovan. Am trimis imediat o echipă aici să analizeze piatra. S-a dovedit că roca din gheața de sub noi este semnificativ *mai densă* decât oricare altă rocă găsită pe insula Ellesmere. Ea este, de fapt, mai densă decât orice gen de rocă de pe o rază de șase sute de kilometri.

Rachel se uită la gheața de sub picioare, imaginându-și acel bolovan uriaș acolo jos, undeva.

— Vreți să spuneți că cineva a *mutat* roca aici?

Ekstrom păru amuzat de naivitatea întrebării ei:

— Piatra aia cântărește peste opt sute de tone. Este închisă într-o carapace de *șaiszeci* de metri adâncime de

gheață solidă, ceea ce înseamnă că este aici, neatinsă, de peste trei sute de ani.

Rachel se simțea deja obosită. Îl urmă pe directorul administrativ spre capătul unui coridor lung și îngust, trecând printre doi angajați NASA înarmați care stăteau de pază. Se uită la Ekstrom.

— Presupun că există o explicație logică pentru prezența acestei pietre aici... și pentru tot secretul ăsta!?!

— Categoriec că da, răspuse, destul de sec, Ekstrom. Piatra descoperită de PODS este un meteorit.

Rachel se opri la intrarea în coridor și făcu ochii mari:

— Un *meteorit*?

O încercă instantaneu dezamăgirea. Un meteorit nu părea un lucru atât de important încât să explice entuziasmul de nedescris al președintelui. „Va justifica această descoperire, doar ea singură, cheltuielile și eșecurile NASA din trecut?” La ce se gândise Herney? Adevărat, meteoriții erau rarități pe Pământ, dar NASA făcuse astfel de descoperiri tot timpul.

— Acest meteorit e unul dintre cei mai mari care s-au descoperit vreodată, îi explică Ekstrom, stând țeapăn în fața ei. Noi credem că e un fragment dintr-un meteorit mai mare despre care se știe că a căzut în Oceanul Arctic, în anii 1700. Cel mai probabil, această piatră a fost aruncată ca un rest în urma impactului cu oceanul, a aterizat pe ghețarul Milne și a fost treptat îngropată de zăpada căzută în ultimii trei sute de ani.

Rachel se încruntă. Descoperirea nu schimba nimic. Avea tot mai acut sentimentul că era martoră la o cascatorie publicitară supraestimată plănuită de Casa Albă și de o agenție NASA disperată; două entități suferinde care încercau să aducă o descoperire oarecare la nivelul unei victorii NASA devastatoare.

— Nu pari prea impresionată, observă Ekstrom.

— Cred că mă așteptam... la altceva.

Ochii directorului administrativ se îngustară.

— Un meteorit de o asemenea mărime este o

descoperire foarte rară, domnișoară Sexton. În lume sunt doar câțiva mai mari.

— Înțeleg...

— Dar nu *mărimea* meteoritului ne incită.

Rachel se uită în sus.

— Dacă mă lași să termin, continuă el, vei afla că *acest* meteorit are unele caracteristici care n-au mai fost observate la altul. Indiferent că e mic sau mare. Îi făcu semn să meargă mai departe pe coridor. Și acum, dacă mă vei urma, îți voi prezenta pe cineva mai calificat decât mine să discute despre această descoperire.

Rachel era nedumerită:

— Cineva mai calificat decât directorul administrativ al NASA?

Ekstrom o țintui cu privirea:

— Mai calificat, domnișoară Sexton, în ceea ce privește lucrurile prin perspectiva faptului că e un civil. Pentru că ești un analist profesionist de date, am presupus că preferi să obții aceste date dintr-o sursă *nepartizană*.

„*Touché.*” Rachel bătu în retragere.

Îl urmă pe directorul administrativ de-a lungul coridorului îngust, până ce acesta se înfundă în dreptul unei pânze negre, grele. Dincolo de paravan se auzea ecoul murmurului unei mulțimi de voci, de parcă acestea s-ar fi găsit într-un uriaș spațiu deschis.

Fără a scoate vreo vorbă, Ekstrom întinse mâna și trase draperia-paravan deoparte. O lumină puternică o orbi instantaneu pe Rachel.

Ezitănd, pași înainte, mijindu-și ochii. Ajustându-și privirea la intensitatea luminoasă, Rachel inspectă repede încăperea masivă din fața ei și scoase un icnet de uimire.

— Doamne, șopti ea.

„Ce este cu acest loc?”

Studioul CNN de lângă Washington, D.C., este unul dintre cele 212 răspândite în întreaga lume și conectate prin satelit cu sediul general al Turner Broadcasting System din Atlanta.

La ora 13.45 limuzina senatorului Sedgewick Sexton fusese parcată în spațiul special. În timp ce cobora din vehicul și se îndrepta în pas vioi către intrare, Sexton se simțea extrem de mândru. El și Gabrielle fură întâmpinați de un producător CNN cu o burtă imensă, care avea fața toată lățită într-un zâmbet.

— Domnule senator Sexton, rosti producătorul. Bine ați venit! Am știri importante. Tocmai am aflat pe cine trimite Casa Albă să vă fie adversar în această misiune.

Omul rânji iar:

— Sper că sunteți într-o dispoziție de zile mari.

Făcu semn prin geamul despărțitor către studio.

Sexton privi prin geam și fu cât p-aci să leșine. Dintr-un nor de fum provenind de la țigară se holba la el cel mai urât chip din politica americană:

— Marjorie Tench? izbucni Gabrielle. Ce naiba caută ea aici?

Sexton n-avea nici cea mai vagă idee, însă, indiferent de motiv, prezența ei aici reprezenta o veste extraordinară, un indiciu clar al disperării președintelui. Din ce alt motiv și-ar fi trimis președintele principalul consilier în prima linie a bătăliei? Casa Albă trecuse la atacul cu armele grele, iar Sexton nu putea decât să se bucure de această oportunitate.

„Cu cât mai sus e dușmanul, cu atât mai amară îi e căderea.”

Sexton nu se îndoia că Tench e un oponent viclean, însă, privind-o pe acea femeie, nu se putea gândi la altceva decât la faptul că președintele comisese o gravă eroare de

judecată. Marjorie Tench arăta înfiorător. Așa cum stătea tolănită pe fotoliu, cu țigara în gură, cu brațul drept mișcându-se lent înainte și înapoi către buzele subțiri, semăna cu o imensă călugăriță care alăpta.

„Isuse, își spuse Sexton, uite un exemplu clar de persoană care ar trebui să iasă în public doar la emisiuni radio.”

De câteva ori Sedgewick Sexton o zărise pe consiliera principală a Casei Albe în reviste, și de fiecare dată nu-i venise să-și creadă ochilor că aceea era una din cele mai puternice persoane din Washington.

— Nu-mi place chestia asta, îi șopti Gabrielle.

Sexton abia dacă o auzi. Cu cât se gândea mai mult la ocazie, cu atât îi plăcea mai mult. Mai importantă decât chipul respingător din mass-media al lui Marjorie era reputația ei legată de un aspect-cheie: Marjorie Tench era extrem de vehementă când vorbea despre rolul conducătorului Americii în viitor - acesta nu putea fi asigurat decât prin superioritate tehnologică. Era o suporteră înfocată a programelor de cercetare-dezvoltare guvernamentale din sectorul de înaltă tehnologie și, mai important, al NASA. Mulți credeau că tocmai presiunea din spatele ușilor închise exercitată de Tench fusese ingredientul care îl determinase pe președinte să susțină atât de puternic agenția spațială aflată în degringoladă.

Sexton se întrebă dacă nu cumva președintele nu o pedepsea acum pe Tench pentru toate sfaturile proaste pe care i le-a dat pentru sprijinirea NASA. „Oare să fi hotărât el să-și arunce principalul consilier în gura lupilor?”

Gabrielle Ashe o studie pe Marjorie Tench prin geam și se simți din ce în ce mai neliniștită. Femeia era din cale afară de deșteaptă și însemna o lovitură neașteptată. Cele două fapte aveau darul de a-i alerta toate simțurile. Dacă se lua în considerație poziția ei față de NASA, trimiterea la bătaie contra senatorului Sexton părea o greșeală. Însă era clar că președintele nu era un prost. Ceva îi spunea lui Gabrielle că

acea confruntare avea să se sfârșească rău pentru ei.

Observase deja cum senatorului îi sticliseră ochii de bucurie, un fapt care nu îi diminuea nicicum îngrijorarea. Sexton avea obiceiul de a depăși limitele când se simțea prea sigur de sine. Problema NASA adusese un binevenit salt în sondaje, dar Sexton împinsese prea mult chestiunea către limite în ultima vreme. Multe campanii fuseseră pierdute de candidații care voiau un knockout, când tot ce le-ar fi trebuit ar fi fost să termine runda.

Producătorul părea nerăbdător să urmărească vărsarea de sânge:

— Haideți să vă pregătim, domnule senator!

Când Sexton trecu pe lângă ea, îndreptându-se către studio, Gabrielle îl prinse de mânecă.

— Știu la ce vă gândiți, șopti ea. Fiți mai inteligent decât ea, dar nu întreceți măsura.

— Să întrec măsura? Eu?

Sexton zâmbi:

— Amintiți-vă că această femeie e foarte pricepută în ceea ce face.

Senatorul îi rânji cu subînțeles:

— Și eu.

Camera principală care avea un aspect de peșteră a habisferei NASA ar fi constituit o priveliște stranie, în orice loc de pe fața pământului, însă faptul că ea exista pe o insulă de gheață din Arctica era cu atât mai greu de înțeles pentru Rachel.

Privind în sus, în domul futurist construit din panouri albe triunghiulare întrepătrunse, simți că intrase într-un sanatoriu de dimensiuni colosale. Pereții se arcuiau în jos către o podea din gheață, pe care o adevărată armată de lămpi halogene stăteau ca niște santinele împrăștiate peste tot, aruncând o lumină orbitoare în jurul lor și oferind întregii încăperi o luminozitate spectrală.

Pe podeaua de gheață șerpuiau benzi din spumă rigidă neagră pe post de traverse prin labirintul de stații științifice de lucru. În mijlocul echipamentelor electronice, treizeci sau patruzeci de angajați NASA, îmbrăcați în alb din cap și până în picioare, munceau din greu și discutau între ei emoționați. Rachel simți imediat tensiunea din încăpere.

Era emoția unei noi descoperiri.

Parcurgând împreună cu Ekstrom cercul exterior al domului, Rachel observă privirile neplăcut surprinse ale celor care o recunoșteau. Șoaptele lor reverberau clar în spațiul cavernos.

„Nu e fata senatorului Sexton?

Ce naiba caută ea aici?

Nu-mi vine să cred că directorul administrativ poate să stea de vorbă cu ea!”

Rachel aproape că se aștepta să zărească păpuși *voodoo* ale tatălui ei spânzurate pretutindeni. Animositatea din jur nu reprezenta, în orice caz, singura sursă de tensiune din atmosferă. Se putea sesiza clar o anumită încredere nemăsurată – ca și cum NASA știa prea bine cine avea să rădă la urmă.

Directorul administrativ o conduse pe Rachel către un șir de mese unde un bărbat stătea singur în fața unui computer. Omul era îmbrăcat cu un combinezon flaușat negru, cu glugă și încălțat cu bocanci grei de navigator, o îmbrăcăminte total diferită de hainele de vreme rea pe care ceilalți angajați NASA le purtau. Stătea cu spatele la toți cei de acolo.

Ekstrom îi ceru lui Rachel să aștepte, în vreme ce el se duse să stea de vorbă cu străinul. După o clipă, individul în combinezon dădu din cap și dădu o comandă pentru a închide computerul la care lucra. Directorul administrativ se întoarse.

— De aici, te preia domnul Tolland, îi zise el. E un alt personaj recrutat de președinte, așa că voi doi ar trebui să vă înțelegeți de minune. Vin și eu lângă voi mai târziu.

— Mulțumesc.

— Presupun că ai auzit de Michael Tolland!

Rachel ridică din umeri. Minteia ei continua să se concentreze asupra lucrurilor extraordinare care o înconjurau și i se părea cu totul extraordinar.

— Numele nu-mi spune nimic.

Individul în combinezon ajunse lângă ei și le zâmbi:

— Nu vă spune nimic?

Avea o voce puternică și prietenoasă.

— E cea mai bună veste din această zi. Mi se părea că nu voi mai avea niciodată ocazia să fac o primă impresie bună.

Când se uită la individ, Rachel avu senzația că rămâne pironită locului. Recunoscu instantaneu fața arătoasă a bărbatului. La fel ca toată America, de altfel.

— Oh, îngăimă ea, roșind în vreme ce bărbatul îi strângea mâna. Sunteți ace/ Michael Tolland.

Când președintele îi spusese că recrutase specialiști civili, de vârf, ca să certifice descoperirea NASA, Rachel își imaginase un grup de maniaci cu minți strălucite și cu propriile calculatoare personalizate. Michael Tolland era exact opusul unei asemenea imagini. Una dintre cele mai cunoscute „celebrități ale științei” din America zilelor

noastre, Tolland era producătorul unui documentar intitulat *Amazing Seas*, în timpul căruia punea telespectatorii față în față cu fenomene oceanice uimitoare - vulcani subacvatici, viermi marini lungi de trei metri, valuri subacvatice ucigăse. Mass-media îl caracteriza pe Tolland ca un amestec de Jacques Cousteau și Carl Sagan, creditând entuziasmul lui de cunoscător nepretențios și gustul pentru aventură ca pe o formulă care aruncase emisiunea în vârful tuturor audiențelor. În același timp, criticii trebuiau să admită că înfățișarea lui, dar și charisma sa contribuiau în bună măsură la audiența pe care o avea.

— Domnule Tolland... începui Rachel, căutându-și cuvintele. Eu sunt Rachel Sexton.

Tolland îi zâmbi încântat dar ascunzându-și o ușoară grimasă:

— Bună, Rachel. Spune-mi Mike!

Rachel se trezi dintr-odată incapabilă să scoată vreun sunet. Evenimentele din ultima zi își spuneau cuvântul... habisfera, meteoritul, secretele, trezirea față în față cu o vedetă de televiziune.

— Sunt surprinsă să te întâlnesc aici, rosti ea, încercând să-și revină. Când președintele mi-a spus că a recrutat civili pentru certificarea unei descoperiri NASA, cred că mă așteptam să văd...

Ezită.

— Oameni de știință *adevărați*?

Rachel se îmbujoră, îngrozită:

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu-ți face griji, o liniști Tolland. Numai de asta am avut parte de când am ajuns aici.

Directorul administrativ se scuză, promițând să revină mai târziu. Tolland se întoarse spre Rachel cu o expresie de curiozitate pe chip.

— Ekstrom mi-a spus că tatăl tău e senatorul Sexton!

Rachel încuviință. „Din nefericire!”

— Un spion Sexton în spatele liniilor inamice?

— Liniile frontului nu sunt întotdeauna trasate acolo unde

se așteaptă lumea. Tăcere. Spune-mi, continuă repede Rachel, ce caută un oceanograf de renume mondial pe un ghețar împreună cu o grămadă de oameni de știință NASA?

Tolland chicoti:

— Păi, un individ care semăna mult cu președintele m-a rugat să-i fac o favoare. Am deschis gura vrând să-i spun: „Du-te dracului”, dar tot ce a ieșit a fost un: „Da, domnule”.

Rachel izbucni în râs, pentru prima dată în acea dimineață:

— Bine ai venit în club!

Deși cele mai multe vedete păreau mici de statură, Rachel avea sentimentul că Michael Tolland părea mai înalt. Ochii lui căprui erau la fel de iscoditori și de pasionați ca pe micul ecran, iar vocea purta în ea, cu modestie, aceeași căldură și același entuziasm. Cu aspectul unui bărbat de patruzeci și cinci de ani athletic și călit de vreme, Michael Tolland avea un păr negru bogat care îi cădea mereu ca un zulf peste frunte. Avea o atitudine de om mândru și lipsit de griji care trăda o încredere și siguranță de sine. Când îi strânsese mâna, asperitățile din palmă îi amintiseră lui Rachel că nu era o personalitate „moale” tipică televiziunii, ci mai degrabă un om încercat al mării și un cercetător al naibii de înclinat spre practică.

— Ca să fiu sincer, recunosc Tolland, destul de sfios, cred că am fost recrutat mai mult pentru celebritatea mea decât pentru experiența științifică pe care o am. Președintele mi-a cerut să vin și să realizez un documentar pentru el.

— Un documentar? Despre un *meteorit*? Dar tu ești oceanograf.

— Exact asta i-am spus și eu! Însă mi-a răspuns că el nu știe de existența vreunui documentarist specializat pe meteoriți. Mi-a explicat că implicarea mea ar aduce o imensă credibilitate acestei descoperiri. Se pare că are de gând să transmită documentarul meu ca parte a mării conferințe de presă din noaptea asta, când va anunța descoperirea.

„Un purtător de cuvânt celebru.” Rachel înțelese pe deplin manevrele politice iscusite ale lui Zach Herney. NASA era adesea acuzată că folosește un limbaj de neînțeles pentru marele public. Nu și în noaptea aceasta. Casa Albă adusese un maestru al comunicării științifice, un chip pe care americanii îl cunoșteau deja și în care aveau încredere când venea vorba despre știință.

Tolland arată cu mâna către un colț îndepărtat al domului, unde se monta un decor pentru presă. Pe gheață fusese pus un covor albastru, camere de televiziune, reflectoare de studio și o masă lungă, cu mai multe microfoane. Cineva tocmai atârna ca decor un poster cu un imens drapel american.

— Astea sunt pregătirile pentru această noapte, îi explică el. Directorul administrativ al NASA și o parte din oamenii de știință de vârf ai lui vor fi conectați *live* prin satelit cu Casa Albă, astfel încât să participe la transmisiunea în direct de la ora opt.

„Convenabil”, își zise Rachel, mulțumită să afle că Zach Herney nu intenționase să oblitereze complet NASA din scenariul marelui anunț.

— Așadar, rosti Rachel oftând, are de gând cineva să îmi spună, în sfârșit, și mie ce e atât de nemaipomenit la meteoritul ăsta?

Tolland se încruntă și îi zâmbi misterios:

— De fapt, ceea ce e nemaipomenit la acest meteorit trebuie *văzut*, nu explicat.

Îi făcu semn să îl urmeze către zona învecinată de lucru.

— Tipul care stă aici are o mulțime de mostre pe care ți le poate arăta.

— Mostre? Chiar aveți *mostre* ale meteoritului?

— Categorie. Am făcut ceva foraje. De fapt chiar primele mostre au fost cele care au alertat NASA avertizând-o despre importanța descoperirii.

Neștiind ce o aștepta, Rachel îl urmă pe Tolland în zona de lucru. Locul părea pustiu. O ceașcă de cafea se odihnea pe un birou plin de mostre de rocă, șublere și alte

dispozitive de măsură și diagnosticare. Din cafea ieșeau aburi.

— Marlinson! strigă Tolland, căutându-l cu privirea.

Niciun răspuns. Scoase un oftat de frustrare și se întoarse spre Rachel:

— Probabil că s-a rătăcit căutând frișcă pentru cafea. Îți spun, am făcut postuniversitara la Princeton cu tipul ăsta și avea bunul obicei de a se pierde în propriul dormitor. Acum e deținător al Medaliei Naționale pentru Știință în Astrofizică. Imaginează-ți!

Rachel o luă pe ghicite:

— Marlinson? Nu cumva te referi la faimosul Corky Marlinson?

Tolland râse:

— El în persoană.

Rachel era uluită:

— Corky Marlinson e *aici*?

Teoriile lui Marlinson despre câmpurile gravitaționale erau deja legende printre inginerii de sateliți ai NRO.

— Marlinson e unul dintre recruții civili ai președintelui?

— Mda, unul dintre oamenii de știință *adevărați*.

„Așa e, adevărați”, își zise Rachel. Corky Marlinson era un tip strălucit și foarte respectat.

— Incredibilul paradox al lui Corky, îi zise Tolland, este că îți poate da distanța până la Alpha Centauri în milimetri, dar nu-și poate face nod la propria cravată.

— Port cravate cu nod prefabricat! lătră o voce înfundată, profundă, în apropierea lor. Eficiența înaintea stilului, Mike! Voi, ăștia de la Hollywood, nu înțelegeți așa ceva!

Rachel și Tolland se întoarseră către omul care acum ieșea din spatele unui perete mare de echipamente electronice. Era un tip scund și rotund, semănând cu un câine boxer cu ochi bulbucați și o pieptănătură dată peste cap. Individul se opri brusc zărindu-i pe cei doi împreună.

— Isuse Hristoase, Mike! Suntem la blestematul ăsta de Pol Nord și tu chiar și aici reușești să te întâlnești cu femei superbe. Știam eu că ar fi trebuit să mă fac om de

televiziune!

Michael Tolland era vizibil stânjenit:

— Domnișoară Sexton, vă rog să îl scuzați pe doctorul Marlinson. Ceea ce îi lipsește din tact se compensează mai mult decât suficient cu biți total inutili de informație despre universul nostru.

Corky se apropie:

— E o adevărată plăcere, doamnă. Nu v-am reținut numele!

— Rachel, se recomandă ea. Rachel Sexton.

— Sexton?

Corky scoase un soi de icnet jucăuș:

— Sper că nu e vreo legătură cu senatorul ăla obtuz și depravat!

Tolland se strâmbă:

— De fapt, Corky, senatorul Sexton este tatăl lui Rachel.

Corky se opri din râs și făcu o grimasă:

— Știi, Mike, chiar că nu e de mirare că n-am avut niciodată noroc la femei.

Corky Marlinson îi pofti pe cei doi în spațiul lui de lucru și începu să caute printre unelte și mostre de rocă. Se mișca precum un arc întins care era pe punctul de a se rupe.

— Gata, rosti el, tremurând de emoție. Domnișoară Sexton, sunteți pe punctul de a primi cea de-a treizeci și doua lecție introductivă despre meteorit a lui Corky Marlinson.

Tolland îi făcu lui Rachel semn cu ochiul să aibă răbdare:

— Suportă-l. Omul chiar a vrut să fie actor!

— Mda, și Mike a vrut să fie un om de știință respectabil.

Corky pivotă pe loc, scoase la iveală trei mostre mici de rocă și le alinie pe birou:

— Acestea sunt cele trei clase principale de meteoriți de pe planetă.

Rachel se uită la pietre. Toate păreau niște sferoide bizare de mărimea unei mingi de golf. Fiecare fusese despicate la jumătate pentru a i se vedea secțiunea transversală.

— Toți meteoriții, continuă Corky, sunt alcătuiți din cantități variabile de aliaj nichel-fier, silicați și sulfatați. Noi le clasificăm pe baza rapoartelor dintre cantitățile de metale și cele de silicați.

Rachel avea deja sentimentul că lecția introductivă a lui Corky Marlinson avea să dureze mai mult de treizeci de secunde.

— Prima mostră de aici, reluă Corky, arătând înspre o piatră lucitoare și neagră ca smoala, este un meteorit pe bază de fier. Foarte greu. Amicul ăsta prăpădit a aterizat în Antarctica acum câțiva ani.

Rachel studie meteoritul. Cu siguranță arăta ca provenind din altă lume - un bulgăre de fier greoi, cenușiu, a cărui crustă exterioară era arsă și înnegrită.

— Chestia aia înnegrită se numește crustă de fuziune,

explică Corky. Este rezultatul unei încălziri extreme care se produce atunci când meteoritul traversează atmosfera noastră. Toți meteoriții prezintă o asemenea negreală.

Se îndreptă repede spre următoarea mostră:

— Acesta este ceea ce noi denumim un meteorit rocă-fier.

Rachel privi cu atenție mostra, observând că și aceasta era înnegrită prin exterior. Oricum, mostra avea o nuanță ușor verzuie, iar secțiunea transversală arăta ca un colaj de fragmente colorate, ascuțite, asemănător unui puzzle de tip caleidoscop.

— Drăguț, zise Rachel.

— Glumiți, e de-a dreptul *minunat!*

Corky îi explică preț de un minut despre conținutul ridicat de olivină (Silicat complex de magneziu și fier), mineralul care oferea acea nuanță verzuie, apoi se întinse simulând dramatismul către a treia și ultima mostră, pe care i-o dădu lui Rachel.

Aceasta ținu ultimul meteorit în palmă. Roca avea o culoare gri-maronie și semăna cu granitul. Părea mai grea decât o rocă terestră, dar nu cu mult. Singurul indiciu al faptului că însemna altceva decât o rocă normală era dat de crusta de fuziune - suprafața exterioară arsă.

— Acesta, rosti Corky cu emfază, este un meteorit pietros. Este cea mai banală clasă de meteoriți. Peste nouăzeci la sută din rocile extraterestre găsite pe planetă fac parte din această categorie.

Rachel era surprinsă. Întotdeauna își imaginase că meteoriții arătau precum cel din prima categorie - niște bulgări metalici cu aspect extraterestru. Roca din mâna ei arăta cât se poate de pământeană. Dincolo de exteriorul înnegrit, părea mai degrabă o piatră desprinsă de pe o plajă.

Ochii lui Corky se făcuseră mari de emoție.

— Meteoritul îngropat în gheață aici, în Milne, este un meteorit pietros - seamănă mult cu cel din palma dumneavoastră. Meteoriții pietroși par aproape identici cu

sordidele noastre pietre pământene, ceea ce îi face dificil de observat. De obicei sunt un amestec de silicați ușori - feldspar, olivină, piroxenă. Nimic prea interesant.

„Mie-mi spui”, gândi Rachel, dându-i mostra înapoi.

— Țasta arată ca o piatră pe care cineva a uitat-o în foc.

Corky izbucni în râs:

— Un foc *al naibii* de mare! Nici măcar cel mai mare furnal construit vreodată de mâna omului nu se apropie de căldura simțită de un meteorit care traversează atmosfera. Sunt pur și simplu devastați!

Tolland îi oferi lui Rachel un zâmbet de simpatie:

— Asta este partea bună.

— Imaginați-vă, reluă Corky, luând mostra de meteorit de la Rachel. Să ne închipuim că micuțul ăsta drăguț este de mărimea unei case.

Ridică mostra sus deasupra capului:

— Bine... este în spațiu... plutind în jurul sistemului nostru solar... îmbăiat în frigul spațial de minus o sută de grade Celsius.

Tolland chicotea în sinea lui, părând a mai fi fost martor la scena prin care Corky demonstra cum a ajuns meteoritul pe insula Ellesmere.

Corky începu să coboare piatra.

— Meteoritul nostru se îndreaptă spre Pământ... și se apropie foarte mult... e prins de forța noastră gravitațională... accelerează... accelerează...

Rachel privi cum Corky mărește viteza cu care cobora meteoritul, mimând accelerația gravitațională.

— Acum se mișcă repede, exclamă Corky. Peste cincisprezece kilometri pe secundă - șaiszeci de mii de kilometri pe oră! La 135 de kilometri deasupra suprafeței Pământului, meteoritul începe să se frece de atmosfera terestră.

Corky scutură violent mostra, în vreme ce o cobora spre gheață:

— Când ajunge la sub o sută de kilometri începe să lumineze! Acum densitatea atmosferică e în creștere, iar

frecarea este incredibilă! Aerul din jurul meteoritului devine incandescent și materialul de la suprafață începe să se topească din cauza căldurii. Corky începu să scoată tot soiul de șuierături și de sfârâituri. Acum trece de borna de optzeci de kilometri, iar exteriorul se încălzește la peste o mie opt sute de grade Celsius!

Rachel îl privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor cum astrofizicianul câștigător al unui premiu prezidențial scutură meteoritul cu mai multă furie, scoțând tot felul de sunete copilărești.

— Șaizeci de kilometri! Acum Corky țipa. Meteoritul nostru întâlnește zidul atmosferic. Aerul e prea dens! Încetinește violent, cu o forță de decelerație care are de peste trei sute de ori forța gravitațională!

Corky scoase un sunet ascuțit ca de frâne și își încetini brusc mișcarea mâinii.

— Meteoritul se răcește instantaneu și încetează să mai lumineze. Am ajuns la zborul negru! Suprafața meteoritului se întărește de la starea topită la starea de crustă de fuziune înnegrită.

Rachel îl auzi pe Tolland cum hohotea încet, în vreme ce Corky îngenunche pe gheață pentru a pregăti lovitură de grație - impactul cu solul terestru.

— Acum, reluă Corky, imensul nostru meteorit traversează stratul inferior al atmosferei... În genunchi, coborî meteoritul spre sol cu o mișcare de arc a mâinii. Se îndreaptă spre Oceanul Arctic... În plan oblic... cade... pare că va rata oceanul... cade... și... Lovește mostra de sol. BUM!

Rachel tresări.

— Impactul e cataclismic! Meteoritul explodează. Fragmentele lui zboară peste tot, împrăștiindu-se peste ocean. Corky trecu la mișcări încete, învârtind mostra peste oceanul invizibil spre piciorul lui Rachel. O bucată continuă să se învâртеască, rotindu-se către insula Ellesmere... Aduse piatra în dreptul călcâiului ei. Ratează oceanul, se lovi de pământ... Mișcă piatra în sus și peste limba

pantofului ei, apoi o opri în dreptul gleznei. În cele din urmă ajunse pe ghețarul Milne, unde zăpada și gheața îl acoperiră în grabă, protejându-l astfel de eroziunea atmosferică.

Corky se ridică zâmbind.

Rachel rămăsese cu gura căscată. Impresionată, izbucni în râs.

— Ei bine, doctore Marlinson, explicația asta a fost extraordinar de...

— Lucidă? îi sugeră Corky.

— Țsta e cuvântul.

Corky îi dădu mostra înapoi:

— Uitați-vă la secțiunea transversală!

Rachel studie interiorul rocii pentru o clipă, dar nu văzu nimic.

— Pune-o în lumină, o sfătui Tolland cu vocea lui caldă și amabilă. Și privește-o îndeaproape!

Rachel își apropie piatra de ochi și o roti înspre puternicele becuri cu halogen de deasupra. Acum văzu - mici globule metalice care sclipeau în piatră. Zeci de astfel de globule erau împrăștiate de-a lungul secțiunii transversale, ca niște picături minuscule de mercur, fiecare dintre ele având un diametru milimetric.

— Aceste bule mici se numesc „condrule”, îi mai explică Corky. Și ele se găsesc *numai* în meteoriți.

Rachel se zgâi la acele boboțe:

— Cu certitudine n-am văzut niciodată ceva similar într-o rocă terestră.

— Și nici nu veți mai vedea! îi confirmă Corky. Condrulele sunt structuri geologice care nu există pe Terra. Unele condrule sunt foarte, foarte vechi - poate făcute din unele dintre cele mai timpurii materiale din univers. Alte condrule sunt mult mai tinere, precum cele din palma dumneavoastră. Condrulele din acel meteorit sunt vechi de doar 190 de milioane de ani.

— O sută nouăzeci de milioane de ani înseamnă *tinere*?

— La naiba, da! În termeni cosmologici asta înseamnă

ieri. Cel mai important lucru în acest moment este că această mostră conține *condrule* – o dovadă concludentă a naturii meteoritice.

— Bine, interveni Rachel. Condrulele sunt concludente. Am priceput.

— Și, în cele din urmă, continuă Corky, oftând, dacă crusta de fuziune și condrulele nu vă conving, noi, astronomii, dispunem de o metodă infailibilă de a confirma originea meteoritică.

— Anume?

Corky ridică din umeri:

— Pur și simplu folosim un microscop cu polarizare petrografică, un spectrometru cu fluorescență în raze X, un analizor cu activare prin neutroni sau un spectrometru cu plasmă de inducție prin cuplare ca să măsurăm rapoartele feromagnetice.

Tolland oftă:

— Acum se dă în spectacol! Ce vrea Corky să spună e că putem dovedi că o rocă e meteorit pur și simplu analizându-i compoziția chimică.

— Hei, băiețuș de ocean! sări Corky. Hai să lăsăm știința pe mâna oamenilor de știință, bine?

Se întoarse imediat spre Rachel:

— În rocile terestre, elementul mineral nichel apare fie în procentaje extrem de ridicate, fie în procentaje extrem de coborâte; nicidecum în gama de mijloc. Cu toate astea, în meteoriți, conținutul de nichel cade în gama medie de valori. Ca atare, dacă analizăm o mostră și descoperim că nichelul se află, asemenea conținutului, în gama medie, putem garanta fără nicio urmă de îndoială că acea mostră este un meteorit.

Rachel era deja exasperată:

— Am înțeles, domnilor, cum stă treaba cu crustele de fuziune, condrulele, conținutul de nichel în gama medie, toate acestea dovedind că provine din spațiu. Am priceput totul.

Puse mostra înapoi pe masa lui Corky:

— Dar, la urma urmei, de ce sunt eu aici?

Corky oftă din rărunchi.

— Vreți să vedeți o mostră din meteoritul pe care NASA l-a descoperit în gheața de sub noi?

„Înainte de a muri aici, vă rog.”

De această dată Corky își introduse mâna în buzunarul de la piept și scoase o piatră mică, în formă de disc. Felia de rocă semăna cu un CD; avea o grosime de circa un centimetru și părea similar în compoziție cu meteoritul pietros pe care tocmai îl studiasse mai înainte.

— Este o felie dintr-o mostră de miez pe care am forat-o ieri.

Corky îi dădu mostra lui Rachel.

Aspectul cu siguranță nu era spectaculos. Era o piatră grea, albă-portocalie. Marginea era parțial înnegrită, probabil un segment al suprafeței exterioare a meteoritului.

— Văd crusta de fuziune, rosti ea.

Corky dădu din cap:

— Mda, această mostră a fost luată din apropierea marginii exterioare a meteoritului, așa că mai are încă puțină crustă pe ea.

Rachel ridică discul în lumină și zări globulele metalice minuscule:

— Și mai văd și condrulele.

— Bine, o aprobă Corky, cu vocea plină de emoție. Iar eu pot adăuga că nichelul are conținut în gama medie, pentru că am verificat cu un microscop cu polarizare petrografică – deci nicio asemănare cu o rocă terestră. Felicitări, tocmai ați confirmat că roca pe care o țineți în mână provine din spațiul cosmic.

Rachel își ridică privirea, nedumerită:

— Doctore Marlinson, e un meteorit. *Se presupune* că provine din spațiul cosmic. Oare îmi scapă ceva aici?

Corky și Tolland schimbă priviri cu subînțeles. Tolland își așază mâna pe umărul lui Rachel și o îndemnă:

— Răsuște-o!

Rachel se conformă, astfel încât să vadă cealaltă parte a

discului. Îi trebui doar o secundă ca să priceapă întru totul ceea ce vedea.

Atunci adevărul o izbi ca un tren în mare viteză:

„Imposibil!”, voi ea să exclame. Cu toate astea, în timp ce privea atenție piatra, își dădu seama că definiția pe care ea o dăduse „imposibilului” tocmai se schimbase pentru totdeauna. Încăstrată în piatră se vedea o formă care într-o rocă terestră ar fi fost socotită banală, dar care într-un meteorit ar fi fost de neconceput.

— Este... începu Rachel, aproape incapabilă să continue. Este... *o insectă!* Meteoritul ăsta conține fosila unei insecte!

Corky și Tolland radiau amândoi de satisfacție:

— Bine ați venit la bord, zise Corky.

Rachel amuți pe moment, din cauza torentului de emoții care o încercau. Cu toată uluiala însă, vedea clar, dincolo de orice îndoială, că acea fosilă fusese odinioară un organism biologic viu. Forma pietrificată avea cam șapte centimetri lungime și părea a fi o ramură primitivă a unui cărăbuș uriaș sau a unei insecte târâtoare. Șapte perechi de piciorușe stăteau ghemuite sub o carapace exterioară protectivă, iar aceasta părea la rândul ei segmentată în plăci, ca în cazul unui arici.

Simțea cum o apucă amețeala:

— O insectă din spațiu...

— Este un izopod, o corectă Corky. Insectele au trei perechi de picioare, nu șapte.

Rachel nici măcar nu-l auzi. Capul i se învârtea tot mai tare, pe măsură ce studia fosila din fața ei.

— Se poate vedea clar, continuă Corky, cum carapacea dorsală este segmentată în plăci, așa cum sunt gândăceii tereștri, și totuși cele două appendice proeminente asemănătoare unei cozi aduc fosila mai aproape de cea a unui păduche.

Rachel deja nu-l mai auzea pe Corky. Clasificarea speciilor era complet irelevantă. Piese puzzleului începeau să se potrivească într-un mod năucitor - secretomania președintelui, emoția celor de la NASA...

„E o fosilă în meteoritul ăsta! Nu doar un soi de bacterie, ci o formă de viață avansată! Dovada că există viață și altundeva în univers!”

Înainte cu zece minute de debutul dezbaterii de la CNN, senatorul Sexton se întreba cum de fusese atât de fraier încât să-și facă vreo grijă. Ca oponent, Marjorie Tench fusese clar supraestimată.

În ciuda reputației de viclenie nemiloasă a principalului consilier prezidențial, femeia se dovedea a fi mai degrabă o oaie de sacrificiu decât un adversar valoros.

Categoric, la începutul conversației Tench adoptase o tactică agresivă atacând platforma electorală a senatorului ca fiind îndreptată împotriva femeilor, însă, exact atunci când păruse a strânge mai bine șurubul, Tench comisese o greșală din neglijență. În vreme ce întreba cum se aștepta senatorul să finanțeze îmbunătățirile sistemului de educație fără a crește taxele, femeia făcuse o aluzie perfidă la obsesia lui Sexton legată de NASA.

Deși NASA constituia un subiect pe care Sexton intenționa oricum să îl abordeze către sfârșitul dezbaterii, Marjorie Tench deschisese cutia Pandorei mai devreme. „Idioata!”

— Dacă tot ați pomenit despre NASA, profită Sexton de ocazie, puteți comenta zvonurile pe care le tot aud legate de faptul că NASA a suferit recent un nou eșec?

Marjorie Tench nici măcar nu clipi:

— Mă tem că eu nu am auzit acel zvon.

Vocea ei spartă, de fumătoare, era aspră precum glaspapirul.

— Așadar, niciun comentariu?

— Mă tem că nu.

Sexton nu-și mai încăpea în pene. În universul mass-media, expresia „niciun comentariu” se traducea ușor prin „vinovat”.

— Înțeleg, reluă Sexton. Și ce îmi puteți spune despre zvonul referitor la o întâlnire secretă de urgență dintre

președinte și directorul administrativ al NASA?

De această dată, Tench păru surprinsă:

— Nu prea știu la care dintre întâlniri vă referiți. Președintele are destul de multe.

— Bineînțeles că are.

Sexton decise să atace direct:

— Domnișoară Tench, sunteți o persoană care sprijină din tot sufletul agenția spațială, nu?

Tench oftă, părând sătulă de obsesia senatorului:

— Cred în importanța păstrării avantajului tehnologic american - indiferent dacă acesta ține de resortul militar, industrial, al Serviciilor Secrete sau al telecomunicațiilor. NASA face cu siguranță parte din această viziune. Da.

Sexton o zărea pe Gabrielle în cabina de producție cum îi face semn din ochi să o lase mai moale, dar senatorul adulmecase deja mirosul sângelui:

— Mă faceți curios, stimată domnișoară. Influența *dumneavoastră* este cea care îl determină pe președinte să acorde mereu ajutor acestei agenții aflate în suferință?

Tench clătină din cap:

— Nu. Președintele este și el un adept fervent al NASA. Ia deciziile de unul singur.

Sexton nu-și putea crede urechilor. Tocmai îi oferise lui Marjorie Tench o ocazie de a-l scuza parțial pe președinte prin acceptarea responsabilității ei personale pentru o parte din finanțarea NASA. În loc de a profita de ocazie, Tench aruncase totul în cărucia președintelui. „Președintele ia singur deciziile.” Părea că Tench încerca deja să se distanțeze de o campanie electorală dezastruoasă. Nicio surpriză. În definitiv, după ce praful se va fi așezat, Marjorie Tench avea să fie în căutarea unei slujbe.

În următoarele minute, cei doi își parară reciproc loviturile. Tench încercă mai multe tentative patetice de a schimba subiectul, însă Sexton insista asupra bugetului alocat NASA.

— Domnule senator, încercă să argumenteze Tench, vreți să tăiați bugetul NASA, însă aveți idee câte slujbe din

domeniul high-tech se vor pierde?

Sexton aproape că îi răsese femeii în față. „Fătucă asta chiar este considerată cea mai scilipitoare minte din Washington?” Tench mai avea în mod clar de învățat câte ceva despre demografia americană. Slujbele din sectorul high-tech erau irelevante în raport cu numărul uriaș de gulere albastre din țară.

Sexton atacă:

— Vorbim de economii de *miliarde* aici, Marjorie, iar dacă rezultatul este acela că o mână de oameni de știință de la NASA trebuie să se urce în BMW-urile lor și să își pună talentele la dispoziție în altă parte, atunci asta e. Eu sunt hotărât să fiu foarte atent cu cheltuielile!

Marjorie Tench tăcu, de parcă încerca să-și revină de pe urma loviturii.

Gazda CNN interviu:

— Domnișoară Tench, vreo reacție?

Femeia își dresese glasul, într-un târziu, și vorbi:

— Cred că sunt doar surprinsă să aflu că domnul Sexton ia o poziție anti-NASA atât de categorică.

Sexton își miji ochii. „Frumoasă încercare, cucoană.”

— Eu nu sunt anti-NASA și resping orice acuzație în acest sens. Pur și simplu spun că bugetul NASA este concludent pentru a ilustra genul de risipă pe care o promovează președintele dumitale. NASA a declarat că poate construi naveta spațială cu un preț de cinci miliarde; a costat, de fapt, douăsprezece miliarde. A mai spus că poate construi stația spațială cu un preț de opt miliarde; acum a ajuns la o sută de miliarde.

— Americanii sunt lideri, contraatacă Tench, pentru că noi ne fixăm obiective ambițioase și nu renunțăm nici măcar în vremuri grele.

— Chestia asta cu mândria națională nu mă impresionează deloc, Marge. NASA și-a depășit bugetul de trei ori în ultimii doi ani și s-a îndreptat spre președinte cu coada între picioare, cerând alți bani ca să-și repare greșelile. Poate fi vorba, în acest context, de mândrie

națională? Dacă vrei să discuți despre așa ceva, atunci hai să vorbim despre școli puternice. Să vorbim despre sistemul de sănătate. Să vorbim despre copiii deștepți care cresc într-o țară a tuturor posibilităților. *Asta este mândria națională!*

Tench răbufni:

— Pot să vă pun o întrebare directă, domnule senator?

Sexton nu-i răspunse. Aștepta.

Femeia îi adresă o întrebare atent elaborată, dând totuși impresia că e ceva spontan:

— Domnule senator, dacă v-aș spune că nu putem explora spațiul cosmic cu mai puțini bani decât cheltuiește NASA, ați închide agenția spațială?

Întrebarea se prăvăli ca un bolovan peste Sexton. Poate că Tench nu era chiar atât de naivă. Tocmai îl prinsese pe Sexton cu un „gard” - o întrebare de tip da/nu bine gândită, astfel încât oponentul să fie forțat să aleagă o parte a baricadei și să își clarifice, o dată pentru totdeauna, poziția.

Instinctiv, Sexton încercă să fenteze capcana:

— N-am nicio îndoială că, dispunând de un management eficient, NASA poate explora spațiul cosmic cu cheltuieli mult mai reduse decât ceea ce în mod curent...

— Domnule senator, răspundeți la întrebare. Explorarea spațiului cosmic este o operațiune periculoasă și costisitoare. Este asemănătoare construcției unui avion de pasageri. Fie o facem *cum trebuie* fie n-o facem deloc. Riscurile sunt prea mari. Întrebarea mea rămâne: dacă ajungeți președinte și vă treziți confruntat cu decizia de a continua finanțarea NASA la actualul nivel sau de a anula întregul program spațial american, ce alegeți?

„Rahat.” Sexton se uită la Gabrielle prin geamul de sticlă. Expresia de pe chipul ei exprima ceea ce Sexton știa deja. „*Sunteți atacat. Fiți direct. Fără înflorituri.*” Sexton își ridică ușor bărbia.

— Da. Aș transfera actualul buget NASA direct în sistemul nostru de învățământ, dacă aș fi confruntat cu o asemenea decizie. Aș vota pentru copiii noștri în dauna spațiului

cosmic.

Pe chipul lui Marjorie Tench se putea citi o expresie de consternare absoluta:

— Sunt șocată. V-am auzit bine? Ca președinte, ați acționa pentru *abolirea* programului spațial al acestei națiuni?

Sexton simți cum îl cuprinde mânia. Acum Tench îi atribuia expresii care nu-i aparțineau. Încercă să pară, dar Tench era în plină ofensivă:

— Vasăzică, dumneavoastră spuneți în mod oficial, domnule senator, că ați renunța la agenția care a dus omul pe Lună?

— Eu afirm doar că minunata cursă spațială s-a terminat! Vremurile s-au schimbat. NASA nu mai joacă un rol esențial în viața de zi cu zi a americanilor și totuși noi continuăm finanțarea ei, ca și cum acest rol ar mai fi încă valabil.

— Deci nu credeți că spațiul reprezintă viitorul?

— Evident că spațiul reprezintă viitorul, dar NASA este un dinozaur! Să lăsăm sectorul privat să exploreze spațiul cosmic. Contribuabilii americani n-ar trebui să fie obligați să își deschidă portofelele de fiecare dată când un inginer din Washington vrea să ia o fotografie în valoare de un miliard de dolari a lui Jupiter. Americanii au obosit să vândă viitorul copiilor lor pentru a da bani unei agenții depășite care furnizează atât de puține informații în schimbul costurilor sale îngrozitor de uriașe!

Tench oftă cu dramatism:

— Atât de puțin? Poate cu excepția programului SETI, NASA a avut rezultate impresionate.

Sexton era uluit că de pe buzele lui Tench a putut să iasă vreo mențiune despre SETI. O gafă de proporții. „Mersi că mi-ai amintit.” SETI fusese cea mai mare gaură neagră financiară provocată vreodată de NASA. Deși agenția căutase să-i dea o nouă față rebotezând proiectul *Origini* și schimbând câteva dintre obiective, pierderea exista în continuare.

— Marjorie, îi zise Sexton, o să vorbesc despre SETI doar

fiindcă tu ai adus acest subiect în discuție.

Paradoxal, Tench părea că abia așteaptă să audă.

Sexton își drese glasul:

— Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți că NASA caută urme de inteligență extraterestră de vreo treizeci de ani. Și este o vânătoare de comori extrem de costisitoare – șiruri de antene satelit, *transceivere* uriașe, milioane de dolari în salariile unor oameni care stau în întuneric și ascultă benzi goale. Este o risipă stânjenitoare de resurse.

— Și spuneți că nu e nimic acolo sus?

— Spun că dacă oricare altă agenție guvernamentală ar fi cheltuit patruzeci și cinci de milioane de dolari în peste treizeci și cinci de ani fără să aibă vreun rezultat, ar fi fost decapitată de mult. Sexton făcu o pauză ca lumea să priceapă bine vorbele lui. După treizeci și cinci de ani, eu cred că e destul de clar că nu vom descoperi viață extraterestră.

— Și dacă vă înșelați?

Sexton își ridică ochii în tavan, exasperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Tench, dacă mă înșel o să-mi mănânc pălăria.

Marjorie Tench îl fixă cu privirea pe senator:

— Nu o să uit acest lucru, domnule senator, și îi zâmbi pentru prima dată. Cred că noi *toți* ne vom aduce aminte.

La zece kilometri distanță, în Biroul Oval, președintele Zach Herney își închise televizorul și își turnă ceva de băut. Așa cum Marjorie Tench promisese, senatorul Sexton mușcase momeala – și înghițise undița cu tot cu cârlig și gută.

Michael Tolland simți un val de simpatie când o zări pe Rachel Sexton cum cască, tăcută, gura de uimire văzând meteoritul fosilizat din mână. Frumusețea chipului femeii părea acum să se dizolve într-o expresie de încântare naivă – ca o fetiță care tocmai îl descoperise pe Moș Crăciun.

„Știi exact cum te simți”, îi spuse el în gând.

Tolland se simțise la fel cu două zile în urmă. Și pe el îl redusese la tăcere. Chiar și acum, implicațiile științifice și filosofice ale aceluia meteorit îi dădeau fiori, forțându-l să regândească tot ceea ce crezuse el despre natură.

Descoperirile oceanografice ale lui Tolland includeau câteva specii de apă adâncă necunoscute până acum, și totuși această „insectă spațială” însemna un cu totul alt gen de revoluție științifică. În ciuda obstinației cu care Hollywoodul prezenta extraterestrii ca pe niște omuleți verzi, astrobiologii și adepții științei cădeau în unanimitate de acord că, date fiind numărul imens de insecte terestre și capacitatea de adaptare a acestora, viața extraterestră avea să fie cel mai probabil descoperită sub formă de insectă.

Insectele făceau parte din ramura *Phylum arthropoda* – creaturi cu exoschelete dure și picioare articulate. Numărând peste 1,25 milioane de specii cunoscute și circa cinci sute de mii de specii încă neclasificate, insectele terestre depășeau în număr toate celelalte forme de viață din regnul animal. Constituiau 95% din toate speciile planetei și un uimitor nivel de 40% din întreaga biomasă a Pământului.

Impresiona nu atât abundența de insecte, cât capacitatea lor de adaptare. De la cărăbușul de gheață din Antarctica și până la scorpionul solar din Valea Mortii, insectele trăiau în cele mai variate zone de temperatură, umiditate și chiar presiune. Totodată, ele nu aveau nicio

problemă în a se expune la cea mai letală forță cunoscută în univers – radiația. Ca urmare a unui test nuclear în 1945, ofițerii din forța aeriană îmbrăcaseră costumele antiradiație și examinau locul exploziei, unde au descoperit gândaci și furnici care nu fuseseră deloc afectați de radiații. Astronomii își dăduseră seama că exoscheletul protector al artropodelor reprezenta un candidat ideal pentru modul de viață al nenumăratelor planete invadate de radiații și unde nu mai exista altă formă de viață.

„Pare că astrobiologii au avut dreptate, gândi Tolland. ET este o insectă.”

Rachel simți cum i se înmoaie picioarele.

— Nu pot... să cred, rosti ea, întorcând fosila pe toate părțile. N-am crezut niciodată...

— Nu te grăbi, o opri Tolland, zâmbind. Așteaptă puțin! Mie mi-au trebuit douăzeci și patru de ore ca să îmi revin.

— Observ un nou-venit printre noi, se auzi vocea unui bărbat, un asiatic neobișnuit de înalt, care se îndrepta spre ei.

Corky și Tolland părură să se dezumfle de îndată ce zăriră intrusul. Momentul de vrajă părea spulberat pentru totdeauna.

— Doctor Wailee Ming, se prezentă individul. Șeful paleontologiei de la UCLA (University of California Los Angeles).

Tipul avea ținuta de o rigiditate pompoasă ce semăna cu cea a aristocrației din vremea Renașterii și își mângâia permanent papionul pe care îl purta pe sub haina din păr de cămilă, lungă până la genunchi.

Wailee Ming părea genul de om care nu se lasă influențat sub nicio formă și nu își schimbă nicicum atitudinea rigidă și formalistă.

— Eu sunt Rachel Sexton.

Mâna ei continuă să tremure, în vreme ce strângea palma fină a lui Ming. În mod clar, asiaticul era un alt recrut al președintelui.

— Ar fi plăcerea mea, domnișoară Sexton, zise paleontologul, să vă povestesc tot ce vreți să știți despre aceste fosile.

— Și multe dintre cele pe care *nu vreți* să le știți, bombăni Corky.

Ming își mângâie papionul:

— Specialitatea mea în paleontologie sunt artropodele dispărute și specia *Mygalomorphae*. Evident, cea mai impresionantă caracteristică a acestui organism este...

— Este că provine de pe o altă planetă! interveni Corky.

Ming încruntă din sprâncene și își drese glasul:

— Cea mai impresionantă caracteristică a acestui organism este că se potrivește *perfect* cu sistemul nostru darwinist de taxonomie și de clasificare terestră.

Rachel își ridică privirea. „Se poate clasifica chestia asta?”

— Vă referiți la regnuri, ramuri, specii, chestii de genul ăsta?

— Exact, o aprobă Ming. Specia asta, dacă ar fi descoperită pe Pământ, ar fi clasificată drept izopodă ordinară și ar intra în aceeași clasă cu vreo două mii de specii de păduchi.

— *Păduchi?* se miră ea. Dar e o insectă uriașă!

— Taxonomia nu se clasifică în funcție de dimensiuni. Piscile de casă și tigrii sunt rude. Clasificarea se referă la fiziologie. Specia asta este clar un păduche! Are un corp aplatizat, șapte perechi de picioare și un buzunar reproducător identic din punct de vedere structural cu cel al păduchilor de lemn și al căpușelor. Celelalte fosile arată în mod clar o specializare...

— Celelalte fosile?

Ming schimbă o privire cu Corky și cu Tolland.

— Nu știe?

Tolland clătină din cap.

Chipul lui Ming se însenină instantaneu:

— Domnișoară Sexton, înseamnă că încă n-ați auzit partea cea mai interesantă.

— Sunt și alte fosile, interveni Corky, încercând în mod clar să dea lovitura de grație. *Mult* mai multe.

Corky scoase dintr-un plic mare o foaie împăturită de hârtie de mari dimensiuni. Întinse foaia pe birou în fața lui Rachel:

— După ce am făcut câteva foraje, am coborât o cameră cu raze X. Aceasta este o reprezentare grafică a secțiunii transversale.

Rachel se uită la radiografia de pe masă și simți imediat că trebuie să se așeze. Secțiunea transversală a meteoritului era plină de insecte fosilizate.

— Dovezile paleolitice, continuă Ming, se găsesc de obicei în concentrații mari. Adesea se întâmplă ca noroaiele să deplaseze mase întregi de organisme prinse în capcană, acoperind cuiburi sau comunități întregi.

Corky zâmbi:

— Noi credem că această colecție din meteorit reprezintă un cuib.

Arătă spre una din insectele din radiografie:

— Iar acolo e mămica!

Rachel privi specimenul indicat și îi căzu fața de uimire. Insecta părea a avea aproape șaiszeci de centimetri în lungime.

— Un păduche al naibii de gras, nu? zise Corky.

Rachel dădu din cap, năucă, închipuindu-și păduchi de mărimea unei pâini care hălăduiau pe o planetă îndepărtată.

— Pe Pământ, reluă Ming, insectele rămân relativ mici datorită gravității care le menține sub control. Nu pot crește mai mari decât le suportă exoscheletele lor. Pe o planetă cu gravitație mai mică, insectele pot evolua spre dimensiuni mult mai mari.

— Imaginați-vă niște țânțari de mărimea unor vulturi, încercă Corky să glumească, luând mostra de meteorit de la Rachel și punând-o înapoi în buzunar.

Ming se încruntă:

— Ar fi bine să nu furi aia!

— Calmează-te, îl liniști Corky. Mai există încă opt tone de astfel de material.

Rachel începu să analizeze datele abia primite:

— Dar cum poate viața din spațiu să fie atât de asemănătoare cu cea de pe Pământ? Adică, doar ați spus că insecta asta se *potrivește* cu clasificarea făcută de Darwin, nu?

— Întru totul, îi răspunse Corky. Credeți sau nu, mulți astronomi au prezis că viața extraterestră este foarte asemănătoare cu cea de aici.

— Dar de ce? insista ea. Specia asta provine dintr-un mediu complet diferit.

— Panspermie, rosti Corky, zâmbind cu toată gura.

— Poftim?

— Panspermia este teoria care susține că viața terestră a existat mai întâi pe o altă planetă și apoi a fost „adusă” aici.

Rachel se ridică în picioare:

— Acum sunt depășită!

Corky se întoarse spre Tolland:

— Mike, tu ești tipul oceanelor!

Tolland părea fericit să preia ștafeta:

— Rachel, Pământul a fost odinioară o planetă lipsită de viață. Apoi, brusc, ca din senin, viața a erupt. Mulți biologi cred că explozia de viață a fost rezultatul magic al unui amestec ideal de elemente în oceanele de demult. Noi însă n-am fost niciodată capabili să creăm astfel de condiții în laborator, astfel încât habotnicii religiei au susținut că eșecul pe care l-am înregistrat este dovada existenței lui Dumnezeu, în sensul în care viața nu putea exista fără ca Dumnezeu să atingă acele oceane și să le insufle cu viață.

— Însă noi, astronomii, preluăm Corky ștafeta, am venit cu o altă explicație pentru explozia din senin a vieții terestre.

— Panspermie, rosti Rachel, înțelegând acum despre ce se discuta acolo.

Auzise acea teorie și înainte, dar nu știa că așa se numește. E teoria care spune că un meteorit s-a făcut

bucăți în apele de odinioară, aducând primele semințe de viață microbiană pe Pământ.

— Bingo! exclamă Corky. Odată ajunse acolo, s-au împrăștiat și au explodat în forme de viață.

— Iar dacă *asta* e adevărat, zise Rachel, atunci strămoșii formelor de viață terestre ar fi identici cu cei ai formelor de viață extraterestre.

— De două ori bingo!

„Panspermia”, se gândi Rachel, încă incapabilă să anticipeze toate implicațiile.

— Așadar, nu numai că această fosilă confirmă existența formelor de viață în altă parte a Universului, dar ea practic *dovedește* panspermia... anume că viața terestră s-a născut din semințe provenite din altă parte a Universului.

— De trei ori bingo! exclamă iarăși Corky, dând entuziast din cap. Tehnic vorbind, s-ar putea ca *noi toți* să fim extraterestri.

Își puse degetele deasupra capului ca două antene, își încrucișă ochii și își mișcă limba de parcă ar fi fost un soi de insectă uriașă.

Tolland se uită la Rachel cu un zâmbet compătitor:

— Iar tipul ăsta este punctul culminant al evoluției noastre!

Rachel se simțea cuprinsă de un vis, în vreme ce traversa habisfera însoțită de Michael Tolland. Corky și Ming îi urmau îndeaproape.

— Te simți bine? o întreba Tolland, fixând-o cu privirea.

Rachel îl privi peste umăr și schiță un zâmbet:

— Mersi. Doar că... e atât de coplesitor totul.

Îi veni în minte „jenanta” descoperire din '96: ALH84001 - un meteorit de pe Marte despre care NASA pretinsese că are în componență urme fosile ale vieții bacteriene. Din nefericire, la doar câteva săptămâni după conferința de presă triumfătoare ținută de agenție, mai mulți oameni de știință civili ieșiseră la înaintare cu dovezi că așa-numitele „semne de viață” ale rocii nu erau, de fapt, decât kerogen produs prin contaminare terestră. După acea gafă, credibilitatea NASA suferise enorm. Cotidianul *New York Times* folosisese ocazia pentru a redefini în mod sarcastic acronimul agenției: NASA - NOT ALWAYS SCIENTIFICALLY ACCURATE.

În aceeași ediție a cotidianului, paleobiologul Stephen Jay Gould rezumase problemele cu ALH84001 prin evidențierea faptului că așa-zisele probe de meteorit erau mai degrabă de natură chimică și circumstanțiale decât „solide”, cum ar fi fost cazul cu un schelet sau o carapace imposibil de pus la îndoială.

Acum, Rachel își dădea seama că NASA descoperise, în sfârșit dovada irefutabilă. Niciun om de știință, oricât de pesimist ar fi fost, nu mai putea pune la îndoială *astfel* de fosile. NASA nu mai prezenta fotografii mărite și neconcludente ale unor presupuse bacterii microscopice - acum oferea mostre adevărate meteoritice, unde bioorganismele vizibile cu ochiul liber zăceau încastrate în piatră. „Păduchi lungi de jumătate de metru!”

Lui Rachel îi veni să râdă când își aminti că, în copilărie, îi

plăcuse la nebunie un cântec de-ale lui David Bowie care se referea la „păianjenii de pe Marte”. Puțini ar fi ghicit atunci cât de aproape se aflase controversata vedetă pop britanică de previziunea celui mai important moment din istoria astrobiologiei.

În vreme ce acordurile îndepărtate în timp ale cântecului răsunară iarăși în mintea lui Rachel, Corky iuți pasul în urma ei:

— S-a lăudat Mike cu documentarul lui?

— Nu, dar mi-ar plăcea să aflu, îi răspunse Rachel.

Corky îl bătu prietenește pe Tolland pe spate:

— Dă-i drumul, maestre! Spune-i de ce președintele a decis că momentul cel mai important din istorie trebuie „coordonat” de o vedetă TV care respiră oxigen prin tub rătăcind prin apele planetei.

Tolland gemu:

— Corky, nu fi măgar!

— Bine, voi explica eu, replică Corky, făcându-și loc între cei doi. Așa cum probabil știți, domnișoară Sexton, președintele va ține o conferință de presă în noaptea asta ca să povestească lumii întregi despre meteorit. Pentru că majoritatea planetei este formată din semianalfabeți, președintele l-a rugat pe Mike să vină și să traducă totul pe înțelesul lor.

— Mulțumesc, Corky, zise Tolland. Foarte drăguț!

Privi înspre Rachel:

— Ce încearcă Corky să spună este că, deoarece sunt atât de multe date științifice de explicat, președintele a crezut că un scurt documentar în care să se prezinte imagini ale meteoritului ar ajuta la accesul informațiilor către marea masă a americanilor, din rândul cărora foarte mulți nu dețin, în mod ciudat, un grad ridicat de cunoștințe de astrofizică.

— Știați, îl întrerupse Corky, adresându-i-se lui Rachel, că tocmai am aflat că președintele națiunii noastre este un fan înrăit al emisiunii *Amazing Seas*?

Clătină din cap voind să pară dezgustat:

— Zach Herney, conducătorul lumii libere, își pune secretara să îi înregistreze emisiunea lui Mike, astfel încât să se poată destinde urmărind-o după o zi lungă.

Tolland ridică din umeri:

— Omul are gusturi alese, ce pot să mai spun!

Rachel începea acum să priceapă cât de inteligent își concepușe președintele planul. Politica era un joc mass-media, iar Rachel își putea imagina deja entuziasmul și credibilitatea științifică induse de chipul lui Michael Tolland pe ecranul TV în timpul conferinței de presă. Zach Herney recrutase omul ideal pentru a declanșa „mica” lui lovitură NASA. Scepticilor avea să le vină extrem de greu să conteste datele președintelui dacă acestea erau prezentate de unul dintre cele mai celebre vedete de televiziune, dar care e totodată și om de știință, și de alți câțiva oameni de știință civili respectați.

Corky reveni:

— Mike a luat deja interviuri de la toți civilii pentru documentarul lui, precum și de la cei mai mulți specialiști de vârf din NASA. Și pot să pun pariu pe Medalia mea Națională că *dumneavoastră urmați* la rând.

Rachel se întoarse și îl privi:

— Eu? Ce vreți să spuneți? Eu n-am niciun fel de recomandări de făcut. Sunt doar un element de legătură în privința interpretării datelor.

— Atunci de ce v-a trimis președintele tocmai până aici?

— Încă nu mi-a spus.

Pe buzele lui Corky flutură un zâmbet amuzat:

— Sunteți un element de legătură al Casei Albe care are de-a face cu clarificarea și autentificarea datelor, nu?

— Așa e, dar munca mea n-are nimic științific în ea!

— Și sunteți fiica omului care și-a clădit toată campania electorală în jurul banilor pe care NASA i-a irosit în spațiul cosmic?

Rachel aproape că auzi cum se apropie lovitura de grație.

— Trebuie să recunoașteți, domnișoară Sexton, se amestecă repede Ming, că o depoziție din partea

dumneavoastră ar conferi credibilitate acestui documentar. Dacă președintele v-a trimis aici, atunci înseamnă că vrea să participați cumva.

Rachel își aminti iarăși brusc îngrijorarea lui William Pickering în legătură cu rolul pe care avea să-l joace ea.

Tolland se uită din nou la ceas:

— Probabil că ar trebui să ne îndreptăm într-acolo, rosti el, făcând semn înspre centrul habisferei. Ar trebuie să se apropie.

— Să se apropie de ce anume? se interesă Rachel.

— De momentul extragerii. NASA aduce meteoritul la suprafață. Ar trebui să ajungă sus din clipă în clipă.

Rachel era uluită:

— Voi chiar *scoateți* o rocă de opt tone de sub șaiszeci de metri de gheață solidă?

Corky radia de fericire:

— Doar nu credeți că NASA are de gând să lase o descoperire ca aceasta să zacă îngropată în gheață!

— Nu, dar... Rachel nu zărise nicăieri semnele vreunei excavații de mari dimensiuni în interiorul habisferei. Cum naiba are NASA de gând să scoată meteoritul la suprafață?

Corky pufni:

— Nicio problemă. Vă aflați într-o încăpere burdușită cu experți în rachete!

— Prostii, se băgă Ming. Doctorului Marlinson îi place să se joace cu nervii oamenilor. Adevărul este că toți cei de aici s-au întrebat cum o să scoată meteoritul. Doctorul *Mangor* a fost cel care a propus o soluție valabilă.

— Nu l-am cunoscut pe doctorul Mangor.

— Este glaciologul de la Universitatea New Hampshire, îi explică Tolland. Este al patrulea și ultimul om de știință civil recrutat de președinte. Iar Ming are dreptate, Mangor a fost cel care a dat soluția.

— Bine, rosti Rachel. Și ce a propus tipul ăsta?

— Tipa, o corectă Ming pe un ton superior. Doctorul Mangor este *femeie*.

— Discutabil, mormăi Corky, privind spre Rachel. Apropo,

doctorul Mangor are să te *urască*.

Tolland îi aruncă lui Corky o privire furioasă.

— Păi chiar o va face! se apără Corky. Urăște competiția!

Rachel nu mai pricepea nimic:

— Pardon, care competiție?

— Nu-i da atenție, o sfătui Tolland. Din păcate, Comitetului National de Știință i-a scăpat complet din vedere faptul că domnul de aici este un handicapat mintal. Tu și doctorul Mangor vă veți înțelege de minune. Este o profesionistă. Este considerată unul dintre cei mai importanți glaciologi din lume. De fapt, ea chiar a locuit câțiva ani în Antarctica pentru a studia mișcarea ghețarilor.

— Ciudat, interveni Corky. Eu am auzit că UNH (Universitatea New Hampshire) a primit o donație și a trimis-o acolo astfel încât să se instaureze pacea și liniștea în campusul universitar.

— Nu vă dați seama că doctorul Mangor a fost cât pe-aci să moară acolo! izbucni Ming, părând a fi luat comentariul la modul personal. S-a rătăcit într-o furtună și a supraviețuit mâncând grăsime de focă timp de cinci săptămâni înainte de a o găsi cineva.

Corky se apleca și îi șopti lui Rachel la ureche:

— Am auzit ca n-a căutat-o nimeni!

Gabrielle Ashe avea sentimentul că drumul înapoi de la studiourile CNN către biroul lui Sexton dura prea mult. Senatorul stătea vizavi de ea și privea pe fereastră, evident încântat de dezbatere.

— Au trimis-o pe Tench la un show de după-amiază, rosti el, întorcându-se spre ea cu un zâmbet satisfăcut. Casa Albă e din ce în ce mai agitată.

Gabrielle dădu absentă din cap. Sesizase o expresie de satisfacție nemăsurată pe fața lui Tench, în timp ce aceasta ieșea din studioul în care a avut loc dezbaterea. Faptul ăsta avea darul de a o neliniști.

În acea clipă, sună telefonul celular al lui Sexton, iar senatorul îl scoase din buzunar. Precum cei mai mulți politicieni, Sexton dispunea de o grămadă de numere de telefon la care putea fi contactat în funcție de importanța apelantului. Oricine îl suna acum se găsea pe lista restrânsă. Apelul venea pe linia privată a senatorului, pe un număr pe care nici măcar Gabrielle nu îndrăznise să i-l ceară.

— Senatorul Sedgewick Sexton, răspuse el, scoțând în evidență muzicalitatea numelui.

Gabrielle nu-l putea auzi pe cel care îl sunase în zgomotul de fond al limuzinei, dar observă că Sexton asculta atent și îi răspundea cu entuziasm:

— Fantastic. Mă bucur tare mult că ați sunat. Eu zic la ora șase! Super. Am un apartament aici în D.C. Privat. Confortabil. Aveți adresa, da? Bine. Abia aștept să vă întâlnesc. Atunci ne vedem diseară!

Sexton închise, părând foarte încântat:

— Un nou fan Sexton? se interesă Gabrielle.

— Sunt tot mai mulți, răspuse el. Tipul ăsta e un mare mahăr.

— Chiar că e. Să vă întâlniți cu el în apartamentul

personal?

Sexton apăra de obicei sanctitatea intimității apartamentului său ca un leu care își proteja și ultimul ascunziș care i-a mai rămas.

Sexton ridică din umeri:

— Mda. Mi-am zis să îi dau întâlnirii un aer personal. Tipul ăsta ar putea avea o mare influență în anumite cercuri. Trebuie să îmi fac astfel de conexiuni personale, să știi. Totul se reduce până la urmă la încredere.

Gabrielle încuviință și scoase agenda de lucru a senatorului:

— Vreți să vi-l trec în agendă?

— Nu-i nevoie. Oricum plănuiam să stau o noapte acasă.

Gabrielle găsi pagina acelei zile și observă că era deja ocupată cu literele P. E. Mari și îngroșate, scrise personal de către senator. P. E. Reprezenta prescurtarea folosită de senator pentru eveniment personal, seară privată sau „la naiba cu toți”; nimeni nu știa cu exactitate care dintre acestea urma. Din când în când, senatorul își programa o noapte P.E. În care se ascundea în apartament, închidea toate telefoanele și făcea ce-i plăcea mai mult - bea coniac cu vechi prieteni, pretinzând că uită pentru o seară de politică.

Gabrielle îl privi surprinsă:

— Deci lăsați afacerile să intervină peste momentele P. E. Plănuite din timp? Sunt impresionată.

— S-a întâmplat ca tipul ăsta să mă prindă într-o seară când mai am ceva timp la dispoziție. Doar stau de vorbă puțin cu el, să văd ce are de spus.

Gabrielle vru să întrebe cine era acest individ misterios, dar Sexton intenționase să creeze această stare de ambiguitate. Gabrielle învățase că nu trebuie să se amestece prea mult.

În timp ce părăseau autostrada și se îndreptau către biroul lui Sexton, Gabrielle privi iarăși pagina cu programarea P. E. Și avu strania senzație că senatorul Sexton știa că acel apel urma să vină.

Gheața din mijlocul habisferei NASA era dominată de un eșafodaj compozit cu trei picioare, înalt de șase metri, care arăta ca o încrucișare între o sondă de petrol și o copie mai ciudată a Turnului Eiffel. Rachel studie dispozitivul, incapabilă să priceapă cum putea fi folosit acesta la extragerea imensului meteorit.

Sub turn, mai multe vinciuri fuseseră montate în plăci de oțel fixate de gheață cu buloane mari. Trecând prin vinciuri, cablurile metalice urcau spre mai mulți scripeți montați deasupra turnului. De acolo, cablurile plonjau vertical în jos, în găuri înguste forate în gheață. Mai mulți bărbați bine făcuți de la NASA strângeau cu rândul vinciurile. Cu fiecare nouă strângere, cablurile se ridicau câțiva centimetri prin găuri, ca și cum acei bărbați ar fi ridicat o ancoră.

„E clar că îmi scapă ceva”, își zise Rachel, apropiindu-se odată cu ceilalți de locul extracției. Bărbații aceia păreau a ridica meteoritul direct *prin* gheață.

— TENSIUNE EGALĂ! LA NAIBA! le strigă o femeie în apropiere, cu o voce care avea suavitatea unei drujbe.

Rachel își îndreptă privirea în direcția vocii și văzu o femeiușcă îmbrăcată cu un costum de iarnă, de un galben strălucitor, plin cu pete de unsoare. Femeia stătea cu spatele, dar chiar și așa Rachel o identifică imediat ca fiind cea care era responsabilă de coordonarea întregii acțiuni. Însemnând ceva pe o tăbliță portabilă, femeia se legăna înainte și înapoi, precum un șef de echipă dezgustat.

— Să nu-mi spuneți, domnișoarelor, că ați obosit deja!!!

Corky o strigă:

— Hei, Norah, nu mai face pe șefa cu bieții băieți de la NASA și vino să flirtezi cu mine.

Femeia nici măcar nu catadicsi să se întoarcă:

— Tu ești, Marlinson? Aș recunoaște oriunde vocea aia pițigăiată. Întoarce-te când ajungi la pubertate!

Corky se întoarse spre Rachel:

— Norah ne ține de cald cu farmecul ei.

— Te-am auzit, băiețuș spațial, i-o întoarse doctorul Mangor, continuând să facă însemnări. Iar dacă îmi studiezi fundul, să știi că pantalonii de iarnă mă fac mai grasă cu cincisprezece kile.

— Nu-ți face griji, îi răspunse Corky. Nu buicile tale îmbrăcate cu lână mă scot din minți, ci firea ta de învingător.

— Să mă lingi, știi tu unde!

Corky izbucni în râs:

— Am niște știri excelente, Norah. Se pare că nu ești singura femeie pe care a recrutat-o președintele.

— Nu zău! Te-a recrutat și pe *tine!*

Tolland se simți dator să intervină:

— Norah? Ai o clipă liberă ca să-ți prezint pe cineva?

Auzindu-i vocea lui Tolland, Norah se opri imediat și se răsuci pe călcâie. Se înmuie instantaneu:

— Mike!

Porni în grabă spre ei, încântată la culme:

— Nu te-am văzut de câteva ore.

— Redactam documentarul.

— Cum e bucățica mea?

— Arăți minunat și încântător.

— A folosit efecte speciale, strecură Corky o răutate.

Norah ignoră remarca, privind-o acum pe Rachel cu un zâmbet politicoș, dar destul de reținut. Se uită iarăși la Tolland.

— Sper că nu mă înșeli, Mike!

Chipul colțuros al bărbatului se îmbujoră ușor, în vreme ce începu să facă prezentările:

— Norah, vreau să o cunoști pe Rachel Sexton. Domnișoara Sexton lucrează în sfera informațiilor și a venit aici la cererea președintelui. Tatăl ei este senatorul Sedgewick Sexton.

Prezentarea dădu naștere unei expresii de nedumerire pe chipul lui Norah.

— Nici n-o să mă prefac că înțeleg, rosti ea, întinzând

mâna, de pe care nu-și scoase mănua, ca să strângă cu jumătate de inimă mâna lui Rachel. Bine ați venit pe acoperișul lumii!

Rachel zâmbi:

— Mersi!

Era surprinsă să constate că Norah Mangor, în ciuda duriții din voce, avea un chip plăcut. Părul tuns scurt era castaniu, dar avea și câteva fire cenușii, iar ochii îi sclipeau de agilitate și de inteligență – ca două cristale de gheață. Femeia inspira o încredere de oțel și asta îi plăcea lui Rachel.

— Norah, reluă Tolland. Ai un minut să-i împărtășești și lui Rachel cu ce te ocupi tu?

Norah ridică din sprâncene:

— Voi doi vă spuneți deja pe numele mic? Măi să fie!

Corky gemu:

— Ți-am spus eu, Mike!

Norah Mangor o conduse pe Rachel în jurul bazei turnului, în vreme ce Tolland și ceilalți le urmară, discutând între ei.

— Vedeți găurile alea din gheață, sub tripod? o întrebă Norah, arătându-i-le cu mâna.

Vocea i se înmuiase acum și exprima entuziasmul față de ceea ce făcea.

Rachel dădu din cap, privind găurile. Fiecare dintre ele avea cam treizeci de centimetri în diametru și prin fiecare trecea un cablu de oțel.

— Găurile alea au rămas de când am forat după mostre din miez și am luat radiografiile ale meteoritului. Acum le folosim ca puncte de intrare prin care am coborât buloane grele de prindere prin puțurile goale, pe care le-am prins de meteorit. După aceea, am lăsat vreo sută de metri de cablu torsadat prin fiecare gaură, pe care l-am prins de urechile buloanelor cu cârlige industriale și acum pur și simplu le ridicăm cu ajutorul vinciurilor. Domnișoarelor ăstora le trebuie ore întregi să îl aducă la suprafață, dar îl vor aduce în cele din urmă.

— Nu sunt convinsă că înțeleg, zise Rachel. Meteoritul se găsește sub mii de tone de gheață. Cum îl ridicați?

Norah arată înspre vârful eșafodajului, de unde un fascicul îngust de lumină roșie cobora vertical spre gheața de sub tripod. Rachel zărise ciudățenia mai înainte și presupusese că e doar un soi de indicator vizual - ca un semn care demarca locul în care era îngropat obiectul.

— Este un laser din semiconductor galiu-arseniu, explică Norah.

Rachel privi mai îndeaproape fasciculul de lumină și observă că acesta topise o mică gaură în gheață și dispărea undeva în profunzimi.

— E un fascicul foarte fierbinte, zise Norah. Încălzim meteoritul pe măsură ce îl ridicăm.

Rachel fu impresionată de cât de inteligent era planul femeii. Norah pur și simplu țintise fasciculul laser în jos, topind gheața până la contactul cu meteoritul. Fiind prea densă pentru a fi topită de laser, piatra absorbea căldura fasciculului și în cele din urmă se încălzea suficient de mult ca să topească gheața din jurul ei. În vreme ce oamenii NASA trăgeau de meteorit, roca încălzită, în combinație cu presiunea de sus, topea gheața înconjurătoare, astfel creându-se un spațiu prin care putea fi tras la suprafață. Apa topită care se acumula deasupra meteoritului se scurgea pe lângă marginile rocii pentru a reumple puțul.

„Ca un cuțit fierbinte tăind o bucată înghețată de unt.”

Norah făcu semn înspre oamenii NASA de la vinciuri:

— Generatoarele nu fac față la astfel de tensiuni în cabluri, așa că folosesc forța manuală pentru a ridica.

— Asta e o porcărie! interveni unul dintre muncitori. Folosește munca manuală pentru că îi place să ne vadă cum asudăm!

— Fii calm, îl avertiză Norah. Voi, fetițelor, v-ați plâns două zile că vă e frig. Am avut grijă de asta! Acum trageți!

Muncitorii izbucniră în râs.

— Pentru ce sunt pilonii? se interesă Rachel, arătând înspre câteva conuri portocalii poziționate în jurul turnului

în locuri ce păreau alese la întâmplare.

Rachel zărise conuri similare dispersate în jurul domului.

— Sunt unelte glaciologice periculoase, explică Norah. Noi le numim OARG-uri. Asta e o prescurtare de la „oprește aici și rupe-ți glezna”.

Apucă unul dintre piloni, pentru a dezvălui o gaură circulară, ce plonja ca un puț fără fund în adâncimile ghețarului.

— E rău pentru cine calcă aici.

Puse pilonul la loc:

— Am forat găuri prin tot ghețarul pentru a face verificări de continuitate structurală. La fel ca în arheologia clasică, numărul de ani cât a stat un obiect îngropat este dat de *adâncimea* față de suprafață la care e găsit. Cu cât e găsit mai jos, cu atât a stat mai mult acolo. Așadar, atunci când se găsește un obiect sub gheață, putem data sosirea obiectului acolo după acumularea de gheață de deasupra lui. Ca să ne asigurăm că măsurarea miezului este corectă, verificam mai multe zone ale platformei de gheață, pentru a confirma că acea platformă este o bucată solidă și omogenă, nezguduită de vreun cutremur, fisură, avalanșă sau altceva.

— Și cum arată acest ghețar?

— Ireproșabil, zise Norah. Este o bucată perfectă și solidă. Fără fisuri sau catastrofe glaciare. Meteoritul ăsta reprezintă ceea ce noi numim o „cădere statică”. A stat în gheață, neatins și neafectat, de când a aterizat aici, în 1716.

Rachel rămase cu gura căscată:

— Cunoașteți *anul* precis în care a căzut?

Norah păru surprinsă de întrebare:

— La naiba, da. De-asta m-au chemat pe mine. Eu citesc în gheață.

Porni spre o grămăjoară de tuburi de gheață care se aflau în apropiere. Fiecare tub arăta ca un receptor de telefon translucid și era marcat cu o etichetă portocalie strălucitoare:

— Acele mostre de gheață sunt dovezi geologice înghețate.

O conduse pe Rachel până la tuburi:

— Dacă vă uitați îndeaproape, puteți vedea erele încrustate în gheață.

Rachel se lăsă pe vine și putu zări, într-adevăr, că tubul era confecționat din ceea ce păreau a fi straturi de gheață foarte ușor diferite în luminozitate și claritate. Straturile variau ca grosime între o foaie de hârtie și aproape un centimetru.

— Fiecare iarnă aduce un grad variat de ninsoare pe banchiza de gheață, îi explică Norah, și fiecare primăvară aduce o topire parțială. Așa că aici se pot observa straturi diferite de compresie corespunzătoare fiecărui sezon. Începem de la vârf - cea mai recenta iarnă - și numărăm înapoi.

— Ca și cum s-ar număra inelele pe un copac.

— Nu e chiar atât de simplu, domnișoară Sexton. Amintiți-vă că măsurăm *sute* de metri de stratificări. Avem nevoie să citim repere climatologice ca să ne putem standardiza munca - înregistrări istorice ale precipitațiilor, poluanți din aer, chestii de genul ăsta.

Tolland și ceilalți li se alăturaseră între timp. Tolland îi zâmbi lui Rachel:

— Știe o groază de lucruri despre gheață, nu?

Rachel se simți ciudat de fericită să îl vadă:

— Mda, e uimitoare.

— Și ca să precizez, continuă Tolland, data de 1716 pusă de doctorul Mangor este corectă. NASA a măsurat aceeași dată de impact cu mult înainte ca noi să ajungem aici. Doctorul Mangor și-a forat propriile mostre, a rulat propriile teste și a confirmat munca depusă de NASA.

Rachel era impresionată.

— Ca o coincidență, interveni Norah, 1716 este exact anul în care primii exploratori au pretins că au zărit o minge de foc strălucitoare pe cer deasupra nordului Canadei. Meteorul a devenit cunoscut drept Căderea lui Jungersoll,

după numele conducătorului expediției.

— Așadar, adăugă Corky, faptul că mostra de miez a fost datată și înregistrările istorice se potrivesc reprezintă o dovadă virtuală a faptului că noi ne uităm acum la un fragment din același meteorit pe care Jungersoll a susținut că l-a văzut în 1716.

— Doctore Mangor! strigă unul dintre muncitorii NASA. Încep să apară capetele buloanelor!

— Turul s-a încheiat, oameni buni, rosti Norah. A sosit clipa adevărului.

Apucă un scaun pliant, se urcă pe el și strigă din răsuputeri:

— Atențiune, iese la suprafață în cinci minute!!

De jur împrejurul domului, ca niște câini răspunzând pavlovian chemării la masă, oamenii de știință lăsară baltă totul și se grăbiră spre zona de extracție.

Norah Mangor își puse mâinile în șolduri și inspectă cu privirea regatul ei.

— În regulă, să aducem *Titanicul* la suprafață.

— Dați-vă la o parte! țipă Norah, îndreptându-se spre mulțimea care se aduna.

Muncitorii se împrăștiară. Norah preluă controlul, făcând un adevărat spectacol din verificarea tensiunilor în cabluri și a aliniamentelor.

— Trageți! strigă unul dintre oamenii NASA.

Bărbații își întăriră strânsoarea pe vinciuri; ca rezultat, cablurile se ridicară încă vreo douăzeci de centimetri prin găuri.

În vreme ce cablurile continuau să urce încet, Rachel simți mulțimea care se apropia, anticipând momentul culminant. Corky și Tolland se găseau în apropiere; arătau ca niște copii care se minunau în fața pomului de Crăciun. De cealaltă parte a găurii, se ivi silueta masivă a administratorului NASA, Lawrence Ekstrom. Omul ocupă și el o poziție din care să poată urmări extracția.

— Buloane! strigă un alt om NASA. Se ivesc capetele!

Cablurile de oțel care urcau prin găuri se schimbară din argintiu în galben.

— Încă doi metri! Țineți-l bine!

Grupul din jurul eșafodajului tăcu, ca o mulțime martoră la apariția unui spectru divin - fiecare întindea gâtul ca să vadă primul.

Atunci Rachel văzu.

Forma cețoasă a meteoritului începu să se vadă, ieșind prin gheața al cărei strat se subția vizibil. Umbra era lunguiață și întunecată; devenea tot mai clară pe măsură ce topea gheața de deasupra ei.

— Mai tare! strigă un tehnician.

Oamenii strânsesă mai tare, determinând eșafodajul să reacționeze printr-un scârțâit groaznic.

— Încă un metru și jumătate! Păstrați tensiunea egală!

Rachel vedea acum gheața de deasupra pietrei începând

să se umfle, ca o sălbăticiune uriașă care se apropia de clipa nașterii. Înconjurând punctul de intrare al laserului, deasupra umflăturii, un cerc mic din gheața de suprafață începu să cedeze, topindu-se și dizolvându-se într-o gaură tot mai largă.

— Cervix-ul se dilată! țipă cineva. Nouă sute de centimetri!

Un râset încordat sparse tăcerea:

— Bine, opriți laserul!

Cineva apăsă un întrerupător și fasciculul muri.

Atunci se întâmplă.

Precum apariția înspăimântătoare a unui zeu din paleolitic, roca imensă sparse suprafața cu un șuiert de aburi. Forma uriașă ieși din gheață în mijlocul unei ceți învolburate. Oamenii de la vinciuri traseră și mai tare, până ce întreaga rocă se eliberă din închisoarea înghețată și țâșni, fierbinte, deasupra unui puț deschis, plin cu apă care sfârâia.

Rachel se simți de parcă ar fi fost transportată în alt univers.

Atârnând în cabluri și lăsând picăturile de apă să cadă de pe ea, suprafața rugoasă, înnegrită și ondulată a meteoritului sclipea în lumina fluorescentă, părând o imensă prună pietrificată. La un capăt, roca era netedă și rotunjită. Părea a fi secțiunea lovită cel mai tare de frecarea cu atmosfera.

Privind crusta de fuziune înnegrită, Rachel își imagină meteoritul coborând vijelios către solul terestru învelit într-o furioasă minge de foc. Incredibil, dar acest lucru se petrecuse cu secole în urmă. Acum, bestia capturată atârna acolo, prinsă în cabluri, cu apa scurgându-i-se de pe trup.

Vânătoarea luase sfârșit.

Abia acum Rachel resimți din plin importanța evenimentului. Obiectul pe care-l avea în față provenea din altă lume, aflată la milioane de kilometri depărtare. Iar ascunsă în pânțele lui se găsea proba - nu, *dovada* - faptului că omul nu era singur în Univers.

Euforia acelui moment păru să îi cuprindă pe toți în aceeași secundă, căci mulțimea izbucni în chiote și aplauze spontane. Chiar și administratorul părea cuprins de ea. Își bătea pe șpate bărbații și femeile din subordine, felicitându-i. În timp ce îi privea, Rachel se bucură din tot sufletul pentru cei de la NASA. Agenția avusese destul ghinion în trecut. În sfârșit, lucrurile se schimbau. Oamenii meritau acea clipă de entuziasm.

Gaura căscată în gheață semăna acum cu un mic bazin de înot în mijlocul habisferei. Suprafața bazinului adânc de șaizeci de metri de gheață topită se mișcă o vreme izbinduse de pereții de gheață ai puțului, după care se calmă. Linia apei se găsea la circa un metru și treizeci de centimetri sub nivelul ghețarului, diferența fiind creată atât de extragerea masei meteoritului, cât și de proprietatea gheții de a se restrânge în volum odată cu topirea.

Norah Mangor așează imediat piloni OARG de jur împrejurul găurii. Deși aceasta era clar vizibilă, orice curios care s-ar fi aventurat prea aproape și ar fi alunecat din greșeală s-ar fi găsit într-un pericol deosebit. Pereții puțului erau din gheață solidă, fără găuri de prindere, astfel încât cățărarea fără ajutor din exterior era absolut imposibilă.

Spre ei se îndreptă Lawrence Ekstrom, mergând tiptil pe gheață. Omul se duse drept spre Norah Mangor și îi strânse mâna cu tărie.

— Bine lucrat, doctore Mangor!

— Mă aștept la o mulțime de laude în scris, răspuse Norah.

— O să le primiți.

Administratorul se întoarse spre Rachel. Părea ușurat și fericit:

— Așadar, domnișoară Sexton, a fost convinsă profesionista sceptică din tine?

Rachel nu se putu abține să nu zâmbească:

— Mai degrabă uluită.

— Bine. Atunci urmează-mă!

Rachel îl urmă pe directorul administrativ în cealaltă parte a habisferei, către o cutie mare de metal care semăna cu un container industrial de transport pe vapor. Cutia era pictată în culori militare de camuflaj și avea inscripționată pe ea literele PSC (Portable Secure Comm):

— De aici îl vei suna pe președinte, îi spuse Ekstrom.

„PSC”, își zise Rachel. Acele cabine mobile de comunicații reprezentau instalații standard pe câmpul de război, deși Rachel nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă vreuna folosită în cadrul unei misiuni de pace NASA. Și totuși administratorul Ekstrom provenea din Pentagon, așa că avea cu siguranță acces la astfel de jucării. Uitându-se la chipurile imobile ale celor doi paznici înarmați care păzeau cabina, Rachel avu sentimentul clar că orice dialog cu lumea din exterior era permis doar cu acordul expres al administratorului Ekstrom.

„Se pare că eu nu sunt singura ruptă de restul lumii”.

Ekstrom rosti câteva cuvinte către unul dintre paznici, apoi se întoarse spre Rachel.

— Noroc, îi ură el, după care plecă de acolo.

Un paznic bătu în ușa cabinei mobile, iar aceasta se deschise. În ușă se ivi un tehnician care îi făcu semn lui Rachel să intre. Aceasta se conformă.

Interiorul cabinei de comunicații era întunecat și aglomerat. La lumina albăstruie a ecranului unui computer, Rachel putu zări stive de echipament telefonic, stații radio și dispozitive de comunicații prin satelit. Simțea deja o senzație de claustrofobie. Aerul dinăuntru era amăru, ca într-o pivniță iarna.

— Luați loc aici, vă rog, domnișoară Sexton.

Tehnicianul scoase un scaun pe roți și o puse pe Rachel în fața unui monitor cu ecran plat. Îi aranjă un microfon în fața gurii și îi puse o pereche de căști masive AKG pe urechi. Verificând un jurnal cu parole, tehnicianul tastă o serie lungă de butoane pe un dispozitiv alăturat. Pe ecranul din fața lui Rachel se ivi un cronometru:

„60 SECUNDE”.

Bărbatul dădu satisfăcut din cap, în vreme ce cronometrul începu numărătoarea inversă.

— Un minut până la conectare, anunță el.

Se întoarse și plecă, trântind ușa în urma lui. Rachel auzi cum ușa este încuiată pe dinafară.

„Minunat.”

Așteptând în întuneric și urmărind cronometrul, își dădu seama că acela era primul moment de intimitate de care se bucura din zorii acelei dimineți. În acea zi se trezise fără a-și închipui nimic din ceea ce o aștepta. „Viață extraterestră.” Din acea zi, cel mai popular mit din toate timpurile înceta să mai fie un mit.

Rachel abia începea să priceapă cât de devastator va fi meteoritul pentru campania electorală a tatălui ei. Deși finanțarea NASA nu putea fi pusă pe același plan cu dreptul la avort, sănătatea populației și bunăstarea cetățenilor, tatăl ei o *transformase* într-o chestiune esențială. Acum povestea avea să-i explodeze drept în față.

În câteva ore, americanii vor resimți fiorul triumfului NASA. Visătorilor li se vor umple ochii de lacrimi. Oamenilor de știință sceptici o să le cadă falca. Imaginația copiilor o să o ia razna. Chestiunile legate de cheltuirea dolarilor și a cenților se vor pierde în derizoriu, puse definitiv în umbră de acest moment excepțional. Președintele va reveni ca pasărea Phoenix, transformându-se în erou, în vreme ce, în miezul sărbătorii, senatorul afacerist va apărea dintr-odată ca îngust la minte, un zgârie-brânză lipsit de sentimentul american al aventurii.

Computerul scoase un sunet, făcând-o pe Rachel să privească în sus:

„5 SECUNDE”.

Brusc, ecranul din fața ei se trezi la viață, lăsând să se vadă o imagine neclară a sigiliului Casei Albe. După o clipă, imaginea se cristaliză în chipul familiar al președintelui Herney.

— Bună, Rachel, zise el cu o expresie de viclenie în ochi. Cred că ai petrecut o după-amiază interesantă, nu?

Biroul senatorului Sedgewick Sexton se găsea în clădirea de birouri senatoriale Philip A. Hart, pe C. Street, în nord-estul Capitolului. Clădirea era o rețea în stil neomodernist de dreptunghiuri albe, despre care criticii susțineau că seamănă mai mult a închisoare decât a sediu de birouri. Mulți dintre cei care lucrau acolo aveau același sentiment.

La etajul trei, Gabrielle Ashe se agita, fâțându-se prin cameră. Pe ecran se vedea un nou e-mail. Gabrielle nu prea știa ce să priceapă din el.

Primele două rânduri spuneau:

„APARIȚIA LUI SEDGEWICK A FOST IMPRESIONANTĂ LA CNN.

AM MAI MULTE INFORMAȚII PENTRU TINE”.

În ultimele săptămâni, Gabrielle primise mai multe mesaje de acest gen. Adresa expeditorului era o farsă, deși ea fusese capabilă de a o depista într-o adresă de tip „casa-alba.gov”. Se părea că informatorul misterios făcea parte din personalul Casei Albe. Oricine ar fi fost, devenise sursa lui Gabrielle pentru tot felul de informații politice prețioase de dată recentă, incluzând aici și vestea unei întâlniri conspirative dintre președinte și directorul administrativ al NASA.

Gabrielle privise mesajele cu circumspecție la început. Însă, după ce verificase ponturile primite, descoperise cu surprindere că informațiile erau extrem de corecte și de utile - informații confidențiale despre cheltuielile exorbitante ale NASA, misiuni costisitoare care urmau să fie lansate, date care dovedeau cât de suprafinanțate și de neproductive erau căutările legate de viața extraterestră, chiar și despre sondaje interne de opinie care avertizau că NASA reprezenta chestiunea fierbinte care îi îndepărta masiv pe alegători de președinte.

Ca să-și întărească poziția și să se facă indispensabili

senatorului, Gabrielle nu îl informase că primea ajutor nesolicitat prin e-mail din interiorul Casei Albe. În loc de asta, îi povestise că primea informațiile de la „una dintre sursele ei”. Sexton o aprecia întotdeauna și părea mult prea expert în arta diplomației ca să întrebe *cine* era cea sursă. Gabrielle era convinsă că el o bănuia de acordarea de favoruri sexuale în schimbul ponturilor. Iar chestia asta ridica un semn de întrebare, căci el nu părea deloc deranjat de o asemenea posibilitate.

Gabrielle se opri din plimbat și se uită iarăși le mesajul abia sosit. Conotațiile tuturor mesajelor erau clare: cineva din interiorul Casei Albe dorea ca senatorul Sexton să câștige alegerile și îl ajuta prin direcționarea atacurilor împotriva NASA.

Dar cine? Și de ce?

„Un șobolan care fuge din corabia care tocmai se scufundă”, decise Gabrielle. În Washington nu era deloc ieșit din comun ca un angajat, care se temea că președintele era pe punctul de a fi evacuat din birou, să ofere anumite favoruri discrete succesorului cel mai probabil, în speranța de a-și menține locul de muncă după schimbarea politică. Se părea că cineva adulmecase victoria lui Sexton și își cumpăra, din timp, credit.

Mesajul de pe ecranul computerului o neliniștea. Nu semăna cu cele pe care le primise până acum. Nu primele două rânduri o îngrijorau, ci ultimele două:

„EAST APPOINTMENT GATE, 4.30 P.M.
VINO SINGURĂ”.

Informatorul nu-i ceruse niciodată până atunci o întâlnire față în față. Chiar și așa, Gabrielle s-ar fi așteptat la o locație ceva mai discretă. „East Appointment Gate?” În Washington exista un singur asemenea loc, din câte știa ea. „În afara Casei Albe? E cumva vreo glumă?”

Gabrielle știa că nu îi poate răspunde prin e-mail; mesajele îi fuseseră întotdeauna trimise înapoi necitite. Corespondentul ei dispunea de o adresă anonimă. Nicio surpriză în asta.

„Să mă sfătuiesc cu Sexton?” Hotărî pe loc să nu o facă. Senatorul era într-o întâlnire. În plus, dacă i-ar fi pomenit despre mesaj, ar fi trebuit să-i povestească despre celelalte. Ca atare, își spuse că propunerea informatorului de a se întâlni într-un loc public la lumina zilei fusese făcută pentru protecția ei. La urma urmei, acea persoană o ajutase în ultimele două săptămâni. El sau ea îi era, cu siguranță, un prieten.

Citind mesajul pentru ultima dată, Gabrielle se uită la ceas. Mai avea o oră la dispoziție.

Directorul administrativ al NASA se simțea mai puțin încordat acum, că meteoritul fusese scos cu succes din gheață. „Toate piesele încep să se așeze la locul lor, își zise el, traversând domul către zona de lucru a lui Michael Tolland. Acum nimic nu ne mai poate opri.”

— Cum iese? se interesă Ekstrom, ducându-se în spatele omului de televiziune.

Tolland își luă privirea de pe ecranul computerului. Părea obosit, dar entuziast.

— Redactarea e aproape terminată. Acum suprapun câteva dintre instantaneele luate de oamenii dumneavoastră în timpul extracției. Ar trebui să fie gata din clipă în clipă.

— Bine.

Președintele îi ceruse lui Ekstrom să trimită documentarul lui Tolland către Casa Albă cât mai curând posibil.

Deși Ekstrom fusese cinic când auzise de dorința președintelui de a-l implica pe Michael Tolland în acest proiect, gândurile lui se schimbaseră de îndată ce văzuse materialele brute ale documentarului. Comentariul narativ al vedetei de televiziune, combinat cu interviuarea oamenilor de știință civili, transformase totul în cincisprezece minute de program științific inteligibil și emoționant. Tolland dobândise fără efort ceea ce NASA eșuase de atâtea ori să obțină - să descrie la nivelul americanului obișnuit o descoperire științifică, fără să pară că o face cu superioritate.

— După ce terminați redactarea, zise Ekstrom, aduceți produsul finit în zona de presă. O să pun pe cineva să transmită o copie digitală la Casa Albă.

— Da, domnule!

Tolland se întoarse la lucru.

Ekstrom plecă mai departe. Când ajunse în dreptul peretelui nordic, descoperi bucuros că „zona de presă” a habisferei fusese drăguț amenajată. Pe gheață fusese desfășurat un imens covor albastru. În mijlocul covorului fusese pusă o masă lungă din acelea care se folosesc la simpozioane, cu câteva microfoane pe ea, un steag NASA și un imens drapel american drept fundal. Pentru completarea dramatismului cadrului vizual, meteoritul fusese transportat pe un box-palet și ocupa poziția de onoare, chiar în fața mesei de simpozion.

Ekstrom era mulțumit să constate că dispoziția oamenilor din zona presei era una de sărbătoare. O mare parte a angajaților se îngrămădeau în jurul meteoritului, întinzând mâinile către masa caldă precum turiștii în jurul unui foc de tabără.

Ekstrom decise că, în sfârșit, sosise clipa. Se îndreptă spre câteva cutii care se odihneau pe gheață, dincolo de zona presei. Dăduse dispoziția ca acele cutii să-i fie aduse din Groenlanda chiar în acea dimineață.

— Băutura e din partea mea! anunță el cu glas tare, întinzând cutii cu bere personalului.

— Hei, șefu'! țipă cineva. Mersi! E chiar rece!

Ekstrom zâmbi, lucru care nu se întâmpla prea des:

— Le-am păstrat la gheață.

Toată lumea râse.

— Stați așa! strigă altcineva, uitându-se urât la cutia lui. Chestia asta e canadiană! Unde e patriotismul?

— Avem un buget limitat, oameni buni. E cea mai ieftină bere pe care am găsit-o!

Alte râsete.

— Atențiune, cumpărători! strigă într-o portavoce un membru al echipei NASA care se ocupă de transmisia în direct. Suntem pe punctul de a trece la lumina de studio. S-ar putea să fiți temporar orbiți.

— Și fără pupături în întuneric, interveni cineva. Asta e o emisiune care se difuzează în timpul zilei!

Ekstrom chicoti, bucurându-se de replicile aruncate, în

vreme ce echipa de transmisie efectua ultimele ajustări reflectoarelor de studio și luminilor.

— Trecem la lumină de studio în cinci, patru, trei, doi...

Lumina din interiorul domului scăzu rapid în intensitate, pe măsură ce becurile cu halogen se stingeau. În câteva secunde, toate luminile se stinseră. Domul se cufundă într-un întuneric de mormânt.

Cineva țipă, în glumă.

— Cine m-a ciupit de fund? strigă altcineva, izbucnind în râs.

Bezna totală dură doar câteva fracțiuni de secundă, după care reflectoarele de studio se aprinseră și începură să arunce o lumină intensă. Toată lumea își miji ochii. Transformarea era acum completă; cadranul nordic al habisferei NASA devenise un studio de televiziune. Restul domului semăna cu un hambar în noapte. Singurele lumini în celelalte zone proveneau de la reflecțiile luminilor de studio în tavanul arcuit de deasupra, reflecții care aruncau umbre lungi peste posturile de lucru acum pustii.

Ekstrom se retrase în întuneric, mulțumit să-și vadă oamenii adunați în jurul meteoritului luminat. Se simțea ca un tată de Crăciun care observă cum se bucură copiii în jurul bradului.

„Dumnezeu e martor că merită o asemenea clipă”, își zise el, nebănuind dezastrul care îl pândea.

Vremea se schimba.

Ca un vestitor îndurerat al unui conflict major, vântul scoase un urlet plângăreț și izbi puternic în adăpostul echipei Delta Force. Delta One termină de fixat copertina de protecție contra furtunii și se duse înăuntru, alăturându-se celor doi parteneri ai săi. Mai trecuseră prin așa ceva și înainte. Furtuna avea să înceteze curând.

Delta Two privea imaginile video primite de la microbot.

— Mai bine te-ai uita aici, rosti el.

Delta One veni lângă el. Interiorul habisferei era complet în întuneric, cu excepția zonei extrem de luminate din nordul domului. Restul habisferei părea doar o carcasă abia conturată.

— Nu-i nimic, zise el. Testează luminile de studio pentru diseară.

— Nu lumina e problema.

Delta Two arată spre pata întunecată din mijlocul gheții – gaura plină cu apă prin care fusese extras meteoritul:

— *Aia* e problema.

Delta One privi gaura. Continua să fie înconjurată de piloni, iar suprafața apei părea calmă.

— Nu văd nimic.

— Mai uită-te odată cu atenție!

Manevră joystick-ul astfel încât microbotul coborî în spirală către suprafața găurii.

Studiind mai îndeaproape bazinul întunecat cu gheață topită, Delta One zări ceva ce îl făcu să tresară.

— Ce naiba...?

Delta Three veni și el să vadă. Și el părea șocat:

— Doamne! Ța e puțul de extracție? E normal ca apa să facă așa?

— Nu, răspunse Delta One. Cu siguranță că nu.

Deși se găsea în interiorul unei cutii metalice imense, la cinci mii de kilometri distanță de Washington D.C., Rachel simțea aceeași presiune de parcă ar fi fost chemată la Casa Albă. Monitorul de videofon dinaintea ei afișa o imagine limpede precum cristalul a președintelui Zach Herney așezat în camera de comunicații a Casei Albe, în fața sigiliului prezidențial. Conexiunea audio digitală era fără cusur. Dacă nu ar fi existat o întârziere aproape imperceptibilă a semnalului, s-ar fi putut spune că președintele se găsea în camera de alături.

Conversația luă imediat o turnură directă, la subiect. Președintele părea mulțumit și nu prea surprins de aprecierea favorabilă făcută de Rachel la adresa descoperirii pe care o realizase NASA și la adresa inițiativei lui de a-l folosi pe Michael Tolland pe post de purtător de cuvânt. Era într-o dispoziție bună și destul de optimist.

— Așa cum sunt convins că vei fi de acord, zise Herney, pe un ton mai serios, implicațiile acestei descoperiri ar fi de natură pur științifică într-o lume perfectă.

Făcu o pauză și se aplecă, fața lui ocupând tot ecranul:

— Din nefericire, nu trăim într-o lume perfectă, iar acest triumf NASA se va transforma într-o minge politică din clipa în care îl voi anunța întregii lumi.

— Luând în considerație dovezile concludente și persoanele pe care le-ați recrutat pentru autentificare, nu mi pot imagina cum publicul sau oricare dintre contracandidații dumneavoastră ar fi în stare de mai mult decât de a accepta această descoperire ca pe un fapt dovedit.

Herney scoase un chicotit aproape trist:

— Oponentii mei politici vor crede ceea ce vor vedea, Rachel. Preocuparea mea este că nu le va plăcea ce vor vedea.

Rachel observă cu câtă atenție evita președintele să se refere la tatăl ei. Vorbea doar în termeni de „opозиție” sau „contracandidați”.

— Și dumneavoastră credeți că opозиția va striga „conspirație doar din motive politice?” întrebă ea.

— Asta e jocul. N-au nevoie decât de o umbră de îndoială, prin care această descoperire să fie socotită un soi de fraudă politică plănuită de NASA și de Casa Albă, pentru ca, dintr-odată, să mă trezesc cu o anchetă pe cap. Ziarele uită că NASA a descoperit dovezi ale vieții extraterestre și va prefera să se ocupe de găsirea de dovezi ale unei conspirații. E trist, dar orice insinuare legată de vreo conspirație la adresa acestei descoperiri va aduce mult rău științei, Casei Albe, agenției și, ca să fiu sincer, întregii țări.

— De aceea ați amânat anunțul până la deplina confirmare și la autentificarea completă venită din partea unor civili de înaltă reputație.

— Țelul meu este să prezint datele într-o manieră atât de categorică, încât orice cinism să fie înăbușit încă din fașă. Vreau ca această descoperire să fie sărbătorită cu demnitate și onoare. NASA merită din plin acest lucru.

Rachel își puna tot felul de întrebări. „Și ce vrea de la mine?”

— Evident, continuă el, tu deții o poziție unică din care mă poți ajuta. Experiența ta de analist, precum și legătura dintre tine și principalul meu contracandidat îți conferă o uriașă credibilitate în ceea ce privește această descoperire.

Rachel era din ce în ce mai deziluzionată. „Vrea să mă folosească... exact așa cum a prevăzut Pickering!”

— Acestea fiind spuse, reluă Herney, aș vrea să îți cer să autentifici *personal* această descoperire, oficial, în calitate de personaj care se ocupă cu securitatea informațiilor la Casa Albă... și de fiică a contracandidatului meu.

Iată. Toate cărțile erau pe masă.

„Herney vrea ca eu să certific.”

Rachel crezuse cu adevărat că Zach Herney se ridica deasupra unor astfel de meschinării politice. O certificare

publică care ar fi venit din partea lui Rachel ar fi transformat instantaneu meteoritul într-o chestiune *personală* pentru tatăl ei, punându-l pe senator în imposibilitatea de a ataca credibilitatea descoperirii fără a-și ataca propria fiică – o sentință catastrofală pentru un candidat care avea drept moto „familia pe primul plan”.

— Ca să fiu sinceră, domnule, rosti Rachel, fixându-și privirea pe monitor, sunt șocată că îmi puteți cere așa ceva.

Președintele păru surprins:

— Am crezut că te vei bucura să fii de ajutor.

— Să mă bucur? Lăsând deoparte diferendele cu tatăl meu, domnule, această cerere mă pune într-o situație imposibilă. Am și așa destule probleme cu tata fără a mă lua la trântă cu el într-un soi de meci public, pe viață și pe moarte. Chiar dacă îmi displace omul în sine, el este totuși tatăl meu și asmuțirea mea împotriva lui în cadrul unui forum public, vă spun sincer, pare un lucru sub demnitatea dumneavoastră.

— Stai așa!

Herney dădu din mâini în semn de predare:

— Cine a spus ceva despre un forum public?

Rachel făcu o pauză:

— Presupun că v-ar plăcea să mă alătur directorului administrativ al NASA pe podium la conferința de presă de la ora opt.

Hohotul de râs al președintelui bubui în difuzoare:

— Ce fel de om mă crezi, Rachel? Chiar crezi că i-aș putea cere cuiva să-și înjunghie tatăl pe la spate în direct la televiziunea națională?

— Dar, ați spus...

— Și mai crezi că l-aș lăsa pe directorul administrativ al NASA să împartă lumina reflectoarelor cu fiica dușmanului său de moarte? Nu vreau să-ți zdruncin încrederea în tine, Rachel, dar această conferință de presă este o prezentare *științifică*. Nu sunt convins că tot ce știi tu despre meteoriți, fosile sau structuri de gheață ar da evenimentului o prea

mare credibilitate.

Rachel simți că ia foc:

— Dar, atunci... la ce fel de autentificare vă gândiți?

— Una mai potrivită poziției tale.

— Domnule?

— Ești ofițerul meu de informații de la Casa Albă. Tu pui la curent personalul meu cu chestiunile de importanță națională.

— Vreți să autentific asta pentru *personalul* dumneavoastră?

Herney continua să pară amuzat de neînțelegerea creată:

— Da, asta vreau. Scepticismul cu care mă voi confrunta în *afara* Casei Albe este floare la ureche în comparație cu ceea ce trebuie să îndur acum de la personalul meu. Aici ne aflăm în miezul unei revolte majore. Credibilitatea mea internă s-a dus naibii. Personalul m-a implorat să reduc finanțarea NASA. I-am ignorat, și asta înseamnă sinucidere politică.

— Până acum.

— Exact. Așa cum discutam de dimineață, momentul ales pentru această descoperire va părea suspect în ochii adversarilor politici și în acest moment nimeni nu e mai cinic decât personalul meu. De aceea, când vor auzi această informație pentru prima oară, vreau ca ea să vină de la...

— Personalul *nu știe* nimic despre meteorit?

— Știu doar câțiva consilieri. Păstrarea secretului asupra acestei descoperiri a fost socotită absolut necesară.

Rachel era uluită. „Nu-i de mirare că se confruntă cu o revoltă.”

— Dar asta nu e zona mea de expertiză. Un meteorit cu greu poate fi considerat un subiect de briefing *informațional*.

— Nu în sens clasic, dar există toate elementele muncii tale obișnuite - date complexe care trebuie rafinate, ramificații politice substanțiale...

— Eu nu sunt specialistă în meteoriți, domnule. N-ar fi mai bine ca directorul administrativ al NASA să facă acest lucru?

— Glumești? Toată lumea de aici îl urăște. Din punctul de vedere al personalului meu, Ekstrom este vânzătorul viclean ca un șarpe care m-a ademenit să fac târg prost după târg prost.

Rachel înțelegea motivația:

— Ce ziceți de Corky Marlinson? Medalia Națională în Astrofizică? Are mult mai multă credibilitate decât am eu.

— Personalul meu e format din politicieni, Rachel, nu din oameni de știință. L-ai cunoscut pe doctorul Marlinson. Cred că e nemaipomenit, dar dacă las un astrofizician să îmi vorbească echipei mele de politicieni de stânga care gândesc după tipare rigide, mă tem că voi sfârși cu o turmă de năuci. Am nevoie de cineva care să le vorbească pe limba lor. Tu ești acea persoană, Rachel. Oamenii mei îți cunosc munca și, luând în considerație numele tău de familie, ești cea mai nepărtinitoare ființă de la care ei ar putea spera să audă ceva de bine.

Rachel se simți atrasă de stilul curtenitor al președintelui:

— Cel puțin recunoașteți că rudenia mea cu oponentul dumneavoastră are legătură cu cererea pe care ați făcut-o.

Președintele scoase un chicotit sfios:

— Bineînțeles că are. Dar, așa cum lesne îți poți imagina, personalul meu va fi informat, pe o cale sau alta, indiferent ce decizie vei lua tu. Nu tu ești eroul aici, Rachel, ci doar mesagerul! Ești persoana cea mai calificată pentru a opera această informare și totodată, din întâmplare, ești rudă foarte apropiată cu omul care vrea să-mi dea afară personalul din Casa Albă în următorul mandat. Dispui de dublă credibilitate.

— Ar trebui să vă ocupați de vânzări.

— De fapt, chiar asta fac. La fel ca tatăl tău. Și, ca să fiu sincer, aș vrea să închei o „afacere” cu tine.

Președintele își scoase ochelarii și se uită drept în ochii lui Rachel. Se putea citi în el același gen de forță ca la tatăl

ei.

— Ți-o cer ca pe o favoare, Rachel, și pentru că eu cred că face parte din datoria ta. Deci cum rămâne? Da sau nu? Vei informa personalul meu despre această chestiune?

Rachel se simți ca prinsă în capcană în interiorul cabinei. „Nimic nu seamănă cu o vânzare negociată la sânge.” Simțea, chiar și de la cinci mii de kilometri depărtare, puterea voinței lui prin ecranul video. Știa și că era o cerere foarte rezonabilă, indiferent că-i plăcea sau nu.

— Aș avea niște condiții, zise ea.

Herney ridică din sprâncene:

— Și anume?

— Mă întâlnesc cu personalul dumneavoastră în particular. Fără reporteri. Este o informare privată, nu o autentificare publică.

— Ai cuvântul meu. Întâlnirea ta este deja programată într-o locație retrasă și personală.

Rachel oftă:

— Bine, atunci.

Președintele se luminează la față:

— Excelent!

Rachel se uită la ceas și constată cu surprindere că arăta deja puțin peste ora patru.

— Stați așa, zise ea nedumerită. N-avem timp, dacă vreți să fiți în direct la ora opt seara. Nici cu racheta aia monstruoasă cu care m-ați trimis aici nu m-aș putea întoarce la Casa Albă decât în câteva ore. Ar trebui să mă pregătesc și...

Președintele clătină din cap:

— Mă tem că nu m-am exprimat foarte clar. Vei face informarea de unde te afli, prin intermediul unei video-conferințe.

— Aha!

Rachel ezită:

— La ce oră v-ați gândit?

— De fapt, rosti Herney, zâmbind, ce-ai zice să o ții chiar acum? Toată lumea e deja prezentă și se uită acum la un

ecran negru de televizor. Te așteaptă pe tine.

Corpul lui Rachel se încordă:

— Dar sunt complet nepregătită, domnule. E imposibil să...

— Spune-le doar adevărul. Cât de greu poate fi?

— Dar...

— Rachel, o calmă Herney, aplecându-se spre ecran. Amintește-ți că profesia ta are ca bază compilarea și compararea datelor. Cu asta te ocupi! Vorbește-le despre ceea ce se petrece acolo.

Se întinse să apese pe un comutator de pe ecranul video, dar se opri la mijlocul drumului:

— Să nu uit, cred că vei fi mulțumită să descoperi că te-am pus într-o poziție privilegiată.

Rachel nu înțelese la ce făcea el referire, dar era prea târziu ca să mai întrebe. Președintele apăsase pe comutator.

Ecranul din fața lui Rachel deveni negru pentru o clipă. Când reveni la viață, Rachel se trezi în fața uneia dintre cele mai tulburătoare imagini pe care le văzuse vreodată. Chiar în fața ochilor ei se găsea Biroul Oval din Casa Albă. Încăperea era plină ochi cu oameni. Toți stăteau în picioare. Părea că întregul personal al Casei Albe se găsea acolo. Și fiecare dintre ei se holba la ea. Rachel își dădea acum seama că imaginea ei se vedea în sală chiar de pe biroul președintelui.

„Vorbesc dintr-o poziție privilegiată.” Rachel începuse deja să transpire.

Din expresia chipurilor celor aflați în Biroul Oval, lumea de acolo era surprinsă să o vadă pe Rachel, la fel de surprinsă ca și ea.

— Domnișoară Sexton? o apelă o voce răgușită.

Rachel inspectă marea de chipuri și descoperi cine îi vorbise. Era o femeie deșirată, care tocmai se așeza în primul rând: Marjorie Tench. Înfățișarea femeii nu putea fi confundată nici măcar într-o asemenea mulțime de oameni.

— Vă mulțumim că v-ați alăturat nouă, domnișoară

Sexton, rosti ea. Președintele ne-a informat că aveți ceva vești pentru noi.

Bucurându-se de întuneric, paleontologul Wailee Ming stătea singur și medita în zona lui privată de lucru. Fiecare bucățică din corpul lui aștepta evenimentul din acea seară. „În curând am să fiu cel mai faimos paleontolog din lume.” Spera doar că Michael Tolland fusese generos și incluse comentariile lui personale în documentar.

Savurând deja celebritatea care îl aștepta, Ming tresări în urma unei vibrații ușoare care scutură gheața sub picioarele lui. Instinctul de protecție împotriva cutremurelor pe care și-l dezvoltase trăind în Los Angeles îl făcea hipersensibil la cele mai slabe mișcări ale solului. Imediat, Ming se rușină dându-și seama că vibrația fusese una perfect normală. „E doar gheața care se topește”, își spuse el, răsuflând ușurat. Încă nu se obișnuise. La fiecare câteva ore, o explozie îndepărtată bubuia în noapte, rezultat al vreunui bloc imens de gheață care se rupea undeva de banchiză și cădea în mare. Norah Mangor formulase foarte plastic fenomenul: „Noi aisberguri care se nasc...”

Stând în picioare, Ming își întinse brațele. Privi prin habisferă. La ceva depărtare, dincolo de strălucirea reflectoarelor de televiziune, se pregătea o sărbătoare. Ming nu era un fan al petrecerilor, așa că porni să traverseze habisfera în direcție opusă.

Labirintul zonelor de lucru, pustii acum, semăna cu un oraș-fantomă. Întregul dom părea căzut pradă spiritelor. Imensul spațiu părea mai răcoros, așa că Ming își închise bine haina lungă din păr de cămilă.

Undeva înainte, zări puțul de extracție - locul din care fuseseră scoase cele mai importante fosile din istoria umanității. Giganticul tripod de metal fusese îndepărtat, astfel încât bazinul stătea singuratic înconjurat de piloni, ca un soi de groapă blestemată într-o vastă parcare de gheață. Ming se aventură până la puț și se opri la o distanță

sigură, zgâindu-se în bazinul cu apă care mai avea puțin și îngheța, adâncă de șaiszeci de metri. În curând, apa avea să înghețe de tot, ștergând orice urmă a prezenței cuiva acolo.

Ming își spuse că acel bazin cu apă era o priveliște minunată. Chiar și în întuneric.

„Mai ales în întuneric.”

Ming avu o ezitare. Apoi își dădu seama.

„Ceva nu e în regulă.”

Când se apropie mai mult de apă, Ming simți cum starea de mulțumire pe care o simțise face loc unui fior brusc de nedumerire. Își închise ochii, se holbă din nou, apoi își întoarse repede privirea în cealaltă parte a domului... la cincizeci de metri depărtare, înspre masa de oameni care sărbătoreau în zona alocată presei. Știa că nu îl puteau vedea în întuneric la o asemenea depărtare.

„Ar trebui să povestesc cuiva despre asta, nu?”

Ming privi din nou apa, întrebându-se ce anume să le spună. Oare avea parte de o iluzie optică? De vreun efect ciudat de reflecție?

Nesigur, Ming păși dincolo de piloni și se apropie cu prudență de marginea puțului. Nivelul apei era cu un metru și treizeci de centimetri sub cel al gheții, așa că se aplecă să vadă mai bine. Da, ceva foarte ciudat se petrecea. Era imposibil de ratat, și totuși nu devenise vizibil decât după stingerea luminilor din dom.

Ming se îndreptă. Cineva trebuia în mod clar să afle despre asta. Porni înapoi, grăbit, spre zona de presă. După numai câțiva pași, Ming se opri. „Doamne Dumnezeule!” Se întoarse spre groapă, cu ochii ieșiți din orbite, când, în sfârșit, înțelesese ce se întâmplă. Îl lovisе ca un trăsnet.

— Imposibil! exclamă el cu voce tare.

Și totuși Ming pricepea că era singura explicație posibilă. „Gândește cu maximă precauție, se atenționează singur în gând. Trebuie să existe o explicație mai rațională.” Și totuși, cu cât reflecta mai intens, cu atât era mai convins de ceea ce vedea. „Nu există altă explicație!” Nu-i venea să creadă că agenției și lui Corky Marlinson le scăpase din

vedere ceva atât de incredibil, dar Ming n-avea de ce să se plângă.

„De-acum, descoperirea îi aparține lui Wailee Ming!”

Tremurând de emoție, Ming alergă spre o zonă de lucru apropiată și găsi o eprubetă cu gura largă. Acum nu mai avea nevoie decât de o mostră de apă. Nimeni n-avea să creadă așa ceva!

— În calitatea mea de ofițer de legătură a Casei Albe, începu Rachel Sexton, încercând să își țină vocea sub control în vreme ce se adresa mulțimii de pe ecran, datoria mea include deplasarea în zone politice fierbinți de pe mapamond, analizarea situațiilor instabile și raportarea către președinte și către personalul Casei Albe.

Mai multe broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. Rachel și le șterse cu palma, înjurându-l în tăcere pe președinte pentru că lăsase informarea în sarcina ei, fără niciun fel de avertisment.

— Călătoriile mele nu m-au dus niciodată până acum într-un loc atât de exotic.

Rachel arătă cu mâna înspre cabina metalică din jurul ei:

— Mă credeți sau nu, vă vorbesc chiar acum din dreptul Cercului Arctic, stând pe o felie de gheață groasă de peste o sută de metri.

Rachel zări emoția anticipării pe chipurile de pe ecran. Era clar că oamenii își dădeau seama că fuseseră înghesuiți în Biroul Oval cu un motiv special, dar nimeni nu își imagina că acel motiv ar fi avut vreo legătură cu un eveniment petrecut la Cercul Polar de Nord.

Sudoarea îi curgea din nou pe frunte. „Calmează-te, Rachel! La urma urmei, cu asta te ocupi.”

— Mă aflu în fața dumneavoastră, în seara asta, cu mare onoare, mândrie și... mai presus de toate, emoție.

Priviri pierdute.

„La naiba”, își zise ea, ștergându-și sudoarea aproape cu furie. „Nu m-am angajat pentru o chestie ca asta.” Rachel știa ce ar fi spus mama ei dacă s-ar fi aflat acolo: „Dacă ai dubii, eliberează-te de tot ce știi!” Vechiul proverb yankeu susținea una dintre cele mai puternice credințe ale mamei ei - că toate cumpenele din viață pot fi depășite spunând adevărul, indiferent sub ce formă este acesta rostit.

Inspirând adânc, Rachel se ridică puțin pe scaun și privi drept spre camera video.

— Îmi cer scuze, oameni buni! Dacă vă întrebați cum de transpir în dreptul Cercului Arctic... e pentru că sunt un pic nervoasă.

Chipurile de pe ecran părură să tresară preț de o clipă. Câteva râsete nervoase.

— În plus, continuă Rachel, șeful dumneavoastră m-a pus în temă cu circa zece secunde înainte de a-mi spune că voi da ochii cu întregul personal. Genul ăsta de botez prin foc nu intra în vederile mele pentru o primă vizită în Biroul Oval.

Mai multe râsete de această dată.

— Și, continuă ea, privind în josul ecranului, cu siguranță nu mi-am imaginat că voi sta la biroul președintelui... cu atât mai puțin pe el!

Râsete din toată inima și mai multe zâmbete largi. Rachel simți cum încep să i se relaxeze mușchii. „Dă-le informația direct.”

— Uitați cum stă situația!

Vocea lui Rachel revenise la normal. Limpede și fermă:

— Președintele Herney a lipsit din mass-media în ultima vreme nu pentru că nu ar fi interesat de campania politică, ci pentru că a fost implicat puternic în altă chestiune. O chestiune pe care el a socotit-o mult mai importantă.

Rachel se opri și își fixă privirea asupra audienței:

— A avut loc o descoperire științifică într-un loc numit Banchiza de Gheață Milne, în extremitatea Arcticii. Președintele va informa întreaga lume despre acest eveniment în cadrul unei conferințe de presă, diseară, la ora opt. Descoperirea a fost făcută de un grup de americani dedicați, care au avut parte de multe ghinioane în ultima vreme și care merită o pauză. Mă refer la NASA. Vă puteți simți mândri să aflați că președintele dumneavoastră, manifestând o încredere aproape clarvăzătoare, a susținut din rășputeri NASA în ultima vreme, și la bine, și la rău. Acum se pare că această loialitate îi va fi răsplătită.

Rachel înțelese abia în acea clipă prin ce momente istorice trecea. În gât simțea un nod pe care ea se chinuie din greu să-l înghită:

— Ca ofițer de informații specializat în analiza și verificarea datelor, mă număr printre cei câțiva oameni pe care președintele i-a chemat să examineze datele oferite de NASA. Le-am examinat personal și am avut întrevederi cu mai mulți specialiști, atât guvernamentali cât și civili, bărbați și femei ale căror referințe sunt mai presus de orice reproș și a căror poziție este cu mult deasupra oricărei influențe politice. Opinia mea profesională este aceea că datele pe care vi le voi prezenta sunt faptice în originea lor și nepărtinitoare în prezentare. Mai mult, este părerea mea personală că președintele, animat de buna-credință față de mandatul său și față de poporul american, a dovedit o grijă și o răbdare admirabile în amânarea unui anunț despre care știu că ar fi vrut din toată inima să îl facă săptămâna trecută.

Rachel urmări cum oamenii de pe ecran schimbau priviri nedumerite. Se întoarseră cu toții spre ea și atunci își dădu seama că le captivase complet atenția.

— Doamnelor și domnilor, veți auzi acum ceea ce eu personal sunt convinsă că veți considera a fi una dintre cele mai emoționante informații dezvăluite vreodată în acest birou!

Imaginea transmisă către Delta Force de microbotul care se mișca în cercuri în interiorul habisferei ar fi câștigat cu siguranță un concurs de film de avangardă - luminile slabe, gaura de extracție lucind și asiaticul bine îmbrăcat întins pe gheață, cu haina din păr de cămilă împrăștiată în jurul lui ca o pereche de aripi imense.

— Trebuie să-l oprim, zise Delta Three.

Delta One încuviință. Pe ghețarul Milne existau secrete pe care echipa lui era autorizată să le protejeze folosind forța.

— Cum îl oprim? întrebă Delta Two, continuând să manevreze joystick-ul. Microboții ăștia nu sunt echipați pentru așa ceva.

Delta One se încruntă. Microbotul care se învârtea prin habisferă era un model de recunoaștere, golit de alte echipamente, și nu avea autonomie de zbor mai îndelungată. Era la fel de periculos ca o muscă.

— Ar trebui să îl informăm pe controlor, afirmă Delta Three.

Delta One privi intens imaginea singuraticului Ming, întins precar pe marginea puțului de extracție. Nimeni nu se găsea în apropierea lui - iar apa rece ca gheața dispunea de ciudata capacitate de a amortiza orice strigăte de ajutor.

— Dă-mi controalele, zise el cu hotărâre.

— Ce vrei să faci? se interesă soldatul cu joystick-ul.

— Ceea ce am fost *învățat* să fac, îi răspunse Delta One, preluând unealta. Să improvizez.

Wailee Ming zăcea întins pe burtă lângă gaura de extracție, cu brațul drept întins peste margine în încercarea de a obține o mostră de apă. Cu siguranță ochii nu îi jucaseră feste; aflat cu fața la mai puțin de un metru de oglinda apei, putea vedea totul perfect acum.

„Este incredibil!”

Întinzându-se și mai mult, Ming își potrivi eprubeta între degete, încercând să atingă suprafața apei. Nu mai avea nevoie decât de vreo zece centimetri.

Incapabil să își întindă brațul mai mult, Ming se mișcă puțin și ajunsese mai aproape de puț. Își apăsă vârful bocancilor de gheață și încercă să își fixeze mai bine mâna stângă de margine. Întinse din nou brațul drept cât putu de mult. „Aproape am ajuns.” Se apropie și mai mult. „Da!” Marginea eprubetei atinse suprafața apei. În vreme ce apa începea să curgă în recipient, Ming se uita și nu îi venea să-și creadă ochilor.

Atunci, fără niciun fel de avertisment, se întâmplă ceva cu totul inexplicabil. O așchie de metal se ivi zburând din beznă, ca un glonț scăpat dintr-o armă. Ming mai avu timp să o zărească o fracțiune de secundă, înainte ca acesta să îi intre în ochiul drept.

Ming tresări violent. Instinctul de conservare fusese mai puternic decât mintea, cea care îl avertiza că orice mișcare bruscă îi poate distruge echilibrul precar. O tresărire cauzată mai mult de surpriză decât o reacție în fața durerii. Mâna stângă, cea mai apropiată de față, se duse instinctiv în ajutorul ochiului lovit. Ming își dădu seama că făcuse o greșală chiar din clipa în care mâna îi zbură prin aer. Cu toată greutatea corpului lăsată în față, și lipsit de sprijinul de până atunci, Wailee Ming începu să alunece. Își reveni prea târziu. Lăsând eprubeta în plata Domnului și încercând să se prindă cumva de gheața dură pentru a împiedica

plonjonul, Ming alunecă - și căzu cu totul în gaura întunecată.

Nu se scufundă mai mult de un metru și ceva. Cu toate astea, când atinse apa rece, mai întâi cu capul, Ming avu senzația că se lovide cu fața de un asfalt dur cu o viteză amețitoare. Lichidul care îi înconjură chipul era atât de rece încât părea acid coroziv. Ming simți instantaneu un junghi de panică.

Cu fața în jos, în beznă, Ming fu pe moment dezorientat, neștiind încotro să o ia spre suprafață. Haina din păr de cămilă ținea frigul departe de trup - dar numai pentru câteva secunde. Reuși în cele din urmă să se îndrepte și ieși la suprafață căutând aerul cu disperare, chiar în clipa în care apa găsi calea de a-i ataca spatele și pieptul, cuprinzându-i întregul trup într-un val de gheață.

— Ajjuutoor, icni el.

Însă Ming abia reușise să tragă în plămâni suficient aer cât să scoată un scâncet. Se simțea de parcă tot corpul îi fusese golit complet de substanță.

— Ajutooorr!

Era incapabil să-și audă propriile țipete. Ming se trase către marginea puțului de extracție și încercă să se cațere afară. Numai că peretele din fața lui era format din gheață. Nu se putea prinde de nimic. Sub apă, bocancii izbiră peretele, căutând o găurică în care să se prindă. Nimic. Se întinse cât putu în sus, căutând marginea. Era la doar treizeci de centimetri distanță.

Deja mușchii nu mai răspundeau la comenzile date de creier. Lovi mai tare din picioare, încercând să se ridice pe perete suficient de sus ca să prindă marginea cu degetele. Își simțea corpul ca de plumb, iar plămâniile păreau goliți complet, ca și cum ar fi fost striviți de un piton uriaș. Haina groasă de protecție se îngreuna cu fiecare secundă și îl trăgea în jos. Ming încercă să se descotorosească de ea, dar țesătura grea era mult prea îmbibată cu apă.

— Ajutați-mă!

Frica îl copleșea în aceste momente.

Ming citise odată că moartea prin înec era cea mai îngrozitoare cu putință. Nu-și imaginase niciodată că avea să experimenteze așa ceva. Mușchii refuzau deja să mai coopereze cu mintea. Ajunsese să se lupte doar ca să-și mențină capul deasupra apei. Hainele grele îl trăgeau în jos, în vreme ce degetele amortite zgâriau înfrigurate marginea puțului.

De-acum țipetele lui se petreceau doar în gând.

Și atunci, se întâmplă.

Ming se scufundă. Nu-și închipuise niciodată că va trece prin groaza cumplită de a conștientiza moartea, iminența ei. Și totuși, el era acolo... se scufunda încet de-a lungul peretelui de gheață într-o gaură adâncă de șaiszeci de metri. Prin fața ochilor îi trecură o mulțime de imagini. Momente din copilărie. Cariera. Se întrebă dacă avea să-l descopere cineva acolo, jos. Sau se va scufunda, pur și simplu, până la fund și va îngheța... încastrat în ghețar pentru veșnicie.

Plămânii îi urlau după oxigen. Își ținu respirația, încercând în continuare să încerce să ajungă la suprafață. „Respiră!” Se luptă cu gestul reflex, lipindu-și buzele una de alta. „Respiră!” Încercă în zadar să înoate ca să se ridice la suprafață. „Respiră!” În aceeași clipă, într-o bătălie mortală a reflexelor contra rațiunii, instinctul întrecu abilitatea lui Ming de a-și menține buzele lipite.

Wailee Ming inhală.

Apa care îi intră în plămâni îi atacă țesutul gingaș cu forța uleiului încins. Avea senzația că arde, din exterior spre interior. Ca o cruzime, apa nu ucide imediat. Ming petrecu șapte secunde groaznice inhalând apa rece, fiecare inhalare mai dureroasă decât precedentă, niciuna dintre ele neoferindu-i însă trupului lucrul de care avea atât de mare nevoie.

În cele din urmă, în vreme ce continua să alunece spre fundul gropii, Ming deveni aproape inconștient. Binecuvântă scăparea din chinuri. De jur împrejurul lui, în apă, văzu mici scânteii de lumină. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Poarta East Appointment de la Casa Albă este situată pe East Executive Avenue, între Treasure Departament și East Lawn. Gardurile întărite și pilonii de ciment instalați după atacul pușcașilor marini din Beirut îi conferă acestei intrări un aer de orice natură, numai de bun venit nu.

În fața porții, Gabrielle Ashe se uită din nou la ceas, simțindu-se tot mai nervoasă. Era 4.45 P.M. Și nimeni nu venise încă să o contacteze.

„EAST APPOINTMENT GATE, 4.30 P.M. VINO SINGURĂ.”

„Uite-mă, își zise ea. Tu unde ești?”

Gabrielle cercetă chipurile turiștilor din jur, căutând pe cineva care să se uite la ea. Câțiva bărbați o priviră, după care își văzură de drum. Gabrielle începu să se întrebe dacă aceasta fusese o mișcare deșteaptă. Își dădu seama că individul de la Serviciile Secrete care stătea de pază o ochise deja. Gabrielle își spuse că informatorului ei i se făcuse frică. Privind pentru ultima dată prin gard spre Casa Albă, oftă și se întoarse, vrând să plece.

— Gabrielle Ashe? întrebă individul de la Serviciile Secrete cu voce tare.

Gabrielle se răsuci pe călcâie, cu inima cât un purice:

— Da!?!

Omul din cabina de pază îi făcu semn cu mâna. Era un tip subțirel, cu o față lipsită de orice expresie și fără pic de umor:

— Interlocutorul dumneavoastră e gata să vă vadă acum.

Tipul îi deschise poarta principală și îi făcu semn să intre.

Picioarele fetei refuzară să se miște:

— Trebuie să intru?

Paznicul încuviință:

— Mi s-a spus să vă cer scuze ca ați fost lăsată să așteptați.

Gabrielle privi poarta deschisă, dar încă își simțea

picioarele de plumb. „Ce naiba se petrece?” Nu se așteptase deloc la așa ceva.

— Sunteți Gabrielle Ashe sau nu? insistă paznicul, părând de-acum nerăbdător.

— Da, domnule, dar...

— Atunci vă sfătuiesc cu căldură să mă urmați.

Picioarele i se puseră în mișcare. După ce trecu, ezitând, de prag, poarta se închise cu zgomot în urma ei.

Două zile în care nu văzuse lumina soarelui îi modificaseră ceasul biologic lui Michael Tolland. Deși ceasul de la mână arăta ora unei după-amieze târzii, corpul îi spunea că era miezul nopții. Terminând ultimele retușuri la documentar, Tolland descărcase întregul fișier video pe un CD și își croia drum prin zona întunecată a domului. Ajungând în zona luminată a presei, livră CD-ul tehnicianului NASA care se ocupa cu transmisiile media și care răspundea de prezentare.

— Mersi, Mike, rosti omul, făcându-i cu ochiul în vreme ce lua CD-ul. Schimbă din temelii definiția televiziunii, nu?

Tolland replică obosit:

— Sper să-i placă și președintelui.

— Fără îndoială. În orice caz, munca ta s-a încheiat. Stai jos undeva și bucură-te de spectacol!

— Mersi.

Tolland rămase în zona intens luminată a presei și cercetă cu privirea angajații NASA care toastau fericiți cu bere în cinstea meteoritului. Chiar dacă ar fi vrut și el să sărbătorească, Tolland se simțea epuizat și stors emoțional. Se uită în jur după Rachel Sexton, însă ea părea încă prinsă în discuție cu președintele.

„Vrea ca ea să vorbească în direct”, își zise el. Nu că i-ar fi învinuit de ceva; Rachel ar fi fost un surplus perfect la gama și așa largă de vorbitori despre meteorit. În afară de aspectul atrăgător, Rachel mai avea niște atuuri: inspira încredere în propriile forțe și părea accesibilă – calități pe care Tolland rareori le găsea la femeile cu care se întâlnea. Și totuși, cele mai multe femei pe care le cunoscuse Tolland făceau parte din lumea televiziunii – și erau fie deținătoare nemiloase de poziții de putere, fie superbe vedete cărora tocmai personalitatea le lipsea.

În timp ce se îndepărta de mulțimea gălăgioasă a

angajaților de la NASA, Tolland își croi drum aiurea prin dom, întrebându-se unde dispăruseră ceilalți oameni de știință civili. Dacă și ei se simțeau doar pe jumătate la fel de storși de puteri pe cât se simțea el, probabil că se găseau în zona de campare, trăgând un pui de somn înainte de marele moment. În fața lui, la distanță, Tolland văzu cercul de piloni OARG în jurul puțului de extracție acum pustiu. Spațiul gol de deasupra părea să se afle în rezonanță cu vocile slabe ale unor amintiri îndepărtate. Tolland încercă să nu se gândească la asta.

„Uită fantomele”, își impuse. Adesea, gândurile îl bântuiau în astfel de momente, când era obosit sau singur – clipe de triumf sau de sărbătoare. „Ar trebui ca ea să fie cu tine acum”, șopti vocea din străfundul minții. Singur în întuneric, simți cum alunecă înapoi înspre vremurile pe care încerca să le uite.

Celia Birch fusese iubita lui încă din școala generală. Într-o zi de Sfântul Valentin, Tolland o dusese la restaurantul ei favorit. Când chelnerul le aduse desertul, Celia văzuse că era vorba de un singur trandafir și de un inel cu diamant. Cu lacrimi în ochi, rostise singurul cuvânt care îl făcea pe Michael Tolland mai fericit decât orice pe lumea asta:

— Da.

Plini de speranțe, cumpăraseră o casuță lângă Pasadena, unde Celia obținuse o slujbă de profesoară de științe. Deși salariul era modest, era, totuși, un început. Totodată, locația se găsea în apropierea Institutului de Oceanografie Scripps din San Diego, unde Tolland își găsisese slujba pe care o visase mereu, la bordul unei nave de cercetare geologică. Munca lui presupunea plecarea în perioade de trei sau patru zile, consecutive, însă reîntâlnirile cu Celia erau întotdeauna pline de pasiune și de emoție.

În vreme ce se găsea pe apele mărilor, Tolland începu să filmeze câteva dintre aventuri pentru Celia, minidocumentare ale muncii de la bordul vasului. La sfârșitul unei călătorii se întorsese cu un filmuleț pe care îl realizase de la fereastra unui submersibil de apă adâncă -

primele imagini luate vreodată unei bizare moluște chemotropice despre care nimeni n-avea habar că ar exista. În vreme ce însoțea imaginile cu un comentariu, Tolland practic părea gata să se arunce din submarin de entuziasm.

„În aceste adâncuri trăiesc neîndoielnic mii de specii încă nedescoperite!, comentase el năvalnic. Noi abia dacă am zgâriat suprafața! Aici jos există mistere pe care niciunul dintre noi nu și le poate imagina!”

Celia fusese copleșită de entuziasmul soțului și de explicațiile lui științifice concise. Dintr-o toană, arătase caseta la clasa ei de științe naturale, și aceasta deveni instantaneu un punct de atracție. Alți profesori își exprimaseră dorința de a o împrumuta. Părinții voiau să o copieze. Părea că toată lumea așteaptă cu nerăbdare următoarea lovitură a lui Michael. Celia o sunase pe o prietenă care lucra pentru rețeaua NBC și îi trimisese caseta.

Două luni mai târziu, Michael Tolland venise la soția lui și o rugase să îl însoțească într-o plimbare până la Kingman Beach. Era locul lor, unde își împărtășiseră dintotdeauna speranțele și visele.

— Vreau să-ți spun ceva, îi zisese el.

Celia se oprise și îl luase de mână pe soțul ei, în vreme ce apa le șiroia la picioare.

— Ce e?

Tolland explodase:

— Am primit un telefon de la rețeaua de televiziune NBC săptămâna trecută. Ei cred că aș putea fi gazda unei serii de documentare despre viața oceanică. E perfect. Vor să fac un episod pilot anul viitor! Îți vine să crezi?

Celia îl sărutase, extrem de încântată:

— Te cred. Vei fi nemaipomenit!

Șase luni mai târziu, Celia și Tolland navigau în apropiere de Catalina, când ea începu să se plângă de dureri într-o parte. Ignorară durerile câteva săptămâni, însă acestea deveniră într-un târziu prea chinuitoare. Celia se dusesse la

doctor.

Într-o clipă, viața de vis pe care o ducea Tolland se transformase într-un coșmar. Celia era bolnavă. Grav bolnavă.

— E un limfom în stare avansată, le explicaseră doctorii. Se manifestă rar la oamenii de vârsta ei, dar cu siguranță nu e boală total necunoscută.

Celia și Tolland se prezentaseră la nenumărate clinici și spitale consultându-se cu tot felul de specialiști. Răspunsul fusese peste tot același: „Boală incurabilă”.

„Nu voi accepta așa ceva!”, se încăpățânase el. Își dăduse imediat demisia de la Institutul Scripps, lăsase baltă documentarul NBC și își concentrase întreaga energie și dragoste asupra efortului de a o face bine pe Celia. Și ea se luptase cu îndârjire, purtând durerea cu o grație care îl făcea pe el s-o iubească și mai mult. O luă în plimbări lungi pe plaja lor, îi găti mese sănătoase și îi spuse tot felul de povești despre lucrurile pe care aveau să le facă împreună după însănătoșire.

N-a fost să fie.

Trecuseră doar șapte luni când Michael Tolland se trezi stând pe un pat de spital lângă soția lui muribundă. Nu-i mai recunoștea chipul. Cruzimea cancerului nu era echivalată decât de brutalitatea chemoterapiei. Din ea nu rămăsese decât un schelet chinuit. Ultimele ore au fost și cele mai grele.

— Michael, rostise ea, cu voce răgușită. E timpul să plec.

— Nu pot să te las!

Ochii îi erau scăldați de lacrimi.

— Ești un supraviețuitor, îl încurajase ea. Trebuie să fii. Promite-mi că îți vei găsi o altă iubire.

— Nu voi vrea niciodată alta!

Tolland rostise vorbele hotărât să se țină de jurământ.

— Va trebui să înveți.

Celia murise în dimineața unei duminici de iunie, senină precum cleștarul. Tolland se simți ca un vas rupt de chei și aruncat în largul unei mări furibunde și fără nicio busolă.

Săptămâni de zile se învârtise în loc, rupt de realitate. Prietenii încercaseră să îl ajute, dar era prea mândru ca să le accepte mila.

„Trebuie să alegi, își spusese el într-un târziu. Trebuie să muncești sau mori.”

Alegând în cele din urmă, Tolland se aruncase orbește în documentarul *Amazing Seas*. Programul îi salvase, la propriu, viața. În cei patru ani care urmaseră, emisiunea lui Tolland ajunsese pe culmi. În ciuda eforturilor de pețitori ale prietenilor lui, Tolland se dusese doar la câteva dintre întâlnirile fixate. Toate fuseseră eșecuri sau dezamăgiri reciproce, astfel încât Tolland renunțase în cele din urmă și găsisese ca scuză pentru lipsa de viață socială programul de călătorii încărcat. Prietenii lui cei mai buni știau însă foarte bine care era cauza; Michael Tolland pur și simplu nu era pregătit pentru așa ceva.

Puțul de extracție al meteoritului se găsea acum chiar în fața lui Tolland, trezindu-l din dureroasa lui reverie. Se scutură de fiorul amintirilor și se apropie de deschizătură. În domul întunecat, gheața topită căpătase o frumusețe magică, aproape ireală. Suprafața bazinului sclipea ca un iaz luminat de razele lunii. Privirea lui Tolland fu atrasă de licăririle luminoase din stratul de sus al apei, ca și cum cineva ar fi împrăștiat niște scânteii verzui-albăstriei pe suprafață. Privi lung licăririle.

Ceva de acolo părea cu totul deosebit.

La prima impresie, crezu că apa lucitoare pur și simplu reflecta licărul luminilor din cealaltă parte a domului, dar apoi își dădu seama că nu putea fi vorba de așa ceva. Licăririle aveau o nuanță verzuie și păreau să pulseze într-un anumit ritm, de parcă suprafața apei era vie și se lumina din interior.

Neliniștit, Tolland păși în spatele pilonilor pentru a privi mai îndeaproape.

În partea opusă a habisferei, Rachel Sexton ieși din cabina mobilă de transmisie, direct în întuneric. Se opri o clipă, dezorientată de umbrele imense care o înconjurau.

Habisfera semăna acum cu o peșteră imensă, luminată doar de razele emise la distanță de reflectoarele de televiziune de lângă peretele nordic. Descumpănită de bezna din jur, porni instinctiv spre zona luminată.

Se simțea mulțumită de rezultatul informării ei asupra personalului Casei Albe. După ce își revenise din surpriza provocată de noutatea aflată, transmisese mai departe tot ceea ce știa despre meteorit. Pe măsură ce vorbea, urmărise cum expresiile de pe chipurile oamenilor din stafful președintelui trec de la șoc la credință și speranță și, în cele din urmă, la acceptare uimită.

— Viață extraterestră? auzise ea o voce exclamând. Știți ce înseamnă asta?

— Da, îi răspunse altă voce. Înseamnă că o să câștigăm aceste alegeri.

În timp ce se apropia de zona presei, Rachel își imagină anunțul șocant al președintelui și nu se putu abține să nu se întrebe dacă tatăl ei chiar merita complotul prezidențial care avea să se îndrepte asupra lui, spulberându-i întreaga campanie electorală dintr-o singură lovitură.

Răspunsul era, bineînțeles, da.

Oricând o încercau sentimente mai bune față de tatăl ei, nu trebuia decât să și-o amintească pe mama ei. Katherine Sexton. Durerea și rușinea pe care Sedgewick Sexton i le provocase erau de neiertat... venirea acasă târziu în fiecare noapte, felul în care îi vorbea întotdeauna, pe un ton superior, și mirosul de parfum. Evlavia mimată de el - în timp ce mințea și înșela, știind prea bine că pe el Katherine n-avea să-l părăsească niciodată.

„Da, își spuse ea, senatorul Sexton e pe punctul de a primi exact ceea ce merită”.

Mulțimea din zona rezervată presei jubila. Toți toastau cu bere. Rachel străbătu acea mulțime simțindu-se ca un intrus la o petrecere de familie. Se întrebă unde dispăruse Michael Tolland.

Lângă ea se ivi Corky Marlinson:

— Îl căutați pe Mike?

Rachel ezită:

— Păi... nu... cam așa ceva.

Corky clătină din cap dezgustat:

— Știam eu. Mike tocmai a plecat. Cred că s-a dus să înșface niște vinciuri. Corky își miji ochii înspre domul întunecat. Deși se pare că îl puteți ajunge încă din urmă. Îi zâmbi și arătă cu degetul într-o anumită direcție. Mike e vrăjit de fiecare dată când vede apă.

Rachel se uită în direcția indicată, către mijlocul domului, unde se vedea silueta lui Michael Tolland, care stătea în picioare și privea apa din puțul de extracție.

— Ce face? Întrebă ea. E cam periculos pe acolo!

Corky zâmbi:

— Poate că se ușurează. Haideți să mergem să-i dăm un ghiont.

Rachel și Corky străbătură domul întunecat, către puțul de extracție. În timp ce se apropiau de Tolland, Corky strigă:

— Hei, omule-pește! Ți-ai uitat costumul de baie?

Tolland se răsuci pe călcâie. Chiar și în lumina slabă, Rachel văzu că expresia de pe chipul lui era una neobișnuit de sumbră. Fața îi părea iluminată într-un mod foarte ciudat, de parcă lumina venea de undeva, de dedesubt.

— E totul în regulă, Mike? Îl întrebă ea.

— Nu chiar, îi răspunse Tolland, arătând înspre apă.

Corky păși peste piloni și i se alătură lui Tolland la marginea puțului. Și dispoziția lui păru să se schimbe instantaneu atunci când privi în jos. Rachel li se alătură, pășind și ea peste piloni, până la marginea bazinului. Privind în gaură, zări surprinsă scânteii verzi-albăstrii care licăreau la suprafața apei. Ca niște particule de neon care pluteau în apă. Păreau a pulsa în nuanțe de verde. Efectul era splendid.

Tolland prinse o bucată de gheață de pe podea și o aruncă în apă. Aceasta deveni fosforescentă în momentul impactului, aruncând brusc săgeți verzi în jur.

— Mike, rosti Corky, părând tulburat, spune-mi, te rog, ce

știi tu că e chestia asta?

Tolland se încruntă:

— Știu exact ce este. Întrebarea mea este ce naiba caută
aici?

— Sunt flagelate, zise Tolland, privind spre apa luminescentă.

— Vânturi?

Corky făcu o grimasă:

— Vorbește doar în numele tău.

Rachel își dădu seama că Michael Tolland nu avea chef de glume.

— Habar n-am cum se putea întâmpla, continuă Tolland, dar cumva această apă conține dinoflagelate bioluminiscente.

— Bioluminiscente și mai cum??? sări Rachel.

„Vorbește englezește.”

— Plancton monocelular capabil de a oxida un catalizator luminescent denumit luceferină.

„Asta e în engleză?”

Tolland pufni și se întoarse spre prietenul lui:

— Corky, există vreo șansă ca meteoritul pe care l-am scos din gaura aia să fi avut organisme vii pe suprafața lui?

Corky izbucni în râs:

— Fii serios, Mike!

— Dar sunt serios.

— Nicio șansă, Mike! Crede-mă, dacă NASA ar fi avut chiar și cel mai mic dubiu că pe roca aia trăiesc microorganisme vii, poți să fii al naibii de sigur că n-ar fi scos-o niciodată în aer liber.

Tolland păru doar pe jumătate satisfăcut, ușurarea fiindu-i umbrită în aparență, de dezlegarea unei enigme profunde.

— Nu pot ști sigur fără un microscop, zise el, dar mie mi se pare că ăsta este plancton bioluminescent din specia *Phylum Phyrophyta*. Numele înseamnă „plantă de foc”. Oceanul Arctic e plin de așa ceva.

Corky ridică din umeri:

— Și atunci de ce ai întrebat dacă provin din spațiul

cosmic?

— Deoarece meteoritul a fost îngropat în gheață glaciară – apă *proaspătă* din ninsori. Apa din gaura aia provine din topirea gheții și a fost înghețată timp de trei secole. Cum puteau ajunge aceste creaturi din ocean în ea?

Argumentul lui Tolland aduse tăcerea.

Rachel stătea la marginea bazinului și încerca să se concentreze asupra a ceea ce avea în fața ochilor. „Plancton bioluminiscent în puțul de extracție. Ce mai înseamnă și asta?”

— Undeva, dedesubt, trebuie să existe o spărtură, reluă Tolland. E singura explicație. Probabil că planctonul a intrat în puț printr-o fisură a gheții care a permis infiltrarea apei oceanului.

Rachel nu pricepea.

— Infiltrare? De unde?

Își aminti de lunga ei călătorie cu IceRover-ul pe platoul de gheață:

— Coasta e la peste trei kilometri de aici.

Corky și Tolland se uitară ciudat la ea.

— De fapt, rosti Corky, oceanul e chiar *sub* noi. Banchiza asta plutește.

Rachel se holbă la cei doi bărbați. Era perplexă.

— Plutește? Dar... noi suntem pe ghețar.

— Da, suntem pe un ghețar, confirmă Tolland, dar nu suntem și pe pământ. Uneori ghețarii trec de sol și se întind peste ape. Deoarece gheața este mai ușoară decât apa, ghețarul continuă pur și simplu să curgă, plutind peste ocean ca o plută imensă de gheață. Asta este și definiția unei *banchize*... varianta plutitoare a unui ghețar. Făcu o pauză. Acum ne aflăm, de fapt, la un kilometru și jumătate în largul oceanului.

Șocată, Rachel deveni brusc îngrijorată. Potrivindu-și imaginea din minte cu împrejurimile, gândul că stătea deasupra Oceanului Arctic îi provocă un sentiment de frică intensă.

Tolland păru să sesizeze tulburarea ei. Bocăni cu piciorul

în gheața de dedesubt.

— Nu-ți face griji! Gheața asta are o sută de metri grosime, și șazeci de metri din această sută plutesc sub apă ca un cub de gheață într-un pahar. Astfel banchizele sunt foarte stabile. Pe chestia asta se poate construi și un zgârie-nori.

Rachel dădu absentă din cap, nefiind prea convinsă. Lăsând nepotrivirile deoparte, acum înțelegea teoria lui Tolland despre originea planctonului. „Crede că aici e o spărtură care coboară până la ocean, permițând planctonului să urce prin ea în puț.” Era plauzibil și totuși implica un paradox care o irita. Norah Mangor fusese foarte explicită în legătură cu integritatea ghețarului, după ce făcuse zeci de foraje-test pentru confirmarea solidității.

Se uită la Tolland:

— Credeam că perfecțiunea ghețarului este fundamentul tuturor înregistrărilor de date stratificate. Nu a afirmat doctorul Mangor că acest ghețar *nu are* spărturi sau fisuri?

Corky se încruntă:

— Se pare că Regina Gheții a dat-o în bară!

„Nu mai spune asta cu glas atât de tare, îl sfătui Rachel în gând, sau te trezești cu un țurture înfipt în spate.”

Tolland își mângâie bărbia, în vreme ce urmărea creaturile fosforescente:

— Chiar nu există altă explicație. *Trebuie* să fie vreo spărtură! Masa ghețarului pe suprafața oceanului împinge probabil apa de mare bogată în plancton în sus, prin puț.

„O spărtură a naibii de mare”, socoti Rachel. Dacă gheața avea acolo o sută de metri grosime și gaura avea șazeci de metri adâncime, atunci această spărtură ipotetică trebuia să treacă prin patruzeci de metri de gheață solidă. „Iar testele lui Norah Mangor nu indică nicio spărtură.”

— Fă-mi un serviciu, îi zise Tolland lui Corky. Du-te și găsește-o pe Norah! Să sperăm că știe ea despre ghețarul ăsta ceva ce noi nu știm. Și găsește-l și pe Ming, poate ne spune el ce sunt bestiile astea mici și luminoase!

Corky o luă din loc.

— Ai face bine să te grăbești, strigă Tolland în urma lui, privind din nou în puț. Aș putea să jur că bioluminiscenta se diminuează.

Rachel se uită la gaură. În mod clar verdele nu mai era la fel de strălucitor.

Tolland își scoase haina și se așeză pe gheață lângă gaură.

Rachel îl privi, nedumerită:

— Mike?

— Vreau să aflu dacă există apă sărată aici.

— Întinzându-te pe gheață fără haină?

— Da. Tolland se târî pe burtă până la marginea găurii. Ținând o mânecă a hainei peste margine, lăsă cealaltă mânecă să atârne liber în puț, până ce materialul atinse apa. Este un test foarte precis de salinitate folosit de oceanografii din întreaga lume. Se numește „lingerea unei haine ude”.

Mai încolo pe banchiză, Delta One se lupta cu telecomanda, încercând să păstreze microbotul avariat în zbor peste grupul de oameni strânși în jurul puțului de excavație. Din sunetele conversației, își dădu seama că lucrurile evoluau rapid.

— Sună revizorul, zise el. Avem o problemă serioasă.

Gabrielle Ashe făcuse turul Casei Albe de multe ori în tinerețe, visând cu ochii deschiși că într-o zi avea să lucreze în interiorul acelei reședințe și să devină parte a echipei de elită care se ocupa de viitorul țării. În acest moment însă ar fi preferat să se afle în orice alt loc de pe fața pământului.

În vreme ce omul de la Serviciul Secret o conduse într-un foaier plin cu tot felul de ornamente, Gabrielle se întrebă ce mama naibii încerca informatorul ei să demonstreze. A o invita pe Gabrielle chiar în Casa Albă era curată nebunie. „Dacă sunt văzută?” În ultima vreme, Gabrielle se făcuse destul de remarcată de presă ca fiind mâna dreaptă a senatorului Sexton. Cu siguranță cineva avea s-o recunoască.

— Domnișoară Ashe?

Gabrielle își ridică privirea. Din foaier un paznic cu fața prietenoasă o întâmpină cu un zâmbet de bun venit.

— Priviți într-acolo, vă rog, rosti el, însoțind vorbele cu un gest al mâinii.

Gabrielle privi în direcția indicată și se trezi orbită de un bliț.

— Vă mulțumesc.

Paznicul o conduse până la un birou și îi dădu un pix:

— Vă rog să semnați în registrul de intrări.

Împinse o agendă grea, legată în piele, chiar sub ochii ei.

Gabrielle privi registrul. Pagina pe care o privea era goală. Își aminti că auzise odată că toți vizitatorii Casei Albe semnau în propria pagină goală, astfel încât să se păstreze confidențialitatea vizitei. Își semnă numele.

„S-a dus naibii secretul întâlnirii.”

Trecu printr-un detector de metale, după care paznicul o inspectă de sus până jos cu detectorul mobil.

Omul îi zâmbi:

— Bucurați-vă de vizită, domnișoară Ashe.

Gabrielle îl urmă pe omul de la Serviciul Secret vreo douăzeci de metri de-a lungul unui coridor, până în dreptul unui al doilea birou de verificare. Un alt paznic tocmai confecționa un permis de vizitator și îl trecea printr-o mașină de laminat plastic. Omul dădu o gaură în permis, îi atașă un cordon, apoi îl petrecu peste capul lui Gabrielle. Plasticul era încă fierbinte. Fotografia de pe permis era chiar instantaneul luat cu cincisprezece secunde în urmă la capătul coridorului.

Gabrielle era impresionată. „Cine spunea că guvernul este inefficient?”

Își continuă drumul, cu omul de la Serviciul Secret care o conducea mai departe în Casa Albă. Cu fiecare pas, Gabrielle se simțea tot mai neliniștită. Oricine o invitase acolo nu se prea preocupase de confidențialitate. Gabrielle primise un permis oficial, semnase în registrul de vizitatori și acum era condusă în văzul tuturor de-a lungul primului etaj al Casei Albe, acolo unde se adunau turiștii.

— Iar asta e Camera de Porțelan, rostea un ghid în fața unui grup de turiști, căminul seturilor de porțelan cu dungă roșie de 952 de dolari bucata, aduse de Nancy Reagan, porțelanuri care au iscat o întreagă dezbatere asupra consumurilor exagerate ale administrației în 1981.

Însoțitorul lui Gabrielle o conduse dincolo de grupul de turiști, către o scară interioară imensă din marmură, unde alt grup urca treptele.

— Sunteți pe punctul de a intra în Camera de Est, imensa încăpere de 350 de metri pătrați unde Abigail Adams atârna pe vremuri lenjeria lui John Adams, explica un alt ghid. După aceea vom trece în Camera Roșie, unde Dolley Madison le oferea de băut șefilor de state aflați în vizită, înainte ca James Madison să negocieze cu ei.

Turiștii izbucniră în râs.

Gabrielle trecu de scară, printr-o serie de frânghii și de baricade, către o secțiune privată a clădirii. Aici intrară într-o încăpere pe care ea o mai văzuse doar prin cărți și la televizor. Avu sentimentul că i se taie respirația.

„Doamne, asta este Camera Hărților!”

Vizitatorii nu puteau ajunge până aici. Pereții încăperii se puteau ridica, dezvăluind strat după strat de hărți ale lumii. Acela era locul unde Roosevelt trasese cursul celui de al Doilea Război Mondial. Ca un amănunt tulburător, tot acela era locul de unde Clinton recunoscuse relația avută cu Monica Lewinsky. Mai important, Camera Hărților era un loc de trecere către aripa de vest - zona din Casa Albă unde lucrau adevărații factori de putere. Era ultimul loc în care Gabrielle se gândea să ajungă. Își imaginase că mesajele fuseseră trimise de vreun intern întreprinzător sau de vreo secretară, lucrând într-unul dintre birourile sordide ale complexului. Se părea că lucrurile stăteau cu totul altfel.

„Merg în aripa de vest...”

Însoțitorul o duse până în capătul unui coridor mochetat și se opri în dreptul unei uși fără însemne. Ciocăni. Gabrielle simți că inima îi sare din piept.

— E deschis, rosti cineva din interiorul încăperii.

Bărbatul deschise ușa și îi făcu semn lui Gabrielle să intre.

Gabrielle trecu pragul. Jaluzelele erau trase, astfel încât încăperea era practic în penumbră. Zări conturul vag al unei persoane șezând la un birou.

— Domnișoara Ashe?

Vocea se auzi din spatele unui nor de fum.

— Bine ai venit!

Obișnuindu-se cu semiîntunericul, Gabrielle începu să deslușească un chip neliniștitor de familiar, iar mușchii îi înțepeniră de surprindere. „ASTA îmi trimite mie mesaje prin e-mail?”

— Îți mulțumesc că ai venit, zise Marjorie Tench pe un ton distant.

— Domnișoară... Tench? îngăimă Gabrielle, brusc incapabilă să respire.

— Spune-mi Marjorie!

Hidoasa femeie se ridică, scoțând fum pe nări ca un balaur:

— Tu și cu mine o să devenim foarte bune prietene!

Norah Mangor stătea în dreptul puțului de extracție, lângă Tolland, Rachel și Corky, și privea gaura lăsată de meteorit, neagră ca smoala.

— Mike, rosti ea, ești tu drăguț, dar ai luat-o razna. Nu văd niciun fel de bioluminescență aici.

Tolland își dorea acum să fi filmat scena; câtă vreme Corky se dusese după Norah și după Ming, bioluminescența începuse să se estompeze repede. În decurs de câteva minute, toate luminițele dispăruseră.

Tolland aruncă o altă bucată de gheață în apă, însă nu se întâmplă nimic. Niciun fel de fosforescență verde:

— Unde au dispărut? se miră Corky.

Tolland avea cât de cât idei de ce se întâmplase. Bioluminescența, unul dintre cele mai ingenioase mecanisme de apărare ale naturii, reprezenta un răspuns natural al planctonului atacat. Sesizând că e pe cale să fie consumat de organisme mai mari, planctonul începea să emită lumină în speranța atragerii unor prădători mult mai mari, care ar fi speriat atacatorul inițial. În cazul de față, planctonul, după ce intrase în puț printr-o spărtură, se trezise brusc într-un mediu de apă dulce și începuse să emită cu disperare lumină, deoarece apa dulce îl omora încet.

— Cred că au murit.

— Au fost uciși, rosti Norah în bătaie de joc. A intrat iepurașul în bazin și i-a păpat.

Corky se uită urât la ea:

— Și eu am văzut masa bioluminiscentă, Norah.

— Înainte sau după ce ți-ai luat doza de LSD?

— De ce am minți în privința asta? întrebă Corky, disperat.

— Bărbații sunt mincinoși din fire.

— Mda, când se culcă cu alte femei, dar nu și când e în

joc un plancton bioluminiscent.

Tolland oftă:

— Norah, cu siguranță știi că planctonul *trăiește* în oceane sub gheață.

— Mike, îi răspunse ea, străfulgerându-l cu privirea, te rog să nu-mi dai tu mie lecții. Pentru știința voastră, există peste două sute de specii de diatomee (clasă de alge microscopice monocelulare brune-gălbui, care au corpul închis între două valve silicioase, de forma unui capac de cutie) care zburdă pe sub banchizele de gheață din Arctica. Paisprezece specii de nanoflagelate autotrofe, douăzeci de flagelate heterotrofe, patruzeci de dinoflagelate heterotrofe și câteva specii de metazoare, incluzând aici polihete, amfipode, copepode, eufauside și pești. Vreo întrebare?

Tolland se încruntă:

— E clar că știi mai multe despre fauna arctică decât mine și mai ești și de acord că viața abundă sub noi. Ca atare, de ce ești atât de sceptică în privința faptului că am văzut plancton bioluminiscent?

— Deoarece acest puț este *sigilat*, Mike. Este un mediu de apă dulce închis. Niciun fel de plancton oceanic nu putea ajunge aici!

— Am depistat sare în apă, insistă Tolland. Foarte slab, dar era acolo. Apa sărată intră aici cumva.

— Corect, îl apostrofă cu scepticism Norah. Ai gustat sare. Ți-ai lins mâneca unei vechi haine îmbibate de sudoare și acum ai hotărât că scanările de densitate ale sateliților și cele cincisprezece mostre de gheață luate nu sunt corecte.

Tolland îi întinse mâneca udă a hainei drept dovadă.

— Mike, eu nu-ți ling blestemata de haină.

Norah privi în gaură:

— Aș putea să întreb de ce presupusul acela de plancton s-a hotărât să treacă prin acea presupusă spărtură?

— Să fie din pricina căldurii? îi sugeră Tolland. Multe creaturi marine sunt atrase de căldură. Am încălzit meteoritul atunci când l-am extras. Planctonul putea fi

atras instinctiv către mediul temporar mai cald din puț.

Corky dădu din cap:

— Sună logic.

— Logic?

Norah își dădu ochii peste cap:

— Să știți că pentru un fizician premiat și un oceanograf de talie mondială faceți un cuplu de specimene ciudate. V-a trecut vreo clipă prin minte gândul că este imposibil, din punct de vedere fizic, ca în *acest puț* să ajungă apă de mare, chiar dacă ar exista vreo spărtură, ceea ce vă asigur eu că nu e cazul?

Se uită la amândoi compătimindu-i amarnic:

— Dar, Norah... începu Corky.

— Domnilor! Acum ne aflăm *deasupra* nivelului mării. Norah bătu piciorul în gheață. Alo? Foaia asta de gheață se ridică la treizeci de metri deasupra apei. Poate vă amintiți creasta mare de la capătul acestui ghețar? Suntem mai sus decât nivelul oceanului. Dacă ar fi existat vreo fisură în acest puț, apa ar fi trebuit să curgă *din* ghețar, nu în el. E o chestie care se numește gravitație!

Tolland și Corky se uitară unul la altul:

— Rahat, exclamă cel de-al doilea. La asta nu m-am gândit.

Norah arătă înspre puțul plin cu apă:

— Poate că ați observat și că nivelul apei nu se schimbă!?!

Tolland se simțea ca un idiot. Norah avea dreptate întru totul. Dacă exista vreo spărtură, apa trebuia să curgă în *afară*, nu înăuntru. Tolland rămase tăcut o vreme, întrebându-se ce urma.

— Bine, oftă el. Se pare că teoria fisurii nu are niciun sens. Dar am văzut bioluminescență în apă. Singura concluzie este că acesta nu este deloc un mediu închis. Îmi dau seama că multe dintre datele tale despre gheață sunt construite pe premisa că acest ghețar este un bloc solid de gheață, dar...

— Premisa?

Norah era din ce în ce mai agitată:

— Amintește-ți că n-au fost numai datele *mele*, Mike. NASA a ajuns la aceleași concluzii. *Cu toții* am confirmat că acest ghețar e solid. Fără fisuri.

Tolland privi dincolo de dom, către mulțimea strânsă în zona presei.

— Orice se întâmplă, cred că, prin prisma bunei-credințe, ar trebui să îl informăm pe directorul administrativ și...

— Rahat! sâsâi Norah. Îți spun că acest bloc de gheață este pur. Nu o să las ca datele mele să fie puse la îndoială de un lins cu limba și de niște halucinații absurde.

Porni în goană către o zonă învecinată de aprovizionare și începu să strângă câteva unelte:

— O să iau o mostră ca lumea de apă și o să vă arăt că această apă nu conține niciun fel de plancton - viu sau mort!

Rachel și ceilalți văzură cum Norah folosește o pipetă sterilă, legată de o sfoară, ca să culeagă o probă de apă din bazinul cu gheață topită. Norah puse câteva picături pe un dispozitiv minuscul care semăna cu un microscop în miniatură. După aceea se zgâi prin ocular, îndreptând dispozitivul către lumina provenind din cealaltă parte a domului. În câteva secunde, începu să înjure.

— Isuse Hristoase!

Norah scutură dispozitivul și privi din nou prin ocular.

— La naiba! Ceva nu e în regulă cu acest refractometru!

— Apă sărată? o ironiza Corky.

Norah se încruntă:

— În parte. Înregistrează trei procente clorură - ceea ce este de-a dreptul imposibil. Ghețarul ăsta este zăpadă la pachet. Apă dulce pură. Ar trebui să nu fie niciun fel de sare.

Norah duse mostra la un microscop mai mare din apropiere și o examinează. Gemu.

— Plancton? o întrebă Tolland.

— *G. Polyhedra*, îi răspunse ea, cu vocea extrem de calmă. Este una dintre speciile de plancton pe care noi,

glaciologii, le vedem des în oceane sub banchizele de gheață.

Privi înspre Tolland:

— Sunt morți acum. Evident, n-au supraviețuit prea mult într-un mediu cu apă sărată în procent de doar trei la sută.

Toți patru rămaseră tăcuți lângă puțul adânc.

Rachel se întrebă care era influența acestui paradox asupra descoperirii de ansamblu. Dilema părea minoră în comparație cu tot ceea ce era legat de meteorit, dar, ca analist de informații, ea fusese martoră la colapsul unor întregi teorii pornind de la chestiuni mai mărunte decât aceasta.

— Ce se petrece aici?

Vocea semăna cu un mormăit fioros.

Toată lumea își ridică privirea. Din întuneric, se ivi forma ca de urs a directorului administrativ al NASA.

— O dispută minoră legată de apa din puț, îi răspunse Tolland. Încercăm să o rezolvăm.

Corky părea aproape bucuros:

— Datele lui Norah despre gheață sunt eronate.

— Să mă lingi de două ori, șopti Norah.

Directorul administrativ se apropie, cu sprâncenele încruntate:

— Care-i problema cu datele despre gheață?

Tolland oftă ezitând:

— Există apă sărată în procent de trei la sută în puțul meteoritului, ceea ce contrazice raportul glaciologic, în care se spune că meteoritul era prins într-un ghețar pur de apă dulce.

Făcu o pauză:

— Mai e prezent și plancton.

Ekstrom părea aproape furios:

— E clar că așa ceva este imposibil! În ghețarul ăsta nu există fisuri! Scanările din satelit o confirmă. Meteoritul a fost sigilat într-o matrice solidă de gheață.

Rachel știa că Ekstrom avea dreptate. În conformitate cu scanările de densitate ale NASA, foaia de gheață era solidă

ca o stâncă. Zeci de metri de ghețar înconjurau meteoritul din toate părțile. Fără fisuri. Și totuși, când își imaginează cum fuseseră efectuate acele scanări de densitate, un gând bizar îi trecu prin minte...

— În plus, continuă Ekstrom, mostrele de gheață ale doctorului Mangor confirmă soliditatea ghețarului.

— Chiar așa! exclamă Norah, punând refractometrul pe un birou. E o dublă corelare. Niciun fel de linii de fractură în gheață. Ceea ce ne lasă fără niciun fel de explicație pentru apa sărată și pentru plancton.

— De fapt, interveni Rachel, cu o fermitate în voce care o surprinse chiar și pe ea, *mai există* o posibilitate.

Ideea îi venise în timp ce prin minte i se învălmășeau amintiri cu totul ciudate.

O privire toți, cu evidente expresii de scepticism pe chipuri.

Rachel zâmbi:

— Există o explicație perfect logică pentru prezența planctonului și a apei sărate.

Îi aruncă o privire hoasă lui Tolland:

— Și chiar mă întreb, Mike, cum de nu te-ai gândit tu întâi la asta?

— Plancton *înghețat* în ghețar?

Corky Marlinson nu părea deloc convins de explicația lui Rachel:

— Nu vreau să-ți stric bucuria, dar ființele au bunul obicei să moară atunci când îngheață. Gândăceii ăștia ne făceau semne luminoase, îți amintești?

— De fapt, interveni Tolland, uitându-se impresionat la Rachel, s-ar putea ca ea să aibă o oarecare dreptate. Există unele specii care intră într-un soi de hibernare când mediul în care trăiesc le-o impune. Odată, am făcut un episod pe tema acestui fenomen.

Rachel încuviință:

— Ai arătat cum știuca nordică îngheață în lacuri, așteptând anotimpul cald în care gheața se topește ca să poată înota din nou. Tot tu ai vorbit despre niște microorganisme numite „urși de apă” care se deshidratează complet în deșert, rămânând așa vreme îndelungată, și revin la dimensiunile normale când încep ploile.

Tolland chicoti:

— Așadar *chiar* îmi urmărești serialul?

Rachel ridică din umeri, ușor stingherită.

— Unde vreți să ajungeți, domnișoară Sexton? o întrebă Norah.

— Ce vrea ea să spună, interveni Tolland, este un lucru care ar fi trebuit să îmi vină în minte ceva mai devreme, și anume că una dintre speciile menționate de mine în serial era un fel de plancton care îngheață la latitudinile polare în fiecare iarnă, hibernează în interiorul gheții și apoi revine la viață în fiecare vară, odată cu subțierea stratului de gheață.

Făcu o pauză.

— Evident, speciile pe care le-am prezentat în serial nu fac parte din rândul celor bioluminiscente văzute aici, dar e

posibil să se fi întâmplat același fenomen.

— Planctonul înghețat, reveni Rachel, încurajată să îl vadă atât de entuziasmat pe Michael Tolland, ar putea explica tot ce am văzut noi aici. Cândva în trecut, e posibil ca mai multe fisuri să fi apărut în acest ghețar, să se fi umplut cu apă sărată bogată în plancton, după care să înghețe la loc. Dacă există buzunare cu apă *sărată înghețată* în acest ghețar? Apă sărată care conține plancton înghețat? Imaginați-vă că, în vreme ce se ridică prin stratul de gheață, meteoritul încălzit a trecut printr-un astfel de buzunar cu apă sărată. Gheața care venea din apa sărată s-ar fi topit, eliberând planctonul din hibernare și oferindu-ne un mic procent de sare în apa dulce.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Norah cu ostilitate. Dintr-odată, toți ați devenit experți în glaciologie!

Corky părea și el sceptic:

— Dar atunci n-ar fi depistat sateliții orice buzunare de gheață diferită odată cu scanarea densității? În definitiv, gheața sărată și gheața dulce au densități diferite.

— *Foarte puțin* diferite, mai adăugă Rachel.

— Patru procente reprezintă o diferență substanțială, i-o reteză repede Norah.

— Da, în *laborator* poate, o corectă Rachel. Dar sateliții efectuează măsurătorile de la două sute de kilometri altitudine, în spațiul cosmic. Computerele lor au fost proiectate să facă diferențe între chestii grosiere - gheață de zloată, granit de calcar.

Se întoarse spre directorul administrativ:

— Am dreptate afirmând că atunci când măsoară densități din spațiul cosmic, sateliților le lipsește rezoluția necesară pentru a deosebi gheața sărată de gheața dulce?

Directorul încuviință:

— Corect. O diferență de patru procente este sub pragul de toleranță la detectabilitatea sateliților. Aceștia ar socoti gheața sărată și cea dulce ca identice.

Tolland părea intrigat:

— Asta ar explica și nivelul staționar al apei din puț.

Se uită la Norah:

— Spuneai că specia de plancton pe care ai văzut-o în puțul de extracție se numea...

— *G. Polyhedra*, declară sentențios Norah. Și acum te întrebi dacă *G. Polyhedra* poate hiberna în interiorul gheții? O să fii „încântat” să afli că răspunsul este unul afirmativ. Categorie. *G. Polyhedra* se găsește în bancuri în jurul banchizelor de gheață, are bioluminescență și poate hiberna în interiorul gheții. Alte întrebări?

Se uită unii la alții. Din tonul lui Norah era evident că urma un „dar”, și totuși se părea că ea tocmai confirmase teoria lui Rachel.

— Așadar, se aventură Tolland, spui că e posibil. Asta înseamnă că e și corect? E logică teoria asta?

— Absolut, dacă sunteți complet retardați.

Rachel se înfurie:

— Ce ați spus?

Norah Mangor se uită fix la Rachel:

— Îmi închipui că în profesia dumitale cunoștințele limitate sunt periculoase? Ei bine, credeți-mă dacă vă spun că același lucru este valabil și în glaciologie.

Norah îi privi pe toți patru, pe rând:

— Să lămuresc chestiunea asta o dată pentru totdeauna. Buzunarele de gheață sărată pomenite de domnișoara Sexton apar cu adevărat. Ele sunt ceea ce glaciologii numesc interstiții. În orice caz însă, interstițiile nu se formează ca buzunare de apă sărată, ci mai degrabă ca rețele de filoane de gheață sărată, de grosimi echivalente firului de păr. Meteoritul ăla ar fi trebuit să treacă printr-o serie a naibii de deasă de interstiții ca să elibereze suficientă apă sărată încât să creeze un amestec de trei procente într-un bazin atât de adânc.

Ekstrom se strâmbă:

— Așadar este posibil sau nu?

— Niciodată, răspunse Norah sec. E complet imposibil. Aș fi dat de buzunare de gheață sărată în mostrele mele.

— Mostrele sunt luate prin foraje efectuate în principiu la

întâmplare, nu? Întrebă Rachel. Există vreo șansă ca în aceste foraje să fi scăpat, din întâmplare, vreo bucată de gheață marină?

— Am forat drept în jos *deasupra* meteoritului. După aceea am forat de mai multe ori la doar câțiva metri în lateral pe fiecare parte. Mai aproape nu se putea.

— Întrebam și eu.

— Discutam ca să ne aflăm în treabă, zise Norah. Interstițiile apar numai în cazul gheții *sezoniere* - gheața care se formează și se topește într-un singur sezon. Ghețarul Milne este format din gheață *statornică* - gheață care se formează în munți și se menține până migrează în zonele de graniță și cade în mare. Oricât ar fi planctonul înghețat de convenabil pentru explicarea acestui mic fenomen misterios, pot să garantez că în acest ghețar nu există rețele ascunse de plancton înghețat.

Grupul tăcu din nou.

În ciuda anulării teoriei planctonului înghețat, Rachel refuza să accepte această teorie, tocmai datorită profesiei sale de analizare sistematică a datelor. Știa din instinct că prezența planctonului înghețat în ghețarul de sub ei reprezenta cea mai simplă soluție a șaradei. „Legea Parcimoniei”, își spuse ea. Instructorii de la NRO aproape că i-o introduseseră în subconștient. „Atunci când există explicații multiple, cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.”

Era clar că Norah Mangor avea multe de pierdut dacă datele sale despre aisberg erau incorecte. Rachel se întrebă dacă nu cumva femeia văzuse planctonul, își dăduse seama că greșise și acum încerca să își acopere urmele.

— Tot ce știu, zise ea, este că tocmai am informat întregul personal al Casei Albe că acest meteorit a fost descoperit într-o matrice de gheață pură și a fost sigilat acolo, neatins de influențe exterioare, din 1716, când s-a separat dintr-un meteorit mai mare și faimos, denumit Jungersol. Faptele astea par a fi acum îndoielnice.

Directorul administrativ al NASA tăcea, dar expresia

gravă de pe chipul lui spunea totul.

Tolland își drese glasul:

— Trebuie să fiu de acord cu Rachel. În bazin se găsește apă sărată și plancton. Oricare ar fi explicația, puțul ăla nu este în mod clar un mediu închis. Pur și simplu nu putem afirma așa ceva.

Corky părea cumva stânjenit de ceva:

— Ăă, oameni buni, nu vreau să fac pe astrofizicianul aici, dar în zona mea de expertiză, când se comit greșeli, facem erori de *miliarde* de ani. Oare povestea asta cu apa sărată și planctonul este chiar atât de importantă? Vreau să spun că perfecțiunea gheții din jurul meteoritului nu afectează în niciun fel meteoritul în sine, nu? Avem fosilele. Nimeni nu pune la îndoială autenticitatea *lor*. Dacă se dovedește că s-au comis greșeli cu mostrele de gheață, nimănui nu-i va păsa cu adevărat. Tot ce va conta va fi că am găsit dovada vieții pe alte planete.

— Îmi pare rău, doctore Marlinson, îl contrazise Rachel, dar trebuie să mă opun, ca o persoană care trăiește din analiza datelor. Orice scăpare din datele prezentate în seara asta de NASA are darul de a arunca îndoiala asupra credibilității întregii descoperiri. Inclusiv asupra autenticității fosilelor.

Lui Corky îi căzu fața:

— Ce vreți să spuneți? Acele fosile sunt deasupra oricărei bănuieli!

— Eu știu asta. Dumneavoastră știți asta. Dar dacă marele public prinde de veste că NASA a prezentat în cunoștință de cauză date îndoielnice despre mostre, credeți-mă că va începe imediat să se întrebe ce alte minciuni a mai lansat NASA.

Norah făcu un pas înainte. Ochii îi scăpărau:

— Informațiile mele despre mostrele de gheață *nu pot fi* puse la îndoială.

Se întoarse către directorul administrativ:

— Vă pot *dovedi*, în mod categoric, că nu există nicio pungă de gheață sărată prinsă în ghețarul ăsta!

Directorul administrativ se uită lung la ea.

— Cum?

Norah își detalie planul. După ce termină, Rachel trebui să admită că ideea părea destul de rezonabilă.

Directorul administrativ nu părea prea convins:

— Și rezultatele vor fi definitive?

— Vă pot confirma sută la sută, îl asigură Norah. Dacă există vreun grăunte blestemat de gheață sărată oriunde în apropierea aceluși puț de meteorit, veți vedea cu propriii ochi. Chiar și numai câteva picături vor aprinde echipamentul meu ca un foc în Times Square.

Fruntea administratorului se încreți sub tunsoarea militărească.

— N-avem prea mult timp la dispoziție. Conferința de presă începe peste câteva ore.

— Pot veni înapoi în douăzeci de minute.

— Cât de departe pe ghețar zici că trebuie să te duci?

— Nu foarte. Două sute de metri sunt de ajuns.

Ekstrom dădu din cap:

— Ești convinsă că nu există riscuri?

— O să iau făclii, răspunse Norah. Iar Mike va merge cu mine.

Tolland își ridică privirea:

— Merg și eu?

— Categorie da, Mike! Vom fi ancorați. Aș aprecia o pereche de brațe puternice acolo afară, dacă vântul se întetește.

— Dar...

— Are dreptate, interveni administratorul, întorcându-se spre Tolland. Nu se poate duce singură. Aș trimite câțiva oameni de-ai mei cu ea, dar, ca să fiu sincer, aș ține chestiunea asta cu planctonul mai degrabă pentru noi, până ce ne lămurim dacă există într-adevăr sau nu.

Tolland încuviință ezitând.

— Aș vrea și eu să merg, se offeri Rachel.

Norah sări ca o cobră:

— Pe naiba vrei!

— De fapt, interveni directorul, de parcă tocmai îi picase fisa, cred că m-aș simți mai bine dacă am folosi formula de ancorare standard în echipă. Dacă mergeți în doi și Mike alunecă, n-o să-l poți susține. Patru oameni înseamnă mult mai multă siguranță decât doi.

Se opri, uitându-se la Corky:

— Asta înseamnă dumneata sau doctorul Ming.

Privi în jur prin habisferă:

— Apropo, unde este doctorul Ming?

— Nu l-am văzut de ceva vreme, zise Tolland. Poate că trage un pui de somn.

Ekstrom se întoarse spre Corky:

— Doctore Marlinson, nu-ți pot cere să ieși afară cu ei, dar dacă...

— Ce mama naibii? răspuse Corky. O să am grijă ca nimeni să nu pățească nimic.

— Nu! se opuse categoric Norah. Patru persoane înseamnă încetineală. Eu și Mike mergem singuri.

— *Nu* mergeți singuri!

Tonul lui Ekstrom nu admitea replică.

— Există un motiv pentru care ancorele sunt proiectate pentru echipe de patru, și noi o să procedăm în cel mai sigur mod cu putință. Ultimul lucru de care am nevoie este un accident cu câteva ore înainte de cea mai importantă conferință de presă din istoria NASA.

Gabrielle Ashe se simți ciudat de nesigură în atmosfera încărcată de fum din biroul lui Marjorie Tench. „Ce naiba ar putea vrea această femeie de la mine?” În spatele unicului birou din încăperea, Tench se lăsă pe spate în scaun. Părea să se bucure din plin de disconfortul lui Gabrielle.

— Te deranjează fumul? Întrebă ea, scoțându-și o altă țigară din pachet.

— Nu, minți Gabrielle.

Tench și-o aprinsese oricum:

— Tu și candidatul tău v-ați luat rău de tot de NASA în timpul acestei campanii.

— Adevărat, răbufni Gabrielle, fără a se osteni să-și ascundă mânia grație unor încurajări creatoare. Aș vrea o explicație.

Tench o privi cu inocență:

— Vrei să știi de ce te-am alimentat cu e-mail-uri pentru atacurile tale contra NASA?

— Informațiile pe care mi le-ați trimis îmi dăunau președintelui.

— Pe termen scurt, da.

Tonul amenințător al vocii lui Tench o neliniștea pe Gabrielle și mai mult.

— Asta ce mai înseamnă?

— Calmează-te, Gabrielle. Mesajele mele n-au schimbat prea tare starea de lucruri. Senatorul Sexton se luase de NASA cu mult înainte de intervenția mea. Pur și simplu l-am ajutat să-și clarifice discursul. Să-și întărească poziția.

— Să-și consolideze poziția?

— Chiar așa.

Tench zâmbi, scoțându-și la vedere dinții pătați.

— Chestie de care, trebuie să o spun, a profitat din plin în această după-amiază la CNN.

Gabrielle își aminti reacția senatorului la întrebarea-

capcană a lui Tench. „Da, voi acționa pentru abolirea NASA.” Sexton se băgase singur în colț, dar ieșise din clenci printr-o mutare de forță. Fusese mutarea corectă. Nu-i așa? După privirea satisfăcută a lui Tench, Gabrielle simți că îi lipseau niște informații esențiale.

Consilierul președintelui se ridică brusc. Statura ei deșirată domina întreaga încăpere. Cu țigara atârându-i de buze, se îndreptă spre un seif ascuns în perete, de unde scoase un plic gros, apoi se întoarse la birou și se rează.

Gabrielle privi plicul voluminos.

Tench zâmbi și ascunse plicul în poală ca un jucător de pocher care ascunde o chintă roială. Cu vârfurile îngălbenite ale degetelor începu să bată darabana pe colțul biroului, scoțând o scârțâială repetată, supărătoare, de parcă ar fi savurat din plin momentele care urmau.

Gabrielle știa că de vină era doar conștiința ei încărcată, însă cel mai mult se temea de faptul că plicul putea conține dovezi despre aventura pe care o avuse cu senatorul. „E ridicol”, încercă ea să se liniștească. Întâlnirea avusese loc după orele de program, în biroul senatorial izolat. Asta ca să nu se mai ia în calcul faptul că astfel de dovezi, potențial deținute de Casa Albă, ar fi fost făcute deja publice.

„S-ar putea să aibă oareșce bănuieli, își zise ea, dar n-au niciun fel de dovadă.”

Tench își strivi țigara în scrumieră:

— Domnișoară Ashe, chiar dacă că ești conștientă sau nu, ești prinsă în mijlocul unei bătălii care a început să facă ravagii în Washington, departe de ochii publicului, încă din 1996.

Mutarea de deschidere o luă prin surprindere pe Gabrielle:

— Pardon?

Tench își aprinse altă țigară. Buzele subțiri traseră cu sete din ea, astfel încât vârful se înroși puternic:

— Ce știi despre o lege intitulată Actul de Promovare a Comercializării Spațiului?

Gabrielle nu auzise niciodată de așa ceva. Ridică,

dezorientată, din umeri.

— Zău? se miră Tench. Mă surprinde. Asta dacă iau în considerație platforma candidatului tău. Legea a fost propusă în 1996 de senatorul Walker. În esență, acest document se referea la eșecul NASA de a mai întreprinde vreo acțiune sau descoperire importantă după prima expediție pe care a făcut-o omul pe Lună. Legea prevede privatizarea imediată a NASA prin vânzarea necondiționată a activelor agenției către companii aerospațiale private și permiterea sistemului concurențial al pieței să exploreze spațiul cosmic mai eficient, eliberând astfel plătorii de taxe de povara pe care o suportă acum prin întreținerea NASA.

Gabrielle îi auzise pe criticii NASA sugerând privatizarea ca soluție pentru problemele NASA, dar habar n-avea că acea idee se concretizase într-un proiect de lege.

— Documentul ăsta, reluă Tench, a fost prezentat Congresului de patru ori până acum. Este similar cu legile prin care s-au privatizat cu succes industrii guvernamentale precum producția de uraniu. Congresul a adoptat documentul de fiecare dată când i-a fost prezentat spre aprobare. Din fericire, Casa Albă și-a exercitat dreptul de veto în toate cele patru ocazii. Zachary Herney deja și-a exercitat acest drept de două ori.

— Și care e problema?

— Problema e că senatorul Sexton va susține cu siguranță această lege dacă va fi ales președinte. Am motivele mele să cred că Sexton nu va avea niciun fel de remușcări să vândă NASA ofertanților privați cu prima ocazie. Pe scurt, candidatul tău va sprijini privatizarea în dauna folosirii dolarilor americani din taxe pentru finanțarea explorării spațiului cosmic.

— Din câte știu eu, senatorul n-a făcut public niciun comentariu legat de poziția personală în privința acestei legi.

— Așa e. Cu toate astea, cunoscându-i jocul politic, presupun că n-ai fi surprinsă dacă l-ai auzi sprijinind acest

document.

— Sistemele de piață concurențială aduc cu ele eficiența.

— Am să iau asta drept un răspuns afirmativ, rosti Tench, uitându-se drept în ochii interlocutoarei. E trist, dar privatizarea NASA este o idee condamnabilă, iar din acest punct de vedere există nenumărate motive pentru care administrațiile de la Casa Albă au respins o asemenea lege chiar din momentul conceperii ei.

— Am auzit argumentele împotriva privatizării agenției spațiale, replică Gabrielle, și vă înțeleg preocupările.

— Chiar așa?

Tench se aplecă spre ea:

— Ce argumente ai auzit?

Gabrielle își schimbă poziția, stânjenită:

— Ei bine, cel mai mult se tem cei din mediul universitar - cea mai frecventă opinie fiind aceea că, dacă NASA se privatizează, cursa noastră actuală de dobândire a cunoștințelor științifice despre spațiul cosmic va fi abandonată în favoarea unor afaceri profitabile.

— Adevărat. Știința spațială ar înceta instantaneu să mai existe. În de a cheltui bani pentru studierea universului, companiile spațiale private ar goli asteroizii de resurse minerale, ar construi hoteluri turistice în spațiu și ar oferi servicii de lansare a sateliților comerciali. De ce s-ar deranja companiile private să studieze originile universului nostru, când povestea asta i-ar costa miliarde de dolari, fără niciun fel de profit?

— Ele n-ar face-o, contraatacă Gabrielle. Însă cu siguranță că un Fond Național pentru Știința Spațială ar putea fi finanțat pentru lansarea de misiuni academice.

— Acest sistem există deja. Se numește NASA.

Gabrielle tăcu.

— Abandonarea științei în favoarea profiturilor este doar un aspect al problemei, continuă Tench. Nici măcar nu e relevant prin comparație cu haosul cumplit care ar rezulta din permisiunea acordată sectorului privat de a alerga după bunul plac prin spațiu. Am renaște Vestul Sălbatic. Am

vedea pionieri emițând pretenții asupra Lunii și asteroizilor, și protejându-și aceste pretenții prin forță. Am auzit deja despre cereri ale unor companii care vor să construiască panouri publicitare cu neon pe care să le lanseze pe cer în timpul nopții. Am văzut cereri de hoteluri în spațiu și parcuri turistice, printre ale căror operațiuni se numără ejectarea gunoaielor în vidul spațial și crearea unor traiectorii orbitale numai pentru dejecții. De fapt, chiar ieri am citit o propunere din partea unei companii prin care se prevede transformarea spațiului în mausoleu, prin lansarea morților pe orbită. Îți poți imagina sateliții noștri de comunicații intrând în coliziune cu sicrie plutitoare? Săptămâna trecută, în biroul meu a venit șeful multimiliardar al unei companii, cerându-mi să lansez o misiune către un asteroid apropiat de Terra, pe care să îl atrag mai aproape de Pământ, urmând ca el să înființeze acolo mine de exploatare a unor minerale prețioase. A trebuit chiar să-i reamintesc acestui individ că atragerea de asteroizi în apropierea orbitei terestre implică riscuri majore, putând provoca o catastrofă! Domnișoară Ashe, te pot asigura că, dacă această lege devine oficială, gașca de întreprinzători privați care se va arunca flămândă asupra spațiului cosmic nu va fi formată din oameni de știință. Vor fi întreprinzători cu buzunare adânci și minți înguste.

— Convingătoare argumente, comentă Gabrielle, iar eu sunt sigură că senatorul va cântări foarte serios aceste aspecte dacă se va trezi în postura de a aproba o asemenea lege. Pot să întreb ce legătură au toate astea cu mine?

Privirea lui Tench se fixă asupra țigării:

— Mulți oameni vor să facă bani în spațiul cosmic, iar grupările de lobby politic se organizează în sensul îndepărtării tuturor restricțiilor și deschiderii baielor pungii. Puterea de veto a biroului prezidențial rămâne singura barieră în calea privatizării... împotriva completei anarhii în spațiul cosmic.

— Atunci îl sfătuiesc pe Zach Herney să își exercite

dreptul de veto din nou.

— Eu mă tem că senatorul tău nu va fi la fel de prudent dacă va fi ales.

— Din nou, presupun că senatorul va cântări cu atenție toate aspectele dacă se va afla în poziția de a emite judecăți asupra acestei legi.

Tench nu părea pe deplin convinsă:

— Ai idee cât cheltuiește senatorul Sexton pe publicitate în mass-media?

Întrebarea nu o luă prin surprindere.

— Cifrele sunt de domeniul public.

— Mai mult de trei milioane de dolari pe lună.

Gabrielle ridică din umeri:

— Dacă așa spuneți dumneavoastră.

Cifra era apropiată de realitate.

— Sunt o groază de bani cheltuiți.

— Chiar are mulți bani de cheltuit.

— Da, și-a făcut planurile bine. Sau, mai degrabă, s-a *măritat* bine.

Tench se opri ca să scoată un nor de fum pe nări:

— Ce tragedie cu nevasta lui, Katherine! Moartea ei l-a afectat profund.

Scoase un oftat tragic, evident mimat:

— A murit nu cu mult timp în urmă, nu?

— Vă rog să treceți la subiect sau eu plec!

Tench tuși din străfundul plămânilor și se întinse să ia plicul voluminos. Scoase o stivă mică de hârtii prinse cu capse și i-o înmână lui Gabrielle.

— Situația financiară a lui Sexton.

Gabrielle studie, uluită, documentele, care cuprindeau informații din urma cu câțiva ani. Deși nu cunoștea amănunte despre finanțele lui Sexton, Gabrielle nu se îndoia că datele erau autentice - conturi bancare, conturi de carduri de credit, împrumuturi, active mobiliare, active imobiliare, datorii, câștiguri de capital și pierderi.

— Acestea sunt informații confidențiale. De unde le aveți?

— Nu e treaba ta care e sursa. Dar dacă vei zăbovi ceva timp să studiezi aceste cifre, vei vedea limpede că senatorul Sexton nu deține sumele de bani pe care le cheltuiește în mod curent. După moartea soției sale, a distrus cea mai mare parte a moștenirii ei pe investiții proaste, confort personal și cumpărarea victoriei în alegerile primare. Cu șase luni în urmă, candidatul tău era falit.

Gabrielle sesiză că avea de-a face cu o cacealma. Dacă Sexton era falit, cu siguranță nu se comporta ca atare. În fiecare săptămână cumpăra spații publicitare tot mai mari.

— Candidatul tău, continuă Tench, cheltuiește acum de patru ori mai mult decât președintele. Și n-are niciun fel de avere personală.

— Primim multe donații.

— Da, unele dintre ele legale.

Gabrielle își ridică privirea:

— Ce-ați spus?

Tench se aplecă peste birou, astfel încât Gabrielle îi miroși respirația încărcată de nicotină:

— Gabrielle Ashe, îți voi pune o întrebare și ți-aș sugera să te gândești foarte bine înainte de a-mi răspunde. De răspunsul tău depinde dacă îți vei petrece următorii câțiva ani în închisoare sau nu. Știi ceva despre faptul că senatorul Sexton acceptă mită electorală enormă din partea companiilor aerospațiale care au miliarde de dolari de câștigat din privatizarea NASA?

Gabrielle se uită fix la ea:

— Este o acuzație absurdă!

— Vrei să spui că n-ai habar de o asemenea activitate?

— Cred că așa *ști* dacă senatorul acceptă o mită constând în sumele imense pe care le vehiculați.

Tench îi zâmbi glacial:

— Gabrielle, înțeleg că senatorul Sexton ți-a împărtășit *multe*, dar te asigur că sunt și mai multe lucruri pe care nu le cunoști despre el.

Gabrielle se ridică:

- Întâlnirea asta a luat sfârșit!
- Din contră, replică Trench, scoțând ce mai rămăsese din dosar și împrăștiind conținutul pe birou. Întâlnirea asta de-abia acum începe.

Înăuntrul „camerei de pregătire” a habisferei, Rachel Sexton se simțea ca un astronaut, în timp ce se strecura într-unui dintre costumele NASA de supraviețuire în orice climat. Costumul negru, alcătuit dintr-o singură piesă, cu glugă, semăna cu unul gonflabil de scafandru. Materialul dublu, confecționat din spumă inteligentă, era prevăzut cu mici canale prin care se putea pompa un gel dens, cu proprietatea de a regla temperatura corpului atât în medii fierbinți, cât și în cele foarte reci.

În timp ce își trăgea gluga pe cap, Rachel se uită la directorul administrativ al NASA. Arăta ca un paznic tăcut la ușă, în mod clar nemulțumit de necesitatea acestei neînsemnate misiuni.

Norah Mangor bombănea tot felul de obscenități, în vreme ce se îngrijea ca toată lumea să fie bine echipată:

— Uite unul extraândesat, zise ea, aruncându-i lui Corky costumul potrivit.

Tolland se îmbrăcase deja pe jumătate cu echipamentul lui.

De îndată ce Rachel se echipă complet, Norah găsi valva dintr-o parte și o conectă pe Rachel la un tub care ieșea dintr-o canistră argintie semănând cu un tub mare de oxigen pentru scafandri.

— Inhalează, zise Norah, deschizând valva.

Rachel auzi un șuierat și simți gelul injectat în costum. Spuma inteligentă se întinse, iar costumul se strânse în jurul trupului, apăsând pe hainele interioare. Senzația îi amintea de momentele când își introducea sub apă mâna pe care purta o mănușă de cauciuc. Când se umflă în jurul capului, gluga îi apăsă pe urechi, estompând orice sunete din exterior. „Parcă sunt într-un cocon.”

— Cel mai bun lucru la costumul Mark IX, zise Norah, este amortizarea. Poți să cazi drept în fund și nu simți nimic.

Rachel era de acord. Se simțea de parcă ar fi fost încastrată într-o saltea.

Norah îi dădu o serie de unelte – un topor de gheață și cleme de prindere, pe care le atașă de centura prinsă de mijlocul ei.

— Toate astea? întrebă Rachel, privind echipamentele. Ca să mergem două sute de metri?

Ochii lui Norah se îngustară:

— Vreți să veniți sau nu?

Tolland îi făcu încurajator din cap lui Rachel:

— Norah este doar foarte grijulie.

Corky se conectă la tubul cu gel și își umflă costumul, părând amuzat.

— Mă simt ca și cum aș purta un prezervativ uriaș.

Norah gemu, dezgustată:

— Ca și cum ai știi ce e ăla, nef...

Tolland se așeză chiar lângă Rachel. Îi zâmbi, în vreme ce ea își punea cizmele grele și crampoanele:

— Ești sigură că vrei să vii?

În ochii lui se citea o îngrijorare care o mișca.

Rachel speră ca încuviințarea energică din cap o să-i ascundă teama care sporea în fiecare clipă. „Două sute de metri... nu e deloc departe.”

— Și tu care credeai că poți găsi emoții doar în adâncurile apelor.

Tolland chicoti și își atașă propriile crampoane:

— Am hotărât că îmi place mult mai mult apa lichidă decât chestia asta înghețată.

— Mie nu-mi place niciuna, nici cealaltă, îi răspunse Rachel. Când eram copil am căzut într-o copcă făcută în gheață. De atunci mi-e frică de apă.

Tolland o privi cu simpatie:

— Îmi pare rău să aud așa ceva. După ce terminăm aici, va trebui să-mi faci o vizită pe *Goya*. O să-ți schimb părerea în legătură cu apa. Îți promit.

Invitația o surprinse. *Goya* era nava de cercetare a lui Tolland, renumită atât pentru rolul pe care îl avea în

Amazing Seas, cât și pentru reputația de a fi una dintre navele cu cel mai bizar aspect. Rachel știa că îi va fi greu să refuze o asemenea invitație, deși o neliniștea profund.

— Acum e ancorată la douăzeci de kilometri de New Jersey, continuă Tolland, luptându-se cu crampoanele.

— Pare un loc neplăcut.

— Nicidecum. Atlanticul e un loc incredibil. Tocmai ne pregăteam să filmăm un nou documentar când am fost întrerupt într-un mod atât de brutal de președinte.

Rachel izbucni în râs:

— Să filmezi un documentar despre ce?

— *Sphyma mokarran* și megafisuri oceanice.

Rachel se strâmbă:

— Mă bucur că am întrebat.

Tolland isprăvi de montat crampoanele și își ridică privirea:

— Serios, voi filma în zonă câteva săptămâni. Washingtonul nu e foarte departe de coasta din Jersey. Vino când te întorci acasă. N-are rost să te temi de apă pentru tot restul vieții. Echipajul meu o să întindă covorul roșu pentru tine.

Îl întrerupse vocea mânioasă a lui Norah Mangor:

— Mergem afară sau mă duc să vă aduc vouă niște lumânări și șampanie?

Gabrielle Ashe habar n-avea ce sens aveau documentele împrăștiate acum pe biroul lui Marjorie Tench. Stiva includea fotocopii ale unor scrisori, faxuri, transcrieri ale unor convorbiri telefonice, și toate păreau să susțină acuzația că senatorul Sexton purta tratative secrete cu diverse companii aerospațiale private.

Tench îi împinse câteva fotografii alb-negru către Gabrielle:

— Presupun că îți sunt necunoscute!

Gabrielle se uită la poze. Primul instantaneu îl arăta pe senator coborând dintr-un taxi într-un soi de garaj subteran. „Sexton nu merge niciodată cu taxiul.” Al doilea instantaneu era luat de la mare distanță și îl prezenta pe Sexton urcând într-o dubă albă, parcată. În dubă părea să-l aștepte un bărbat în vârstă.

— Cine e? se interesă Gabrielle, bănuind că fotografiile sunt contrafăcute.

— Un tip tare de la SFF.

Gabrielle părea oarecum în cumpănă:

— The Space Frontier Foundation?

SFF era un soi de sindicat al companiilor aerospațiale private. Reprezenta interesele antreprenorilor aerospațiali, ale întreprinzătorilor și ale fondurilor de investiții cu capital de risc - practic orice entitate privată care voia să iasă în spațiu. Toți adoptaseră atitudini critice față de NASA, argumentând că programul spațial american implica practici de afaceri necinstite pentru a împiedica firmele private de la lansarea propriilor misiuni în spațiu.

— SFF, continuă Tench, reprezintă acum peste o sută de corporații importante, unele foarte bogate, care așteaptă nerăbdătoare ratificarea Actului de Promovare a Comercializării Spațiului.

Gabrielle medită la cele aflate. Din rațiuni evidente, SFF

era un sprijinitor puternic al campaniei lui Sexton, deși senatorul avusese grijă să nu stea prea aproape de ei, din pricina tacticilor dubioase de lobby promovate de aceștia. SFF publicase recent un protest exploziv, în care spunea că NASA era, de fapt, un „monopol ilegal”, a cărui capacitate de a opera în pierdere și de a continua să rămân în afaceri reprezenta o competiție incorectă față de firmele private. În conformitate cu SFF, oricând AT & T avea nevoie de lansarea unui satelit de telecomunicații, mai multe companii aerospațiale private puteau oferi serviciul la un preț rezonabil de 50 de milioane de dolari. Din nefericire, NASA intervenea întotdeauna și se oferea să lanseze satelitul pentru doar 25 de milioane de dolari, chiar dacă toate costurile serviciului erau de cinci ori mai mari! „Operarea cu pierderi este o cale prin care NASA își menține monopolul asupra spațiului, acuzau avocații SFF. Iar plătitorii de taxe rămân să tragă ponoasele.”

— Această poză dezvăluie faptul că senatorul are întâlniri secrete cu o organizație care reprezintă întreprinderile spațiale private, continuă Trench, făcând semn înspre alte documente de pe birou. Noi deținem și memo-uri interne SFF prin care se face apel la strângerea de sume mari de bani de la companiile membre, sume aproape egale cu valoarea lor de piață, care să fie transferate în conturi controlate de senatorul Sexton. De fapt, aceste agenții spațiale private se raliază pentru a-l instala pe Sexton la Casa Albă. Pot doar să presupun că el a fost de acord să promulge legea și să privatizeze NASA în caz că e ales.

Gabrielle privi teancul de hârtii. Continua să ezite:

— Vă așteptați ca eu să cred că există dovezi la Casa Albă care să demonstreze că principalul ei contracandidat este implicat în finanțări ilegale de campanii electorale și că, din cine știe ce motiv, dumneavoastră țineți totul secret?

— Dar ce crezi?

Gabrielle se uită înfuriată la interlocutoare:

— Ca să fiu sinceră, cunoscându-vă talentul pe care îl

aveți în operațiuni de manipulare, mi se pare mai logic să încercați să mă duceți de nas cu documente contrafăcute și cu fotografiile create de un tehnician priceput de la Casa Albă și de computerul lui ultraperformant.

— Ar fi posibil, recunosc. Dar nu e adevărat.

— Nu? Atunci cum ați obținut toate aceste documente interne ale companiilor? Resursele necesare pentru furtul acestor probe de la atâtea companii depășesc chiar și posibilitățile Casei Albe.

— Ai dreptate. Informațiile au venit aici sub forma unui cadou nesolicitat.

Gabrielle era acum complet pierdută.

— Oh, da, continuă Tench, avem o mulțime de astfel de informații. Președintele are mulți aliați politici puternici, care ar vrea să-l vadă în continuare la Casa Albă. Amintește-ți că senatorul tău vrea reduceri în toate locurile - multe dintre ele chiar aici, în Washington. Senatorul Sexton n-are niciun fel de scrupule în citarea bugetului încărcat al FBIului ca exemplu de depășire a cheltuielilor bugetare. A îndreptat câteva atacuri și împotriva IRS. Poate că cineva din aceste două organisme s-a supărat.

Gabrielle pricepu aluzia. Oamenii din FBI și din IRS aveau mijloace de a obține astfel de informații, pe care le puteau trimite apoi către Casa Albă ca un cadou de sprijinire a realegerii președintelui. Ce nu putea să creadă Gabrielle însă era că senatorul Sexton s-ar fi angajat în finanțări ilegale.

— Dacă aceste date sunt corecte, zise ea, fapt de care mă îndoiesc puternic, de ce nu le-ați făcut publice?

— Tu de ce crezi?

— Pentru că sunt obținute ilegal.

— N-are importanță cum le-am obținut.

— Bineînțeles că are importanță. Sunt probe de neadmis la o audiere.

— Ce audiere? E îndeajuns să trimitem informațiile unui ziar care o să publice povestea din surse credibile, cu fotografiile și copii ale documentelor atașate. Sexton va fi

socotit vinovat până la probarea nevinovăției. Iar mult proclamata lui poziție anti-NASA va constitui dovada virtuală că ia mită.

Gabrielle își dădu seama că avea dreptate.

— Bine, acceptă ea, atunci de ce nu v-ați dus cu povestea la ziare?

— Pentru că e o atitudine negativă. Președintele a promis să nu fie negativ în campanie și vrea să se țină de această promisiune cât de mult timp va putea.

„Da, asta să-i spui cui vrei tu!”

— Adică președintele este atât de moral, încât refuză să iasă în public cu astfel de dovezi pentru că populația ar putea considera asta o atitudine negativă?

— Este o atitudine negativă pentru țară. Implică zeci de companii private, dintre care multe sunt constituite din oameni cinstiți. Atacă instituția Senatului american și dă prost pentru moralul acestei țări. Politicienii necinstiți le fac rău tuturor politicianilor. Americanii au nevoie să se încreadă în conducătorii lor. O astfel de scurgere de informații ar genera o investigație urâtă și ar trimite mai mult ca sigur un senator al Statelor Unite și mai mulți oameni afaceri proeminenți după gratii.

Deși cele spuse de Tench aveau sens, Gabrielle continua să îndoiască de acuzații:

— Și ce au toate acestea de-a face cu mine?

— Ca să-ți explic pe scurt, domnișoară Ashe, dacă eliberăm aceste documente, senatorul tău va fi condamnat pentru finanțare ilegală a campaniei, își va pierde locul în Senat și mai mult ca sigur va merge la închisoare. Doar dacă nu...

Gabrielle zări o lucire vicleană în ochii consilierului prezidențial:

— Doar dacă nu... ce?

Tench trase adânc din țigară:

— Doar dacă nu te decizi să ne ajuți să evităm toate acestea.

Peste încăpere se lăsă o tăcere încordată.

Tench tuși din rărunchi:

— Gabrielle, ascultă, am hotărât să-ți împărtășesc aceste informații neplăcute din trei motive. Mai întâi, ca să-ți arăt că Zach Herney este un om decent care consideră binele guvernului ca pe un câștig personal. Apoi, ca să te informez că senatorul tău nu e chiar atât de demn de încredere cum ai putea crede. În al treilea rând, ca să te conving să accepți oferta pe care sunt pe cale să ți-o fac.

— Și care e...?

— Aș vrea să-ți dau ocazia să faci ceea ce este bine. Să faci un lucru *patriotic*. Că știi sau nu, ești în poziția unică de a scuti Washingtonul de tot felul de scandaluri neplăcute. Dacă vei face tot ce am să-ți cer, poate că-ți vei câștiga chiar și un loc în echipa prezidențială.

„Un loc în echipa prezidențială?” Gabrielle nu-și putea crede urechilor:

— Domnișoară Tench, orice ați avea de gând, nu-mi place deloc să fiu șantajată, strânsă cu ușa sau forțată. Lucrez pentru campania senatorului deoarece cred în politica lui. Iar dacă *acesta* este un indiciu al modului în care Zach Herney își exercită influența politică, nici n-am niciun chef să fiu asociată cu el! Dacă îl aveți cu ceva la mână pe senatorul Sexton, atunci vă sugerez din toată inima să vă adresați presei. Sincer, cred că toată povestea asta este o mascaradă.

Tench oftă din greu:

— Gabrielle, finanțarea ilegală a senatorului tău este un fapt. Îmi pare rău, știu că ai încredere în el, zise ea coborându-și vocea. Uite care e poanta. Președintele și cu mine vom ieși la rampă cu povestea legată de finanțare dacă va fi nevoie, dar chestia va deveni extrem de urâtă pe scară mare. Scandalul implică mai multe corporații americane importante care încalcă legea. Mulți oameni nevinovați vor plăti pentru oalele sparte.

Inspiră adânc și apoi expiră cu putere:

— Președintele și cu mine sperăm că... există o *altă* cale de a discredita etica senatorului. O cale mai discretă... una

prin care să nu fie implicat niciun om nevinovat.

Își lăasă țigara jos și își încruciașă mâinile:

— Mai pe șleau, am vrea ca tu să ieși în public și să recunoști că ai avut o legătură intimă cu senatorul.

Gabrielle simți că înțepenește. Tench părea a naibii de sigură pe ea. „E imposibil”, încercă ea să se asigure. „Nu există nicio dovadă. Chestia cu sexul se petrecuse o singură dată, în spatele ușilor închise ale biroului senatorial al lui Sexton. Tench nu are nimic. Merge la plesneală.” Se luptă să-și mențină vocea calmă:

— Presupuneți cam multe, domnișoară Tench!

— Ce anume? Că ai avut o legătură? Sau că îți vei lăsa baltă candidatul?

— Amândouă.

Tench zâmbi scurt și se ridică:

— Ei bine, hai să lămurim una din aceste fapte chiar acum, bine?

Se duse iarăși la seiful din perete și se întoarse cu un dosar roșu. Era ștampilat cu sigiliul Casei Albe. Desfăcu clama de prindere, trase de închizătoarea plicului dinăuntru și vărsă conținutul pe birou, în fața lui Gabrielle.

În timp ce zeci de fotografii color se revărsau pe birou, Gabrielle văzu cum întreaga ei carieră se duce de râpă într-o singură clipă.

Vântul katabatic care urla în afara habisferei nu semăna deloc cu vânturile oceanice cu care era obișnuit Tolland. În largul oceanului, vântul era un rezultat al valurilor și al fronturilor de presiune și venea în perioade de aflux și de reflux. Vântul katabatic era supus doar legilor fizicii – un șuvoi de aer rece și dens care cobora pe panta ghețarului. Era cea mai hotărâtă forță a naturii pe care o întâlnește. Dacă aerul ar fi venit cu douăzeci de noduri pe oră, ar fi fost visul oricărui marinar, însă, la viteza curentă de optzeci de noduri, putea deveni ușor un coșmar chiar și pentru cei aflați pe teren solid. Tolland descoperi repede că, dacă se oprea și se apleca spre spate, rafalele constante îl ridicau imediat la verticală.

Mai iritantă decât șuvoiul puternic de aer rece era ușoara pantă descendentă a ghețarului. Gheața cobora cu un unghi extrem de lin spre ocean, aflat la trei kilometri depărtare. În ciuda colților ascuțiți ai crampoanelor montate pe cizme, Tolland avea sentimentul neliniștitor că orice pas greșit îl putea arunca în brațele unei rafale și de acolo în josul pantei. Instrucția extrem de scurtă făcută de Norah Mangor înainte de plecare părea acum periculos de insuficientă.

— Toporișcă Piranha de gheață, spusesese Norah, prinzând de fiecare din centurile lor o unealtă ușoară în formă de T, în vreme ce se pregăteau în habisferă. Lamă standard, lamă încovoiată, lamă semitubulară, ciocan și coasă. Nu trebuie să țineți minte decât că, în caz că cineva alunecă sau e prins într-o rafală de vânt, tot ce trebuie este să înșfăcați toporul de cap cu o mână și cu cealaltă de coadă, să înfigeți lama încovoiată în gheață și să vă sprijiniți de ea, ajutându-vă de crampoane.

Cu aceste cuvinte în chip de asigurare, Norah Mangor atașase frânghiile de fiecare dintre ei. Își puseseră cu toții

ochelari de protecție și porniseră în bezna după-amiezei.

Cei patru oameni își croiau acum drum în josul ghețarului, în șir indian, despărțiți unii de alții de zece metri de frânghie. Norah deschidea șirul, urmată fiind de Corky, apoi de Rachel și, în fine, de Tolland pe post de ariergardă.

În timp ce se îndepărta de habisferă, Tolland simți o neliniște tot mai mare. Chiar dacă îi ținea de cald, costumul umflat îl făcea să se simtă ca un astronaut pierdut în spațiu în căutarea unei planete îndepărtate. Luna dispăruse ascunsă de nori groși și amenințători de furtună, aruncând banchiza de gheață într-o beznă de nepătruns. Vântul katabatic părea tot mai puternic cu fiecare minut și exercita o presiune constantă asupra spatelui său. Străduindu-se să zărească prin ochelarii de protecție ceva din pustietatea imensă din jurul lui, începu să simtă un pericol real în acel loc. Indiferent de precauțiile enunțate de NASA, Tolland era surprins că directorul administrativ se arătase dispus să riște patru vieți în loc de două. Mai ales când două dintre aceste vieți le aparțineau fiicei unui senator și unui astrofizician de talie mondială. Tolland nu era însă deloc surprins că se gândește cu afecțiune la Rachel și la Corky. Ca o persoană care fusese la comanda unui vas, era obișnuit să se simtă responsabil pentru cei din echipa lui.

— Stai în spatele meu, îi strigă Norah, luptându-se să fie auzită în dauna vântului. Lasă sania să ne arate drumul.

Sania de aluminiu pe care Norah își transporta echipamentele de testare semăna cu un balon supradimensionat. Corpul saniei era plin la refuz cu dispozitivele de diagnosticare și cu accesoriile de siguranță pe care ea le tot folosisese în ultimele zile. Toată marfa – incluzând un set de baterii, făclii de siguranță și un reflector mobil puternic – era asigurată sub o copertină de plastic bine strânsă. În ciuda încărcăturii grele, sania aluneca fără efort pe tălpicile ei lungi și drepte. Chiar și pe pantele cele mai puțin înclinate, sania mergea în jos parcă prin voință proprie. Norah se mulțumea să o țină înfrânată când era cazul, ca și cum ar fi permis obiectului să îi conducă.

Sesizând distanța crescândă dintre grup și habisferă, Tolland privi peste umăr. La numai cincizeci de metri distanță, silueta vagă a domului aproape dispăruse în întunericul involburat.

— Nu sunteți îngrijorați că nu o să mai găsim drumul înapoi? strigă el. Habisfera este aproape invizibilă...

Cuvintele îi fură brusc reduse la tăcere de șuieratul ascuțit al unei făclii care se aprindea în mâna lui Norah. Sclipirea alb-roșiatică lumina gheața pe o rază de zece metri de jur împrejur. Norah își folosi călcâiul pentru a săpa o gropiță în zăpada de suprafață, apoi ridică un fel de mic dig protector pe partea gropiței expuse la vânt. După aceea înfipse făclia în scobitură:

— Firimituri de pâine *high-tech*, le strigă Norah.

— Firimituri de pâine? se miră Rachel, protejându-și ochii de izbucnirea bruscă de lumină.

— Din Hansel și Gretel, îi răspunse Norah. Făcliile astea vor dura o oră - suficient ca să găsim drumul înapoi.

Cu aceasta, Norah porni mai departe, conducându-i în josul ghețarului - din nou în întuneric.

Gabrielle Ashe ieși valvârtej din biroul lui Marjorie Tench și reuși în ultima clipă să evite să se ciocnească de o secretară. Îngrozită, Gabrielle nu vedea în fața ochilor decât pozele - imaginile - brațelor și ale picioarelor îngemănate, chipurilor extaziate.

Habar n-avea cum făcuseră acele fotografii, dar știa prea bine că erau reale. Fuseseră făcute în biroul senatorului Sexton, de undeva de deasupra, probabil cu o cameră ascunsă. „Dumnezeu să mă ajute!” Una dintre fotografiile îi prezenta pe Gabrielle și pe Sexton făcând sex chiar pe biroul senatorului, corpurile lor strivind o serie de documente ce păreau oficiale.

Marjorie Tench o ajunse din urmă în dreptul Camerei Hărților. Tench ducea cu ea dosarul roșu cu fotografii.

— După reacția ta presupun că ești convinsă de autenticitatea acestor poze!

Consilierul principal al președintelui părea că e pe deplin satisfăcută:

— Sper că ele te vor convinge că și celelalte date sunt corecte. Provin de la aceeași sursă.

Gabrielle își simțea tot corpul în flăcări, în vreme ce parcurgea în viteză holul. „Unde naiba e ieșirea?”

Cu picioarele ei lungi, Tench n-avea nicio problemă să țină pasul.

— Senatorul Sexton a jurat în fața întregii lumi că relația voastră este una platonice și părea extrem de convingător.

Tench arătă cu mâna peste umăr:

— De fapt, în birou am o înregistrare video, dacă simți nevoia să îți împrăștăzi memoria!

Gabrielle n-avea nevoie de așa ceva. Își amintea prea bine acea conferință de presă. Pe cât de vehementă, pe atât de dezamăgitoare fusese atitudinea lui.

— Din păcate, continuă Tench, cu o voce care exprima

orice altceva în afară de dezamăgire, senatorul Sexton a mințit cu nerușinare poporul american. Publicul are dreptul să știe. Și va ști. O să am eu personal grijă de asta. Singura întrebare este cum va afla publicul. Noi credem că cel mai bine e să vină de la tine.

Gabrielle era în stare de șoc:

— Chiar credeți că vă voi ajuta să-mi linșați candidatul?

Privirea lui Tench se înăspri:

— Încerc să rezolv o problemă, Gabrielle. Îți ofer posibilitatea să scutești pe toată lumea de jenă ridicându-ți capul drept în sus și spunând adevărul. Nu am nevoie decât de o declarație semnată prin care să recunoști că ai avut o legătură intimă cu senatorul.

Gabrielle se opri brusc:

— Ce???

— Foarte simplu. O declarație semnată de tine ne oferă posibilitatea de a trata *discret* cu senatorul, scutind o țară întreagă de un scandal urât. Oferta mea e simplă: semnează o declarație pentru mine, și acele fotografii vor rămâne încuiate pentru totdeauna.

— Vreți o declarație?

— Din punct de vedere tehnic, aș avea nevoie de o declarație sub jurământ, dar fiindcă dispunem de un notar aici, în clădire, care poate...

— Ați înnebunit de-a binelea!

Gabrielle iuți pasul din nou.

Tench mergea în dreptul ei. Părea mai iritată acum:

— Senatorul Sexton se duce la fund oricum, Gabrielle, iar eu îți ofer o șansă de a ieși din mizeria asta fără a-ți vedea fundul în ziarele de dimineață! Președintele este un om de bun-simț și *nu vrea* ca aceste poze să fie publice. Dacă îmi dai o declarație sub jurământ și vorbești despre legătura intimă cu propriile tale cuvinte, vom putea cu toții să rezolvăm problema cu demnitate!

— Eu nu sunt de vânzare.

— Ei bine, senatorul tău este cu siguranță! Este un om periculos și încalcă legea.

— *Ei încalcă legea? Voi sunteți cei care dați buzna în birouri și faceți poze ilegal! Ați auzit vreodată de Watergate?*

— *N-am avut nimic de-a face cu obținerea porcăriilor ăstora. Pozele provin din aceeași sursă ca documentele care au legătură cu finanțarea campaniei de către SFF. Cineva v-a supravegheat pe voi doi îndeaproape.*

Gabrielle trecu în goană de biroul de verificare unde își primise permisul de acces. Își scoase cu furie permisul de la gât și îl aruncă paznicului uluit. Tench continua să se țină pe urmele ei.

— *Va trebui să iei repede o hotărâre, domnișoară Ashe, rosti Tench în vreme ce se apropiau de ieșire. Fie îmi aduci o declarație sub jurământ în care recunoști că te-ai culcat cu senatorul, fie, la ora opt diseară, președintele va fi obligat să prezinte publicului toate acestea - afacerile murdare ale lui Sexton, fotografiile cu tine, totul. Crede-mă, când publicul va vedea că n-ai făcut nimic și l-ai lăsat pe Sexton să mintă în legătură cu relația voastră, vei arde pe rug chiar lângă el.*

Gabrielle văzu ușa și se îndreptă spre ea.

— *Pe biroul meu, până la ora opt diseară, Gabrielle! Fii fată deșteaptă!*

Tench îi dădu dosarul cu fotografiile:

— *Păstrează-le, dulceață! Noi mai avem multe copii.*

Rachel Sexton simțea tot mai mulți fiori pe măsură ce cobora ghețarul în noaptea care se adâncea foarte repede. Prin minte îi se perindau imagini neliniștitoare: meteoritul, planctonul fosforescent, consecințele unei eventuale greșeli a lui Norah Mangor în ceea ce privește mostrele de gheață.

„O matrice solidă de gheață din apă dulce”, zisese Norah, amintindu-le tuturor că forase după mostre peste tot, inclusiv deasupra meteoritului.

Ar fi observat dacă ghețarul conținea interstiții de apă sărată pline cu plancton. Sau nu? Cu toate astea, intuiția o îndemna pe Rachel să rămână în continuare concentrată asupra soluțiilor celor mai simple.

„În acest ghețar există plancton înghețat.”

Zece minute mai târziu, cu patru făclii lăsate drept semn de recunoaștere, Rachel și ceilalți se găseau la aproximativ 250 de metri de habisferă. Norah se opri brusc, fără niciun fel de avertisment.

— Åsta e locul, zise ea, semănând cu un căutător de apă care își folosisese bețele pentru a descoperi ca prin magie locul perfect pentru forat.

Rachel se întoarse și privi panta din spatele lor. Habisfera dispăruse de mult în noaptea noroasă, însă șirul de făclii era perfect vizibil, ultima dintre acestea pâlpâind precum o stea îndepărtată. Făcliile erau perfect aliniate, ca o pistă de aterizare atent construită. Rachel era impresionată de priceperea lui Norah.

— E un alt motiv pentru care am lăsat sania să coboare în față, îi zise cu voce tare Norah, văzând-o pe Rachel cum admiră aliniamentul făcliilor. Coborâșul se face drept. Dacă lăsam gravitatea să conducă sania și nu ne amestecăm deloc, va rezulta garantat o linie dreaptă.

— Drăguță șmecherie, îi strigă Tolland. Aș vrea să existe ceva asemănător și în largul oceanelor.

„Dar aici ESTE largul oceanului”, își zise Rachel, imaginându-și apa de dedesubtul ei. Preț de o fracțiune de secundă atenția îi fu atrasă de cea mai îndepărtată făclie. Aceasta devenise brusc invizibilă, ca și cum lumina fusese blocată de o formă în trecere. O clipă mai târziu însă, lumina reapăru. Rachel simți brusc un fior de neliniște.

— Norah, strigă ea ca să acopere șuierul vântului, spuneai că pe aici sunt urși polari?

Glaciologul pregătea o ultimă făclie. Fie nu o auzi, fie se decise să o ignore.

— Urșii polari, îi răspunse Tolland țipând, mănâncă foci. Atacă oamenii doar atunci când le invadează teritoriul.

— Dar suntem în țara urșilor polari, nu?

Rachel nu mai ținea minte care pol avea urși și care pinguini.

— Da, îi răspunse Tolland. De fapt, de la urșii polari vine numele Arcticii. *Arktos* înseamnă „urs” în greacă.

„Minunat.” Rachel se zgâi nervoasă în beznă.

— Antarctica *nu* are urși polari, continuă Tolland. Așa că i s-a spus *Anti-arktos*.

— Mersi, Mike, strigă Rachel. Ajunge cât am discutat despre urși polari.

El râse:

— Ai dreptate. Scuze.

Norah fixă o ultimă făclie în zăpadă. La fel ca mai devreme, cei patru se treziră înconjuțați de o lumină roșiatică. Păreau niște balene în costumele negre de protecție. Dincolo de cercul luminos emis de făclie, restul lumii deveni complet invizibil. Îi înconjura un cerc de beznă.

În vreme ce Rachel și cei doi bărbați asistau, Norah își înfipse picioarele bine în zăpadă și se folosi de mișcări prudente pentru a trage sania câțiva metri în susul pantei, până în locul în care stăteau cu toții. După aceea, ținând bine de frânghie, îngenunche și activă manual pilonii de frână ai saniei - patru țepușe în unghi care se înfipseră în gheață pentru a menține sania fixă pe loc. Cu aceasta, Norah se ridică și se îndepărtă puțin, dând drumul

frânghiei.

— În regulă, țipă ea. E vremea să trecem la lucru!

Făcu un cerc până în partea de jos a saniei și începu să desfacă legăturile care țineau pânza de protecție peste echipamente. Având sentimentul că fusese puțin prea dură cu Norah, Rachel se duse să o ajute să desfacă partea din spate a pânzei.

— Isuse, NU! țipă Norah, ridicându-și iute capul. Nu faceți *niciodată* asta!

Rachel se trase înapoi, nedumerită:

— Nu desfaceți niciodată partea dinspre vânt! îi explică Norah. Veți crea un impuls eolian! Sania ar fi țâșnit din loc ca o umbrelă într-un tunel aerodinamic!

Rachel se dădu înapoi:

— Îmi pare rău, eu...

Norah o privi furioasă:

— Dumneata și cu băiatul spațial n-aveți ce căuta aici!

„Niciunul dintre noi n-are”, își zise Rachel.

„Amatori”, bombăni Norah în gând, înjurându-l pe directorul administrativ că insistase să îi trimită pe Rachel și pe Corky. „Clovni ai ăștia o să provoace moartea cuiva pe aici.” Ultimul lucru de care Norah avea nevoie acum era să o facă pe dădaca.

— Mike, zise ea, am nevoie de tine ca să ridic GPR-ul de pe sanie.

Tolland o ajută să desfacă dispozitivul și să îl poziționeze pe gheață. Instrumentul semăna cu trei lame de plug de zăpadă în miniatură atașate în paralel unui cadru de aluminiu. Întreaga structură nu era mai lungă de un metru și era conectată prin cabluri la un stabilizator de curent și la o baterie de acumulatori de pe sanie.

— Țsta e un radar? întrebă Corky, strigând contra vântului.

Norah încuviință în tăcere. The Ground Penetrating Radar (GPR) era mult mai bine echipat să descopere straturi de gheață sărată decât sateliții. Transmițătorul GPR trimitea pulsuri de energie electromagnetică prin gheață, iar

pulsurile se întorceau în mod diferit în funcție de structura cristalelor din sol. Apa dulce pură îngheța într-un singur strat drept. Apa sărată, în schimb, îngheța mai degrabă sub formă de grătar despicat datorită conținutului de sodiu care determina pulsurile GPR să se întoarcă la întâmplare, diminuând sensibil numărul de reflecții.

Norah îi dădu drumul mașinii.

— Iau un soi de imagine prin secțiune, pe bază de localizare a ecoului, a foii de gheață din jurul puțului de extracție, strigă ea înspre ceilalți. Aplicațiile software ale mașinii vor desena o secțiune a ghețarului, pe care apoi o vor imprima. Orice gheață marină se va înregistra ca o umbră.

— Imprima?

Tolland părea surprins:

— Poți să *imprimi* aici?

Norah arată înspre un cablu care ieșea din GPR și conducea către un dispozitiv aflat încă sub protecția pânzei de pe sanie.

— N-avem altă șansă decât să imprimăm. Ecranele de computer folosesc prea multă energie prețioasă de baterie, așa că glaciologii din teren tipăresc datele pe imprimante cu transfer de căldură. Culorile nu sunt nemaipomenite, dar tonerul de laser se întărește la temperaturi mai mici de minus douăzeci de grade. Am învățat asta pe propria-mi piele în Alaska.

Norah le ceru tuturor să se așeze în josul radarului. Se pregăti să alinieze transmițătorul astfel încât să scaneze întreaga zonă a găurii de meteorit, aflată la vreo trei stadioane de fotbal distanță. Privind însă prin noapte în direcția din care veniseră, Norah nu văzu nimic:

— Mike, trebuie să alinez transmițătorul GPR în dreptul meteoritului, dar făclia asta m-a orbit. O să mă duc în susul pantei suficient de mult ca să ies din raza luminii. O să-mi ridic brațele în linie cu făcliile, iar tu o să ajustezi aliniamentul radarului.

Tolland dădu din cap și îngenunche lângă GPR.

Norah își înfipse crampoanele în gheață și se aplecă înainte împotriva vântului ca să poată urca panta înspre habisferă. Vântul katabatic era mult mai puternic decât își închipuise ea. Probabil că se apropia o furtună. Nu mai conta. Aveau să termine treaba în câteva minute. „O să vadă ei că am dreptate.” Reuși să parcurgă douăzeci de metri înspre habisferă. Ajunse la marginea întunericului exact în clipa în care frânghia de la mijloc se întinse la maximum.

Privi în sus, spre ghețar. În vreme ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, linia făcliilor începu treptat să se facă văzută la câteva grade înclinare spre stânga ei. Norah își modifică poziția până ce se alinie perfect cu făcliile. După aceea își ridică brațele precum un compas, răsucindu-și corpul ca să indice vectorul exact de aliniere.

— Acum sunt în linie cu ele! strigă ea.

Tolland potrivi dispozitivul GPR și îi făcu semn cu mâna:

— Totul e potrivit!

Norah se mai uită o dată la pantă, recunoscătoare pentru calea luminată de întoarcere. Ceva bizar se petrecu însă. Pentru o clipă, una dintre făcliile cele mai apropiate îi dispăru din raza vizuală. Chiar în clipa în care Norah se gândi că făclia se stinse, lumina reapăru. Dacă n-ar fi știut cum stăteau lucrurile, Norah ar fi putut crede că între făclie și ea se interpusese ceva. Cu siguranță că nu se afla nimeni acolo... asta bineînțeles dacă nu cumva directorul administrativ se simțise vinovat și trimisese o echipă NASA după ea, Norah se îndoia însă de acest lucru. Până la urmă își spuse că nu fusese, probabil, nimic. O pală de vânt adumbrise o clipă făclia.

Norah se întoarse spre radar.

— Toate sunt aliniat?

Tolland ridică din umeri:

— Cred că da.

Norah se duse la dispozitivul de control de pe sanie și apășă pe un buton. Radarul începu să emită un bâzâit ascuțit, după care se opri.

— Bine, zise ea. Am terminat!

— Asta a fost tot? întrebă Corky.

— Toată dificultatea constă în aranjament. Procesul propriu-zis de înregistrare durează o secundă.

Pe sanie, imprimanta cu transfer de căldură începuse deja să emită zgomote. Era închisă bine cu un capac de plastic și scotea încet o foaie de hârtie sub formă de buclă. Norah așteptă până ce dispozitivul termină de imprimat, apoi desfăcu capacul de plastic și scoase hârtia. „O să vadă ei, își zise ea, ducând hârtia imprimată spre lumină ca toată lumea să vadă ce era pe ea. Nu va ieși niciun fel de apă sărată.”

Toată lumea se strânse în jurul lui Norah, care ținea bine hârtia în mânuși. Norah inspiră adânc și netezi foaia ca să examineze datele. Imaginea rezultată o făcu să tresară de groază:

— Oh, Doamne!

Norah se holbă, incapabilă să creadă ceea ce vedea. Așa cum era de așteptat, hârtia lăsa să se vadă o secțiune clară prin puțul plin cu apă al meteoritului. Însă femeia nu s-ar fi așteptat niciodată să zărească acolo forma cenușie a unui corp uman care plutea la jumătatea adâncimii puțului. Simți cum îi îngheață sângele în vine:

— Oh, Doamne... e un cadavru în puțul de extracție.

Ceilalți o priviră uimiți în tăcere.

Silueta fantomatică plutea cu capul în jos în puțul îngust. În jurul corpului se vedea un soi de pelerină, ca o aură bizară asemănătoare unui lințoliu. Norah își dădu seama ce era cu acea aură. Radarul înregistrase o urmă a hainei victimei, care nu putea fi decât una cunoscută ei, lungă, din păr de cămilă.

— Este... Ming, rosti în șoaptă. Probabil că a alunecat...

Norah nu și-ar fi închipuit că imaginea cadavrului lui Ming în puțul de extracție va constitui cel mai puțin important dintre cele două șocuri pe care i le rezerva acea foaie de hârtie. În timp ce parcurgea foaia cu secțiunea din josul puțului, Norah zări altceva.

„Gheața de sub puțul de extracție...”

Norah se holbă. În prima clipă crezu că se întâmplase ceva cu scannerul. Când studie însă imaginea mai îndeaproape, Norah simți o neliniște tot mai profundă, precum furtuna care stătea să izbucnească în jurul lor. Marginile hârtiei fluturară ca nebune în vânt, în vreme ce Norah se întoarse și se uită mai atentă la înregistrare.

„Dar... e imposibil!”

Brusc, adevărul o izbi drept în față. Înțelese ce se întâmpla și își dădu seama că vor fi îngropați de vii în gheață. Uită cu totul de Ming.

Norah înțelegea acum. „Apa sărată din puț!” Căzu în genunchi, în zăpada de lângă făclie. Abia putea respira. Continuând să țină strâns hârtia în mâini, începu să tremure îngrozitor.

„Doamne... nici măcar nu mi-a trecut prin minte.”

Cuprinsă de un acces brusc de furie, întoarse capul în direcția habisferei NASA.

— Ticăloșilor! urlă ea, strigătul ei fiind înghițit de vânt.
Ticăloși nenorociți!

În întuneric, la doar cincizeci de metri depărtare, Delta One își duse dispozitivul de comunicații la gură și rosti doar două vorbe către controlor:

— Au aflat.

Norah Mangor rămase în continuare în genunchi pe gheață când Michael Tolland trase, uluit, hârtia imprimată din mâinile ei care tremurau. Zguduit de priveliștea cadavrului plutitor al lui Ming, Tolland încercă să-și adune gândurile și să descifreze imaginea pe care o avea în fața ochilor.

Văzu secțiunea transversală a puțului coborând de la suprafață șaizeci de metri în gheață. Văzu trupul lui Ming care plutea. Privirea lui Tolland se duse mai jos. Sesiză că ceva nu era în regulă. O coloană întunecată de gheață marină se întindea în jos, către adâncul deschis al oceanului de dedesubt, chiar *sub* puțul de extracție. Pilonul vertical de gheață sărată era masiv - având același diametru ca al puțului.

— Doamne! strigă Rachel, privind peste umărul lui Tolland. Pare că puțul meteoritului continuă *prin* pătura de gheață până la ocean!

Tolland se uita transpus. Creierul lui refuza să accepte unica explicație logică. Corky părea la fel de alarmat.

Norah țipă:

— Cineva a forat sub banchiză!

Era atât de furioasă, că ochii mai aveau puțin și îi săreau din orbite:

— Cineva a *plantat* intenționat acea rocă de sub banchiza de gheață!

Deși idealistul din Tolland voia să respingă concluzia lui Norah, omul de știință din el știa că s-ar putea ca ea să aibă dreptate. Ghețarul Milne plutea pe ocean, lăsând suficient loc dedesubt unui submarin. Deoarece totul cântărea mult mai puțin în mediu submarin, chiar și un submersibil de mici dimensiuni, asemănător cu modelul monopilot Triton folosit de Tolland în cercetările lui, era capabil să transporte cu ușurință meteoritul între brațele sale metalice.

Submarinul s-ar fi putut apropia dinspre ocean, s-ar fi scufundat sub banchiza de gheață și ar fi forat în gheață drept în sus. Apoi ar fi putut folosi un braț de extensie sau baloane gonflabile ca să împingă meteoritul în puț. Odată ce meteoritul ar fi fost pus la locul lui, apa sărată care ar fi urcat în puț în spatele meteoritului ar fi început să înghețe. Imediat ce puțul s-ar fi închis suficient de mult ca să țină meteoritul pe loc, submarinul și-ar fi putut retrage brațul și ar fi putut dispărea, lăsând Mama Natură să sigileze restul tunelului și să șteargă toate urmele fraudei.

— Dar *de ce?* vru Rachel să afle, luând hârtia de la Tolland și studiind-o. De ce ar face cineva așa ceva? Sunteți siguri că radarul merge bine?

— Bineînțeles că sunt sigură! Iar hârtia asta explică perfect prezența bacteriilor fosforescente în apă!

Tolland trebuia să admită că logica lui Norah era înfricoșător de precisă. Dinoflagelatele fosforescente și-ar fi urmat instinctul și ar fi înotat în sus, în puț, fiind prinse în capcană chiar sub meteorit și încremenind în gheață. Ulterior, când Norah încălzise meteoritul, gheața din imediata apropiere s-ar fi topit, și ar fi eliberat planctonul. Acesta ar fi înotat din nou în sus, de această dată ar fi atins suprafața în interiorul habisferei, unde, în cele din urmă, ar fi murit din lipsă de apă sărată.

— E o nebunie! țipă Corky. NASA dispune de un meteorit cu fosile extraterestre în el. De ce i-ar păsa *unde* a fost găsit? De ce să-și fi dat osteneala să-l îngroape sub o banchiză de gheață?

— Cine dracu să știe, ripostă Norah, însă înregistrările GPR nu mint. Am fost înșelați. Meteoritul ăla nu are nicio legătură cu fenomenul Jungersol. A fost plantat *recent* în gheață. De mai puțin de un an de zile, altfel planctonul ar fi murit!

Începuse deja să împacheteze echipamentul GPR pe sanie și să îl asigure:

— Trebuie să ne întoarcem și să spunem cuiva! Președintele se va prezenta în fața publicului cu date

eronate! NASA l-a dus de nas!

— Stai o clipă! îi strigă Rachel. Ca să fim siguri, ar trebui măcar să mai facem o dată testul. Nimic din ce am văzut nu are sens. Cine ne va crede?

— Toată lumea, răspuse Norah, pregătind sania. Când voi intra în habisferă și voi extrage o altă mostră de la fundul puțului de meteorit care va arăta existența apei sărate, vă garantez că *toată lumea* va crede asta!

Norah retrase frânele saniei, îndreptă vehiculul către habisferă și începu să urce panta, înfigându-și crampoanele în apă și trăgând sania cu o ușurință surprinzătoare. Era o femeie hotărâtă să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

— Să mergem! le strigă ea, trăgând grupul după ea către marginea cercului de lumină al făcliei. Nu știu ce a încercat NASA aici, dar în mod sigur nu îmi place să fiu folosită ca un pion în...

În acea fracțiune de secundă, capul ei se dădu brusc pe spate, de parcă Norah ar fi fost lovită drept în frunte de o forță invizibilă. Scoase un icnet gutural de durere, se clătină, apoi căzu pe spate pe gheață. Aproape în aceeași secundă, Corky scoase un țipăt și se răsuci pe loc, ca și cum umărul i-ar fi fost împins cu putere înapoi. Căzu și el pe gheață, zvârcolindu-se de durere.

Rachel uită imediat de hârtia pe care o ținea în mână, de Ming, de meteorit și de bizarul tunel de sub gheață. Simți un proiectil mic care îi trecu razant pe lângă ureche, aproape atingând-i tâmpla. Din instinct, se lăsă în genunchi și îl trase pe Tolland după ea.

— Ce naiba se petrece??? răcni Tolland.

Rachel nu-și putea închipui decât că începuse o furtună cu grindină - mingi de gheață care coborau cu mare viteză pe panta ghețarului - și totuși, după forța cu care tocmai fuseseră loviți Norah și Corky, grindina ar fi trebuit să cadă cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră. Ciudat, dar tirul brusc de obiecte de dimensiunea marmurei păru să se concentreze acum asupra ei și a lui Tolland. Gheața în jurul lor sărea, trimițând în aer săgeți dure. Rachel se rostogoli

pe burtă, își înfipse colții cramponelor în gheață și se îndreptă cât putu de repede spre singura protecție existentă. Sania. Tolland o ajunse din urmă o clipă mai târziu și se ghemui lângă ea.

Bărbatul se uită la Corky și la Norah, care zăceau pe gheață, lipsiți de orice apărare.

— Trage-i cu frânghia! strigă el, apucând de frânghie și încercând să tragă.

Însă frânghia era înfășurată în jurul saniei.

Rachel mototoli hârtia imprimată în buzunarul costumului și porni în patru labe spre sanie, încercând să descâlcească frânghiile din tălpicile vehiculului. Tolland o urma îndeaproape.

Grindina formă imediat un baraj alb împotriva saniei, de parcă brusc Mama Natură i-ar fi abandonat pe Corky și pe Norah și și-ar fi îndreptat „atenția” asupra lui Rachel și a lui Tolland. Unul din proiectile se înfipse în pânza care acoperea sania, se desfăcu parțial, apoi se balansă și căzu drept pe mâneca dreaptă a costumului lui Rachel.

Fata îngheță când văzu despre ce era vorba. Într-o fracțiune de secundă, uimirea care puse stăpânire pe ea se transformă în groază. „Grindina” era fabricată de om. Mingea de gheață de pe mâneca ei nu era altceva decât un sferoid perfect modelat, de mărimea unei cireșe mari. Suprafața era lustruită și netedă, pătată doar de o linie în jurul circumferinței, precum demodatele proiectile de muschetă din plumb, stanțate în prese. Acele alice sferice erau, fără îndoială, fabricate de mâna omului.

„Gloanțe de gheață...”

Având acces la experimentele militare, Rachel cunoștea bine noile arme experimentale Improvised Munitions (IM) – muniție îmbunătățită –, puști de zăpadă care compactau zăpada în alice de gheață, puști de deșert care topeau nisipul în proiectile de sticlă, puști de apă care trăgeau pulsuri de apă lichidă cu o asemenea forță încât puteau rupe oase. Armamentul cu muniție îmbunătățită dispunea de un avantaj enorm față de cel convențional pentru că

folosea resursele în funcție de mediul local de luptă și fabricau literalmente muniție pe loc, furnizându-le soldaților un număr nelimitat de cartușe fără ca aceștia să fie obligați să mai care vechile lor cartușiere grele. Rachel știa că alicele de gheață cu care se trăgea acum în ei erau comprimate „la cerere” din zăpadă încărcată în patul puștii.

Așa cum se întâmpla adesea în universul serviciilor secrete, cu cât cineva știa mai multe, cu atât mai înfricoșătoare deveneau scenariile posibile. Acest moment nu făcea excepție. Rachel ar fi preferat acum ignoranța, însă cunoștințele ei despre acest armament o conduceau către o singură concluzie înfiorătoare: erau atacați de un soi de unitate americană de operațiuni speciale, singura forță armată din țară care dispunea în mod curent de permisiunea de a folosi aceste arme pe teren.

Prezența unei unități militare de elită însemna un al doilea lucru, și mai înfiorător decât primul: probabilitatea de a supraviețui atacului era aproape nulă.

Gândul morbid îi fu brusc întrerupt când una dintre alicele de gheață găsi o deschizătură în pânza saniei și traversă șuierând scutul, lovind-o pe Rachel chiar în stomac. Aceasta avu senzația că o izbește un pumn drept în vintre, deși era protejată de costumul Mark IX. Văzu stele verzi. Rachel se dădu înapoi, dar reuși să se prindă de sanie ca să nu-și piardă echilibrul. Michael Tolland lăsă baltă frânghia lui Norah și se întinse să o prindă pe Rachel, dar ajunse prea târziu. Rachel căzu pe spate, trăgând odată cu ea o stivă de echipamente. Începu, împreună cu Tolland să se rostogolească în jos pe gheață în mijlocul dispozitivelor electronice scăpate de sub control.

— Sunt... gloanțe... icni ea, rămasă momentan fără suflu. Fugi!

Metroul care părăsea stația Federal Triangle nu se putea îndepărta suficient de repede pentru Gabrielle Ashe. Femeia stătea înțepenită într-un colț pustiu din tren, în vreme ce siluete întunecate treceau pe lângă ea ca într-o ceață. În poală, i se odihnea dosarul roșu pe care i-l dăduse Marjorie Tench. O apăsa de parcă ar fi avut zece tone.

„Trebuie să stau de vorbă cu Sexton!”, își spuse ea. Trenul mergea oricum în direcția biroului senatorului. „Chiar acum!”

În lumina slabă și pâlpâitoare din tren, Gabrielle se simțea ca și cum trebuia să îndure o călătorie sub efectul halucinogenelor. Lumini tăcute se iveau și dispăreau deasupra capului ei ca niște efecte stroboscopice date cu încetinitorul. Tunelul o înconjura din toate părțile ca un canion adânc.

„Să-mi spună cineva că toate astea nu sunt reale!”

Privi dosarul din brațe. Îi desfăcu clema, băgă ușor mâna și scoase la iveală o fotografie. Luminile trenului clipiră o secundă, timp în care ea apucă să zărească o imagine șocantă – Sedgewick Sexton gol și întins pe birou, cu fața satisfăcută întoarsă exact spre camera de luat vederi, în vreme ce forma negricioasă a trupului ei se odihnea goală lângă el.

Gabrielle se scutură înfiorată, băgă poza la loc în dosar și se luptă să închidă clema la loc.

„S-a terminat.”

Imediat ce trenul ieși din tunel și se cățăără pe una din șinele supraterane din apropierea L’Enfant Plaza, Gabrielle își scoase telefonul celular și apelă numărul personal al senatorului. Îi răspunse vocea lui înregistrată pe serviciul de mesagerie. Nedumerită, sună la biroul lui. Îi răspunse secretara.

— Gabrielle, se recomandă ea. Este înăuntru?

Secretara părea agitată:

— Unde ai fost? Te-a căutat!

— Am avut o întâlnire care s-a prelungit. Trebuie să vorbesc imediat cu el.

— Va trebui să aștepti până mâine dimineață. Este în Westbrooke.

Westbrooke Place Luxury Apartments era casa din D. C. A senatorului.

— Nu răspunde la numărul lui personal, continuă Gabrielle.

— Și-a anulat tot programul, în agendă e scris P. E., îi aminti secretara. A plecat devreme.

Gabrielle se încruntă. „Personal Event - eveniment personal.” Cu toate emoțiile trăite, uitase că Sexton își programase o noapte de unul singur, acasă. Refuza categoric să fie deranjat în astfel de ocazii.

„Să bați la ușă doar dacă clădirea arde, ar fi spus el. Orice altceva poate aștepta până a doua zi.”

Gabrielle decise că apartamentul lui Sexton chiar luase foc.

— Trebuie să dai de el pentru mine.

— Imposibil.

— E o chestiune serioasă, chiar că...

— Nu, este *absolut* imposibil. Și-a lăsat pagerul pe biroul meu când a plecat și mi-a spus să nu fie deranjat toată seara. A fost categoric.

Secretara făcu o pauză:

— Mai hotărât ca de obicei.

„La naiba.”

— Bine, mulțumesc.

Gabrielle închise.

— L'Enfant Plaza, anunță o voce înregistrată în difuzoarele trenului. Conexiune cu toate stațiile.

Închizându-și ochii, Gabrielle încercă să-și limpezească gândurile, însă imagini devastatoare continuau să i se perinde prin minte... pozele erotice ale ei cu senatorul... stiva de documente care-l acuzau pe senator că lua mită.

Gabrielle continua să audă vocea răgușită a lui Tench: „Fă ce trebuie. Semnează declarația sub jurământ. Recunoaște legătura”.

În vreme ce trenul se oprea scârțâind în stație, Gabrielle încercă să-și imagineze ce ar fi făcut senatorul dacă fotografiile ar fi ajuns în presă. Primul lucru care îi veni în gând o șocă și o rușină.

„Sexton va minți.”

Oare chiar credea asta despre senator?

„Da. Va minți...”

Dacă fotografiile ajungeau în presă fără ca Gabrielle să recunoască legătura, senatorul avea pur și simplu să pretindă că acele poze erau o făcătură ordinară. Era epoca fotografiei digitale: oricine care avusese vreodată acces la Internet putuse vedea fotografii retușate ireproșabil cu fețele diferitelor celebrități trucate digital pe corpurile altor oameni, adesea ale unor vedete porno implicate în acte obscene. Gabrielle fusese deja martoră a abilității senatorului de a privi într-o cameră de televiziune și de a minți convingător în legătură cu relația lor; n-avea nicio îndoială că el putea convinge întreaga lume că acele fotografii reprezentau doar o tentativă josnică de a-i duce cariera de râpă. Sexton avea să se lanseze într-o diatribă furtunoasă, poate chiar să insinueze că însuși președintele ordonase falsurile.

„Nu-i de mirare că administrația de la Casa Albă nu a ieșit la rampă.” Gabrielle își dădea seama că pozele erau o armă cu dublu tăiș. Oricât de șocante, ele erau totuși complet neconcludente.

Gabrielle simți brusc un fior de speranță.

„Casa Albă nu poate dovedi că ar fi vreuna reală!”

Demonstrația de forță a lui Tench față de Gabrielle fusese nemiloasă prin simplitate: recunoaște legătura amoroasă sau uită-te Sexton cum ajunge la închisoare. Brusc totul căpăta un sens. Casa Albă avea nevoie ca Gabrielle să recunoască legătura, altfel pozele erau lipsite de valoare. Un licăr de încredere începu să o însenineze.

În vreme ce trenul se opri și ușile se deschiseră, o altă ușă îndepărtată păru să se deschidă în mintea Gabriellei, scoțând la iveală o posibilitate șocantă: „Poate că tot ce mi-a spus Tench despre mită e o minciună.”

În definitiv, ce văzuse Gabrielle cu adevărat? Nimic concludent – câteva extrase bancare fotocopyate, o fotografie cenușie a lui Sexton într-un garaj. Toate acestea pot fi foarte bine și contrafăcute. Tench ar fi putut să-i arate cu viclenie înregistrări financiare trucate în același loc cu pozele cu ei doi, sperând ca Gabrielle să accepte *întregul* pachet ca adevărat. Era un procedeu intitulat „autentificare prin asociere” și politicienii îl foloseau tot timpul pentru a vinde concepte dubioase.

„Sexton e nevinovat”, își spuse Gabrielle. Casa Albă era disperată și decisese să riște totul determinând-o pe Gabrielle să facă publică legătura intimă. Aveau nevoie ca Gabrielle să-l părăsească pe Sexton în mod public și scandalos. „Fugi cât mai poți, îi spusese Tench. Ai timp până diseară la opt.” Ultimul resort de presiune în vânzări. „Totul se potrivește”, gândi ea.

„Cu excepția unui lucru...”

Singura piesă neclară din acest puzzle erau mesajele contra NASA pe care Tench i le trimisese lui Gabrielle. Acest fapt sugera că NASA chiar *voia* ca Sexton să își consolideze poziția anti-NASA, astfel încât să se poată folosi de acest lucru împotriva lui. Sau nu *voia*? Gabrielle își dădu seama că până și mesajelor le putea găsi o explicație perfect logică.

„Și dacă mesajele nu veneau de la Tench?”

Poate că Tench prinsese un trădător din interior care îi trimitea informații lui Gabrielle, îl concediase, apoi intervenise și trimisese ea însăși ultimul mesaj, chemând-o la întâlnire. „Tench putea să fi pretins că lăsase să se scurgă intenționat toate informațiile despre NASA – ca să mă prindă pe mine în cursă.”

Mecanismele hidraulice ale metroului șuierară în L’Enfant Plaza, semn că ușile erau pe punctul de a se închide.

Gabrielle privi peronul. Mentea îi lucra cu febrilitate. Habar n-avea dacă bănuielile ei aveau sens sau dacă reprezentau doar o dorință, dar orice s-ar fi întâmplat trebuia să vorbească cu senatorul imediat - indiferent că era o seară P.E.

Ținând strâns în brațe dosarul cu fotografiile, Gabrielle coborî din tren exact în clipa în care se închiseră ușile. A avea o nouă destinație către care să se îndrepte: Westbrooke Place Apartments.

Luptă sau fugi.

Ca biolog, Tolland știa că într-un organism care sesiza pericole se petreceau schimbări fiziologice. Adrenalina inunda cortexul cerebral, măbind ritmul bătailor inimii și comandând creierului să ia cea mai veche și mai instinctivă decizie biologică – să accepte bătaia sau să se facă nevăzut.

Instinctul îi comanda lui Tolland să dispară, însă rațiunea îl avertiza că era încă legat cu o coardă de Norah Mangor. Oricum, nu putea fugi nicăieri. Pe o rază de kilometri întregi singurul adăpost era habisfera, iar atacatorii, oricine naiba mai erau și ei, se poziționaseră sus pe ghețar, anulând această opțiune. În spate, platoul larg deschis de gheață se vărsa într-o câmpie lungă de trei kilometri care se termina într-o cădere abruptă în mare. A fugi în acea direcție însemna moarte prin expunere. Și chiar dacă nu ar fi existat aceste obstacole practice, Tolland știa că nu-i putea părăsi pe ceilalți. Norah și Corky se aflau încă în spațiu deschis, legați de Rachel și de el.

Tolland rămase la pământ lângă Rachel, în vreme ce proiectilele de gheață continuau să izbească sania în partea încărcată cu echipamente. Cercetă cu privirea conținutul saniei, căutând o armă, un pistol de semnalizare, o stație radio... ceva, orice.

— Fugi! îi strigă Rachel, continuând să gâfâie.

În acel moment, ca prin minune, grindina de proiectile se opri. Noaptea deveni brusc calmă, în ciuda vântului năucitor... ca o furtună care s-ar fi potolit pe neașteptate.

Uitându-se cu prudență pe lângă marginea saniei, Tolland zări atunci una dintre cele mai înfiorătoare priveliști din viața lui.

Din întuneric se iviră în perimetrul luminat de făclie trei siluete fantomatice, alunecând lin pe schiuri și fără a scoate vreo vorbă. Siluetele erau îmbrăcate în costume albe de

schii. Pe post de bete, în brațe purtau niște puști mari, cum Tolland nu mai văzuse niciodată. Chiar și schiurile erau bizare, așa scurte și futuriste cum se prezentau. Semănau mai degrabă a patine alungite decât a schiuri.

Cu calm, ca și când ar fi știut că învinseseră deja, siluetele făcură o oprire lângă victima cea mai apropiată – Norah Mangor. Tolland se ridică, tremurând, în genunchi și se zgâi peste sanie la atacatori. Aceștia îl priviră prin intermediul unor ochelari electronici bizari. Păreau neinteresați de el.

Cel puțin pentru moment.

Delta One nu simțea niciun fel de remușcare când se uita la femeia care zăcea inconștientă pe gheață. Fusese instruit să își ducă ordinele la bun sfârșit, fără să pună la îndoială motivele.

Femeia purta un costum termal negru și gros, și avea o vânătaie pe partea laterală a feței. Respira cu mare greutate. Una dintre puști își găsisse ținta și o redusese la inconștientă.

Acum sosise vremea să termine misiunea.

În vreme ce Delta One îngenunche lângă victima inconștientă, colegii lui luară la ochi celelalte ținte – unul ochi bărbatul scund și inconștient care zăcea pe gheață în apropiere, celălalt ținti sania răsturnată, în spatele căreia se ascundeau celelalte două victime. Deși cei doi soldați puteau termina cu ușurință misiunea singuri, n-avea de ce să se grăbească, căci victimele erau neînarmate și nu aveau unde să fugă. Graba în acest caz ar fi însemnat neglijență. „Niciodată să nu-ți pierzi concentrarea decât dacă este absolut necesar. Ocupă-te de inamici, unul câte unul.” Procedând ca la carte, echipa Delta Force avea să ucidă victimele pe rând. Cel mai important însă era faptul că n-aveau să existe niciun fel de urme care să ateste modul în care victimele decedaseră.

Ghemuit lângă femeia inconștientă, Delta One își scoase mânușile termice și culese o mână de zăpadă. Făcu zăpada

bulgăre, deschise gura femeii și începu să-i îndese bulgărele pe gât. Îi umplu toată gura, împingând zăpada cât de adânc putu. Femeia avea să moară în mai puțin de trei minute.

Inventată de mafia rusească, tehnica era cunoscută sub numele de *bielaia smert* – moartea albă. Victima se sufoca cu mult înainte ca zăpada din gâtul ei să se topească. După moarte, corpul victimei rămânea cald suficient de mult timp ca zăpada să se topească. Chiar dacă cineva suspecta un asasinat, arma crimei sau dovezi de violență nu existau. În cele din urmă ar fi fost posibil ca cineva să își dea seama, însă până atunci avea să treacă mult timp. Gloanțele de gheață aveau să dispară în mediul alb, îngropate în zăpadă, iar vânătaia de pe capul femeii avea să arate ca și cum ar fi provenit de la o căzătură dură pe gheață – de altfel un accident deloc surprinzător cu un asemenea vânt în preajmă.

Celelalte trei victime vor fi omorâte cam în același mod. După aceea, Delta One le va încărca trupurile pe sanie, le va trage la câteva sute de metri în afara urmelor, le va reatașa corzile de siguranță și va aranja cadavrele. După trecerea câtorva ore, cei patru vor fi găsiți înghețați în zăpadă, practic niște victime ale supraexpunerii la îngheț și ale hipotermiei. Descoperitorii lor vor fi nedumeriți ce căutaseră victimele la o asemenea distanță de traseu, dar nimeni nu va fi surprins de moartea lor. În definitiv, cu făcliile stinse și cu vremea vijelioasă din jur, rătăcirea pe întinsul ghețar Milne nu putea avea decât un singur deznodământ: o moarte rapidă.

Delta One termină de îndesat zăpadă pe gâtul femeii. Înainte de a-și îndrepta atenția către ceilalți, desfăcu ușor coarda de siguranță de la centura victimei. O putea reconecta mai târziu, însă, pe moment, nu avea chef ca indivizilor ăloră doi de după sanie să le vină ideea să tragă victima la adăpost.

Michael Tolland tocmai fusese martor la un asasinat mai

ciudat decât și-ar fi putut imagina chiar în cele mai sumbre coșmaruri. După ce o eliberară pe Norah Mangor de coarda de siguranță, cei trei își îndreptară atenția către Corky.

„Trebuie să fac ceva!”

Corky își revenise și gema, încercând să se ridice în capul oaselor, însă unul dintre soldați îl împinse la loc pe spate, se urcă pe el și îl țintui de gheață punându-și genunchii pe brațele lui. Corky scoase un urlet de durere, instantaneu redus la tăcere de vântul dezlănțuit.

Cuprins de o groază vecină cu nebunia, Tolland se apucă să scotocească prin conținutul împrăștiat al saniei răsturnate. „Trebuie să fie ceva aici! O armă! Ceva!” Nu zări decât echipamente de diagnosticare, cele mai multe complet distruse de alicele de gheață. Lângă el, Rachel încercă să se ridice amețită în capul oaselor, folosindu-se de toporul de gheață ca sprijin.

— Fugi... Mike...

Tolland se uită la toporul legat de încheietura mâinii lui Rachel. Putea fi o armă. O așa-zisă armă. Tolland se întrebă care îi erau șansele de a ataca trei oameni înarmați cu un toporaș minuscul. Sinucidere curată.

Când Rachel reuși să se ridice, Tolland zări ceva în spatele ei. Un rucsac de vinil burdușit. Rugându-se în gând ca acesta să conțină un pistol de semnalizare sau o stație radio, Tolland se repezi pe lângă Rachel și înșfăcă sacul. Înăuntru găsi o foaie mare și frumos împăturită de material etanș. Fără valoare. Tolland dispunea de ceva similar pe vasul lui de cercetare. În fapt, foaia reprezenta un mic balon meteorologic, proiectat să care echipamente de observare a vremii nu cu mult mai grele decât un computer personal. Balonul lui Norah nu putea fi de ajutor, mai ales fără bazinetul cu heliu adiacent.

Auzind strigăteleperate de luptă ale lui Corky, Tolland avu un sentiment cumplit de neajutorare. Disperare totală. Pierdere completă. Ca un clișeu al clipelor de viață rememorate înaintea morții, mintea lui Tolland redescoperi imagini ale copilăriei de mult uitate. Pentru câteva clipe

navigă în San Pedro, învățând arta marinărească de a conduce o barcă atârând de o frânghie înnodată, deasupra oceanului, plonjând bucuros în apă, înălțându-se și căzând precum un copil care atâră de coada unui zmeu, soarta lui atârând de o velă și de toanele brizei oceanice.

Privirea lui Tolland se întoarse la bucata de material din mână, înțelegând într-o fracțiune de secundă că mintea lui nu renunțase, ci căuta să-i amintească, de fapt, de o soluție posibilă! „Zborul cu vela”.

Corky continua să se lupte cu atacatorul lui când Tolland desfăcu sacul protector din jurul balonului. Nu credea că încercarea avea prea mulți sorți de izbândă, însă rămânerea lor acolo fără a întreprinde nimic reprezenta o moarte sigură. Strânse în brațe balonul împăturit. Clema atașată avertiza: „ATENȚIE! A NU SE FOLOSI LA VÂNT MAI PUTERNIC DE ZECE NODURI”.

„La naiba cu avertismentul!” Ținând balonul strâns ca acesta să nu se desfacă, Tolland se târî până la Rachel, care stătea proptită într-o parte. Îi zări nedumerirea din ochi în vreme ce se cuibări lângă ea, strigând:

— Ține asta bine!

Îi dădu materialul împăturit și apoi își folosi mâinile eliberate ca să prindă clema de protecție a balonului de centura propriului costum. După aceea, rostogolindu-se pe o parte, prinse clema și de centura lui Rachel.

Tolland și Rachel erau acum una și aceeași persoană.

„Unite la șold.”

Între ei, coarda de asigurare șerpuia prin zăpadă până în locul în care se zbătea Corky... și apoi zece metri mai departe, până la clema desprinsă de pe centura lui Norah Mangor.

„Norah s-a dus deja, se liniști Tolland. Nu mai e nimic de făcut.”

Atacatorii stăteau ghemuiți în jurul corpului care tresălta al lui Corky. Făceau bulgari de zăpadă pe care se pregăteau să-i îndese pe gâtul victimei. Tolland își dădu seama că stăteau prost cu timpul.

Luă balonul împăturit de la Rachel. Materialul era la fel de ușor ca un șervețel din hârtie și practic indestructibil, „De aici nu iese nimic.”

— Ține-te bine!

— Mike? Ce...

Tolland azvârli bucata de material în aer. Vântul dezlănțuit o prinse și o desfășură ca pe o parașută prinsă de un uragan. Balonul se umplu imediat, desfăcându-se cu un pocnet sec.

Tolland simți cum e tras în sus de centură. Instantaneu își dădu seama că subestimase forța vântului katabatic. În câteva fracțiuni de secundă el și Rachel se găseau pe jumătate în aer și erau trași în jos pe suprafața ghețarului. O clipă mai târziu, Tolland simți o nouă smucitură când coarda de asigurare se întinse și începu să tragă de Corky Marlinson. La douăzeci de metri depărtare, prietenul lui îngrozit fu brusc smuls de sub atacatorii uluiți, trimitându-l pe unul dintre ei de-a berbeleacul pe spate. Corky scoase un urlet înfiorător, în vreme ce era târât cu viteză pe gheață. Evită sania răsturnată, apoi reuși să se redreseze. Lângă el atârna fără vlagă o frânghie liberă... frânghia care fusese atașată de Norah Mangor.

„Nu mai e nimic de făcut”, își spuse din nou Tolland.

Ca un șir de marionete, cele trei trupuri alunecară de-a lungul ghețarului. Pe lângă ele începură să zboare din nou alice de gheață, dar Tolland știa că atacatorii rataseră ocazia. În spatele lui, soldații îmbrăcați în alb se pierdeau cu repeziciune în cercul de lumină roșiatică al ultimei făclii.

Tolland simțea acum gheața fâșâind sub costumul gonflabil cu viteză tot mai mare, și ușurarea că scăpase cu viață se stinse cu repeziciune. Chiar în fața lor, la mai puțin de trei kilometri, ghețarul Milne se termina abrupt într-o creastă înaltă... dincolo de care îi aștepta o prăpastie de șaizeci de metri până în apele reci ale Oceanului Arctic care însemnau, categoric, moartea.

Marjorie Tench zâmbea în vreme ce cobora scările către Biroul de Comunicații al Casei Albe, încăperea computerizată unde se diseminau comunicatele de presă concepute la etaj, în Sala de Comunicații. Întâlnirea cu Gabrielle Ashe decursese bine. Nu era sigur că femeia fusese suficient de înspăimântată ca să facă o declarație sub jurământ prin care recunoștea legătura intimă, dar încercarea merită cu prisosință efortul.

„Gabrielle ar fi deșteaptă dacă s-ar descotorosi de el”, își zise Tench. Biata fată habar n-avea cât de dur avea să fie lovit Sexton.

În câteva ore, conferința de presă a președintelui legată de meteorit avea să-l îngenuncheze definitiv pe Sexton. Asta era deja o lovitură calculată. Dacă avea să coopereze, Gabrielle Ashe va furniza lovitura capitală prin care Sexton avea să fie definitiv redus la tăcere. A doua zi, Tench îi putea da presei jurământul Gabriellei, împreună cu declarația lui Sexton prin care nega totul.

Un croșeu stânga-dreapta.

În definitiv, politica nu însemna doar câștigarea alegerilor, ci câștigarea lor în mod decisiv, prin ducerea la bun sfârșit a viziunii cuiva. Din punct de vedere istoric, președinții care se strecuraseră la putere câștigând cu câteva procente diferență obținuseră foarte puțin în timpul mandatului; un astfel de om era slăbit din start, iar Congresul nu lăsa niciodată o astfel de pradă din gheare.

La modul ideal, distrugerea campaniei senatorului Sexton avea să fie consistentă – un atac din două părți care îl distrugea și politic și etic. Cunoscută în Washington sub denumirea de „sus-jos”, strategia fusese împrumutată din arta războiului. „Forțează inamicul să se bată pe două fronturi.” Când un candidat deținea o informație negativă despre adversarul său, adesea aștepta până primea o a

doua informație și ieșea în public simultan cu amândouă. Un atac din două părți era întotdeauna mai eficient decât o împușcătură izolată, mai ales când acel atac dual implica aspecte diferite ale campaniei – primul împotriva politicii duse, celălalt împotriva caracterului omului. Respingerea unui atac *politic* făcea apel la logică, în vreme ce respingerea unui atac *etic* necesita pasiune; respingerea simultană a amândurora reprezenta o acțiune aproape imposibilă.

În seara asta, senatorul Sexton avea să întâmpine dificultăți enorme ca să iasă cu fața curată din coșmarul politic al uluitorului triumf NASA; dezastrul avea să fie considerabil mai mare dacă el va fi forțat să-și apere poziția anti-NASA, în *vreme* ce era făcut mincinos de o femeie din echipa sa.

Ajungând la ușa Biroului de Comunicații, Tench simțea fiorul băătăiei curgându-i prin vene. Politica însemna război. Inspiră adânc și se uită la ceas: 6.15 P.M. Urma să tragă primul foc.

Intră.

Biroul de Comunicații era mic, dar nu din lipsă de spațiu, ci din lipsa nevoii. Era una dintre cele mai eficiente stații de comunicații din lume și era deservită de un personal alcătuit din doar cinci angajați. În acel moment, toți cei cinci stăteau la mesele lor cu echipament electronic, arătând ca niște înotători gata de start.

„Sunt pregătiți”, își zise Tench, observându-le privirile înfometate. O uluia mereu faptul că un birou atât de mic putea, cu o pregătire de doar două ore, să contacteze mai mult de *o treime* din populația lumii civilizate. Dispunând de conexiuni electronice la zeci de mii de surse globale de știri – de la cele mai mari conglomerate de televiziune la cele mai mici ziare de provincie –, Biroul de Comunicații al Casei Albe era capabil să ajungă la întreaga omenire prin doar câteva apăsări de buton.

Computerele folosite ca mașini-fax aruncau comunicatele de presă către cutiile poștale electronice ale celor mai

diferite mijloace de comunicare, radiouri, televiziuni, ziare etc, din Maine și până în Moscova. E-mail-urile acopereau serviciile de știri online. Mașini de formare automată a numerelor de telefon apelau mii de manageri media, punându-le la ureche anunțuri vocale preînregistrate. O pagină web cu știri de ultimă oră actualiza constant conținutul știrilor într-un cadru preformatat. Sursele de știri capabile de a trimite echipe pe teren în orice condiții, cum erau canalele media CNN, NBC, ABC, CBS sau sindicatele media străine, erau asaltate din toate părțile și li se promiteau transmisii de televiziune gratuite și în direct. Drept rezultat, întotdeauna când se făcea un apel de urgență prezidențial, orice altceva difuza în acel moment mass-media dispărea.

„Penetrare completă.”

Ca un general care își inspecta trupele, Tench parcurse în tăcere distanța până la biroul de redactare și ridică hârtia care conținea „comunicatul de presă” ce fusese deja încărcat în memoria tuturor aparatelor de transmisie, ca un cartuș multiplicat în mai multe arme gata de tragere.

După ce îl citi, lui Tench îi veni să râdă. În mod obișnuit, comunicatele care urmau să fie transmise erau în prealabil minuțios elaborate, astfel încât sunau mai degrabă a reclamă decât a anunț, însă președintele ordonase acum ca orice „periaj” să fie lăsat deoparte. Rezultatul era un text perfect – bogat în cuvinte-cheie și ușor de înțeles. O combinație mortală. Chiar și serviciile de știri care foloseau programe software de depistare a cuvintelor-cheie pentru a sorta e-mailurile aveau să fie extrem de alertate în privința acestui mesaj:

De la: Biroul de Comunicații al Casei Albe;

Subiect: Adresa Prezidențială Urgentă.

Președintele Statelor Unite va ține o conferință de presă *importantă* în seara asta la ora opt, Eastern Standard Time, din camera de informări a Casei Albe. Subiectul anunțului este deocamdată *confidențial*. Transmisiile în direct vor fi permise prin metodele obișnuite.

Punând hârtia înapoi pe birou, Tench privi prin Biroul de Comunicații și dădu impresionată din cap în direcția personalului. Aceștia părură recunoscători.

Își aprinse o țigară, trase din ea câteva secunde și lăsă tensiunea să crească. În cele din urmă zâmbi:

— Doamnelor și domnilor, dați drumul la motoare!

Din mintea lui Rachel Sexton dispăruse orice raționament logic. Nu se mai putea gândi deloc la meteorit, la hârția misterioasă din buzunar, la Ming, la oribilul atac de pe platforma de gheață. O preocupa o singură chestiune.

„Supraviețuirea.”

Gheața aluneca fantomatic sub ea, ca o autostradă lucioasă și nesfârșită. Habar n-avea dacă trupul îi era amortit de frică sau doar protejat de costum, dar nu simțea nicio durere. Nu simțea nimic.

Încă.

Pe o parte, lipită de Tolland în dreptul mijlocului, Rachel stătea cu fața înspre el, ca într-un fel de îmbrățișare ciudată. Undeva, în fața lor, balonul gonea, umflat de vânt, ca o parașută în spatele unei mașini de curse. Corky venea târâș în spate, tot rostogolindu-se, o remorcă de tractor scăpată de sub control. Făclia care marca locul unde fuseseră atacați se făcuse deja nevăzută în depărtare.

Fâșâitul costumelor Mark IX la contactul cu gheața deveni tot mai puternic, pe măsură ce accelerau. Rachel habar n-avea cât de repede alunecau, dar vântul sufla cu cel puțin o sută de kilometri la oră, iar autostrada lunecoasă de sub ei părea să gonească tot mai mult cu fiecare secundă care trecea. Balonul impermeabil nu dădea niciun semn că s-ar rupe sau că și-ar slăbi forța cu care îi trăgea.

„Trebuie să ne dăm drumul”, își spuse ea. Fugeau de un inamic fatal – drept în brațele altuia. „Probabil că oceanul e la mai puțin de un kilometru acum!” Gândul contactului cu apa extrem de rece îi provoca amintiri îngrozitoare.

Vântul sufla tot mai tare, astfel încât viteza lor crescuse. Undeva, în spatele lor, Corky scoase un urlet de groază. La viteza asta, le mai rămăseseră doar câteva minute până ce aveau să fie aruncați peste creastă, direct în ocean.

Tolland părea că se gândește la același lucru, pentru că începu să se lupte cu clema prinsă de corpurile lor.

— Nu pot desface chestia asta! strigă el. E prea tare întinsă!

Rachel spera ca o liniștire momentană a vântului să-i ofere lui Tolland un răgaz, însă șuvoiul de aer continua să-i tragă cu o constanță de nezdruccinat. Încercând să îi fie de ajutor, Rachel își răsuci corpul și încercă să-și înfigă crampoanele unui călcâi în gheață, trimițând un șuvoi de așchii de gheață în aer. Viteza se domoli un pic.

— Acum! țipă ea, ridicându-și piciorul.

Pentru o fracțiune de secundă, coarda care îi ținea legați de balon își slăbi strânsoarea. Tolland se lăsă în jos, încercând să profite de moment pentru a desface clema, dar nu reuși.

— Din nou! îi strigă el.

De această dată, se întoarseră amândoi în direcții opuse și își înfipseră călcâiele în gheață, trimițând o jerbă dublă de așchii în aer. Efortul aduse o încetinire mai mare.

— Acum!

La semnul lui Tolland, se ridicară amândoi. În vreme ce balonul plonja din nou înainte, Tolland își introduse degetul mare în închizătoarea clemei și răsuci piedica, încercând să elibereze clema. Chiar dacă fusese mai aproape de reușită, avea nevoie de mai mult spațiu de manevră. Așa cum se lăudase Norah, clemele de prindere erau de prima mână, special construite cu o buclă suplimentară de metal, astfel încât să nu se desfacă niciodată dacă simțeau o cât de mică tensiune.

„Omorâți de clemele de siguranță”, își zise Rachel, găsind ironia de-a dreptul tragică.

— Încă o dată! îi strigă Tolland.

Punându-și la bătaie toată energia și toată speranța, Rachel se răsuci cât de mult putu și își înfipse ambele călcâie în gheață. Arcuindu-și spatele, încercă să își lase toată greutatea corpului la nivelul călcâielor. Tolland o imită, până ce ajunseră amândoi contorsionați. Legătura

din dreptul mijlocului le îngreuna efortul. Tolland își înfipse și el călcâiele, în vreme ce Rachel se arcui mai tare. Vibrațiile trimiteau unde de șoc de-a lungul picioarelor. Avea senzația că i se rupeau gleznel.

— Ține așa... ține așa...

Tolland se contorsionă mai tare ca să desprindă clema, în vreme ce viteza scăzu simțitor.

— Aproape...

Crampoanele lui Rachel cedară. Bucățile de metal se rupseră de pe talpa cizmelor ei și zburară înapoi în noapte, trecând peste Corky. Balonul zvâcni imediat înainte, trimițându-i pe Rachel și pe Tolland împreună într-o parte. Tolland scăpă clema din mână.

— La dracu!

Ca și cum s-ar fi înfuriat că fusese pentru moment încetinit, balonul porni și mai vijelios înainte, trăgându-i și mai abitir către ocean. Rachel știa că se apropiau cu repeziciune de creastă, deși pericolele îi pândeau chiar și înainte de prăpastie. În calea lor se înălțau trei ridicături enorme de zăpadă. Chiar protejată fiind de un costum Mark IX, momentul lansării cu mare viteză peste movilele de zăpadă o umplea de groază.

Luptându-se disperată cu harnașamentul, Rachel încercă să găsească o cale de a elibera balonul. Abia atunci auzi pocnetul ritmat - țăcănitul rapid al metalului ușor care se izbește de platforma de gheață.

Toporul.

Cuprinsă de panică, uitase complet de toporul de gheață prins de centură. Unealta ușoară de aluminiu se bălângănea pe lângă picior. Rachel își ridică privirea înspre clema de prindere de pe balon. Nailon gros, de sarcină grea. Se întinse, încercând disperată să apuce toporul. Prinse mânerul și îl trase înspre ea, întinzând de coarda elastică de prindere. Continuând să stea într-o parte, Rachel încercă să-și ridice brațele deasupra capului, apăsând cu muchia ascuțită a toporului pe coarda groasă. Stângace, începuseră să taie coarda, de parcă ar fi folosit un

ferăstrău.

— Da! strigă Tolland, căutând acum și el toporul pe care-l avea legat la picior.

Alunecând pe o parte, Rachel se întinse cât putu de mult. Materialul corzii era unul extrem de rezistent, iar fâșiile de nailon cedau cu mare greutate. Tolland apucă toporul lui, se răsuci, întinse brațele deasupra capului și încercă să taie de dedesubt, exact în același loc. Lamele încovoiate se îngemănară. Coarda începu să se subțieze acum din două părți.

„O să reușim, își zise Rachel. Chestia asta o să se rupă!”

Pe neașteptate, mingea argintie a balonului din fața lor zvâcni în sus ca și cum ar fi atins o platformă de lansare. Spre groaza ei, Rachel își dădu seama că balonul urmărea pur și simplu conturul solului.

Ajunseseră.

Ridicăturile de zăpadă.

Zidul alb se ivi cu doar o secundă înainte de a-l atinge. Lovitura simțită în coaste o făcu pe Rachel să se zbată, fiindcă rămăsese fără suflu, și toporul îi căzu din mâini. Ca un schior pe apă care e tras pe o platformă de lansare, Rachel își simți corpul târât spre culmea dâmbului și aruncat în aer. Ea și Tolland se treziră brusc catapultați într-o vârtoare amețitoare de aer. Canalul dintre dâmburi se întindea undeva, departe sub ei, însă cablul de remorcare continua să se țină puternic, trăgându-le corpurile cu viteză în sus și purtându-i cu siguranță dincolo de primul canal. Pentru o clipă, Rachel zări ce îi aștepta în față. Încă două ridicături, un platou scurt, apoi prăpastia către ocean.

Ca și cum ar fi simțit teroarea din sufletul lui Rachel, urletul ascuțit al lui Corky Marlinson sfâșie aerul. Undeva, în spatele lor, Corky se trezise aruncat peste primul dâmb. Toți trei pluteau acum în aer, balonul trăgându-i în sus ca un animal sălbatic înnebunit care vrea să scape de capcana vânătorilor.

Brusc, în noapte se auzi un zgomot făcut de o plesnitură, ca un foc de armă. Coarda subțiată cedă din pricina

greutății celor trei, iar capătul ei rupe o plesni pe Rachel drept în față. Într-o fracțiune de secundă, se trezireă căzând de la înălțime. Undeva, deasupra capului lor, balonul țâșni scăpat de sub orice control... năpustindu-se către apele oceanului.

Prinși în carabiniere și harnașamente, Tolland și Rachel se prăvăliră înapoi spre sol. Pe măsură ce vârful alb al celui de-al doilea dâmb se apropia cu repeziciune, Rachel se pregăti pentru a întâmpina impactul. Ratând pe puțin vârful celui de-al doilea dâmb, se prăbușiră pe panta descendentă. Impactul fu atenuat de costume și de panta dâmbului. În vreme ce universul din jur se transforma într-o masă nedefinită de brațe, picioare și gheață, Rachel simți cum zboară de-a lungul pantei către canalul central de gheață. Din instinct, își întinse brațele și picioarele pentru a încetini înainte de a atinge următorul dâmb. Simți cum încetinesc, însă prea lent. În câteva secunde, ea și Tolland se rostogoleau pe panta ascendentă a celui de-al treilea dâmb. În vârf îi așteptă un alt moment de imponderabilitate. După aceea, cuprinsă de panică, Rachel simți cum alunecă din nou în jos de cealaltă parte a dâmbului, către platoul final... ultimii douăzeci și cinci de metri ai ghețarului Milne.

Alunecând spre creastă, Rachel simțea cum Corky trage de coardă. Știa că viteza lor se reduce. Însă mai știa și că era un pic prea târziu. Capătul ghețarului alerga acum înspre ei. Rachel țipă îngrozită.

Și atunci se întâmplă.

Marginea ghețarului alunecă de sub ei. Ultimul lucru pe care și-l aminti Rachel era că se prăbușea.

Westbrooke Place Apartments sunt situate la adresa 2201 N Street NW și sunt cunoscute ca fiind una dintre puținele adrese extrem de corecte din Washington. Gabrielle trecu grăbită prin ușa rotativă și intră în holul de marmură, unde se auzea zgomotul unei cascade în miniatură.

Portarul clădirii păru surprins să o vadă.

— Domnișoară Ashe? Nu știam că treceți pe aici în seara asta!

— Am întârziat!

Gabrielle se grăbi să semneze în registrul de vizitatori. Ceasul mare de deasupra biroului arăta 6.22 P.M.

Portarul se scărpină în creștet:

— Senatorul mi-a dat o listă, dar dumneavoastră nu sunteți...

— Întotdeauna uită oamenii care îl ajută cel mai mult.

Schiță un zâmbet fugar și porni repede spre lift.

Portarul părea stingherit:

— Mai bine aș suna.

— Mersi, îi răspunse ea, urcându-se în lift.

„Telefonul senatorului e scos din priză.”

După ce ajunse la etajul nouă, Gabrielle ieși iute și porni de-a lungul holului elegant. Când ajunse în capăt, văzu că ușa senatorului Sexton era păzită de un vânjos însoțitor de escortă - eufemistic botezat *bodyguard*. Tipul părea plictisit. Dacă Gabrielle era surprinsă că îl vede la datorie, tipul păru de-a dreptul uluit de vizita ei. Sări în picioare imediat ce o văzu.

— Știu, zise Gabrielle, apropiindu-se din ce în ce mai mult. E o seară P. E. Nu vrea să fie deranjat.

Paznicul dădu din cap:

— Mi-a dat ordine foarte stricte ca niciun vizitator...

— E o urgență!

Bărbatul își postă imensul lui trup în dreptul ușii:

— Are o întâlnire privată.

— Zău?

Gabrielle ridică dosarul roșu de sub braț și îi flutură sigiliul Casei Albe prin fața ochilor:

— Tocmai vin din Biroul Oval. Trebuie să îi dau senatorului această informație. Amicii lui de petrecere vor trebui să se lipsească de el câteva minute. Acum, lasă-mă să intru!

Paznicul păru că se înmoaie când văzu sigiliul Casei Albe pe dosar.

„Nu mă face să îl deschid”, se rugă Gabrielle în gând.

— Lăsați dosarul, zise el. I-l duc eu!

— I-l duci tu pe naiba! Am ordin direct de la Casa Albă să îi înmânez personal acest dosar. Dacă nu vorbesc imediat cu el, mâine dimineață ne putem căuta cu toții de lucru. Înțelegi?

Paznicul stătea în cumpănă. Gabrielle își dădu seama că senatorul fusese neobișnuit de categoric în privința intimității în seara asta. Păși hotărâtă înainte. Ținând dosarul cu sigiliul drept în ochii lui, Gabrielle își coborî vocea până la nivelul unei șoapte și îi spuse cuvintele de care se temeau toate persoanele angajate în securitate din Washington:

— *Nu* înțelegeți situația!

Personalul care se ocupa cu paza politicienilor nu înțelegea *niciodată* situația, un fapt urât de toți. Erau, la urma urmei, doar niște purtători închiriați de arme, ținuți în necunoștință de cauză și *niciodată* siguri dacă să respecte ordinele cu fermitate sau să riște pierderea slujbei datorită ignorării prostești a unei crize evidente.

Paznicul înghiți în sec, uitându-se din nou la plicul cu sigiliu:

— Bine, dar îi spun senatorului că ați *cerut imperios* să fiți lăsată înăuntru.

Descuie ușa și Gabrielle trecu în goană pe lângă el, înainte ca omul să se răzgândească. Intră în apartament și

închise în tăcere ușa după ea, apoi o încuie.

Acum Gabrielle auzi voci încete în biroul lui Sexton din capătul holului – voci de bărbați. Genul de întâlnire P. E. Pe care o avea în seara asta nu semăna deloc cu ceea ce sugerase Sexton mai devreme.

În timp ce parcurgea holul ca să ajungă înspre birou, Gabrielle trecu pe lângă o debara deschisă, înăuntrul căreia se vedeau o jumătate de duzină de haine bărbătești scumpe – numai lână și tweed. În aparență, întâlnirea nu era una de lucru. Gabrielle ar fi trecut mai departe și pe lângă gențile diplomat lăsate acolo, dacă una dintre ele nu i-ar fi atras atenția. Eticheta cu numele de pe ea avea un logo de companie cu totul aparte. O rachetă roșie strălucitoare.

Se opri, și se așeză în genunchi ca să citească:

„SPACE AMERICA, INC.”

Nedumerită, cercetă și celelalte genți.

„BEAL AEROSPACE.

MICROCOSM, INC.

ROTARY ROCKET COMPANY.

KISTLER AEROSPACE.”

Îi răsună în minte vocea răgușită a lui Marjorie Tench. „Știi că Sexton primește mită de la companii aerospațiale private?”

Gabrielle simți cum îi accelerează pulsul privind înspre arcada întunecoasă care ducea în biroul senatorului. Știa că putea vorbi cu glas tare, își putea anunța prezența, și totuși voia mult să înainteze în tăcere. Se apropie până la o distanță de câteva zeci de centimetri de arcadă și rămase ascunsă în umbră... ascultând conversația din spațiul învecinat.

În vreme ce Delta Three rămase în urmă ca să aranjeze cadavrul lui Norah Mangor și sania, ceilalți doi soldați porniră în fugă în josul ghețarului după prada lor.

În picioare aveau schiuri motorizate ElektroTreads. Proiectate după modelul de schiuri Fast Trax destinat marelui public, schiurile secrete ElektroTreads erau în esență niște vehicule de zăpadă ce aveau atașate de tălpici niște minipășitoare – ca niște snowmobile pentru picior. Viteza era controlată prin unirea indexului cu degetul mare. Astfel se uneau două miniplăci de presiune ascunse în mânășa mâinii drepte. În jurul piciorului era înfășurată o baterie puternică pe bază de gel, dublu izolată, care le permitea schiurilor să aluneca fără zgomot. În mod ingenios, energia cinetică generată de gravitate și de pășitoarele care se roteau pe măsură ce schiorul aluneca în *josul* unei pante era automat folosită pentru reîncărcarea bateriei în scopul urcării pantei următoare.

Stând cu spatele drept în calea vântului, Delta One coborî panta ghemuit, inspectând cu privirea suprafața dinaintea lui. Sistemul de vedere pe timp de noapte era un urmaș mult modernizat al modelului Patriot folosit de pușcașii marini. Delta One privea acum printr-un vizor alcătuit din lentile din șase elemente 40 x 90 mm, un magnificator cu trei elemente și un dispozitiv cu infraroșu de rezoluție mare. Totul în jurul lor apărea mai degrabă colorat într-o nuanță translucidă de albastru rece decât verdele obișnuit pentru binoclurile cu infraroșu – tiparul de culoare special proiectat pentru zone cu reflexie extremă precum Arctica.

În timp ce se apropia de prima ridicătură, Delta One zări prin vizor mai multe dungi de zăpadă proaspăt răscolită, care se ridicau pe panta dâmbului ca o săgeată de neon în noapte. Celor trei fugari fie nu le-a trecut prin minte să se

desprindă de harnașament, fie nu au mai fost în stare de așa ceva. În orice caz, dacă nu reușiseră să se elibereze înainte de ultima ridicătură de zăpadă, acum se găseau undeva, în apele oceanului. Delta One știa că îmbrăcămintea protectoare avea să le prelungească durata de supraviețuire în apă, însă curenții puternici aveau să îi tragă în largul oceanului. Înecul nu putea fi evitat.

În ciuda încrederii pe care o simțea, Delta One fusese instruit să meargă întotdeauna la sigur. Trebuia să vadă cadavrele. Ghemuindu-se și mai mult, își strânse pumnii și urcă în viteză prima pantă.

*

Michael Tolland zăcea nemișcat. Își cerceta rănilile. Era lovit destul de puternic, dar oasele păreau a-i fi rămas întregi. Fără nicio îndoială fusese salvat de costumul de protecție. Își deschise ochii. Nu putea să se concentreze. Totul părea mai liniștit aici... mai tăcut. Vântul continua să urle, dar cu mai puțină ferocitate.

„Am trecut dincolo de margine, nu?”

Reuși, în sfârșit, să se adune și apoi descoperi că zăcea întins pe gheață, aproape în unghi drept față de Rachel Sexton și peste ea. Clemele lor de protecție îngemănate erau complet răsucite. O simțea respirând sub el, dar nu-i putea zări chipul. Se rostogoli de pe ea. Mușchii abia mai catadicseau să răspundă comenzilor creierului.

— Rachel...?

Tolland nu era prea sigur dacă buzele lui scosese vreun sunet sau nu.

Își aminti ultimele secunde ale călătoriei lor năucitoare: trasul în sus al balonului, coarda de prindere care plesnea, corpurile lor prăbușindu-se pe panta dâmbului, alunecarea peste ultimul dâmb și frânarea în ultimul moment în apropierea limitei ghețarului - în apropierea crestei. Tolland și Rachel căzuseră, însă căderea fusese ciudat de scurtă. În loc să plonjeze în mare, așa cum ar fi fost de așteptat,

căzuseră doar vreo trei metri înainte de a atinge alt bloc de gheață și de a se opri, avându-l drept contragreutate pe Corky.

Ridicându-și capul, Tolland privi spre mare. Gheața se termina nu prea departe, într-o creastă, dincolo de care se auzeau vuietul oceanului. Privind înapoi spre ghețar, Tolland se zgâi să zărească ceva în noapte. La circa șase metri depărtare, privirea lui întâlni un perete înalt de gheață care părea să atârne deasupra lor. De-abia în acea clipă pricepu ce se întâmplase. Cumva, alunecaseră dincolo de ghețarul principal, pe o terasă de gheață mai joasă. Terasa era plată, lată cât un teren de hochei, și se prăbușise parțial - gata să se desprindă și să cadă în ocean în orice clipă. „Aisberg în formare”, își spuse Tolland, în timp ce privea platforma instabilă de gheață pe care zăcea. Era o bucată lată și pătrată care atârna lipită de ghețar ca un balcon imens, înconjurat din trei părți de văi abrupte de gheață care dădeau spre ocean. Bucata de gheață era atașată de ghețar doar în partea din spate, iar Tolland putea să vadă acum cât de precară era această legătură. Hotarul dintre terasă și ghețarul Milne era trasat de o fisură care măsoara deja peste un metru lățime și continua să se lărgească. Forța gravitațională avea să influențeze sfârșitul acestei bătălii.

Mai înspăimântătoare decât fisura era însă imaginea corpului nemișcat al lui Corky Marlinson, care stătea ghemuit pe gheață. Corky zăcea la zece metri depărtare, legat în continuare de ei cu acea coardă de siguranță.

Tolland încercă să se ridice în picioare, dar îl împiedica faptul că era legat de Rachel. Își schimbă poziția și începu să desfacă legăturile dintre ei.

În timp ce încerca să se ridice și ea în capul oaselor, Rachel părea extrem de slăbită:

— N-am... trecut dincolo de margine?

În voce i se citea uluirea.

— Am căzut pe un bloc de gheață aflat la un nivel mai jos, îi răspunse Tolland, reușind, în sfârșit, să se detașeze

complet. Trebuie să-l ajut pe Corky!

Chinuit de dureri, Tolland voi să se ridice, dar își simți picioarele nesigure. Apucă de coardă și trase. Corky începu să alunece pe gheață înspre ei. După mai multe opinteli, ajunse doar la câțiva zeci de centimetri depărtare.

Colegul lor arăta de parcă ar fi fost bătut măr. Își pierduse ochelarii, pe un obraz i se vedea o tăietură urâtă și îi curgea sânge din nas. Teama lui Tolland ca omul să nu fi murit se spulberă în clipa în care Corky se răsuci și se uită la el cu o privire urâtă.

— Isuse, îngăimă el. Ce naiba a mai fost și șmecheria *aia*?

Tolland se simți copleșit de un val de ușurare.

Rachel reușise între timp să se ridice și acum se strâmba din cauza durerii. Privi în preajmă:

— Trebuie să... plecăm de aici. Blocul ăsta de gheață e pe punctul de a se prăbuși.

Tolland era total de acord. Singura întrebare era cum.

Nu aveau timp să se gândească la o soluție. Deasupra lor, pe ghețar, începea să se audă un fâșâit ascuțit care le era cunoscut. Tolland se uită în sus și zări două siluete îmbrăcate în alb, care ajunseseră la marginea ghețarului și se opriseră în același timp. Cei doi oameni rămaseră pironiți locului preț de o clipă, zgâindu-se la prada lor ca niște mari maeștri de șah savurând clipa dinainte de mutarea finală.

Delta One era surprins să vadă că cei trei fugari trăiesc. Știa că lucrurile nu aveau să rămână așa pentru mult timp. Victimele căzuseră pe o porțiune a ghețarului care își începuse deja plonjonul inevitabil spre ocean. Cei trei puteau fi neutralizați și lichidați în același fel ca femeia care zăcea acum moartă, însă tocmai se ivise o soluție mult mai „curată”. O soluție prin care cadavrele nu aveau să fie descoperite niciodată.

Când privi dincolo de marginea buzei de gheață, Delta One se concentrează asupra crevasei crescânde, ce începuse să se întindă precum un șarpe între ghețar și puiul de

gheață. Bucata pe care stăteau fugarii era într-o poziție extrem de nesigură... gata să se rupă și să cadă în ocean în orice zi.

„De ce acea zi n-ar fi tocmai astăzi...?”

Pe ghețar, noaptea erau zguduți în permanență la câteva ore distanță de bubuituri asurzitoare - sunetele bucăților de gheață care se desprindeau de ghețarul-mamă și plonjau în ocean. Cine ar fi observat?

Cuprins de fiorul de adrenalină obișnuit în preajma unui nou asasinat, Delta One își introduse mâna în rucsacul cu provizii și scoase de acolo un obiect greu, de forma unei lămâi. Un articol standard pentru echipele militare de asalt, obiectul era botezat „flash-bang”, fiind, de fapt, o grenadă de impact neletală, ce dezorienta temporar inamicul prin generarea unei lumini orbitoare și a unui zgomot asurzitor în urma exploziei. În noaptea asta însă, avea cu siguranță să se dovedească a fi mortală.

Se postă în apropierea marginii, întrebându-se cât de adâncă era crevasa despărțitoare. Șase metri? Cincisprezece metri? Oricum nu mai conta. Planul lui funcționa indiferent de adâncime.

Cu un calm exersat de-a lungul a nenumărate execuții cu sânge rece, Delta One fixă o întârziere de zece secunde pe minipanoul de comandă al grenadei, scoase cuiul de siguranță și aruncă grenada în despărțitură. Minibomba plonjă în întuneric și se făcu nevăzută.

După aceea, Delta One și camaradul lui goniră înspre culmea ultimului dâmb și așteptară. Avea să fie o imagine de neuitat.

Chiar dacă era aproape inconștientă, Rachel Sexton își imagina cu destulă exactitate ce anume aruncaseră atacatorii în crevasă. Fără a-și da exact seama dacă Michael Tolland pricepuse ce se întâmplă sau citise groaza din ochii ei, Rachel îl văzu că se albește la față și că își îndreaptă iute privirea înfricoșată în josul bucății de gheață pe care stăteau, înțelegând clar că inevitabilul urma să se

producă.

Ca un nor de furtună iluminat de un fulger din interior, gheața de sub Rachel emise o lumină dinăuntru. Ciudata lumină albă trimise raze în toate direcțiile. Ghețarul luci pe o distanță de o sută de metri. Apoi se auzi bubuitura. Nu huruitul unui cutremur, ci o undă de șoc asurzitoare, cu o forță înfiorătoare. Rachel simți impactul sonor în toate fibrele trupului.

În aceeași fracțiune de secundă, ca și cum s-ar fi săpat un șanț între ghețar și blocul de apă, creasta începu să se desprindă cu un zgomot îngrozitor. Rachel schimbă o privire îngrozită cu Tolland. Lângă ei, Corky scoase un urlet.

Fundul bucății se desprinse.

Rachel se simți pentru o clipă imponderabilă, plutind deasupra blocului de milioane de tone de gheață. Apoi se treziră cu toții coborând odată cu aisbergul - plonjând în apa ucigătoare.

Scrâșnetul asurzitor al frecării unei bucăți de gheață de alta o asurzi pe Rachel, în vreme ce aisbergul alunecă de-a lungul fațadei ghețarului Milne, trimițând în aer milioane de așchii de gheață. Pe măsură ce aisbergul cobora, viteza lui se micșoră, astfel încât Rachel și ceilalți se prăbușiră cu putere pe el.

În vreme ce blocul de gheață își continua plonjonul spre mare, Rachel văzu spuma oceanului cum se apropie tot mai repede, ca solul apropiindu-se de un săritor cu coarda, a cărui unealtă elastică ar fi fost cu vreo câțiva zeci de centimetri prea lungă. Spuma se înălța... se înălța... și deodată ajunsese la ei. Revenise coșmarul din copilărie.

„Gheața... apa... Întunericul.” Groază desăvârșită.

Vârful aisbergului alunecă sub apă, astfel încât apele Oceanului Arctic se revărsară peste marginile gheții ca un torent. Rachel se simți trasă sub apă. Când apa sărată îi atinse pielea neprotejată a feței, avu sentimentul că o arde cu un fier încins. Solul de gheață dispăru sub ea. Rachel se luptă să revină la suprafață, ajutată de gelul din costum. Înghiți o gură zdravănă de apă de mare, dar reuși să își revină. Îi zări pe ceilalți plutind în apropiere, toți trei înfășurați în corzile de siguranță. Când reuși să se echilibreze, Tolland îi strigă:

— Revine la suprafață!

În clipa în care înțelese vorbele lui, Rachel simți un vârtej ciudat urcând de sub ea. Ca o locomotivă uriașă care își inversase sensul de mișcare, blocul de gheață se oprise din scufundare undeva, sub apă, și acum își începuse ascensiunea chiar sub ei. Un huruit fantomatic, de joasă frecvență, se auzi cu putere prin apă în momentul în care blocul scufundat ajunsese aproape de suprafață.

Blocul urcă repede, accelerându-și urcușul și ivindu-se ca o fantomă din adâncurile întunecate. Rachel se simți

ridicată în aer. Când gheața îi atinse trupul, apa oceanului începu să se învâртеjească. Rachel încerca zadarnic să își găsească echilibrul, în timp ce gheața o propulsa în sus împreună cu milioane de litri de apă sărată. Blocul imens se ivi în sfârșit la suprafață, gemând și răsucindu-se pe toate părțile, căutându-și un centru de gravitate. Rachel se trezi rostogolindu-se prin apa adâncă până la mijloc. În vreme ce apa începu să șiroiască de pe suprafața albă, șuvoiul o înghiți pe Rachel și o trase către margine. Căzând întinsă pe burtă, Rachel zări marginea care se apropia amenințător.

„Ține-te bine!” Auzea vocea mamei ei strigându-i ca atunci când era doar o copilă și plutea pe sub gheața iazului. „Ține-te bine! Nu te scufunda!”

Harnașamentul strâns o împiedica să respire. Rachel se opri la doar câțiva metri de margine. Mișcarea o răsucise pe loc. Îl văzu, la zece metri depărtare, pe Corky, care zăcea nemișcat, legat în continuare de ea prin coardă. Alunecaseră pe suprafața blocului în direcții diferite, și acest fapt îi oprise pe amândoi de la căderea peste marginea aisbergului. În vreme ce apa se scurgea și devenea tot mai puțin adâncă, o altă siluetă întunecată apărură lângă Corky. Omul era în patru labe. Apucă de coarda lui Corky și scuipe apă de mare.

Michael Tolland.

În vreme ce ultimele șuvoaie de apă se scurseră pe lângă ea, lăsând blocul de gheață uscat, Rachel rămase întinsă, într-o tăcere îngrozită, ascultând vuietul oceanului. Apoi, simțind cum i se face tot mai frig, se ridică în patru labe. Aisbergul continua să se balanseze înainte și înapoi, ca un cub uriaș de gheață. Năucită și chinuită de dureri cumplite, Rachel se târî înapoi către ceilalți.

Mult deasupra lor, pe ghețar, Delta One se zgâi prin vizorul de noapte la apa care se învolbura în jurul celui mai proaspăt aisberg din Oceanul Arctic. Nu era surprins că nu vedea trupuri în apă. Oceanul era întunecat, iar costumele victimelor lui erau negre.

Cercetă cu privirea suprafața imensului bloc de gheață plutitoare, reușind cu greu să se concentreze. Gheața pornise cu repeziciune în larg, trasă de puternicii curenți din apropierea ghețarului. Tocmai vru să își întoarcă privirea spre apele oceanului, când zări ceva neașteptat. Trei puncte negre pe gheață. „Să fie acelea cadavrele?” Încercă să le aducă mai aproape prin vizor.

— Vezi ceva? întrebă Delta Two.

Delta One nu îi răspunse, concentrat să regleze lupa vizorului. Era uluit să vadă, pe suprafața albă a aisbergului, trei forme umane care zăceau nemișcate. Habar n-avea dacă cei trei trăiau sau erau deja morți. Nu mai conta acum. Dacă trăiau, chiar și îmbrăcați cu acele costume de protecție, aveau să moară în mai puțin de o oră: erau uzi, furtuna se apropia și erau purtați în derivă în largul unuia dintre cele mai periculoase oceane de pe planetă. Corpurile lor n-aveau să fie găsite niciodată.

— Doar umbre, zise el, întorcându-se cu spatele la creastă. Hai să ne întoarcem la bază.

Senatorul Sedgewick Sexton își așeză sonda cu Courvoisier pe teigheaua căminului din apartament și înteți focul câteva clipe, adunându-și gândurile. Cei șase oameni din birou stăteau acum tăcuți... așteptau. Discuțiile de complezență luaseră sfârșit. Sosise vremea ca senatorul Sexton să aleagă. Ei o știau. O știa și el.

Politica însemna vânzare.

„Fă-i să aibă încredere! Arată-le că le înțelegi problemele!”

— Așa cum poate știți deja, rosti Sexton, întorcându-se spre oaspeți, în ultimele luni m-am întâlnit cu mulți oameni aflați în poziții similare cu cele pe care le dețineți dumneavoastră.

Zâmbi și se așeză, ca să fie la același nivel cu ei.

— Însă dumneavoastră sunteți singurii pe care i-am invitat vreodată la mine acasă. Sunteți niște oameni extraordinari și sunt onorat să vă întâlnesc.

Sexton își încrucișă brațele și își roti privirea prin încăpere, luând contact personal cu fiecare dintre oaspeți. Apoi se concentrează asupra primei ținte - bărbatul voinic cu pălărie de cowboy.

— Space Industries din Houston, continuă Sexton. Mă bucur că ați venit!

Texanul se încruntă:

— Urăsc orașul ăsta.

— Nu vă învinuiesc. Washingtonul a fost nedrept cu dumneavoastră.

Texanul se uită pe sub borul pălăriei, dar nu scoase nicio vorbă.

— Acum doisprezece ani, reluă Sexton, i-ați făcut o ofertă guvernului american. Ați propus construirea unei stații spațiale americane pentru doar cinci miliarde de dolari.

— Mda, așa a fost. Mai am și acum proiectul.

— Și totuși NASA a convins guvernul că o stație spațială americană trebuie să fie un proiect NASA.

— Corect. NASA a început construcția cu un deceniu în urmă.

— Un deceniu. Și nu numai că stația NASA nu este încă operațională, dar proiectul ei a costat până acum de *douăzeci* de ori mai mult decât proiectul dumneavoastră. În calitate de cetățean care-și plătește impozitul, mi se face rău!

Un mormăit general de aprobare răsună în încăpere. Sexton își mută privirea de la unul la altul, păstrând legătura cu întregul grup.

— Sunt perfect conștient, rosti el, adresându-se tuturor de această dată, că mai mulți dintre dumneavoastră s-au oferit să lanseze nave spațiale private pentru o sumă de doar cincizeci de milioane de dolari per zbor.

Alte încuviințări.

— Și totuși NASA vă sapă pretinzând doar treizeci și opt de milioane de dolari pe zbor... chiar dacă tariful lor *real* pentru fiecare zbor este de peste o sută și cincizeci de milioane de dolari!

— E modul lor de a ne ține departe de spațiul cosmic, rosti unul dintre musafiri. Sectorul privat nu are cum să intre în competiție cu o companie care își permite zboruri cu naveta spațială având pierderi de patru sute la sută și continuând să rămână în afacere.

— Nici n-ar *trebui*, accentuă Sexton.

Încuviințări din toate părțile.

Sexton se întoarse acum spre întreprinzătorul cu aspect sever de lângă el, un om al cărui dosar îl citise cu interes. La fel ca mulți întreprinzători care îi finanțau campania, omul era un fost inginer militar care devenise extrem de dezamăgit de salariile mici și de birocrăția guvernamentală și își abandonase funcția pentru a-și căuta norocul în industria aerospațială.

— Kistler Aerospace, rosti Sexton, clătinând din cap deznădăjduit. Compania dumneavoastră a proiectat și a

produs o rachetă capabilă să lanseze încărcături cu doar patru mii de dolari pe kilogram, în vreme ce la NASA costă *douăzeci de mii de dolari* pe kilogram. Făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic. Și totuși nu aveți clienți?!

— Cum *aș putea avea* vreun client? îi răspunse omul. Anul trecut NASA ne-a săpat taxând Motorola cu doar o mie șase sute douăzeci și patru de dolari pe kilogram pentru lansarea unui satelit de telecomunicații. Guvernul a lansat acel satelit cu o pierdere de nouă sute la sută!

Sexton dădu din cap. Contribuabilii subvenționau fără voia lor a agenție de zece ori mai ineficientă decât concurența din sectorul privat.

— A devenit dureros de evident, zise el, că NASA face tot posibilul să pună căluș posibilei competiții în spațiul cosmic. Lovește în afacerile aerospațiale private prin tarifarea serviciilor cu mult sub valoarea celor de pe piață.

— Este un Wal-Mart al spațiului, interveni texanul.

„O analogie a naibii de bună, își spuse Sexton. Va trebui să o țin minte.” Lanțul de magazine Wal-Mart era faimos pentru mutările în teritorii noi, vânzarea produselor sub prețul pieței și înlăturarea întregii competiții locale.

— M-am săturat al dracului de tare și am obosit, continuă texanul, să plătesc milioane de dolari în taxe și impozite doar ca Unchiul Sam să folosească acești bani ca să îmi fure clienții!

— V-am auzit, îi zise Sexton. Înțeleg.

— Lipsa sponsorizărilor corporatiste omoară Rotary Rocket, interveni un bărbat îmbrăcat elegant. Legile împotriva sponsorizării sunt de-a dreptul criminale!

— Sunt întru totul de acord.

Sexton aflase cu uimire că o altă cale prin care NASA își accentua monopolul asupra spațiului cosmic era aceea de a determina trecerea unor ordonanțe federale prin care se interziceau reclamele pe vehiculele spațiale. În loc să le permită companiilor private să își asigure finanțări prin intermediul sponsorizărilor corporatiste și al logo-urilor publicitare - în modul în care se desfășurau lucrurile, de

pildă, în cursele profesioniste de mașini - vehiculele spațiale puteau afișa doar cuvintele USA și numele companiei. Într-o țară în care se cheltuiau 185 de miliarde de dolari pe publicitate, niciun dolar din reclamă nu își găsea drumul către sîpetele companiilor aerospațiale private.

— E jaf la drumul mare! comentă un alt pasager. Compania mea speră să rămână în afaceri suficient de mult ca să lanseze, în mai, anul viitor, primul prototip al unei nave spațiale turistice. Ne așteptăm la un impact extraordinar. Corporația Nike tocmai ne-a oferit șapte milioane de dolari sub formă de sponsorizare pentru a picta emblema Nike și logo-ul *Just do it!* pe partea laterală a navei. Pepsi ne-a oferit de două ori mai mult pentru *Pepsi: The choice of a new generation*. Numai că, în conformitate cu legea federală, dacă pe navea noastră apar reclame, ni se interzice să o lansăm!

— Aveți dreptate, rosti Sexton. Iar dacă voi fi ales, voi face tot ce îmi stă în puteri pentru abolirea legislației antisponsorizare. Asta este o promisiune. Spațiul cosmic ar trebui deschis reclamelor la fel ca fiecare centimetru de sol terestru.

Sexton își sorbi din priviri audiența. Vocea îi deveni solemnă:

— Cu toții trebuie să fim însă conștienți că obstacolul cel mai mare în calea privatizării NASA nu e dat de lege, ci de percepția publică. Cei mai mulți americani au încă o imagine romanțată a programului spațial american. Ei continuă să creadă că NASA este o agenție guvernamentală *necesară*.

— De vină sunt blestematele alea de filme hollywoodiene! rosti cu năduf un alt pasager. Câte filme de genul NASA-salvează-omenirea-de-un-asteroid-ucigaș poate crea Hollywood-ul, pentru numele lui Dumnezeu? E propagandă pură!

Sexton știa că mulțimea de filme despre NASA produse de Hollywood aveau un substrat pur economic. Urmând

moda generată de popularul film *Top Gun* - un lung-metraj de acțiune, cu un superpilot interpretat de Tom Cruise, care fusese realizat ca o reclamă lungă de două ore pentru Marina Statelor Unite -, NASA își dăduse seama de adevăratul potențial al Hollywoodului ca unealtă folosită în relațiile publice. Cu discreție, NASA începuse să le ofere caselor de producție acces *gratuit* pentru filmare și toate facilitățile secrete ale agenției - turnuri de lansare, spații de control al misiunilor, zone de antrenament. Obişnuți să plătească sume exorbitante de licență atunci când filmau în alte locuri similare, producătorii săriseră imediat când aflaseră de posibilitatea de a economisi milioane de dolari din bugetul unui film prin montarea unor filme de suspans despre NASA în locațiile „gratuite” ale acesteia. Bineînțeles, respectivele case de producție primeau accesul numai dacă agenția aproba scenariul.

— Astfel se spală creierul publicului, se plânse un musafir care părea să fie hispanic. Filmele nu sunt nici pe jumătate la fel de proaste precum reclamele. Să trimiți un cetățean de frunte în spațiu? Iar acum NASA are de gând să trimită o navetă cu echipaj complet feminin? Toate astea pentru publicitate!

Sexton oftă și vocea îi deveni tragică:

— E adevărat, și știu că nu trebuie să vă mai amintesc ce s-a întâmplat în anii optzeci, când Departamentul de Educație a falimentat și a citat NASA ca irosind milioane de dolari ce puteau fi folosiți în educație. Atunci NASA a încropit o cascatorie de relații publice prin care să demonstreze că e prietena sistemului educațional. Au trimis un profesor de școală publică în spațiu.

Făcu o pauză:

— V-o amintiți cu toții pe Christa McAuliffe.

În încăpere se lăsă tăcerea:

— Domnilor, reluă Sexton, oprindu-se dramatic în fața focului din cămin. Cred că a sosit vremea ca americanii să afle adevărul, pentru binele tuturor. Este vremea ca americanii să înțeleagă că NASA nu ne conduce spre cer, ci

mai degrabă împiedică explorarea spațiului cosmic. Spațiul cosmic este la fel ca orice altă industrie, iar menținerea sectorului privat la pământ este un act vecin cu crima. Gândiți-vă la industria computerelor, unde suntem martorii unei explozii careia cu greu îi putem face față de la o săptămână la alta! De ce? Pentru că această industrie este un sistem de piață liberă. Recompensează eficiența și vizionarismul cu *profituri*. Ce-ar fi fost dacă industria computerelor ar fi fost condusă de guvern? Am continua să ne zbatem în Evul Mediu. În spațiul cosmic batem pasul pe loc. Ar trebui să încredințăm explorarea spațiului cosmic în mâinile celor din sectorul privat. Americanii ar fi uluiți de creștere, de slujbele create și de visele îndeplinite. Eu cred că ar trebui să lăsăm sistemul de piață liberă să ne conducă spre noi culmi spațiale. Dacă voi fi ales, voi transforma lupta de deschidere largă a ușilor către ultima frontieră într-o misiune personală.

Sexton își ridică paharul pentru a toasta:

— Prieteni, în seara asta ați venit aici ca să vă hotărâți dacă merit încrederea voastră. Sper că sunt pe cale să v-o câștig. Investitorii trebuie să construiască un președinte la fel cum construiesc o companie. Așa cum acționarii se așteaptă la venituri din investiții, la fel investitorii politici așteaptă profituri. Mesajul meu din seara asta către dumneavoastră este unul simplu: investiți în mine și nu vă voi uita niciodată. Niciodată. Misiunile noastre sunt absolut identice.

Sexton întinse paharul către musafiri într-un gest de toastare.

— Cu ajutorul dumneavoastră, prieteni, în curând voi fi la Casa Albă... și voi vă veți putea „lansa” visele.

La doar câțiva metri mai încolo, Gabrielle Ashe înțepenise în întuneric. Din birou răsună clinchetul armonios al paharelor de cristal și trosnetul lemnului în foc.

Cuprins de panică, tânărul tehnician NASA gonea prin habisferă. „S-a întâmplat ceva groaznic!” Îl găsi pe directorul Ekstrom stând singur în apropiere de zona presei.

— Domnule, icni tehnicianul, a avut loc un accident!

Ekstrom se întoarse. Părea distant, ca și cum era cufundat în rezolvarea altor probleme:

— Ce ai spus? Un accident? Unde?

— În puțul de extracție. Tocmai a apărut un corp uman la suprafață. Doctorul Wailee Ming.

Ekstrom se făcu alb la față:

— Doctorul Ming? Dar...

— L-am tras afară, dar era prea târziu. E mort.

— Pentru numele lui Dumnezeu. De câtă vreme e acolo?

— Noi credem că de vreo oră. Se pare că a căzut, s-a scufundat până a ajuns la fund, iar când trupul s-a umflat a revenit la suprafață.

Pielea roșiatică a lui Ekstrom deveni stacojie.

— Fir-ar al dracului! Cine mai știe de asta?

— Nimeni, domnule. Numai eu și încă un coleg. L-am pescuit din puț, dar am crezut că e mai bine să vă spunem dumneavoastră mai întâi...

— Ai procedat bine.

Ekstrom oftă greu:

— Ascunde imediat trupul doctorului Ming. Nu spune nimic.

Tehnicianul rămase perplex:

— Dar, domnule, eu...

Ekstrom își lăsă mâna mare pe umărul omului:

— Ascultă-mă cu atenție. Este un accident tragic, pe care îl regret din tot sufletul. Bineînțeles că mă voi ocupa de el cum se cuvine când voi avea timp. Însă acum nu e momentul potrivit.

— Vreți să *ascund* corpul lui?

Ekstrom îl sfredeli pe individ cu privirea:

— la gândește-te puțin! Am putea să le spunem tuturor, dar ce-am obține? Mai avem o jumătate de oră până la conferința de presă. Dacă anunțăm că am avut un accident fatal, vom arunca o pată asupra descoperirii și vom obține un efect devastator asupra moralului publicului. Doctorul Ming a făcut o greșală din neglijență; eu n-am de gând ca NASA să plătească pentru ea. Oamenii ăștia de știință civili au avut parte destul de lumina reflectoarelor ca una din erorile lor tâmpite să arunce o umbră asupra momentului nostru de glorie. Accidentul doctorului Ming rămâne secret până la sfârșitul conferinței de presă. Ai înțeles?

Omul dădu, palid, din cap:

— O să-i ascund trupul.

Michael Tolland petrecuse destul timp pe mare ca să știe că apa făcea victime fără ezitare sau remușcări. În timp ce zăcea vlăguit pe întinderea aisbergului abia mai putea zări silueta fantomatică a ghețarului Milne care dispărea încetul cu încetul. Știa că puternicul curent Arctic care înconjura insulele elizabetane se răsucea într-o buclă enormă în jurul Cercului Arctic, după care atingea, în sfârșit, pământul undeva în nordul Rusiei. Nu mai conta. Acest fapt avea să se întâmple de-acum în câteva luni.

„Mai avem poate treizeci de minute... maximum patruzeci și cinci.”

Fără protecția costumelor izolate cu gel ar fi fost morți deja. Din fericire, echipamentele Mark IX îi ținuseră uscați – cel mai critic aspect al supraviețuirii în medii reci. Gelul termal din jurul corpurilor nu numai că le amortizase căderile repetate, dar acum le ajuta trupurile să rețină cât mai mult ultimele urme de căldură internă.

În curând, avea să se instaleze hipotermia. Aceasta avea să debuteze cu o vagă amorțeală a membrelor pe măsură ce sângele avea să se retragă spre centrul organismului pentru a proteja organele considerate vitale. Aveau să urmeze halucinațiile, pe măsură ce pulsul și ritmul respirației încetineau, lipsind creierul de oxigen. Apoi corpul avea să facă un ultim efort de a conserva rămășițele de căldură oprind toate activitățile cu excepția inimii și a respirației. Urma inconștiența. În cele din urmă, centrele care coordonau inima și respirația din creier aveau să se oprească simultan din funcționare.

Tolland își întoarse privirea spre Rachel, dorindu-și să poată face ceva ca să o salveze.

Amorțeala care îi invadea corpul lui Rachel Sexton era mai puțin dureroasă decât își imagina ea. Aproape ca un

anestezic binecuvântat. „Morfina naturii.” În șocul căderii își pierduse ochelarii, așa că acum abia putea întredeschide ochii din pricina gerului.

Îi zări pe Tolland și pe Corky în apropiere pe blocul de gheață - Tolland o privea regretând amarnic tot ce se întâmplase. Corky se mișca, dar cu siguranță avea dureri mari. Obrazul drept îi era zdrobit și sângera.

Rachel tremura din tot corpul încercând să găsească răspunsuri în minte. „Cine? De ce?” Gândurile îi erau îngreunate de o apăsare crescândă care venea din interiorul corpului. Nimic nu avea sens. Avea senzația că trupul ei își încetează treptat activitatea, ademenit spre somn de o forță fantastică. Se luptă cu această senzație. În interiorul ei pâlpâi tot mai intens flacăra mâniei, și asta o făcu să uite de somn.

„Au încercat să ne ucidă!” Se uită la marea amenințătoare și își dădu seama că atacatorii, de fapt, reușiseră. „Suntem deja morți.” Chiar și așa, știind că probabil nu va supraviețui ca să afle tot adevărul despre jocul fatal jucat pe ghețarul Milne, Rachel bănuia deja cine era vinovatul.

Directorul Ekstrom avea cel mai mult de câștigat. El îi trimisese pe gheață. Avea legături la Pentagon și la trupele speciale. „Dar ce avea Ekstrom de câștigat din inserarea meteoritului în stratul de gheață? Ce avea oricine de câștigat din asta?”

Gândurile lui Rachel îi zburară la Zach Herney. Se întrebă dacă președintele conspirase și el sau doar jucase rolul unui pion naiv! „Herney nu știe nimic. E nevinovat.” Președintele fusese dus de nas de către NASA. Acum Herney era la doar o oră de anunțarea mării descoperiri. Avea să facă anunțul înarmat cu un documentar video care conținea mărturii de autentificare din partea a patru oameni de știință civili.

Patru oameni de știință civili *morți*.

Rachel nu mai putea face nimic pentru a opri conferința de presă, dar își jură că nu îi va lăsa pe cei vinovați să

scape nevătămați.

Adunându-și ultimele picături de putere, Rachel încercă să se ridice în capul oaselor. Își simțea picioarele ca de piatră și toate încheieturile gemură de durere când își întinse brațele și picioarele. Ajunse încet în genunchi, chinuindu-se să își păstreze echilibrul pe gheață. Capul i se învârtea. De jur împrejur oceanul fierbea. Tolland zăcea în apropiere și o privea cu ochi întrebători. Rachel își zise că el o credea îngenuncheată în rugăciune. Nici vorbă de așa ceva, deși rugăciunea ar fi adus probabil la fel de multe șanse de salvare precum ceea ce voia ea să întreprindă.

Rachel își duse o mână în dreptul mijlocului și găsi toporul încă prins de centură. Apucă mânerul cu degetele înțepenite. Inversă toporul, poziționându-l ca un T întors. Apoi, cu toată energia, se apucă să bată cu talpa în gheață. *Thud.* Din nou. *Thud.* Sângele îi curgea precum melasa rece prin vene. *Thud.* Tolland o privi foarte nedumerit. Rachel coborî toporul din nou. *Thud.*

Tolland încercă să se ridice într-un cot.

— Rachel?

Nu-i răspunse. Avea nevoie de toată energia disponibilă. *Thud.*

Thud.

— Nu cred... zise Tolland, că la această latitudine nordică... că SAA... ar putea auzi...

Rachel se întoarse, surprinsă. Uitase că Tolland era un oceanograf și ar fi putut să-și închipuie ce avea ea de gând. „Bună idee... dar eu nu chem SAA.”

Continuă să bată.

SAA însemna Suboceanic Acoustic Array, o relicvă a Războiului Rece folosită de oceanografii din întreaga lume pentru a asculta sunetele balenelor. Deoarece sunetele puteau parcurge sute de kilometri sub apă, rețeaua subacvatică SAA de cincizeci și nouă de microfoane amplasate în jurul lumii putea asculta un procentaj surprinzător de mare din apele oceanice ale planetei. Din păcate, acea zonă îndepărtată a Arcticii nu făcea parte din

procentaj, însă Rachel știa că și alții ascultau oceanele – alții de a căror existență aveau habar puțini oameni pe pământ. Rachel continuă să bată. Mesajul era simplu și clar:

THUD. THUD. THUD.

THUD... THUD... THUD...

THUD. THUD. THUD.

Nu-și făcea iluzii că acțiunea ei avea să le salveze viețile; deja simțea o strânsoare rece în jurul trupului. Se îndoia că mai avea de trăit o jumătate de oră. Salvarea lor se găsea dincolo de domeniul posibilului în acest moment. Dar aici nu era vorba despre salvare.

THUD. THUD. THUD.

THUD... THUD... THUD...

THUD. THUD. THUD.

— Nu mai e... timp... îngăimă Tolland.

„Nu e vorba... de noi, gândi Rachel. E vorba de informațiile din buzunarul meu.” Rachel își imaginează hârtia SPR incriminatoare din interiorul buzunarului costumului. „Trebuie să duc hârtia asta la NRO... cât mai curând.”

Chiar și în starea de delir care o cuprindea, Rachel era convinsă că mesajul avea să ajungă la destinație. La mijlocul anilor optzeci NRO înlocuise SAA cu un șir de dispozitive de treizeci de ori mai puternice. Acoperirea la nivel mondial era totală și reprezenta urechea NRO în valoare de 12 milioane de dolari așintită spre fundul oceanic. În următoarele ore, supercomputerele Cray ale postului de ascultare NRO/NSA din Menwith Hill, Anglia, aveau să semnalizeze o secvență audio anormală la un hidrofon din Arctica, să descifreze semnalul ca un SOS, să trianguleze coordonatele și să detașeze un avion de salvare de la baza aeriană Thule din Groenlanda. Avionul avea să găsească trei cadavre pe un aisberg. Înghețate. Unul i-ar fi aparținut unui angajat NRO... și ar fi purtat o bucată stranie de hârtie termală într-un buzunar.

„O imprimată SPR.”

„Moștenirea lui Norah Mangor.”

La studierea hârtiei imprimate, misteriosul tunel inserat

sub meteorit avea să devină evident. Din acel moment, Rachel habar n-avea ce se va mai întâmpla, dar cel puțin secretul nu va muri odată cu ei, acolo pe gheață.

Mutarea fiecărui președinte la Casa Albă implică un tur particular al unui număr de trei depozite strașnic păzite, în care se află colecții neprețuite de mobilier trecut prin Casa Albă: birouri, argintărie, paturi, budoare și alte articole folosite în decursul istoriei de președinții de până la George Washington. Pe parcursul turului, președintele care urmează a se instala la putere este invitat să aleagă orice obiect îi place și să îl folosească drept mobilier în interiorul Casei Albe pe durata mandatului său. Doar patul din dormitorul Lincoln constituie o mobilă permanentă a reședinței prezidențiale. Ca o ironie, Lincoln n-a dormit niciodată în el.

Biroul în spatele căruia stătea Zach Herney în interiorul Biroului Oval îi aparținuse odinioară idolului său, Harry Truman. Deși mic, dacă luăm în considerație standardele moderne, biroul servea drept rememorare zilnică a faptului că „bănuțul” se oprea cu adevărat acolo și că Herney era în ultimă instanță responsabil de orice probleme ale administrației sale. Herney acceptase responsabilitatea cu un sentiment de onoare și făcuse tot ce-i stătea în putere să inducă în rândul personalului motivațiile necesare pentru a-și duce treaba la bun sfârșit.

— Domnule președinte? îi strigă secretara, zgâindu-se în încăpere. Apelul dumneavoastră tocmai a fost transmis.

Herney făcu un semn cu mâna:

— Mulțumesc.

Se întinse după telefon. Ar fi preferat mai multă intimitate pentru acel apel, dar mai mult ca sigur că acum nu avea cum să aibă parte de așa ceva. Doi specialiști în machiaj îi dădeau târcoale, ocupându-se cu fața și cu părul lui. Chiar în fața biroului, o echipă de televiziune își instala echipamentele, iar de jur împrejurul încăperii roiau consilierii și oamenii de la Relații Publice, discutând

emoționați chestiuni strategice între ei.

„T minus o oră...”

Herney apăsă butonul luminat de pe telefonul lui personal.

— Lawrence? Ești acolo?

— Sunt aici.

Vocea directorului administrativ al NASA părea epuizată și distantă.

— Totul e în regulă, acolo?

— Furtuna se apropie în continuare, dar oamenii mei m-au asigurat că legătura prin satelit nu va fi afectată. Suntem gata de emisie. Încă o oră și gata.

— Excelent. Moralul e ridicat, sper!

— Foarte ridicat. Personalul meu este extrem de emoționat. De fapt, tocmai am băut niște beri.

Herney râse:

— Mă bucur să aud asta. Ascultă. Am vrut să te sun și să îți mulțumesc înainte de emisie. Noaptea asta va fi una a naibii de grea.

Ekstrom făcu o pauză, părând neobișnuit de nesigur:

— Așa va fi, domnule. Am așteptat momentul ăsta multă vreme!

Herney ezită:

— Pari extenuat.

— Am nevoie de lumina soarelui și de un pat ca lumea.

— Încă o oră. Zâmbește camerelor de luat vederi, bucură-te de moment și după aceea o să trimitem un avion ca să te aducem acasă în D. C.

— Abia aștept.

Omul tăcu iar.

Un negociator talentat, Herney fusese învățat să asculte și să audă ceea ce se spunea printre cuvinte. Ceva din vocea directorului administrativ nu-i dădea pace:

— Ești convins că totul e în regulă?

— Categorie. Totul merge ca pe roate.

Ekstrom păru prea dornic să schimbe subiectul:

— Ați văzut ultimele secvențe ale documentarului lui

Tolland?

— Tocmai l-am terminat. A făcut o treabă fantastică.

— Da. Ați procedat bine când ați hotărât să-l aduceți aici.

— Mai ești supărat pe mine că am implicat civili?

— La naiba, da!

Directorul mârâi cu vocea lui obișnuită.

Asta îl liniști pe Herney. „Ekstrom n-are nimic, își zise el. E doar puțin obosit.”

— Bine, ne revedem peste o oră prin satelit. O să oferim lumii ceva despre care să vorbească mult timp de acum încolo.

— Corect.

— Hei, Lawrence?

Vocea lui Herney coborî și deveni solemnă:

— Ai făcut o treabă a naibii de grozavă acolo! Nu voi uita niciodată asta!

În afara habisferei, zgâlțâit de vânt, Delta Three se lupta să pună la loc și să împacheteze echipamentul de pe sania lui Norah Mangor. După ce reuși, fixă legăturile de protecție peste pânză și puse cadavrul lui Norah Mangor deasupra, legându-l de sanie. În vreme ce se pregătea să tragă sania în afara traseului pe care au venit, camarazii lui apărură alunecând pe ghețar drept spre el.

— S-au schimbat datele problemei, strigă Delta One pe deasupra urletelor vântului. Ceilalți trei s-au prăbușit peste margine.

Delta Three nu era deloc surprins. Știa ce însemna asta. Planul Delta Force de a înscena un accident prin aranjarea a patru cadavre pe suprafața ghețarului nu mai reprezenta o opțiune viabilă. Părăsirea unui singur cadavru ar fi generat mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Facem curățenie? întrebă el.

Delta One dădu din cap:

— Eu recuperez făcliile și voi vă descotorosiți de sanie.

În vreme ce Delta One, foarte atent, parcurse în sens invers traseul oamenilor de știință, strângând orice indiciu

al trecerii cuiva prin acele locuri, Delta Three și camaradul lui coborâra pe ghețar ducând cu ei sania. După ce trecură de ridicăturile de gheață, ajunseră la marginea ghețarului Milne. Acolo făcură vânt saniei, astfel încât Norah Mangor trecu în tăcere peste margine, împreună cu echipamentele ei, și plonjă în apele Oceanului Arctic.

„Curățire completă”, își zise Delta Three.

Întorcându-se spre bază, Delta Three fu mulțumit să observe că vântul ștergea urmele pe care le lăsau schiurile pe zăpadă.

Submarinul nuclear *Charlotte* staționa în adâncurile Oceanului Arctic de cinci zile. Prezența lui acolo era strict secretă.

Submarin din clasa Los Angeles, *Charlotte*, fusese proiectat să „asculte și să nu fie auzit”. Cântărind patruzeci și două de tone, motoarele lui cu turbină erau suspendate pe arcuri pentru a înăbuși orice vibrație pe care o puteau genera. În ciuda nevoii de a nu fi văzut, submarinul dispunea de una dintre cele mai mari amprente în apă. Întinzându-se pe o lungime de peste 120 de metri de la prova la pupa, carena ar fi zdrobit, dacă ar fi fost plasată pe un teren de fotbal american, ambele buturi de încercare și ar mai fi dat și pe afară. Având de șapte ori lungimea unui submarin din clasa Holland din dotarea Marinei americane, *Charlotte* dispersa 6.927 de tone de apă în imersiune completă și putea atinge viteza uluitoare de treizeci de noduri.

Adâncimea normală de navigare a vasului se găsea imediat sub termoclină, un gradient natural de temperatură care distorsiona undele radar de deasupra și făcea submarinul invizibil radarelor de suprafață. Cu un echipaj de 148 de oameni și o adâncime maximă de imersiune de peste cinci mii de metri, vasul reprezenta ultimul răcnet în materie de submersibile și era nava de lucru a Marinei Statelor Unite. Sistemul de aerisire prin electroliză evaporativă, cele două reactoare nucleare și proviziile modificate prin inginerie genetică îi permiteau să înconjoare planeta de douăzeci și unu de ori fără să iasă la suprafață. Dejecțiile umane ale echipajului, la fel ca în cele mai multe cazuri de nave submersibile, erau comprimate în blocuri de treizeci de kilograme și ejectate în ocean – cărămizi uriașe de materii fecale care erau botezate în glumă „căcăreze de balenă”.

Tehnicianul aflat în fața ecranului oscilator din camera sonarului era unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu. Minte lui era un dicționar ambulant de sunete și forme de undă. Omul putea distinge între sunetele mai multor zeci de tipuri de propulsoare rusești de submarin, sute de animale marine și chiar vulcani subacvatice aflate la mare distanță, cum erau cele din Japonia.

Pe moment însă, asculta un ecou repetat și înfundat. Deși ușor de identificat, sunetul apăruse în chip cu totul neașteptat:

— Nu o să crezi ce semnal primesc acum în căști, îi zise el asistentului, dându-i căștile.

Asistentul își montă căștile și o expresie de neîncredere i se așternu pe chip:

— Doamne! E limpede ca lumina zilei. Ce facem?

Omul de la sonar ridicase deja interfonul să îl anunțe pe căpitan.

Când acesta ajunse în camera sonarului, tehnicianul comută semnalul pe difuzoare, astfel ca toată lumea să îl audă clar.

Căpitanul ascultă, fără nicio expresie pe chip:

THUD. THUD. THUD.

THUD... THUD... THUD...

Mai încet. Tot mai încet. Tiparul sonor se pierdea. Din ce în ce mai slab.

— Care sunt coordonatele? ceru căpitanul să afle.

Tehnicianul își drese glasul:

— De fapt, domnule, vine de la suprafață, la circa cinci kilometri de tribord.

Gabrielle Ashe tremura ca piftia în holul întunecos de lângă biroul senatorului Sexton. Picioarele îi tremurau îngrozitor. Și asta nu pentru că stătuse prea mult nemișcată, ci din cauza dezamăgirii provocate de cele auzite. Întâlnirea din încăperea alăturată continua, însă Gabrielle nu mai avea nevoie să audă și alte cuvinte. Adevărul ieșise la iveală într-un mod cât se poate de dureros.

„Senatorul Sexton ia mită de la agenții spațiale private.” Marjorie Tench îi spusese adevărul.

Gabrielle simțea cum o invadează repulsia născută din trădare. Crezuse în Sexton. Luptase pentru el. „Cum poate face așa ceva?” Gabrielle îl mai văzuse pe senator mințind din când în când pentru a-și proteja viața privată, însă era vorba de politică. *Asta* chiar însemna încălcarea legii.

„Nici măcar n-a fost ales și deja s-a apucat să vândă Casa Albă!”

Gabrielle știa că nu-l mai poate suporta pe senator. Promisiunea de a promulga legea de privatizare a agenției spațiale putea fi făcută doar disprețuind total legea și sistemul democratic. Chiar dacă senatorul *credea* că măsura ar fi fost în interesul public, a vinde o asemenea decizie pe față, în avans, însemna trântirea ușii în nas tuturor verificărilor și bilanțelor financiare guvernamentale și ignorarea eventualelor argumente logice ale Congresului, ale consilierilor, ale votanților și ale celor care fac lobby. Cel mai important, prin garantarea privatizării NASA, Sexton pavase calea unor nenumărate abuzuri din partea celor care aveau cunoștințe oculte - vânzarea din interior fiind cel mai banal procedeu în acest caz, favorizând plasarea de mite substanțiale în detrimentul investitorilor publici onești.

Simțind că i se face rău de la stomac, Gabrielle se întrebă ce avea de făcut.

Un telefon sună strident chiar în spatele ei, spărgând liniștea din hol. Uluită, Gabrielle se răsuci pe călcâie. Sunetul venea din debaraua din vestibul – un telefon celular în buzunarul hainei unui oaspete.

— Iertați-mă, prieteni, se auzi o vorbă trăgănată cu accent texan. E pen' mine.

Gabrielle auzi cum omul se ridică. „Vine încoace!” Întorcându-se, fata porni în goană înapoi pe drumul pe care venise. Când ajunse la jumătatea holului, o coti la stânga și se ascunse în bucătăria întunecată exact când texanul ieși din birou și porni pe hol. Gabrielle încremeni în umbră.

Texanul trecu pe lângă ea fără să o observe.

Dincolo de zgomotele puternice ale propriei inimi, Gabrielle îl auzi repezindu-se la debara. În cele din urmă, omul răspunse la telefon:

— Mda?... Când?... Nu zău? O să-l pornim. Mersi.

Individul închise și porni înapoi spre birou, strigând de pe drum:

— Hei! Dați drumul la televizor! Se pare că Zach Herney va ține o conferință de presă de urgență în seara asta. La ora opt. Pe toate canalele. Fie va declara război Chinei, fie Stația Spațială Internațională tocmai s-a prăbușit în ocean.

— Păi *asta* chiar merită sărbătorit! îi răspunse cineva dinăuntru.

Toată lumea izbucni în râs.

Gabrielle simți că bucătăria se învâртеște cu tot cu ea. „O conferință de presă la ora opt?” Tench părea să nu fi jucat deloc la cacealma. Îi dăduse timp lui Gabrielle până la ora opt ca să aducă o declarație sub jurământ prin care să recunoască legătura amoroasă. „Îndepărtează-te de senator până nu e prea târziu”, o avertizase Tench. Gabrielle presupusese că termenul limită fusese astfel stabilit încât Casa Albă să poată strecura informația ziarelor de a doua zi, însă acum se părea că administrația de la Washington voia să iasă ea însăși în public cu aceste informații.

„O conferință de presă urgentă?” Cu cât mai mult se

gândea la asta, cu atât totul i se părea mai ciudat. „Herney iese la rampă cu porcăria asta? El în persoană?”

În birou cineva deschise televizorul. Vocea prezentatorului de știri era încărcată de emoție:

— Casa Albă nu a oferit niciun indiciu asupra subiectului surprinzătoarei conferințe de presă din această seară, așa că speculațiile abundă. Unii analiști politici cred acum că, din cauza absențelor repetate din mass-media ale președintelui din ultima vreme, Zach Herney ar putea anunța că nu va candida pentru un al doilea mandat.

Chiote de bucurie se auziră din birou.

„Absurd”, își spuse Gabrielle. Cu toate mizeriile pe care Casa Albă le avea acum împotriva lui Sexton, era imposibil ca președintele să arunce prosopul în seara asta. „Conferința asta de presă se va referi la altceva”. Gabrielle avea sentimentul tulburător că ea fusese deja avertizată în acest sens.

Se uită la ceas. Mai puțin de o oră. Trebuia să ia o decizie, și știa exact cu cine trebuia să discute. Strângând sub braț dosarul cu fotografiile, ieși în liniște din apartament.

Paznicul de pe coridor răsuflă ușurat când o văzu.

— Am auzit niște urale de bucurie înăuntru. Se pare că ați dat lovitura.

Fata îi zâmbi scurt și se îndreptă spre lift.

Afară, pe stradă, noaptea care se lăsa părea îngrijorător de grea. Gabrielle îi făcu semn unui taxi, se urcă în el și încercă să se asigure că știa exact ce face.

— Studiourile de televiziune ABC, îi spuse ea șoferului. Grăbește-te!

Stând întins pe o parte, pe gheață, Michael Tolland își odihnea capul pe un braț întins pe care deja nu îl mai simțea. Chiar dacă pleoapele erau din ce în ce mai grele, Tolland se chinuia să și le țină deschise. Din punctul lui de vedere, se uita acum la ultimele imagini pe care le avea din această lume - apă și gheață -, într-un soi de vedere periferică ciudată. Finalul potrivit al unei zile în care nimic nu fusese ceea ce părea.

Peste blocul de gheață începuse să se aștearnă o liniște ciudată. Rachel și Corky tăcuseră amândoi, iar bățiile se opriseră. Cu cât se îndepărtau de ghețar, vântul devenea tot mai calm. Tolland auzea și propriul trup cum e redus la tăcere. Cu gluga strânsă în jurul urechilor, își auzea propria respirație amplificată în cutia de rezonanță a craniului. Devenea tot mai rară... și mai superficială. Trupul nu mai era capabil să se lupte cu senzația de comprimare care însoțea fuga sângelui din extremități înspre organele vitale, într-un ultim efort de a menține creierul conștient.

O bătălie pierdută, știa foarte bine.

Ciudat, dar durerile dispăruseră. Trecuse prin acea stare. Acum simțea că se umflase. Amorțeală. Plutire. Când nu mai fu capabil să clipească, vederea i se încețoșă. Umoarea apoasă dintre cornee și cristalin începea să înghețe. Tolland privi înapoi spre fantoma ghețarului Milne, acum doar o formă albă, vagă în lumina cețoasă a lunii.

Își simțea sufletul împăcat cu înfrângerea. Oscilând pe pragul dintre prezență și absență, privi înspre valurile oceanului. Vântul spulbera totul în jur.

În acel moment, Tolland începu să delireze. Ciudat, dar, în ultimele secunde înainte de a deveni inconștient, delirul lui nu avea nicio legătură cu salvarea. Nu avu gânduri halucinante despre căldură și confort. Delirul final era terifiant.

Un animal imens răsărea din apă lângă aisberg, spărgând suprafața apei cu un șuierat înspăimântător. Veni spre el ca un monstru marin mitic - zvelt, negru și mortal, cu apa bolborosind înspumată în jurul lui. Tolland se forță să clipească. Vederea i se limpezi puțin. Bestia era aproape, lovind în gheață ca un rechin imens care atacă o bărcuță. Masiv, animalul se înălță deasupra lui, cu pielea udă și lucind.

După ce imaginea cețoasă se înnegri, nu mai rămaseră decât sunetele. Metal pe metal. Dinți smulgând din gheață. Venind mai aproape. Trăgându-le corpurile de la locul lor.

„Rachel...”

Tolland se simți înșfăcat cu brutalitate.

Apoi totul se întunecă în jurul lui.

Gabrielle Ashe o luă la goană imediat ce intră în camera de producție de la etajul trei al canalului ABC News. Chiar și așa, se mișca mai încet decât toți ceilalți oameni din încăpere. Producția se desfășura cu intensitate maximă douăzeci și patru de ore pe zi, dar în acel moment spațiul de lucru din fața ei era mai aglomerat ca oricând. Redactorii cu ochii ieșiți din orbite strigau unii la alții peste pereții compartimentelor lor, reporterii cu faxuri în mâini goneau de la post de lucru la post de lucru comparând notițele, iar curierii mușcau dintr-un baton de Snickers și luau o gură de Mountain Dew între două sarcini.

Gabrielle venise la studiourile ABC ca s-o vadă pe Yolanda Cole.

De obicei, Yolanda putea fi găsită în zona cea mai liniștită din redacție – birourile private cu pereți de sticlă rezervate celor care luau decizii și care aveau nevoie de ceva liniște pentru a gândi. În seara asta însă, Yolanda se afla chiar în mijlocul mulțimii bezmetice. Când o zări pe Gabrielle, femeia scoase un chiot de exuberanță.

— Gabs!

Yolanda purta o rochie strânsă pe corp și ochelari în formă de broască țestoasă. Ca întotdeauna, de ea atârnavă câteva kilograme de bijuterii. Se îndreptă spre Gabrielle, făcându-i semn cu mâna:

— Te îmbrățișez!

Yolanda Cole era redactor al canalului ABC News din Washington de șaisprezece ani. De origine poloneză, pistruiată, Yolanda era o femeie scundă, cu părul foarte rar, căreia toată lumea i se adresa în semn de afecțiune cu „Mami”. Spiritul ei de matroană și umorul ascundeau o iscusință și o perseverență ieșite din comun în a obține articolele dorite. Gabrielle o cunoscuse pe Yolanda la un seminar „Femeile în politică”, la care participase la scurt

timp după sosirea ei în Washington. Discutaseră despre trecutul lui Gabrielle, despre provocarea de a fi femeie în D. C. Și în cele din urmă despre Elvis Presley – o pasiune pe care descoperiseră cu surprindere că o împărtășesc. Yolanda o luase pe Gabrielle sub aripa ei și o ajutase să își facă relații. De atunci, Gabrielle trecea la o lună și ceva pe la ea ca s-o salute.

Gabrielle o îmbrățișă. Entuziasmul Yolandeii îi ridica deja moralul.

Yolanda se dădu înapoi și se uită la Gabrielle cu atenție:

— Parcă ai îmbătrânit cu o sută de ani, fetițo! Ce ți s-a întâmplat?

Gabrielle își coborî vocea:

— Am probleme, Yolanda!

— Zvonurile nu spun asta. Omul tău e în ascensiune.

— Putem discuta undeva, între patru ochi?

— Ți-ai ales prost momentul, scumpo. Președintele va ține o conferință de presă cam într-o jumătate de oră și noi tot n-avem habar despre ce va fi vorba. Trebuie să fac rost de comentarii de la experți și mă zbat ca peștele pe uscat.

— Știu eu care e subiectul conferinței.

Yolanda își coborî ochelarii pe nas. Părea sceptică:

— Gabrielle, corespondentul nostru *din interiorul Casei Albe* habar n-are despre ce e vorba. Vrei să spui că Sexton are mai multe informații?

— Nu, spun doar că *eu* dețin mai multe informații. Acordă-mi cinci minute și îți povestesc tot.

Yolanda privi dosarul cu sigiliul Casei Albe din mâna lui Gabrielle.

— Ăla e un document intern al Casei Albe. De unde ai făcut rost de el?

— Dintr-o întâlnire privată cu Marjorie Tench pe care am avut-o în după-amiaza aceasta.

Yolanda o privi lung preț de câteva clipe:

— Vino după mine!

La adăpostul confidențialității biroului de lucru al Yolandeii, Gabrielle îi mărturisi prietenei sale legătura de o

noapte cu Sexton și faptul că Tench deținea dovezi foto.

Yolanda îi zâmbi larg și izbucni în râs. Lucra de atâta vreme în mass-media din Washington încât nimic nu o mai șoca.

— Oh, Gabs, bănuiam eu că tu și Sexton v-ați pus-o. Nicio surpriză! El are reputație, iar tu ești o fată drăguță. Păcat de fotografiile. Eu nu mi-aș face griji.

„Să nu-mi fac griji?”

Gabrielle îi povesti că Tench îl acuzase pe Sexton de luarea de mită ilegală din partea companiilor aerospațiale și că ea tocmai fusese martora unei întâlniri SFF secrete care confirma acele acuzații! Expresia Yolandeii rămase din nou impasibilă – până ce Gabrielle îi povesti ce avea de gând să întreprindă în legătură cu asta.

Yolanda părea acum neliniștită:

— Gabrielle, este treaba ta dacă vrei să predai un document legal prin care declari că te-ai culcat cu un senator american și l-ai susținut în vreme ce el mințea în aceasta privință. Dar faci o mutare foarte proastă, ți-o spun eu. Trebuie să te gândești mult la ce repercusiuni poate avea acest gest asupra ta.

— Nu mă ascuți. Nu am atâta timp la dispoziție!

— Ba *te ascult*. Draga mea, indiferent că timpul te presează sau nu, unele lucruri nu se fac, pur și simplu. De exemplu, nu *vinzi* un senator al Statelor Unite în cadrul unui scandal sexual. E sinucidere curată. Ascultă-mă bine, fătuco! Dacă dobori un candidat prezidențial, ar fi mai bine să te urci în mașină și să fugi cât mai departe de D. C. Vei fi o femeie distrusă pentru toată viața. O mulțime de oameni cheltuiesc o mulțime de bani ca să aducă un candidat pe creasta valului. Sunt în joc o grămadă de bani și multă putere – genul acela de putere pentru care oameniiucid.

Gabrielle tăcu.

— Ca o părere personală, continuă Yolanda, eu cred că Tench te-a amenințat în speranța că te vei speria și vei face o prostie – cum ar fi să-ți cauți scăparea și să mărturisești legătura avută cu senatorul. Yolanda arată înspre dosarul

roșu din mâinile lui Gabrielle. Pozele alea cu tine și cu Sexton nu înseamnă nimic dacă tu sau Sexton recunoașteți că sunt adevărate. Casa Albă știe prea bine că, dacă publică acele fotografii, Sexton va pretinde că sunt truate și i le va arunca președintelui drept în față.

— M-am gândit și eu la asta, dar chestiunea cu finanțarea ilegală a campaniei este...

— Iubito, ia gândește-te puțin. Dacă nu au ieșit în public cu acuzații de luare de mită până acum, probabil că nici nu o vor mai face. Președintele este foarte serios în privința chestiei ăsteia cu campania negativă. Eu cred că a hotărât să scutească pe toată lumea de un scandal în industria aerospațială și a trimis-o pe Tench după tine cu o cacealma, sperând că ar putea să te sperie cu încurcătura asta sexuală. Să te faci să-ți înjunghii candidatul pe la spate.

Gabrielle se gândi puțin la cele auzite. Deși aveau sens cuvintele Yolande, totuși ceva părea bizar. Gabrielle arătă prin geam spre agitația din studioul de știri:

— Yolanda, voi vă pregătiți pentru o importantă conferință de presă a președintelui. Dacă nu va ieși în public cu probleme despre mită sau sex, atunci pentru ce atâta tam-tam?

Yolanda părea uluită:

— Stai așa! Tu crezi că această conferință de presă are vreo legătură cu tine și cu Sexton?

— Sau cu mita. Sau cu amândouă. Tench mi-a zis că am timp la dispoziție până diseară la opt pentru a semna o declarație, altfel președintele va anunța...

Râsul Yolande zgudui întreaga încăpere cu pereții ei de sticlă:

— Oh, te rog! Zău așa! Mă termini!

Gabrielle n-avea deloc chef de glumă.

— Ce???

— Ascultă, Gabs, reuși Yolanda să îi mai spună, printre râsete, ai încredere în mine în privința asta. Am de-a face cu oamenii de la Casa Albă de șaisprezece ani. Nici nu

poate fi vorba ca Zach Herney să fi convocat presa *din întreaga lume* ca să le spună ziaristilor că bănuiește pe senatorul Sexton de acceptarea unor finanțări îndoielnice și că s-a regulat cu tine. Genul ăsta de informații se *strecoară*. Președinții nu își câștigă popularitatea prin întreruperea programelor media pentru a bârfi despre sex sau presupuse infracțiuni obscure comise împotriva legilor de finanțare a campaniilor electorale.

— Obscure? ripostă Gabrielle. Vânzarea pe șleau a propriei decizii în privința unei legi referitoare la spațiu în schimbul milioanei dolari din publicitate cu greu poate fi intitulată o chestiune obscură?

— Ești *convinsă* că asta face el?

Tonul Yolandei se înăspri:

— Ești suficient de sigură ca să-ți ridici poalele în cap în fața televiziunilor naționale? Mai gândește-te un pic! În ziua de astăzi este nevoie de o mulțime de alianțe ca să realizezi ceva, iar finanțarea campaniilor electorale reprezintă o chestiune complexă. Poate că întâlnirea pe care a avut-o Sexton a fost una perfect legală.

— Încalcă legea, insistă Gabrielle. „Nu-i așa?”

— Sau așa a vrut Marjorie Tench să te facă să crezi. Candidații acceptă mereu donații în spatele ușilor închise din partea marilor corporații. Poate că nu e elegant, dar nu este neapărat și ilegal. Pe fapt, cele mai multe aspecte legale au de-a face nu cu proveniența banilor, ci cu *modul* în care candidații aleg să cheltuiască acești bani.

Gabrielle ezită, simțindu-se destul de nesigură.

— Gabs, Casa Albă te-a jucat cum a vrut în după-amiaza asta. A încercat să te întoarcă împotriva candidatului susținut de tine, iar până în acest moment tu le-ai făcut jocul. Dacă așa avea nevoie de cineva de încredere, cred că așa rămâne cu Sexton înainte de a sări în barca unei persoane precum Marjorie Tench.

În acea clipă, sună telefonul Yolandei. Femeia răspunse, dădu din cap și își notă ceva.

— Interesant, rosti ea în cele din urmă. Vin chiar acum.

Mulțumesc.

Își închise telefonul și se întoarse spre Gabrielle cu sprâncenele arcuite:

— Gabs, se pare că ai scăpat. Exact așa cum am prevăzut.

— Ce se întâmplă?

— Nu am informații exacte încă, dar îți pot spune că evenimentul organizat de președinte n-are nimic de-a face cu scandaluri sexuale sau cu finanțarea campaniilor.

Gabrielle simți o rază de speranță și încercă din toată inima să-și creadă prietena:

— De unde știi?

— Cineva din interior tocmai mi-a dat de știre că această conferință de presă are legătură cu NASA.

Gabrielle se ridică brusc:

— NASA?

Yolanda îi făcu cu ochiul:

— S-ar putea ca asta să fie noaptea ta norocoasă. Pun pariu că președintele Herney simte o presiune atât de mare din partea senatorului Sexton, încât a hotărât că nu are altă șansă decât să suspende finanțarea Stației Spațiale. Asta ar explica această convocare a întregii prese mondiale.

„O conferință de presă prin care să se anunțe încetarea finanțării stației spațiale?” Nu știa de ce, dar lui Gabrielle îi venea greu să creadă acest lucru.

Yolanda se ridică:

— Atacul lui Tench de după-amiază? Probabil că a fost doar un ultim efort disperat ca să se agațe cu ceva de Sexton înainte ca președintele să iasă în public cu veștile proaste. Nimic nu ar fi fost mai bun decât un scandal sexual ca să se distragă atenția de la un alt eșec prezidențial. Oricum, Gabs, acum am de lucru! Sfatul meu - ia-ți o ceașcă de cafea, stai jos chiar aici, dă drumul la televizor și urmărește povestea asta la fel ca noi toți ceilalți. Mai avem douăzeci de minute până începe spectacolul și îți repet că președintele nu are cum să se lanseze în speculații în seara asta. Îl urmărește întreaga omenire. Orice are de zis este

foarte important.

Îi făcu din nou cu ochiul:

— Și-acum dă-mi dosarul acela!

— Ce?

Yolanda îi întinse mâna cu fermitate:

— Pozele astea rămân încuiate în biroul meu până ce povestea asta va lua sfârșit. Vreau să fiu sigură că nu vei face vreo tâmpenie.

Ezitând, Gabrielle îi dădu dosarul.

Yolanda încuie fotografiile într-un sertar al biroului și ascunse cheile.

— O să-mi mulțumești, Gabs! Ți-o jur.

Când trecu pe lângă ea, o mângâie pe creștet pe Gabrielle:

— Fă-te comodă. Cred că urmează veștile bune.

Gabrielle rămase singură în biroul de sticlă și încercă să se lase convinsă de atitudinea pozitivă a Yolandeii. Cu toate astea, nu se putea gândi decât la rânjetul de satisfacție de pe chipul lui Marjorie Tench din acea după-amiază. Gabrielle habar n-avea ce urma să declare președintele S.U.A. Lumii întregi, dar, cu siguranță, veștile nu aveau să fie deloc bune pentru senatorul Sexton.

Rachel Sexton se simțea de parcă era arsă de vie.

„Plouă cu foc!”

Încercă să își deschidă ochii, dar nu reuși să zărească decât niște forme nedeslușite, în ceață, și niște lumini orbitoare. Ploua de jur împrejurul ei. O ploaie fierbinte care o opărea. Îi ardea pielea goală. Stătea întinsă pe o parte, simțind cărămizile fierbinți sub trup. Se încovrigă mai tare, în poziția de fetus, încercând să se ferească de lichidul fierbinte care cădea de sus. Mirosea a chimicale. Poate a clor. Încercă să se târască de acolo, însă nu putu. Mâini puternice îi apăsau pe umeri, țintuind-o de podea.

„Dați-mi drumul! Ard toată!”

Se luptă din instinct ca să scape, în zadar, căci aceleași mâini puternice o strângeau tot mai tare.

— Stai acolo! rosti vocea unui bărbat.

Accentul era american, de profesionist.

— Se va termina în curând!

„Ce se va termina? se întrebă Rachel. Durerea?” Încercă să își concentreze vederea. Luminiile din locul ăsta erau extrem de puternice. Sesiză că încăperea era mică. Înghesuită. Totul i se părea cu susul în jos.

— Ard!

Urletul lui Rachel abia dacă se auzi ca o șoptă.

— N-aveți nimic, zise vocea. Apa e călduță. Aveți încredere în mine.

Rachel își dădu seama că era practic dezbrăcată. Avea pe ea doar lenjeria îmbibată cu apă. Nu îi era rușine; mintea îi era prea ocupată cu alte întrebări.

Amintirile reveniră ca un șuvoi tumultos. Ghețarul. Radarul. Atacul. „Cine? Unde sunt?” Încercă să pună lucrurile cap la cap însă își simțea creierul adormit, de parcă ar fi fost împiedicat de ceva să gândească. Din toată confuzia reieși o singură idee limpede: „Michael și Corky...”

unde sunt?”

Încercă din nou să-și concentreze privirea, dar nu zări decât bărbații de deasupra ei. Toți erau îmbrăcați în același fel de costum albastru ca de scafandru. Voi să vorbească, dar gura nu era capabilă să scoată nici măcar o singură silabă. Senzația de arsură din piele lăsa acum loc unor valuri bruște și profunde de durere, care îi atacau mușchii precum niște unde seismice.

— Nu vă mai opuneți, rosti bărbatul de deasupra. Sângele trebuie să vă revină în mușchi!

Rostea cuvintele de parcă ar fi fost un doctor.

— Încercați să mișcați membrele cât de mult puteți.

Rachel simțea durerea ca și cum fiecare mușchi îi era lovit de un ciocan. Rămase întinsă pe podea, abia respirând.

— Mișcați-vă brațele și picioarele! insistă bărbatul, chiar dacă vă doare cumplit.

Rachel încercă să se conformeze. Fiecare mișcare părea un cuțit înfipt în articulații. Jeturile de apă se înfierbântară iarăși. Revenea opăreala. Durerea era tot mai accentuată. La un moment dat, crezu că nu va mai rezista nicio secundă. În aceeași clipă, cineva îi făcu o injecție. Durerea se domoli cu repeziciune. Vibrațiile slăbiră din intensitate. Rachel simți că respiră din nou.

O nouă senzație îi invada trupul. O serie bizară de ace și de ciupituri. Le simțea în tot corpul și o înțepau, din ce în ce mai ascuțit. Milioane de puncte minuscule cât vârful de ac, care se intensificau ori de câte ori se mișca încercă să rămână nemișcată, dar jeturile de apă continuau să o lovească. Bărbatul de deasupra îi ținea brațele și i le mișca.

„Doamne, ce mă doare!” Rachel era prea slăbită ca să se împotrivească. Pe față îi curgeau lacrimi de durere și de epuizare. Își închise ochii strâns, făcând să dispară lumea exterioară.

Într-un târziu, acele și pișcăturile dispărură. Ploaia de deasupra încetă. Când își deschise ochii, vederea îi era mai limpede.

Atunci îi văzu.

Corky și Tolland zăceau în apropiere, tremurând pe jumătate dezbrăcați și murați bine. După expresiile de disperare de pe fețele lor, Rachel își dădu seama că trecuseră prin aceleași chinuri. Ochii căprui ai lui Michael Tolland erau sticloși și injectați de sânge. Când o zări pe Rachel, reuși să îi schițeze un zâmbet, cu buzele-i vinete tremurând.

Rachel încercă să se ridice în capul oaselor ca să își dea seama unde este. Toți trei zăceau tremurând ca piftiile într-un amestec de nedescris de membre pe jumătate goale pe podeaua unei camere minuscule de duș.

O ridicară niște brațe puternice.

Rachel simți cum forțe străine îi usucă trupul și o înfășoară în pături. Era așezată pe un soi de targă medicală și masată zdravăn pe brațe, picioare și tălpi. O altă injecție în braț.

— Adrenalină, îi spuse cineva.

Simți medicamentul care-i curgea prin vene ca o forță vitală care îi înviora mușchii. Deși un bulgăre de gheață continua să-i zacă în vintre, sângele începea să se întoarcă încet în membre.

„Înapoi din morți.”

Încercă să se concentreze. Corky și Tolland zăceau alături, tremurând înfășurați în pături, în vreme ce bărbații le masau corpurile și le făceau injecții. Fără îndoială că acest ansamblu de personaje masculine le salvaseră viețile. Mulți dintre oamenii din jur erau uzi leoarcă, de parcă săriseră drept în apele oceanului ca să ajute victimele. Rachel habar n-avea cine erau și cum ajunseseră la ea și la ceilalți la timp. Acum, nu mai conta. „Trăim.”

— Unde... suntem? reuși Rachel să îngaime, simplul act al vorbirii producându-i o cumplită durere de cap.

Bărbatul care o masa îi răspuse:

— Sunteți pe puntea medicală a unui vas clasa Los Angeles...

— *Atențiune!* strigă cineva.

Rachel sesiză o mișcare bruscă de jur împrejurul ei. Încercă să se ridice în capul oaselor. O ajută unul dintre oamenii în albastru, sprijinind-o și trăgând păturile pe lângă ea. Rachel se frecă la ochi și văzu o siluetă care intră în încăpere.

Nou-venitul era un bărbat afro-american puternic. Chipeș și autoritar. Purta o uniformă kaki.

— Pe loc repaus! le ordonă el, îndreptându-se către

Rachel.

Se opri în dreptul ei și o privi cu ochii lui negri și pătrunzători:

— Harold Brown, se recomandă el, cu o voce gravă și obișnuită să comande. Sunt căpitanul *U. S. S. Charlotte*. Și dumneavoastră sunteți?

„*U. S. S. Charlotte*”, reluă în gând Rachel. Numele îi era cunoscut de undeva.

— Sexton... îi răspunse ea. Sunt Rachel Sexton.

Omul păru nedumerit. Se apropie mai mult și o privi cu mai multă atenție.

— Să fiu al naibii. Așadar, dumneata ești!

Rachel păru tulburată. „Mă cunoaște de undeva?” Era convinsă că nu-l recunoaște, deși atunci când privirea îi coborî de pe chip la eticheta de pe piept zări emblema familiară a unui vultur care strângea o ancoră în gheare, înconjurată de cuvintele U.S. NAVY.

Acum își aminti de ce numele *Charlotte* i se păruse cunoscut.

— Bine ați venit la bord, domnișoară Sexton, rosti căpitanul. Ați sintetizat mai multe rapoarte de recunoaștere transmise de aceasta navă. Știu cine sunteți!

— Dar ce căutați în apele astea? murmură ea.

Chipul lui se înăspre într-o oarecare măsură:

— Ca să fiu sincer, domnișoară Sexton, voiam să vă întreb același lucru.

Tolland se ridică încet în capul oaselor și încercă să vorbească. Rachel îi făcu semn să tacă printr-un gest ferm din cap. „Nu aici. Nu acum.” N-avea niciun dubiu că primul lucru despre care Tolland și Corky ar fi vrut să vorbească era legat de meteorit și de atac, dar acestea nu erau subiecte pe care să le discute de față cu un echipaj de submarin. În universul serviciilor secrete, indiferent de situația de criză care se iveau, SECURITATEA rămânea esențială; situația meteoritului trebuia să rămână extrem de confidențială.

— Trebuie să vorbesc cu directorul NRO, William

Pickering, îi spuse ea căpitanului. Între patru ochi și imediat!

Căpitanul se încruntă, neobișnuit să primească ordine chiar pe propriul vas.

— Dețin informații secrete pe care trebuie să le transmit.

Căpitanul o studie câteva clipe:

— Mai întâi să vă revină la normal temperatura corpului, apoi vă fac legătura cu directorul NRO.

— Este urgent, domnule. Eu...

Se opri repede. Privirea tocmai îi căzuse pe un ceas de pe peretele de deasupra cabinetului cu medicamente:

19. 51.

Rachel clipi des:

— Ceasul ăla... merge *bine*?

— Sunteți pe o navă a Marinei, domnișoară. Ceasurile noastre merg întotdeauna brici.

— Și arată ora după... meridianul *estic*?

— Șapte și cincizeci și unu de minute, timp estic standard. Suntem lângă Norfolk.

„Doamne! se gândea, uluită. E doar 7.51 P.M.?” Avea impresia că trecuseră ore bune de când leșinase. Nici măcar nu trecuse de ora opt? „Președintele n-a ieșit încă în public cu știrea despre meteorit! Încă am timp să-l opresc!” Se dădu imediat jos din pat, cu pătura înfășurată pe lângă corp. Simțea cum îi tremurau picioarele.

— Trebuie să vorbesc imediat cu președintele.

Căpitanul păru nedumerit:

— Președintele cui?

— Al Statelor Unite!

— Credeam că îl vreți pe William Pickering.

— N-am timp. Am nevoie de președinte.

Căpitanul rămase pe loc, blocându-i drumul postându-se chiar în fața ei.

— Am înțeles că președintele este pe cale să susțină în direct o conferință de presă foarte importantă. Mă îndoiesc că va răspunde acum la apeluri telefonice personale.

Rachel se ridică cât putu de mult pe picioarele nesigure

și îl țintui pe căpitan cu privirea:

— Domnule, nu dispuneți de nivelul de acces necesar pentru a vă explica situația, dar președintele este pe cale să comită o greșeală groaznică. Dețin informații de care el are nevoie disperată. Acum. Va trebui să aveți încredere în mine.

Căpitanul se holbă la ea, apoi se uită din nou la ceas:

— Nouă minute? Nu vă pot obține o legătură securizată cu Casa Albă atât de repede. Tot ce vă pot oferi este un radiofon. Nesecurizat. Și va trebui să ajungem la adâncime de antenă, ceea ce va lua câteva...

— Treceți la treabă! Acum!

Centrala telefonică a Casei Albe era situată la nivelul inferior al aripii de est. La datorie se găseau, în permanență, trei centraliste. Pe moment, doar două dintre ele stăteau la comanda butoanelor. Cea de-a treia alerga cât putea către Sala de *briefing*. Ducea în mână un telefon fără fir. Încercase să facă legătura cu Biroul Oval, dar președintele plecase deja către conferința de presă. Atunci încercase să îi sune pe adjuncții lui pe celulare, numai că toate celularele din jurul Sălii de briefing se închideau înaintea transmisiunilor televizate, pentru a nu întrerupe transmisia în direct.

A ajunge cu un telefon fără fir direct la președinte într-un astfel de moment însemna o posibilitate cel mult discutabilă, și totuși, când ofițerul NRO de legătură cu Casa Albă sunase pretinzând că deține informații urgente pe care președintele trebuia să le afle înainte de a intra în direct, centralista își dăduse seama că trebuie să o ia la fugă. Întrebarea era acum dacă va ajunge la destinație la timp.

Aflată într-o cabină medicală mică la bordul U.S.S. *Charlotte*, Rachel Sexton stătea cu receptorul lipit de ureche și aștepta să discute cu președintele. Tolland și Corky se aflau în apropiere, părând încă puternic afectați. Obrazul lui Corky fusese cusut cu cinci copci și prezenta încă o vânătăie urâtă. Toți trei fuseseră ajutați să se îmbrace în lenjerie cu protecție termică, costume grele de pilot de aviație marină, ciorapi de lână și bocanci. Cu o ceașcă de cafea caldută în mână, Rachel începea să se simtă din nou aproape ca o ființă umană.

— De ce durează atât? vru Tolland să știe. Mai sunt doar patru minute până la ora opt!

Rachel nu-i putea răspunde. Ajunsese la una dintre centralistele Casei Albe, îi explicase cine era și că era o

urgență. Centralista păruse că o înțelege, o pusese pe linie în așteptare și acum făcea, probabil, toate demersurile necesare pentru a o pune pe Rachel în legătură cu președintele.

„Patru minute, gândi Rachel. Grăbește-te!”

Închizându-și ochii, Rachel încercă să-și adune gândurile. Fusese o zi a naibii de lungă. „Sunt pe un submarin nuclear”, rosti ea în gând, știind că avusese noroc. Așa cum afirmase căpitanul, *Charlotte* se găsisse într-o misiune de patrulare de rutină în Marea Bering cu două zile în urmă și detectase unele zgomote subacvatice anormale dinspre ghețarul Milne – foraje, zgomote de avion, o mulțime de mesaje radio criptate. Submarinul fusese redirecționat, cu misiunea de a asculta în tăcere. Cu o oră și ceva înainte auziseră o explozie pe ghețar și se duseseră să verifice. Așa auziseră chemarea de ajutor a lui Rachel.

— Trei minute!

Tolland părea tot mai nerăbdător și se uita mereu la ceas.

Rachel era nervoasă! De ce dura atât? De ce nu preluase președintele apelul? Dacă Zach Herney se prezenta în fața publicului cu datele pe care le avea...

Rachel își alungă acest gând din minte și scutură receptorul. „Ridică-l odată!”

Gonind spre intrarea în Sala de briefing, centralista se lovi de adevărată adunare a personalului Casei Albe. Toți discutau emoționați, făcând ultimele pregătiri. Îl văzu pe președinte la douăzeci de metri distanță, așteptând la intrare. Machiorii își terminau ultimele retușuri.

— Faceți loc! rosti centralista, încercând să străbată mulțime. Apel pentru președinte! Faceți loc!

— În direct în două minute! strigă un regizor de platou.

Strângând telefonul la piept, centralista se apropie de președinte.

— Apel pentru președinte! icni ea. Faceți loc!

O siluetă masivă îi blocă accesul: Marjorie Tench.

Consilierul principal al președintelui o privi dezaprobator pe femeie:

— Ce se întâmplă?

— Am o urgență!

Centralista abia mai respira:

— ... Un apel telefonic pentru președinte.

Tench părea că nu o crede:

— Acum nu se poate!

— E Rachel Sexton. Spune că e urgent!

Marjorie se strâmbă mai degrabă de surpriză decât de mânie. Tench se uită la telefon:

— Este o linie publică. Nu e securizată.

— Nu, doamnă. Dar la capătul celălalt linia este deschisă. Este un radiofon. Trebuie să vorbească imediat cu președintele.

— În direct, în nouăzeci de secunde!

Tench se uită la telefon și întinse o mână ca de păianjen.

— Dă-mi receptorul!

Centralista ezită.

— Domnișoara Sexton vrea să vorbească doar cu președintele Herney. Mi-a spus să amân conferința de presă dacă e nevoie până vorbește cu el. Am asigurat-o...

Tench făcu un pas înspre femeie și vorbi cu o voce ajunsă o șoptă amenințătoare:

— Hai să-ți explic cum stă treaba. Tu nu primești ordine de la fata adversarului președintelui, ci de la mine. Te asigur că mai aproape de președinte nu vei ajunge până ce nu aflu ce naiba se întâmplă.

Centralista se uită spre președinte, care era acum înconjurat de tehnicieni cu microfoane, stilisti și mai mulți membri ai personalului care treceau în revista cu el ultimele detalii ale discursului.

— Șaizeci de secunde! țipă regizorul.

La bordul submarinului, Rachel Sexton se plimba nervoasă prin încăperea strâmtă, când, în sfârșit, auzi un păcănit la celălalt capăt al liniei.

O voce răgușită i se adresa:

— Alo?

— Președintele Herney? izbucni Rachel.

— Marjorie Tench, o corectă voce. Sunt principalul consilier al președintelui. Oricine ai fi, trebuie să te avertizez că telefoanele în glumă adresate Casei Albe violează...

„Pentru numele lui Dumnezeu!”

— Nu e o glumă! Aici e Rachel Sexton. Sunt ofițerul de legătură cu NRO și...

— Știu foarte bine cine este Rachel Sexton, cucoană! Mă îndoiesc că ești dumneata aceea. Ai sunat la Casa Albă pe o linie nesecurizată, pretinzându-mi să întrerup o transmisie prezidențială importantă. Țsta cu greu poate fi numit un mod de operare corect pentru cineva care...

— Ascultă, se înfurie Rachel, ți-am instruit întregul personal despre un meteorit cu câteva ore în urmă. Stăteai în primul rând. M-ai văzut pe un ecran de pe biroul președintelui! Mai ai vreo întrebare?

Tench tăcu o clipă:

— Ce înseamnă toate astea, domnișoară Sexton?

— Înseamnă că trebuie să-l oprești pe președinte! Informațiile lui despre meteorit sunt eronate! Tocmai am aflat că meteoritul a fost inserat pe *sub* ghețar! Nu știu de către cine și nu știu de ce! Dar lucrurile nu sunt ceea ce par! Președintele va face un anunț complet eronat, și eu vă sfătuiesc din toată inima...

— Ia stai o clipă!

Tench își coborî vocea:

— Îți dai seama ce spui?

— Da! Cred că directorul administrativ al NASA a regizat un soi de fraudă la scară mare, iar președintele Herney va fi prins în cursă. Trebuie măcar să amâni totul cu zece minute, ca să-i pot explica ce se întâmplă aici. Cineva a încercat să măucidă, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea lui Tench deveni de gheață:

— Domnișoară Sexton, am să-ți dau un avertisment.

Dacă te-ai răzgândit în privința rolului tău în ajutorul dat Casei Albe în această campanie, ar fi trebuit să meditezi mai bine cu mult înainte de a certifica datele despre meteorit pentru președinte.

— Cee???

„Oare măcar mă ascultă?”

— Sunt revoltată de atitudinea dumitale. Folosirea unei linii nesecurizate este o cascadorie ieftină. Sugerezi că datele despre meteorit au fost trucate? Ce fel de ofițer de informații folosește un radiofon pentru a apela Casa Albă și a discuta despre informații secrete? E clar că dumneata *speri* ca acest mesaj să fie interceptat de cineva.

— Norah Mangor a plătit cu viața pentru asta! Doctorul Ming este și el mort. Trebuie să-l avertizezi...

— Oprește-te acum! Nu vreau să știu care ți-e jocul, dar îți reamintesc - și *oricui* se întâmplă să intercepteze acest apel - că suntem în posesia unor depoziții înregistrate pe bandă video ale unor oameni de știință de vârf ai NASA, ale câtorva oameni de știință civili de renume și a *dumitale* înseși, domnișoară Sexton, toate certificând că datele despre meteorit sunt corecte. Nu pot decât să-mi imaginez de ce îți schimbi acum depoziția. Oricare ar fi motivul, consideră-te eliberată din slujba de la Casa Albă chiar din această clipă, iar dacă vei încerca să mânjești această descoperire cu alte acuzații de fraudă, te asigur că NASA și Casa Albă te vor da în judecată pentru defăimare atât de repede, încât nici măcar nu vei apuca să-ți faci bagajul înainte de a intra la închisoare.

Rachel deschise gura, dar nu reuși să scoată o vorbă:

— Zach Herney a fost generos cu tine, izbucni Tench. Ca să fiu cinstită, chestia asta miroase a cascadorie publicitară ieftină de tip Sexton. Las-o moartă chiar acum, sau te dăm în judecată! Ți-o jur!

Legătura telefonică se întrerupse.

Rachel continua să stea cu gura căscată atunci când căpitanul bătu în ușă.

— Domnișoară Sexton? rosti el, băgându-și capul pe ușă.

Recepționăm un semnal slab de la Radioul Național Canadian. Președintele Zach Herney tocmai și-a început conferința de presă.

Stând pe podium în Sala de briefing a Casei Albe, Zach Herney simțea toată căldura care venea de la reflectoare și știa că întreaga lume îl urmărea. Scurta informare emisă de Biroul de Presă al Casei Albe declanșase o adevărată agitație în universul mass-media. Cei care nu auziseră de acea informare la televiziune, radio sau la buletinele de știri online fuseseră inevitabil puși la curent de vecini, colegi de serviciu sau familii. Până la ora opt, toată lumea care nu locuia în vreo peșteră izolată făcuse speculații în privința mesajului prezidențial. În baruri și în camere de zi de pe întreaga planetă, milioane de oameni stăteau aplecați asupra televizoarelor așteptând cu nerăbdare.

În astfel de momente, când se afla față în față cu întreaga lume, Zach Herney simțea greutatea poziției sale. Oricine afirma că puterea nu crea dependență nu o experimentase niciodată cu adevărat. Când își începu discursul, Herney sesiză însă că lipsea ceva. Nu era genul de om care să aibă trac, așa că unda de îngrijorare resimțită acum în suflet îl uluia.

„De vină este audiența covârșitoare”, căută el să se liniștească. Și totuși era vorba de altceva. Instinctul. Ceva ce zărise.

Un lucru extrem de nesemnificativ, și totuși...

Își propuse să uite. Nu era nimic. Și totuși nu dispărea.

„Tench.”

Cu câteva clipe în urmă, în vreme ce Herney se pregătea să urce la pupitru, o zărise pe Marjorie Tench în holul galben, vorbind la telefon fără fir. Lucrul era ciudat în sine, dar ciudățenia era accentuată de faptul că stătea lângă ea centralista Casei Albe, cu un chip alb de îngrijorare. Herney nu auzea ce discuta Tench, dar putea vedea că subiectul era tensionat. Tench discuta cu o vehemență și cu o mânie pe care președintele rareori le remarcase – chiar și din

partea ei. Se opri o clipă și îi căută întrebător privirea.

Tench îi arătă degetele mari în sus. Herney n-o mai zărise *nici dată* pe Tench făcând un asemenea gest. A fost ultima imagine din mintea lui în vreme ce era împins către pupitru.

Pe covorul albastru din zona de presă a habisferei NASA, administratorul Lawrence Ekstrom ședea la mijlocul mesei lungi de simpozioane, înconjurat de oficialități și oameni de știință NASA. Pe un monitor din fața lor se transmitea în direct cuvântul de deschidere al președintelui. Restul angajaților de la NASA se găseau îngrămădiți în jurul altor monitoare, fremătând de nerăbdare la vederea comandantului lor suprem care deschidea conferința de presă.

— Bună seara, rosti Herney, părând neobișnuit de rigid. Mă adresez acum conașionalilor mei și prietenilor noștri din întreaga lume...

Ekstrom privi spre imensa rocă înnegrită așezată chiar în fața lui. Ochii i se îndreptară spre un alt monitor de control, unde se văzu pe sine, înconjurat de personalul cel mai înalt autorizat, pe fundalul unui drapel american imens și al siglei NASA. Luminile confereau scenei un aer de tablou neomodernist - cei doisprezece apostoli la cina cea de taină. Zach Herney transformase toată povestea într-un spectacol politic. „Herney n-avea de ales”, își zise directorul administrativ. Se simțea ca un tele-evanghelist care îl vindea pe Dumnezeu maselor.

Peste aproximativ cinci minute, președintele avea să-i prezinte pe Ekstrom și pe membrii personalului NASA. Apoi, prin intermediul unei spectaculoase legături prin satelit, NASA avea să se alătore președintelui în diseminarea veștilor către omenire. După un scurt rezumat al modului în care se efectuase descoperirea și al însemnătății ei pentru știința spațială, și după câteva bătăi pe spate în semn de felicitare, NASA și președintele aveau să îi dea cuvântul celebrului om de știință Michael Tolland, al cărui documentar avea să ruleze timp de aproape cincisprezece

minute. După aceea, cu entuziasmul și credibilitatea ajunse la cotă maximă, Ekstrom și președintele își vor lua la revedere, promițând noi informații în zilele următoare prin intermediul conferințelor de presă NASA.

În timp ce stătea și își aștepta rândul, Ekstrom începu să se simtă tot mai rușinat. Știa că se va întâmpla așa. Se așteptase la asta.

Avea să spună minciuni... neadevăruri certificate.

În mod ciudat însă minciunile lui păreau lipsite de importanță acum. Ekstrom avea o greutate și mai mare pe suflet.

În haosul din studioul de producție a canalului ABC, Gabrielle Ashe stătea umăr lângă umăr alături de zeci de străini, toate gâturile fiind întinse spre șirul de monitoare suspendate de tavan. Un fâșâit se auzi în încăperea în momentul clipei mult așteptate. Gabrielle închise ochii, rugându-se ca atunci când îi va deschide să nu aibă în fața ochilor imaginile propriului trup gol.

Atmosfera din biroul senatorului Sexton era încărcată de emoție. Toți oaspeții se ridicaseră în picioare, cu ochii lipiți de televizorul cu ecran lat.

Zach Herney stătea în fața întregii lumi și, incredibil, salutul trimis de el fusese unul stângaci. Omul părea, pe moment, nesigur.

„Pare tulburat, își spuse Sexton. Deși el nu pare niciodată tulburat.”

— Uitați-vă la el, îi șopti cineva. Probabil că are vești proaste.

„Să fie stația spațială?” se întrebă Sexton.

Herney privi drept spre cameră și inspiră profund:

— Prieteni, mă întreb de mai multe zile cum e cel mai bine să fac acest anunț...

„Cinci cuvinte simple, îl îndemnă Sexton de la distanță. Am dat-o în bară.”

Herney vorbi câteva clipe despre marele păcat comis prin

implicarea agenției spațiale în campania electorală și despre faptul că, așa stând lucrurile, el personal simțise nevoia de a prefața un astfel de anunț major cu exprimarea unor scuze publice.

— Aș fi preferat orice alt moment din istorie ca să fac acest anunț, zise el. Tensiunea politică tinde să transforme vizătorii în necredincioși, și totuși, în calitatea mea de președinte, nu am de ales decât vă împărtășesc ceea ce am aflat și eu recent.

Zâmbi.

— Se pare că magia cosmosului nu ține cont de programarea oamenilor... nici măcar de programul unui președinte.

Toți cei din biroul lui Sexton tresăriră la unison. „Ce???”

— Cu două săptămâni în urmă, reluă Herney, noul sistem de sateliți de scanare a densității de pe orbita polară a trecut peste ghețarul Milne din insula Ellesmere, o bucată îndepărtată de pământ situată deasupra paralelei optzeci, în nordul Oceanului Arctic.

Sexton și ceilalți schimbară priviri nedumerite:

— Satelitul NASA, continuă Herney, a detectat o rocă imensă de mare densitate, îngropată la șaiszeci de metri sub gheață.

Zâmbi pentru prima dată, regăsindu-și siguranța de sine:

— După primirea datelor, NASA a bănuit imediat că sateliții au descoperit un meteorit.

— Un meteorit? izbucni Sexton, ridicându-se în picioare. Astea sunt vești?

— NASA a trimis o echipă pe ghețar ca să ia mostre de rocă. În acel moment NASA a făcut...

Pauză.

— Ca să fiu sincer, a făcut descoperirea științifică a secolului.

Sexton făcu un pas spre televizor. „Nu...” Oaspeții lui se agitară neliniștiți.

— Doamnelor și domnilor, anunță Herney, acum câteva ore, NASA a extras afară din gheața Arcticii un meteorit de

opt tone care conține...

Președintele se opri din nou, pentru sporirea efectului:

— Un meteorit care conține *fosile* ale unei forme de viață. Cu zecile. O dovadă de netăgăduit a existenței vieții extraterestre.

Ca la comandă, o imagine strălucit luminată apăru pe ecranul din spatele președintelui – o fosilă perfect vizibilă a unei creaturi enorme, asemănătoare unei insecte, încastrate într-o rocă înnegrită.

În biroul lui Sexton, șase oameni săriră în sus, cu ochii măriți de groază. Sexton încremenise locului.

— Prieteni, continuă președintele, fosila din spatele meu are o vechime de 190 de milioane de ani. A fost descoperită într-un fragment al unui meteorit numit Jungersol, care a lovit Arctica cu aproape trei sute de ani în urmă. Noul sistem de sateliți NASA a descoperit acest fragment de meteorit îngropat într-un ghețar. NASA și această administrație au avut extrem de multă grijă în ultimele două săptămâni să confirme fiecare aspect al monumentalei descoperiri înainte ca publicul larg să afle despre ea. În următoarea jumătate de oră veți auzi depoziții din partea mai multor specialiști de la NASA și oameni de știință civili și veți viziona un scurt documentar pregătit de un chip pe care sunt sigur că îl veți recunoaște. Înainte de a continua însă, trebuie să urez bun venit în direct, prin intermediul satelitului de deasupra Cercului Arctic, omului ale cărui conducere, viziune și muncă dedicată au făcut posibil acest moment istoric. Este o mare onoare pentru mine să vi-l prezint pe directorul administrativ NASA, Lawrence Ekstrom.

Herney se întoarse spre ecran la fix.

Imaginea meteoritului se dizolvă în mod dramatic într-o priveliște a unui grup de experți NASA așezați la o masă lungă, iar în capăt se vedea silueta masivă a lui Lawrence Ekstrom.

— Mulțumesc, domnule președinte.

Ekstrom se ridică având un aer țeapăn și mândru și privi

drept spre cameră:

— Sunt extrem de mândru să împărtășesc cu dumneavoastră cele mai glorioase clipe ale NASA de până acum.

Ekstrom vorbi cu înflăcărare despre NASA și despre descoperire. Emanând din toți porii patriotism și triumf, el introduse fără a comite vreo greșeală documentarul realizat de o celebritate a științei civile - Michael Tolland.

După ce urmări imaginile, senatorul Sexton căzu în genunchi în fața televizorului, strângând rama argintie a acestuia. „Nu! Doamne, nu!”

Marjorie Tench se rupse, lividă la față, de mulțimea încântată din Sala de briefing și porni în goană înapoi spre biroul ei din aripa de vest. N-avea chef de sărbătoare. Telefonul primit de la Rachel Sexton avusese darul de a o șoca.

Extrem de iritant.

Tench trânti ușa camerei, se duse la birou și formă interiorul centralistei de la Casa Albă.

— William Pickering. NRO.

Își aprinse o țigară și începu să se plimbe prin cameră așteptând ca să i se facă legătura cu Pickering. În mod normal, Pickering ar fi fost la acea oră de mult plecat de la birou, însă cu toată agitația legată de conferința de presă de la Casa Albă, Tench bănuia că Pickering rămăsese la birou toată seara, cu privirea lipită de ecranul televizorului, întrebându-se ce naiba se putea petrece în lume fără ca directorul NRO să afle dinainte.

Tench se blestema că nu avusese încredere în propriile instincte atunci când președintele o informase că vrea să o trimită pe Rachel Sexton în Arctica. Își exprimase îngrijorarea, spunând că este un risc inutil. Însă președintele știuse să fie foarte convingător, argumentând că personalul Casei Albe devenise tot mai cinic în ultimele săptămâni și putea ridica semne de întrebare în legătură cu descoperirea NASA dacă vestea le venea din interior. Așa cum promisese Herney, certificarea efectuată de Rachel Sexton le îndepărtase bănuielile, prevenise orice discuție în interior și îi determinase pe toți angajații să se comporte ca un singur individ. Tench trebuia să admită că mutarea fusese una genială. Și totuși, Rachel Sexton își schimbase atitudinea.

„Nemernica m-a sunat pe o linie nesecurizată.”

Era clar că Rachel Sexton *voia* să distrugă credibilitatea

acestei descoperiri, și singura mângâiere a lui Tench era că președintele reușise să obțină dinainte mărturia lui Rachel pe bandă video. „Slavă Domnului.” Cel puțin lui Herney îi trecuse prin cap să obțină acea asigurare. Tench începea să se teamă că vor avea nevoie de ea.

Pe moment însă, Tench încerca să agite apele în alte direcții. Rachel Sexton era o femeie inteligentă, și dacă într-adevăr avea de gând să se ia de Casa Albă și de NASA, atunci avea nevoie de aliați puternici. Iar prima alegere pe care ar fi făcut-o ar fi fost William Pickering. Tench cunoștea deja sentimentele lui Pickering față de NASA. Trebuia să ajungă la el înaintea lui Rachel.

— Domnișoara Tench? rosti vocea de la celălalt capăt al firului. Aici e William Pickering. Cărui fapt datorez această onoare?

Tench auzea televizorul pe fundal – comentariul NASA. Își dădu seama din tonul lui că încă nu-și revenise din șocul conferinței de presă.

— Aveți câteva clipe libere, domnule director?

— Mă așteptam să fiți ocupată cu sărbătorirea. E o noapte mare pentru dumneavoastră. Se pare că NASA și președintele au revenit în ring.

Tench auzea uluiala din vocea lui, cuplată cu o nuanță de dispreț – ultimul provenind, fără îndoială, din legendara neplăcere a individului de a afla veștile laolaltă cu restul lumii.

— Îmi cer scuze, rosti Tench, încercând să construiască o punte de legătură, că NASA și Casa Albă au fost forțate să nu vă țină la curent cu aceste informații.

— Sunteți conștientă, replică Pickering, că NRO a detectat activitate NASA în zonă cu câteva săptămâni în urmă și a pornit o anchetă.

Tench se încruntă. „E ofticat.”

— Da, știu. Și totuși...

— NASA ne-a asigurat că nu se întâmplă nimic. Au spus că desfășoară niște exerciții în condiții extreme de mediu. Testarea echipamentului și genul ăsta de exerciții.

Pickering făcu o pauză:

— Iar noi am crezut acea minciună.

— Haideți să nu o numim *minciună*, ripostă Tench. Mai degrabă o deviere de la adevăr făcută din necesitate. Dacă luăm în considerație importanța descoperirii, cred că înțelegeți de ce NASA a trebuit să fie atât de discretă în această privință.

— Poate doar în ceea ce privește marele public.

Joaca de-a ofensatul nu intra în repertoriul unor oameni ca William Pickering, iar Tench simți că mai mult de atât nu se putea realiza.

— Am doar un minut la dispoziție, reluă ea, încercând să își recâștige poziția dominantă, dar mi-am zis că e mai bine să vă sun și să vă avertizez.

— Să mă avertizați?

Pickering păru surprins.

— A decis Zach Herney să numească un nou director NRO, neprietenos cu NASA?

— Bineînțeles că nu. Președintele înțelege că multe dintre criticile pe care dumneavoastră le-ați făcut la adresa NASA izvorăsc din rațiuni de securitate și el caută din răspuțeri să pună capăt unor astfel de probleme. De fapt, vă sun în legătură cu una dintre angajatele dumneavoastră.

Făcu o pauză:

— Rachel Sexton. Ați primit vreo veste de la ea în seara asta?

— Nu. Am trimis-o azi-dimineață la Casa Albă, la cererea președintelui. E clar că ați ținut-o ocupată. Nu s-a întors încă la birou.

Ce ușurare pentru Tench să afle că ajunsese prima la Pickering! Trase cu sete din țigară și continuă cât putea de calmă:

— Bănuiesc că veți primi în curând un telefon din partea domnișoarei Sexton!

— Foarte bine. Chiar așteptam unul. Trebuie să vă spun că atunci când a început conferința de presă a președintelui m-am temut ca nu cumva Zach Herney să nu o fi convins

pe domnișoara Sexton să participe și ea. Mă bucur să constat că a rezistat tentației.

— Zach Herney este un om decent, îi răspunse Tench, lucru care nu se poate spune și despre Rachel Sexton.

Se așternu o lungă tăcere.

— Sper că am auzit eu greșit.

Tench oftă:

— Nu, domnule, mă tem că ați auzit bine! Prefer să nu intru în detalii la telefon, dar se pare că Rachel Sexton a decis să submineze credibilitatea anunțului făcut de NASA. Habar n-am de ce, dar după ce după-amiază a revăzut și certificat datele NASA, acum și-a schimbat radical poziția și aruncă acuzații dintre cele mai incredibile de trădare și fraudă împotriva agenției spațiale.

— Mă iertați? ripostă Pickering, pe un ton mai ridicat.

— E stânjenitor, știu. Urăsc să fiu eu cea care vă pune la curent cu acest lucru, dar domnișoara Sexton m-a contactat cu două minute înainte de conferință și mi-a pus în vedere să anulez tot evenimentul.

— Pe ce temei?

— Ca să fiu cinstită, pe un temei absurd. Pretinde că a descoperit greșeli majore în informațiile pe care le are președintele.

Tăcerea care urmă o îngrijoră pe Tench.

— Greșeli? rosti directorul într-un târziu.

— E ridicol, domnule, după două săptămâni în care au avut loc nenumărate experimente NASA și...

— Îmi vine foarte greu să cred că cineva precum Rachel Sexton poate cere amânarea conferinței de presă a președintelui fără să aibă un motiv al naibii de bun.

Pickering părea tulburat:

— Poate că ar fi trebuit să o ascultați.

— Oh, vă rog! izbucni Tench, tușind. Ați urmărit și dumneavoastră conferința de presă. Informațiile despre meteorit au fost confirmate și reconfirmate de nenumărați specialiști. Inclusiv de unii civili. Nu vi se pare ciudat că Rachel Sexton, fata singurului om pe care acest anunț

prezidențial îl lovește serios, își schimbă brusc poziția?

— Da, mi se pare ciudat, domnișoară Tench, dar pentru că se întâmplă să știu foarte bine relațiile extrem de încordate dintre domnișoara Sexton și tatăl ei. Nu îmi pot imagina de ce, după ani de zile în serviciul președintelui, Rachel Sexton ar decide, dintr-odată, să schimbe taberele și să susțină niște minciuni în sprijinul tatălui ei.

— Poate din ambiție? Zău că nu știu. Poate oportunitatea de a se trezi în calitate de primă fiică a...

Tench lăasă cuvintele să se piardă în aer.

Tonul lui Pickering deveni brusc unul dur:

— Mergeți pe o gheață foarte subțire, domnișoară Tench. Foarte, foarte subțire.

Tench se strâmbă. La ce naiba se așteptase? În fond, acuza un membru important din echipa lui Pickering de trădare împotriva președintelui. Omul era normal să ia poziție.

— Dați-mi-o la telefon, ceru Pickering. Aș vrea să discut eu însumi cu domnișoara Sexton.

— Mă tem că e imposibil, îi răspunse Tench. Nu se află la Casa Albă.

— Dar unde e?

— Președintele a trimis-o pe ghețarul Milne azi-dimineață ca să examineze personal datele. Nu s-a întors încă.

Pickering păru cuprins de spaimă:

— N-am fost informat că...

— Nu am timp de orgolii rănite, domnule director! V-am sunat din simplă curtoazie. Am vrut să vă avertizez că Rachel Sexton a decis să își urmeze propriile interese în privința anunțului din seara asta. Își va căuta aliați. În caz că vă contactează, ar fi bine să știți că administrația de la Casa Albă este în posesia unei benzi pe care am înregistrat-o mai devreme și în care ea certifică datele despre meteorit în fața președintelui, a cabinetului său și a întregului personal administrativ. Dacă acum, din cine știe ce motive personale, Rachel Sexton încearcă să păteze bunul renume al lui Zach Herney sau al NASA, vă jur că administrația va

avea grijă ca ea să cadă și să se lovească rău de tot.

Tench așteptă o clipă, pentru a se asigura că fusese bine înțeleasă:

— Mă aștept să-mi răspundeți la fel, informându-mă de îndată ce Rachel Sexton vă va contacta. Atacul ei este îndreptat împotriva președintelui, iar Casa Albă intenționează să o rețină pentru anchetă înainte ca ea să ne provoace niște prejudicii majore. Aștept telefonul dumneavoastră, domnule director! Asta-i tot! Noapte bună!

Marjorie Tench închise, ferm convinsă că lui William Pickering nu i se mai vorbise niciodată pe un asemenea ton. Cel puțin, acum aflase cât de serioasă era ea.

*

Aflat la ultimul etaj al clădirii NRO, William Pickering stătea în dreptul ferestrei și privea în gol noaptea care se lăsase peste statul Virginia. Telefonul lui Marjorie Tench îl tulburase profund. Își mușca buzele încercând să asambleze piesele enigmei în minte.

— Domnule director? rosti secretara, ciocănind ușor în ușa. Aveți un nou apel.

— Nu acum, rosti Pickering, absent.

— E Rachel Sexton.

Pickering se răsuci pe călcâie. Tench avusese gura aurită.

— Bine. Dă-mi-o imediat.

— De fapt, domnule, este o transmisie codată AV. Vreți să vorbiți din sala de conferințe?

„O transmisie codată?”

— De unde sună?

Secretara îi spuse.

Pickering făcu ochii mari. Uluit, porni în fugă de-a lungul holului către sala de conferințe. Acesta era un lucru care nu trebuia tratat oricum.

„Camera moartă” din submarinul *Charlotte*, proiectată după o structură similară a Laboratoarelor Bell, era, în termeni obișnuiți, ceea ce se numește o încăpere fără ecou. În fapt, era un spațiu perfect absorbant din punct de vedere acustic, fără suprafețe paralele sau reflectoare, care absorbea sunetele cu o eficiență de 99,4%. Datorită naturii conductoare a metalului și a apei, conversațiile la bordul submarinelor erau întotdeauna vulnerabile la interceptarea de la mică distanță sau prin microfoane parazite postate pe chila navei. Încăperea era, în realitate, un loc minuscul din interiorul submarinului din care nu scăpa niciun sunet în exterior. Toate conversațiile dinăuntru erau sută la sută sigure.

Camera semăna cu un dulap mai mare. Pereții, tavanul și podeaua erau complet acoperite cu spirale din spumă, orientate înspre interior, din toate direcțiile. Îi amintea lui Rachel de o peșteră înghesuită, submarină, unde stalagmitele crescuseră în voie, ieșind din toate suprafețele posibile. Mai neplăcută era aparenta absență a unei podele.

Aceasta era, de fapt, constituită dintr-o rețea deasă de sârme, întinsă orizontal de-a latul camerei, ca o plasă de pescuit, creându-le celor care se găseau în ea ciudata senzație că erau suspendați la mijlocul înălțimii peretelui. Spațiile rețelei erau umplute cu cauciuc și rigidizate. Privind în jos către bizara podea, Rachel avu senzația că traversează un pod de frânghii suspendat peste un peisaj ciudat. La un metru mai jos, o pădure de ace din spumă se ridica amenințător.

Imediat după ce intrase, Rachel sesizase lipsa de consistență a aerului, de parcă acolo fusese scoasă fiecare particulă de energie. În urechi, parcă i se înfundaseră câlți de bumbac. Doar respirația i se auzea, și asta rezonând în interiorul capului. Scosese un sunet cu voce tare. Ca și cum

ar fi vorbit stând cu capul într-o pernă. Pereții absorbeau orice reverberație. Singurele vibrații perceptibile erau cele din capul ei.

Căpitanul plecase, închizând ușa etanșată în urma lui. Rachel Corky și Tolland se găseau acum în interiorul încăperii, la o masă mică, în formă de U, așezată pe piloni lungi de metal ce coborau prin rețeaua de cauciuc și sârme. De masă fuseseră atașate mai multe microfoane, căști și o consolă video cu o cameră minusculă plantată în vârf. Părea un minisimpozion al Națiunilor Unite.

Ca o persoană care lucra în cadrul comunității informative americane, națiunea cea mai avansată din lume în fabricarea microfoanelor dure cu laser, a căștilor parabolice submarine și a altor dispozitive de ascultat, hipersensibile, Rachel era perfect conștientă că în lume existau foarte puține locuri unde o conversație se putea purta în siguranță absolută. Camera moartă părea a fi unul dintre aceste locuri. Microfoanele și căștile de pe masă permiteau „apelul în conferință” de tip persoană-la-persoană, în cadrul căruia interlocutorii puteau discuta liber, știind că vibrațiile vocilor nu aveau cum să iasă din încăpere. După ce erau captate de microfoane, vocile erau criptate înainte de a-și începe lunga lor călătorie prin atmosferă.

— Verificare de control.

Vocea se auzi pe neașteptate în căștile lor, făcându-i pe toți trei să tresară.

— Mă auziți, domnișoară Sexton?

Rachel se aplecă spre microfon:

— Da. Mulțumesc.

„Oricine ai fi tu.”

— Directorul Pickering vă așteaptă pe linie. A acceptat transmisia AV. Acum eu o să închid. Veți primi fluxurile de date în câteva momente.

Rachel auzi cum linia căzu. Urmară mai multe păcănituri pricinuite de electricitatea statică, apoi o serie rapidă de păcănituri și bip-uri în căști. Ecranul video se trezi la viață

cu o limpezime uimitoare, astfel încât Rachel îl zări pe directorul Pickering în sala de conferințe NRO. Era singur. Directorul își ridică brusc capul și o privi pe Rachel drept în ochi.

Aceasta se simți ciudat de ușurată când îl văzu.

— Domnișoară Sexton, rosti el, cu o expresie de perplexitate și tulburare întipărită pe chip. Ce Dumnezeu se petrece?

— Meteoritul, domnule, îi răspunse Rachel. Cred că s-ar putea să avem o problemă gravă.

Rachel Sexton îi prezentă pe Corky Marlinson și pe Michael Tolland lui Pickering. După aceea, preluă discuția și îl puse pe șeful ei la curent, în mod succint, cu incredibilul lanț de evenimente care s-a petrecut în acea zi.

Directorul NRO asculta nemișcat.

Rachel îi povesti despre planctonul bioluminiscent din puțul de extracție, despre călătoria lor pe platforma de gheață și despre descoperirea unui puț de inserție sub meteorit, apoi despre atacul brusc îndreptat împotriva lor de către o echipă de soldați despre care ea bănuia că aparține trupelor speciale.

William Pickering era recunoscut pentru capacitatea lui de a asculta informații tulburătoare fără să clipească. Cu toate astea, privirea îi devenea tot mai șocată, pe măsură ce Rachel își continua relatarea. Aceasta citi în ochii lui mai întâi neîncrederea, apoi furia când îi povesti despre asasinarea lui Norah Mangor și despre fuga lor la mustață din fața morții. Deși ar fi vrut să dea frâu liber suspiciunilor legate de implicarea directorului administrativ al NASA, Rachel îl cunoștea suficient de bine pe Pickering ca să nu arate cu degetul în vreo direcție, fără să aibă dovezi. Îi oferi directorului doar faptele clare. După ce Rachel termină, Pickering rămase tăcut mai multe secunde.

— Domnișoară Sexton, rosti el în cele din urmă, cu toții...

Își mută privirea de la unul la celălalt.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, și nu-mi pot imagina de ce ați minți toți trei în această privință, atunci aveți mare noroc că mai sunteți încă în viață.

Toți trei dădură din cap. Președintele apelase la patru oameni de știință civili... și acum doi dintre ei erau morți.

Pickering oftă greu, de parcă nu știa ce să le spună, nu-și găsea cuvintele. Evenimentele petrecute nu aveau nicio logică.

— Este posibil în vreun fel, întrebă el, ca puțul de inserție care se vede pe această hârtie să fie un fenomen natural?

Rachel clatină din cap:

— Este în stare bună.

Desfăcu hârtia mototolită și o ținu drept în fața camerei video:

— N-are nicio asperitate.

Pickering studie imaginea și o sfătui încruntat:

— Să nu pierzi aia din mână!

— Am sunat-o pe Marjorie Tench ca s-o avertizez să îl oprească pe președinte, continuă Rachel. Dar mi-a închis.

— Știu. Mi-a povestit.

Rachel se uită la el, uimită:

— V-a sunat Marjorie Tench?

„Asta da rapiditate”.

— Tocmai am vorbit cu ea. E foarte îngrijorată. Crede că încercați un soi de cascadorie pentru a-l discredita pe președinte și NASA. Poate cu scopul de a-l ajuta pe senator.

Rachel se ridică. Îi flutură hârtia prin fața camerei și făcu semn înspre cei doi tovarăși ai ei.

— Aproape că am fost uciși! Asta vi se pare a fi o cascadorie? Și de ce așa...

Pickering își ridică brațele în semn de apărare:

— Ușurel. Ce a uitat domnișoara Tench să îmi spună este că ați fost trei persoane implicate în tragedie.

Rachel nu își aminti dacă Tench îi lăsase timp la dispoziție ca să aducă vorba despre Corky și Tolland.

— După cum a uitat să menționeze și că dispuneți de dovezi concrete. Eram sceptic în privința pretențiilor ei înainte să vorbesc cu tine, dar acum sunt convins că s-a înșelat. Nu mă îndoiesc de veridicitatea poveștii voastre. Întrebarea care se pune este ce înseamnă toate astea!

Se lăsă o lungă tăcere.

William Pickering arăta rareori confuz, dar acum clătina din cap, pierdut de-a binelea:

— Haideti să presupunem deocamdată că cineva a inserat cu adevărat acest meteorit sub gheață. Firește că

ne întrebăm *de ce*. Dacă NASA ar dispune de un meteorit cu fosile în el, de ce i-ar mai păsa cuiva unde este acesta descoperit?

— Se pare, rosti Rachel, că această inserție a fost în așa fel efectuată, încât sateliții să facă descoperirea și meteoritul să aibă legătură cu un eveniment cunoscut.

— Meteoritul Jungersol, interveni Corky.

— Dar ce *valoare* are asocierea meteoritului cu un eveniment arhicunoscut? ceru Pickering să afle, părând de-a dreptul înnebunit. Aceste fosile nu reprezintă o descoperire uluitoare în orice condiții și oricând? Nu mai contează așa mult cu apariția cărui meteorit sunt asociate!

Toți trei dădură din cap.

Pickering ezită, părând nemulțumit:

— Numai dacă... bineînțeles...

Rachel aproape că văzu cum se învârteau roțițele în capul directorului. Găsise cea mai simplă explicație pentru asocierea dintre meteorit și evenimentul Jungersol, dar această explicație era și cea mai tulburătoare.

— Doar dacă nu cumva inserția a fost efectuată cu intenția de a conferi credibilitate unor date complet false.

Oftă și se întoarse spre Corky:

— Doctore Marlinson, care este posibilitatea ca acest meteorit să fie doar o făcătură?

— O făcătură, domnule?

— Da. Un fals. Fabricat de cineva.

— Un meteorit *fals*?

Corky izbucni într-un râs nervos:

— Absolut imposibil! Acel meteorit a fost examinat de profesioniști. Inclusiv *de mine*. Scanări chimice, spectrografie, datare temporală cu rubidiu-stronțiu. Nu seamănă cu nicio rocă terestră. Meteoritul este autentic. Orice astrogeolog ar fi de acord cu asta.

Pickering păru să mediteze la cele aflate, mângâindu-și încet cravata:

— Și totuși, dacă ținem cont de cât are de câștigat NASA de pe urma acestei descoperiri realizate chiar acum,

indiciile clare de falsificare a dovezilor și atacul asupra voastră... prima și singura concluzie logică pe care pot să o trag este că acest meteorit e doar un fals foarte bine executat.

— Imposibil!

Corky părea că-și ieșise din fire:

— Cu tot respectul, vă spun, domnule, că meteorii nu sunt un soi de efecte speciale ca la Hollywood, fabricate într-un laborator pentru a induce în eroare o mână de astrofizicieni naivi. Sunt obiecte chimice complexe, cu structuri cristaline unice și proporții aparte între elemente!

— Nu vă contest părerea doctore, Marlinson! Pur și simplu, urmăresc o înșiruire logică a unei analize. Luând în considerație că s-a vrut asasinarea dumneavoastră cu scopul de a împiedica dezvăluirea amănuntului că obiectul a fost inserat în gheață, mă determină să elaborez tot felul de scenarii nebunești. Ce anume vă convinge că această rocă este cu adevărat un meteorit?

— Ce anume? O crustă de fuziune perfectă, prezența condrulelor, un procentaj care indică prezența nichelului deosebit de oricare altul terestru. Dacă sugerați că am fost păcăliți de cineva care a produs acest meteorit în laborator, atunci tot ce pot spune este că acest laborator trebuie să fi avut vreo 190 de milioane de ani vechime. Corky scoase din buzunar o piatră care semăna cu un CD, pe care o aduse în fața camerei. Noi am datat pe cale chimică mostre precum aceasta prin numeroase metode. Datarea prin rubidiu-stronțiu *nu* se poate falsifica!

Pickering păru surprins:

— Aveți o mostră?

Corky ridică din umeri:

— Pe-acolo se găseau împrăștiate zeci de astfel de mostre.

— Vreți să spuneți, reluă Pickering, adresându-i-se de această dată lui Rachel, că NASA a descoperit un meteorit despre care spune că ar conține urme de viață și lasă oamenii să plece de acolo cu mostre?

— Ideea e că mostra din mâna mea chiar este autentică, insistă Corky apropiind roca de cameră. O puteți da oricărui petrolog sau geolog sau astronom de pe planetă ca să o testeze. Cu toții vă vor spune două lucruri: primul, că e veche de 190 de milioane de ani, al doilea, că nu seamănă din punct de vedere chimic cu rocile terestre.

Pickering se aplecă și studie fosila încastrată în rocă. Păru, pe moment, țintuit locului. În cele din urmă, oftă:

— Nu sunt om de știință. Tot ce pot spune este că, dacă acel meteorit este autentic, așa cum pare, aș vrea să știu de ce NASA nu l-a predat lumii întregi așa cum l-a găsit? De ce l-a plasat cineva cu grijă sub gheață, ca și cum ar fi vrut să *ne convingă* de autenticitatea lui?

În același moment, în Casa Albă, un ofițer de securitate forma numărul lui Marjorie Tench.

Consilierul principal răspunse de la primul apel:

— Da?

— Domnișoară Tench, rosti ofițerul, am informațiile pe care mi le-ați cerut mai devreme. Despre apelul radiofonic efectuat de Rachel Sexton ceva mai devreme în seara asta. Am descoperit de unde provine.

— Spune-mi!

— Cei de la Serviciile Secrete spun că semnalul își avea originea la bordul submarinului U.S.S. *Charlotte*.

— Ce???

— Nu dispun de coordonatele exacte, dom'șoară, dar sunt siguri în privința codului navei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Tench trânti receptorul fără să mai scoată o vorbă.

Sunetele camuflate din „Camera moartă” a submarinului începeau să o amețească ușor pe Rachel. Pe ecran, privirea tulburată a lui William Pickering se îndreptă acum spre Michael Tolland.

— Sunteți tăcut, domnule Tolland!

Acesta își ridică privirea ca un elev scos la tablă pe neașteptate.

— Domnule?

— Tocmai ne-ați prezentat un documentar foarte convingător la televiziune. Ce spuneți despre meteorit acum?

— Ei bine, domnule, îi răspunse Tolland evident stânjenit, trebuie să fiu de acord cu doctorul Marlinson. Cred că fosilele și meteoritul sunt autentice. Cunosc destul de bine tehnicile de datare, și vârsta acelei pietre a fost confirmată de teste multiple. La fel și conținutul de nichel. Datele astea nu pot fi fabricate artificial. Nu am niciun dubiu că această rocă, formată cu 190 de milioane de ani în urmă, prezintă raporturi ale conținutului de nichel care atestă originea extraterestră și conține zeci de fosile confirmate prin testele de laborator, ale căror origini se află tot cu 190 de milioane de ani în urmă. Nu găsesc altă explicație posibilă decât aceea că NASA a descoperit un meteorit autentic.

Pickering tăcu. Pe chip i se așternuse o expresie de perplexitate pe care Rachel nu o mai zărise niciodată la el.

— Ce avem de făcut, domnule? Întrebă Rachel. Mie mi se pare evident că trebuie să îl punem în gardă pe președinte în privința datelor.

Pickering se strâmbă:

— Să sperăm că președintele nu știe încă.

Rachel simți că i se pune un nod în gât. Sugestia lui Pickering era cât se poate de limpede. „Președintele Herney ar putea fi implicat.” Cumva, Rachel se îndoia

profund, dar logica îi spunea că atât președintele, cât și NASA aveau multe de câștigat dacă se adevăra că așa stau lucrurile.

— Din nefericire, continuă Pickering, cu excepția acelei hârtii de imprimantă care dezvăluie un puț de inserție, toate datele științifice indică o descoperire NASA credibilă.

Făcu o pauză:

— Iar chestiunea asta cu atacul împotriva voastră...

Înălță privirea spre Rachel:

— Ai menționat trupele speciale.

— Da, domnule.

Îi povesti din nou despre armele cu muniție îmbunătățită și despre desfășurarea tactică.

Pickering părea din ce în ce mai nefericit. Rachel sesiză că șeful ei se gândea la numărul de oameni cu acces la o mică unitate militară de asasini. Cu siguranța, președintele era unul dintre ei. Probabil și Marjorie Tench, în calitatea ei de consilier principal. Foarte posibil ca și Lawrence Ekstrom, prin prisma legăturilor lui cu Pentagonul. Din nefericire, când se gândi la nenumăratele posibilități, Rachel își dădu seama că forța din spatele atacului putea fi aproape oricine cu un nivel politic adecvat și cu relațiile potrivite.

— L-aș putea suna pe președinte chiar acum, zise Pickering, dar nu cred că e o mutare înțeleaptă, cel puțin nu până când aflăm cine e în spatele acțiunilor. Puterea mea de a vă proteja se limitează în momentul în care Casa Albă se implică. În plus, nu sunt sigur ce i-aș putea povesti. Dacă meteoritul este autentic, așa cum credeți cu toții, atunci acuzațiile voastre în ceea ce privește puțul de inserție și atacurile nu au niciun sens; președintele ar avea tot dreptul să pună la îndoială pretențiile mele.

Se opri, ca și cum își studia variantele.

— Indiferent... care e adevărul sau cine sunt jucătorii, dacă aceste informații devin publice, unii oameni foarte puternici ar avea de suferit. V-aș propune să vă pun la adăpost imediat, înainte de a stârni scandalul.

„La adăpost?” Comentariul o surprinse pe Rachel.

— Eu cred că suntem deja la adăpost într-un submarin nuclear, domnule.

Pickering păru sceptic:

— Prezența voastră pe acel submarin nu va mai rămâne un secret pentru multă vreme. Vă scot imediat de acolo. Ca să fiu sincer, mă voi simți mult mai bine dacă vă văd pe toți trei în biroul meu.

Senatorul Sexton se aruncă pe canapea. Chiar dacă stătea în propria casă, se simțea ca un refugiat. Apartamentul plin cu doar o oră în urmă de prieteni și sprijinitori părea acum uitat de toți, părăsit de oamenii care se îmbulziseră să iasă pe ușă; peste tot se vedeau pahare goale și cărți de vizită.

Sexton se cuibărise singur în fața televizorului, vrând mai mult decât orice să îl stingă și totuși fiind incapabil să se sustragă analizelor mass-media care curgeau încontinuu. Se găsea în Washington și analiștilor nu le trebuia prea mult ca să se înghesuie cu opiniile lor pseudoștiințifice și filosofice, agățându-se imediat de chestiunile urâte - politica. Ca niște maeștri ai torturii care turnau acid peste rănilor lui Sexton, canalele de știri afirmău și reafirmău ceea ce era deja evident.

— Cu doar câteva ore în urmă, campania lui Sexton era pe culmi, spuse un analist. Acum, odată cu descoperirea făcută de NASA, această campanie s-a dus de râpă.

Sexton se strâmbă și întinse mâna după sticla de Courvoisier ca să tragă o dușcă. Știa că noaptea aceea avea să fie cea mai lungă și cea mai pustie din toată viața lui. O disprețuia pe Marjorie Tench pentru cursa pe care i-o întinsese. O disprețuia pe Gabrielle Ashe pentru că ea îi propuse NASA ca subiect de campanie. Îl disprețuia pe președinte pentru că era atât de norocos. Și mai disprețuia întreaga lume pentru că acum râdea de el.

— Evident, acest eveniment are un efect devastator asupra campaniei senatorului, zicea analistul. Președintele și NASA au înregistrat un triumf uriaș prin această descoperire. O astfel de veste ar fi revigorat oricum campania electorală a președintelui, indiferent de poziția lui Sexton în privința NASA, dar faptul că senatorul a recunoscut astăzi că ar merge până acolo încât să anuleze

finanțarea NASA dacă ar fi nevoie... ei bine, acest anunț prezidențial reprezintă o dublă lovitură, din care senatorul nu își va mai reveni.

„Am fost indus în eroare, își zise Sexton. Casa Albă mi-a întins o nenorocită de capcană.”

Analistul zâmbea acum:

— Credibilitatea pe care NASA o pierduse în fața americanilor a fost recâștigată chiar mai mult decât se putea prevedea, iar ceea ce se întâmplă acum în stradă demonstrează clar că oamenii manifestă un sentiment autentic de mândrie națională.

— Așa și trebuie, interveni moderatorul. Oamenii îl iubesc pe Herney, dar își pierduseră încrederea în el. Trebuie să recunoști că președintele era în cădere liberă în sondaje în ultima vreme și că a încasat mai multe lovi-turi serioase, dar le-a făcut față.

Sexton se gândi la dezbaterea de la CNN din acea după-amiază și dădu din cap. Îi venea rău de la stomac. Toată acea lipsă de reacție din partea NASA, pe care el o exploatasese cu abilitate în ultima vreme, ajunsese acum o piatră de moară atârnată de gâtul lui. Practic, senatorul arăta acum ca un idiot. Fusesse jucat pe degete cu măiestrie de către Casa Albă. Ura deja toate caricaturile care aveau să apară în ziarele de a doua zi. Numele lui avea să fie pomenit în toate bancurile. Evident, întreaga finanțare discretă din partea SFF avea să dispară. Situația se schimbasese drastic. Toți acei bărbați care fuseseră în apartamentul lui își văzuseră brusc visele spulberate. Privatizarea spațiului cosmic tocmai se lovise de un zid de neclintit.

Luând o nouă dușcă de coniac, senatorul se ridică și se îndreptă clătînându-se spre birou. Privi spre receptorul scos din furcă. Știind că era un act masochist, puse receptorul înapoi la locul lui și începu să numere secunde.

„Una... două...” Telefonul sună. Sexton lăsă robotul să răspundă.

— Domnule senator, sunt Judy Oliver de la CNN. Aș vrea

să vă ofer ocazia de a comenta descoperirea NASA din această seară. Vă rog să mă sunați.

Clic.

Sexton începu să numere din nou. „Unu...” Telefonul începu să sune. Sexton îl ignoră, lăsând din nou robotul să își facă treaba. Un alt reporter.

Luând sticla de coniac cu el, senatorul se aventură către ușa glisantă a balconului. O trase și pași afară în noaptea rece. Sprijinindu-se de balustradă, privi dincolo de oraș spre fațada iluminată a Casei Albe. Luminile păreau că tremură bucuroase în vânt.

„Ticăloșii, își zise el. De secole căutăm dovezi ale vieții în ceruri. Le găsim acum, în același an nenorocit în care sunt alegeri?” Asta nu mai era o potrivire perfectă, ci clarviziune de-a dreptul. Din câte putea observa Sexton, în fiecare fereastră de apartament se reflectau luminile televizoarelor. Se întreba unde era Gabrielle Ashe în seara asta. Totul se întâmplase din vina ei. Ea îl „hrănise” cu eșecurile agenției spațiale, servindu-i-le unul câte unul.

Ridică sticla ca să tragă o altă dușcă.

„Blestemata de Gabrielle... ea e motivul pentru care sunt acum în rahat.”

În cealaltă parte a orașului, în timp ce stătea în mijlocul haosului studioului de producție a postului ABC, Gabrielle se simțea complet amorțită. Anunțul președintelui venise ca o lovitură de măciucă, lăsând-o să cadă într-o stare semi-catalitică. Stătea în picioare, cu genunchii înțepeniți, în mijlocul camerei de producție holbându-se la unul dintre monitoare, în vreme ce iadul se dezlănțuise în jurul ei.

Primele secunde ale anunțului aduseseră o tăcere de mormânt în sala de știri. Peste câteva clipe însă, toată încăperea se transformase într-un vulcan de reporteri agitați. Oamenii erau profesioniști. N-au timp pentru meditații. Aveau să o facă și pe asta după terminarea treburilor pentru care erau plătiți. Pe moment, publicul voia să afle mai multe, și ABC trebuia să furnizeze informațiile.

Povestea asta avea toate ingredientele - știință, istorie, dramă politică - pentru a deveni un eveniment cu un impact uriaș asupra publicului. Nimeni din mass-media nu avea să doarmă în acea noapte.

— Gabs? se auzi vocea Yolandei. Hai să mergem înapoi în biroul meu înainte ca să-și dea seama cineva cine ești și să înceapă să te descoase ca să afle ce înseamnă toate acestea pentru campania lui Sexton.

Gabrielle se lăsă condusă printr-un labirint către biroul cu pereți de sticlă al prietenei ei. Yolanda o așează pe un scaun și îi dădu un pahar cu apă. Încercă chiar să îi zâmbească.

— Hai să privim partea bună a lucrurilor, Gabs. Campania candidatului tău s-a dus naibii, dar tu stai încă bine mersi pe picioare.

— Mersi. Ce încurajări minunate!

Vocea Yolandei deveni serioasă:

— Gabrielle, știu că acum te simți ca dracu'. Candidatul tău tocmai a fost izbit în plin de un camion, și, dacă vrei părerea mea, nu cred că se mai poate ridica de jos. Cel puțin, nu la timp ca să întoarcă situația în favoarea lui. Dar poți sta liniștită pentru că nimeni nu îți arată poza pe ecranele televizoarelor. Vorbesc serios. Asta e o veste bună. Herney nu are nevoie de un scandal sexual acum. Are de câștigat mult prea mult în aceste momente ca să se apuce să vorbească despre sex.

Această consolare i se părea lui Gabrielle nesemnificativă.

— Cât despre acuzațiile lui Tench legate de finanțarea ilegală a campaniei lui Sexton...

Yolanda clătină din cap:

— Am dubiile mele. În mod sigur, Herney este cât se poate de serios în privința dorinței de a nu se ajunge la campanie negativă. Iar o anchetă legată de corupție ar însemna ceva rău pentru țară. Este însă Herney într-atât de patriot, încât să treacă cu vederea o șansă de a zdrobi opoziția, doar ca să protejeze moralitatea acestei națiuni? Eu cred că Tench a exagerat povestea cu finanțarea

campaniei ca să te sperie. A mizat pe asta, sperând că tu o să cedezi și o să-i oferi președintelui un scandal sexual pe gratis. Trebuie să recunoști, Gabs, că *seara asta* ar fi fost o seară a naibii de bună pentru a-l ataca pe Sexton!

Gabrielle dădu ușor din cap. Un scandal sexual ar fi însemnat o lovitură decisivă din care cariera lui Sexton nu și-ar mai revenit... niciodată.

— Ai fost mai tare ca ea, Gabs! Tench a vrut să te „pescuiască”, dar tu n-ai mușcat momeala. Ești liberă ca pasărea cerului. Vor mai fi și alte alegeri.

Gabrielle dădu din nou ușor din cap, neștiind ce să mai creadă.

— Trebuie să recunoști, continuă Yolanda, că administrația l-a jucat pe Sexton pe degete într-un mod strălucit – mai întâi l-au atras în capcana NASA, l-au forțat să își ia angajamente și apoi l-au păcălit să parieze totul pe distrugerea agenției spațiale.

„Este numai vina mea”, își zise Gabrielle.

— Iar anunțul ăsta pe care tocmai l-am urmărit, Doamne, a fost genial! Lăsând deoparte importanța descoperirii, montajul întregii scene a fost o capodoperă. Transmisii în direct din Arctica? Un documentar al lui Michael Tolland? Dumnezeuule, cum să concurezi cu așa ceva? Zach Herney a marcat în stil mare în seara asta. Există un motiv bun pentru care tipul e președinte.

„Și va mai fi pentru încă patru ani.”

— Trebuie să mă întorc la lucru, Gabs, îi spuse Yolanda. Stai aici cât vrei! Pune-ți picioarele sub tine.

Femeia porni spre ușă:

— Vin să te văd iarăși peste câteva minute, draga mea!

Rămasă singură, Gabrielle luă o gură de apă, care însă avea un gust amar. Totul avea un gust amar acum. „E numai vina mea”, își spuse ea, încercând să își ușureze conștiința amintindu-și de toate conferințele de presă ale NASA din ultimul an – amânările proiectului stației spațiale, amânarea proiectului X-33, probele trimise pe Marte și eșuate, depășirile constante de buget. Gabrielle se întrebă

ce ar fi putut să facă altfel și n-a făcut.

„Nimic, se asigură ea singură. Ai făcut totul cum trebuie.”

Numai că acum s-a întors roata.

Uriașul elicopter SeaHawk plecase într-o așa-zisă misiune specială de la Baza Aeriană Thule din nordul Groenlandei. Aeronava zbura la joasă înălțime, sub raza de acoperire a radarului, înfruntând rafalele turbate de vânt pe o distanță de șaptezeci de mile de mare deschisă. După ce parcurseră aceasta distanță și executară bizarele ordine care le fuseseră date, piloții se luptară cu vântul și aduseră elicopterul în poziție de stand-by deasupra unui set prestabilit de coordonate, peste apele pustii ale oceanului.

— Cu cine ne întâlnim? țipă copilul, nedumerit.

Li se spusese să aducă acolo elicopterul dotat cu un vinci de salvare, așa că omul anticipa o misiune de căutare și de salvare.

— Ești sigur că acestea sunt coordonatele corecte?

Cercetă marea învolburată cu un far de căutare, dar dedesubtul lor nu se afla nimic, cu excepția...

— Sfinte Sisoel!

Pilotul trase înapoi de manșă, ridicând brusc aeronava.

Muntele negru de oțel răsări în fața lor dintre valuri fără niciun fel de avertisment. Imensul submarin fără semne de identificare eliberă balastul și se înalță într-un nor de bule.

Piloții izbucniră într-un răs nervos:

— Cred că ei sunt!

Așa cum li se ordonase, tranzacția se desfășură fără niciun fel de comunicații radio. Poarta dublă din vârful catargului se deschise și un marinar începu să semnalizeze folosind luminile. Elicopterul se poziționă deasupra submarinului și dădu drumul unui hamac de prindere pentru trei persoane, mai precis trei bucle din frânghie cauciucată, prinse de un cablu retractabil. În mai puțin de un minut, cele trei „balasturi” necunoscute atârnav sub elicopter, urcând încet înspre pânțelele aeronavei.

După ce copilul îi ajută pe cei trei, doi bărbați și o

femeie, să urce la bord, pilotul făcu semn înspre submarin că totul este în regulă. În doar câteva secunde, uriașa navă dispăru sub valurile agitate ale oceanului, fără a lăsa în urmă vreun indiciu al prezenței sale în acea zonă.

Odată ce pasagerii ajunseră în siguranță la bord, pilotul elicopterului repoziționează botul aeronavei și accelerează spre sud, pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea. Furtuna se apropia cu repeziciune, iar cei trei necunoscuți trebuiau duși în siguranță înapoi la baza Thule, de unde avea să-i preia un supersonic. Pilotul habar n-avea încotro se îndreptau. Nu știa decât că ordinele veniseră de foarte sus, iar marfa era extrem de prețioasă.

Când furtuna izbucni, în fine, deasupra ghețarului Milne, desfășurându-și întreaga forță asupra habisferei NASA, domul începu să tremure ca și cum ar fi fost gata să-și ia zborul de pe gheață și să se catapulteze direct în ocean. Cablurile de stabilizare din oțel se întinseră la maximum pe țărșii de prindere, vibrând ca niște corzi imense de chitară și scoțând un uruit înfricoșător. Generatoarele electrice de afară se clătinară, făcând luminile dinăuntru să pâlpaie și amenințând să lase întreaga încăpere în beznă.

Lawrence Ekstrom se plimba prin interiorul domului. Ar fi vrut să plece naibii de acolo în noaptea aia, dar era imposibil. Avea să mai rămână o zi, să țină conferințe de presă chiar de acolo a doua zi de dimineață și să supravegheze pregătirile pentru transportarea meteoritului înapoi în Washington. Pe moment, nu își dorea decât să doarmă câteva ore bune; problemele neașteptate care s-au ivit în acea zi îl sleiseră de puteri.

Gândurile directorului se întoarseră la Wailee Ming, Rachel Sexton, Norah Mangor, Michael Tolland și Corky Marlinson. Unii angajați NASA începuseră să observe dispariția oamenilor de știință civili.

„Liniștește-te, își spuse Ekstrom. Situația e sub control.”

Inspiră adânc, amintindu-și că întreaga omenire era entuziasmată acum de NASA și de spațiul cosmic. Viața extraterestră nu mai fusese un subiect de interes din vremea celebrului „Incident Roswell” din 1947 – presupusa prăbușire a unei nave extraterestre lângă Roswell, New Mexico, care a devenit între timp un adevărat loc sfânt pentru milioane de adepți ai conspirației OZN, chiar și în ziua de astăzi.

În vremea când lucra la Pentagon, Ekstrom aflase că incidentul Roswell nu fusese altceva decât un accident militar petrecut în timpul desfășurării unei operațiuni

secrete numite Proiectul Mogul – zboruri de testare a unui balon-spion menit să supravegheze testele atomice ale rușilor. În vreme ce era testat, un prototip ieșise de pe traiectorie și se prăbușise în deșertul din New Mexico. Din nefericire, un civil găsisse epava înaintea armatei.

Nebănuind nimic, fermierul William Brazel se împiedicase în munca lui la câmp de resturi din neopren sintetizat și metale ușoare, cum nu mai văzuse până atunci. Ca atare, omul îl chemase imediat pe șerif. În ziare apăruse povestea ciudatei epave, stârnind cu repeziciune interesul publicului. Intrigați de refuzul armatei de a recunoaște că epava îi aparținea, ziaristii se lansaseră în anchete, periclitând statutul de operațiune secretă al Proiectului Mogul. Chiar atunci când se părea că povestea balonului-spion nu mai putea fi ținută secretă, ceva minunat se petrecuse.

Mass-media trăsese o concluzie neașteptată: ziarele decisese că rămășițele substanțelor ciudate nu puteau proveni decât dintr-o sursă extraterestră – mai precis aparținând unor creaturi mai avansate decât oamenii. Negarea incidentului de către armată nu putea conduce decât la un singur lucru – tănuirea contactelor cu extraterestrii! Deși uluite de noua ipoteză, forțele aeriene n-aveau de gând să caute la dinți calul de dar. Profitaseră de povestea cu extraterestrii și merseseră pe varianta ei; bănuiala omenirii că străinii din alte lumi se apucaseră să viziteze New Mexico reprezenta o amenințare mult mai mică pentru siguranța națională decât dezvăluirea realității despre Proiectul Mogul.

Ca să alimenteze povestea cu extraterestri, comunitatea serviciilor secrete învăluiseră Incidentul Roswell într-o mantie de confidențialitate și începușeră să orchestreze „scurgeri de informații”, sub forma unor șoapte aruncate în mod oportun și cui trebuie despre contacte cu extraterestri, nave spațiale recuperate și chiar despre existența unui misterios „Hangar 18” în cadrul bazei aeriene Wright-Patterson din Dayton, unde guvernul păstra cadavrele de extraterestri la gheață. Omenirea înghițișe povestea, astfel

Încât febra Roswell ajunsese repede să cuprindă întreaga lume. Din acel moment, ori de câte ori un civil zărea din greșeală un aparat de zbor militar american mai avansat din punct de vedere tehnologic, comunitatea serviciilor secrete scotea de la naftalină vechea conspirație OZN.

„Nu a fost o aeronavă, a fost o navă spațială a extraterestrilor!”

Ekstrom era uluit când se gândea cât de bine funcționa și în ziua de azi un astfel de truc ieftin. Îi venea să râdă de fiecare dată când mass-media relata despre un val nou de reperări OZN. Probabil că vreun civil zărise lucind una dintre cele cincizeci și șapte de aeronave NRO rapide, fără pilot, de recunoaștere, cunoscute sub numele de Global Hawks.

Faptul că nenumărați turiști făceau încă pelerinaje în deșertul New Mexico, pentru a cerceta cerul nopții înarmați cu diverse camere video, i se părea demn de milă lui Ekstrom. Din când în când, unul avea noroc și prindea pe bandă „dovezi clare” ale apariției unui OZN - lumini strălucitoare pâlând pe cer cu o viteză mai mare decât viteza vreunei aeronave construite de om. Ceea ce acești oameni nu înțelegeau, bineînțeles, era că exista o prăpastie de doisprezece ani între ceea ce putea construi guvernul și ceea ce știa publicul că e capabil guvernul să construiască. Acești căutători de OZN-uri zăreau pur și simplu un licăr care aparținea noilor modele de aeronave americane care erau dezvoltate în Zona 51 - dintre care multe reprezentau creația inginerilor NASA.

Bineînțeles că oficialitățile diferitelor agenții guvernamentale nu încercau niciodată să corecteze asemenea interpretări greșite pentru că era preferabil ca omenirea să afle de o nouă apariție a OZN-urilor decât despre noile capacități de zbor ale aeronavelor militare ale Statelor Unite.

„Însă totul s-a schimbat acum”, își zise Ekstrom. În decurs de câteva ore, mitul despre extraterestri avea să devină o realitate confirmată, pentru totdeauna.

— Domnule director administrativ?

Un tehnician NASA venea în grabă spre el:

— Un apel de urgență securizat în PSC.

Ekstrom oftă și se întoarce spre individul respectiv. „Ce mama naibii s-a mai întâmplat?” Porni spre cabina de comunicații.

Tehnicianul goni pe lângă el.

— Tipii care observă radarul din PSC erau curioși, domnule...

— Mda?

Ekstrom rămăsese cufundat în gândurile sale.

— În legătură cu submarinul imens care staționa în zonă, lângă coastă. Ne întrebam de ce nu ne-ați pomenit nimic despre el.

Ekstrom își ridică privirea:

— Ce zici?

— Submarinul, domnule? Puteați să le pomeniți despre el măcar tipilor de la radar. Măsurile de securitate adiționale pe mare sunt de înțeles, dar echipa de la radar a fost luată pe nepregătite.

Ekstrom se opri:

— Ce submarin?

Tehnicianul se opri și el, neașteptându-se ca directorul administrativ să fie surprins de ce-i spusese el:

— Nu face parte din operațiunile noastre?

— Nu! Unde se află?

Tehnicianul simți un nod în gât.

— La circa cinci kilometri, în larg. L-am prins pe radar din noroc. A ieșit la suprafața doar acum câteva minute. Un semnal al naibii de mare. O navă imensă. Ne-am imaginat că le-ați cerut celor de la Marina S.U.A. Să păzească operațiunile fără ca noi să știm.

Ekstrom făcu ochii mari:

— Cu siguranță, nu!

Vocea tehnicianului începu să sune ezitant:

— Atunci, domnule, cred că ar trebui să vă informez că un submarin tocmai s-a întâlnit cu o aeronavă în largul

coastei. Probabil, un schimb de oameni. De fapt, am fost cu toții surprinși să vedem că încearcă cineva așa ceva pe un asemenea vânt.

Ekstrom înmărmuri. „Ce mama naibii caută un submarin chiar lângă coasta insulelor Ellesmere fără ca eu să știu?”

— Ai văzut în ce direcție a pornit aeronava după întâlnire?

— Înapoi spre baza aeriană Thule. Presupun că pentru a-i duce rapid pe continent.

Ekstrom nu mai scoase nicio vorbă până ajunse la cabina de comunicații. Când ajunse în încăperea întunecată, îl întâmpină o voce răgușită, dar cunoscută.

— Avem o problemă, îi zise Tench, tușind în timp ce vorbea. E legată de Rachel Sexton.

Senatorul Sexton uitase de când se privea în gol când auzi bătăile. Când își dădu seama că zgomotele din urechi nu se datorau alcoolului, ci cuiva care bătea în ușa apartamentului său, se ridică de pe canapea și porni împleticindu-se spre intrare.

— Cine e? strigă el, neavând chef de vizitatori.

Bodyguard-ul îi spuse identitatea musafirului. Sexton se trezi instantaneu. „Da’ știu că se mișcă repede.” Sperase să nu fie nevoit să poarte o asemenea conversație până a doua zi.

Inspirând adânc și îndreptându-și părul, Sexton deschise ușa. Cunoștea prea bine chipul din fața lui - dur și parcă de ceară, în ciuda celor șaptezeci și ceva de ani ai omului. Sexton se întâlnise cu el de dimineață, în dubița albă Ford Windstar, în parcare a unui hotel. „Oare a fost azi-dimineață?”, se întrebă Sexton. Doamne, cât se mai schimbaseră lucrurile de atunci!

— Pot să intru? întrebă vizitatorul.

Sexton se dădu la o parte, permițându-i șefului SFF să treacă.

— A mers bine întâlnirea? se interesă omul, după ce Sexton închise ușa.

„Dacă a mers bine?” Sexton se întrebă pe ce lume trăia individul.

— Treburile mergeau excelent până ce și-a făcut apariția președintele la televizor.

Bărbatul în vârstă dădu din cap, părând dezgustat:

— Da. O victorie incredibilă. Va dăuna mult cauzei noastre.

„Va dăuna mult cauzei?” Iată un optimist. Cu triumful obținut de NASA în acea seară, tipul avea să fie de mult mort și îngropat înainte ca SFF să-și atingă țelurile legate de privatizare.

— De ani de zile bănuiesc existența unor astfel de dovezi, continuă bătrânul. Nu știam când și sub ce formă, dar mai devreme sau mai târziu trebuiau să apară.

Sexton era uluit:

— Nu sunteți surprins?

— Matematica universului vorbește de la sine despre existența altor forme de viață, replică musafirul, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Sexton. Această descoperire nu mă surprinde deloc. Din punct de vedere intelectual, sunt chiar emoționat. Din punct de vedere spiritual, sunt uimit. Politic însă, mă simt profund deranjat. Momentul ales nu putea fi unul mai prost.

Sexton se întreba de ce mai venise individul. Cu siguranță, nu pentru a-l încuraja.

— După cum știți, rosti bătrânul, companiile membre ale SFF au cheltuit milioane de dolari încercând să deschidă frontiera spațială cetățenilor particulari. În ultima perioadă, o mare parte din acei bani au intrat în campania dumneavoastră electorală.

Sexton trecu brusc în defensivă:

— N-am avut niciun control asupra dezastrului din seara asta. Casa Albă m-a ademenit să atac NASA!

— Da. Președintele și-a jucat bine cărțile. Și totuși s-ar putea să nu fie totul pierdut!

În ochii individului se citea un licăr ciudat de speranță.

„E senil”, gândi Sexton. Totul fusese pierdut, definitiv. Toate posturile de televiziune dezbăteau acum problema eșecului campaniei electorale a senatorului.

Bătrânul intră în birou, se așează pe canapea și își fixează privirea-i obosită asupra lui Sexton:

— Vă amintiți, reluă el, de problemele pe care NASA le-a avut inițial cu anomaliile aplicațiilor software de la bordul sistemului de sateliți PODS?

Sexton nu-și putea imagina unde bătea individul. „Ce importanță mai are acum? PODS a găsit un blestemat de meteorit cu fosile!”

— Dacă vă amintiți, aplicațiile software de la bordul

sateliților nu au funcționat cum trebuie la început. Chiar dumneavoastră ați făcut mare tam-tam în presă pe tema asta!

— Așa și trebuia! izbucni Sexton, așezându-se în fața lui. Era un nou eșec înregistrat de NASA!

Bărbatul încuviință:

— De acord. Însă la puțin timp după aceea, NASA a ținut o conferință de presă în care a anunțat că a găsit o cale de evitare a problemelor - un fel de „petic” pentru lipsurile din aplicația software.

Sexton nu văzuse acea conferință de presă, dar auzise că fusese scurtă, ternă și cu greu demnă de vreo noutate - liderul proiectului PODS descriind în termeni tehnici plicticoși cum reușise NASA să depășească o eroare minoră în software-ul PODS de detectare a anomaliilor, astfel încât totul devenise perfect operațional.

— Am urmărit proiectul PODS cu interes de când a eșuat îi zise omul, după care scoase o casetă video și se îndreptă spre televizorul lui Sexton.

Puse caseta în aparatul de redare și continuă:

— Asta ar trebui să vă intereseze.

Caseta începu să ruleze. Se vedea sala de conferință a NASA a sediului din Washington al agenției. Un bărbat bine îmbrăcat se afla pe podium și saluta audiența. Sub podium se vedea o etichetă pe care scria:

„CHRIS HARPER, Section Manager

Polar Orbiting Density Scanner Satellite (PODS)”.

— Chris Harper era un bărbat înalt, rafinat, care vorbea cu demnitatea discretă a unui american de origine europeană care încă mai ținea la rădăcinile lui. Avea un accent șlefuit și erudit. Se adresa presei cu încredere, oferindu-i veștile proaste despre PODS:

— Deși PODS este pe orbită și funcționează bine, avem o problemă minoră cu computerele de la bord. E vorba despre o eroare minoră de programare pentru care îmi asum întreaga responsabilitate. Mai exact, filtrul FIR are un index voxel greșit, ceea ce înseamnă că aplicația software

de detectare a anomaliilor nu funcționează la parametri normali. Lucrăm acum la rezolvarea acestei probleme.

Mulțimea oftă, părând obișnuită cu eșecurile înregistrate de NASA.

— Ce înseamnă asta pentru eficacitatea curentă a satelitului? îl întrebă cineva.

Harper îi răspunde ca un profesionist. Cu încredere și pragmatism:

— Imaginați-vă o pereche de ochi perfecți fără un creier funcțional. În esență, satelitul observă totul, dar habar n-are la ce anume se uită. Scopul misiunii PODS este de a observa pungi de gheață topită în calota polară arctică, dar, fără un computer care să analizeze datele primite de la scanerile de densitate, satelitul nu poate discerne care sunt punctele de interes. Ar trebui să avem situația rezolvată după ce următoarea misiune a navei spațiale va face niște reglaje la computerul de bord.

În încăpere izbucni un geamăt de dezamăgire.

Bătrânul îl fixă cu privirea pe Sexton:

— Știe să prezinte bine veștile proaste, nu?

— E de la NASA, mormăi Sexton. E specialist în chestii de genul ăsta.

Banda rulă în gol câteva clipe, apoi le oferi imagini de la o altă conferință de presă NASA.

— Această a doua conferință de presă, zise bătrânul, s-a ținut cu doar câteva săptămâni în urmă. Noaptea, destul de târziu. Puțini oameni au văzut-o. De această dată, doctorul Harper anunță vești *bune*.

Materialul înregistrat porni să ruleze. Acum Chris Harper părea îngrijorat și neglijent.

— Sunt bucuros să vă anunț, începu el, părând oricum numai bucuros nu, că NASA a găsit o modalitate de a evita problemele cauzate de anomalia din aplicația software a sistemului PODS.

Omul începu să explice ce însemna acea modalitate de evitare, căutându-și cuvintele - ceva legat de redirectionarea informațiilor datelor brute de la satelit și

trimiterea lor prin intermediul computerelor direct pe Terra, în loc de folosirea computerului de bord pentru analiză. Toată lumea părea impresionată. Totul suna plauzibil și încurajator. După ce Harper termină, sala izbucni în aplauze entuziaste.

— Deci ne putem aștepta în curând la ceva date? întrebă cineva din audiență.

Harper încuviință, transpirând:

— În câteva săptămâni.

Alte aplauze. Mâini ridicate din toate părțile.

— Asta e tot ce vă pot spune acum, concluzionă Harper, părând de-a dreptul bolnav, în vreme ce își strângea hârtiile. PODS stă bine pe orbită și funcționează. O să avem și date în curând!

Omul o luă practic la goană de pe scenă.

Sexton se strâmbă. Ceea ce văzuse era extrem de ciudat. De ce păruse Chris Harper atât de degajat când furnizase veștile proaste și atât de stingher când le dăduse pe cele bune? Ar fi trebuit să fie exact pe dos. Sexton nu urmărise acea conferință de presă atunci când a fost transmisă în direct, deși citise despre rezolvarea problemei software. La acea dată, rezolvarea păruse o măsură neconcludentă de salvare *in extremis* a NASA; percepția publică nu fusese influențată cu nimic - PODS însemna doar un alt proiect NASA care dădea rateuri și era peticit în grabă printr-o soluție departe de perfecțiune.

Bătrânul închise televizorul:

— NASA a pretins că doctorul Harper nu se simțea prea bine în acea seară.

Făcu o pauză:

— Din întâmplare, eu cred că Harper a mințit.

„A mințit?” Sexton făcu ochii mari, incapabil să pună cap la cap elementele necesare unui raționament logic pentru care Harper ar fi mințit. Cu toate astea, Sexton însuși spusese destule minciuni în viața lui ca să recunoască un mincinos jalnic, atunci când vedea unul. Trebuia să admită că, din acest punct de vedere, doctorul Harper dădea de

bănuie.

— Oare nu vă dați seama? Întrebă bătrânul. Acest mic anunț pe care tocmai l-ați auzit din partea lui Chris Harper reprezintă cea mai importantă conferință de presă din istoria NASA.

Făcu o pauză:

— Acea rezolvare a problemei software este cea care a permis PODS să descopere meteoritul.

Sexton era în ceață. „Și tu crezi că a mințit în această privință?”

— Dar, dacă Harper a mințit, iar software-ul PODS nu funcționează, de fapt, atunci cum naiba a descoperit NASA meteoritul?

Bătrânul zâmbi.

— Chiar așa.

Aviația militară americană rechiziționase în timpul arestărilor marilor traficanti de droguri peste zece supersonice private, inclusiv trei aparate G4 recondiționate și folosite pentru transportul VIP-urilor militare. Cu o jumătate de oră înainte, unul dintre aceste aparate decolase de pe pista bazei Thule, străbătuse furtuna și acum traversa noaptea canadiană în drum spre Washington. La bord, Rachel Sexton, Michael Tolland și Corky Marlinson împărțeau cabina de opt locuri. Păreau o echipă sportivă ciudată, așa cum erau îmbrăcați în costumele albastre de scafandru primite pe submarin.

În ciuda uruitului puternic al motoarelor Grumman, Corky Marlinson moțăia în spate. Tolland stătea în față și privea, epuizat, pe fereastra avionului înspre apele oceanului. Lângă el ședea Rachel, care ar fi vrut să doarmă, dar îi era imposibil. Minte ei întorcea pe toate părțile misterul meteoritului și, mai nou, conversația cu Pickering din camera moartă. Înainte de a închide, Pickering îi mai dăduse lui Rachel două vești tulburătoare.

Mai întâi, Marjorie Tench pretindea că deține o înregistrare video a depoziției pe care o făcuse Rachel personalului de la Casa Albă. Femeia amenința că va folosi înregistrarea dacă Rachel retracta cele afirmate despre meteorit. Vestea era tulburătoare, pentru că Rachel îi explicase clar lui Zach Herney că prezentarea argumentelor pentru personalul administrației putea fi folosită doar pentru uz intern. Iar Zach Herney părea să fi ignorat acea cerere.

A doua veste avea legătură cu o dezbatere, care avusese loc la CNN, la care participase tatăl ei în acea după-amiază. Marjorie Tench folosisese ocazia pentru a apărea în public și îl atrăsese cu dibăcie pe tatăl ei în capcana adoptării unei poziții extrem de clare împotriva NASA. Mai exact, Tench îl

forțase pe senator să își proclame cu tărie scepticismul în privința posibilei descoperiri a vreunei urme de viață extraterestră.

„Să-și mănânce pălăria?” Pickering afirmase că asta se oferise tatăl ei să facă în caz că NASA ar fi descoperit vreodată viață extraterestră. Rachel se întreba acum cum reușise Tench să scoată o asemenea promisiune de la tatăl ei. În mod clar, Casa Albă pregătise scena cu grijă - aliniind fără milă toate piesele dominoului în vederea colapsului răsunător al lui Sexton. Lucrând ca un soi de duo expert în wrestling politic, președintele și Marjorie Tench uneltiseră perfect pentru a-și ucide prada. În vreme ce președintele rămăsese cu o aparentă demnitate în afara ringului, Tench se urcase în el, se apucase să se tot învârtască și îl înghesuise cu dibăcie pe senator într-un colț, de unde acestuia i se administrase lovitura de grație.

Președintele o informase pe Rachel că le ceruse celor de la NASA să amâne anunțarea descoperirii pentru a avea timp să verifice exactitatea datelor. Rachel își dădea seama acum că așteptarea adusese și alte avantaje. Timpul câștigat dăduse Casei Albe răgazul necesar pentru a-i oferi senatorului suficientă frânghie cât să se spânzure singur cu ea.

Rachel nu nutrea niciun fel de simpatie pentru tatăl ei. Cu toate astea, înțelegea acum că sub aparenta căldură umană a președintelui Zach Herney se ascundea un rechin viclean. Nu ajungeai cel mai puternic om din lume fără să ai instinct de ucigaș. Întrebarea era acum dacă acest rechin fusese un martor nevinovat sau un jucător activ în tot acest scenariu.

Rachel se ridică, simțind nevoia să-și întindă picioarele. În timp ce se plimba în spațiul liber dintre scaune, simți frustrarea cauzată de neputința de a pune cap la cap piesele atât de contradictorii ale șaradei. Folosindu-se doar de o logică impecabilă, Pickering trăsese concluzia că meteoritul era un fals. În schimb, folosindu-se de rezultatele științifice, Tolland și Corky insistaseră că

meteoritul era autentic. Rachel știa doar că văzuse o rocă înnegrită și plină de fosile care fusese extrasă din gheață.

Trecând pe lângă Corky, Rachel se uită la astrofizicianul serios rănit în urma bătăliilor purtate pe gheață. Umflătura de pe obraz începea să se retragă, iar copcile arătau bine. Omul dormea, sforăind, strângând cu putere în mâini mostra de meteorit în formă de disc, ca pe un obiect de mare preț.

Rachel se aplecă și luă cu blândețe mostra din mâinile lui. Ridică piatra și studie din nou fosilele. „Renunță la orice presupuneri, își spuse ea, chinându-se să-și pună ordine în gânduri. Restabilește lanțul de deducții logice”. Era un vechi truc folosit de NRO. Reconstruirea unei dovezi de la zero era un proces cunoscut drept „start nul”, practicat de toți analiștii atunci când informațiile nu se legau.

„Reassemblează dovada.”

Începu din nou să se plimbe.

„Reprezintă această piatră o dovadă a vieții extraterestre?”

Rachel știa prea bine că o dovadă însemna o concluzie construită pe o piramidă de fapte, adică pe o bază largă de informații acceptate, din care rezultau aserțiuni mai speciale.

„Îndepărtează toate presupunerile de bază. Începe din nou.”

„Ce anume avem?”

„O piatră.”

Cântări informația preț de câteva clipe. „O piatră. O piatră cu creaturi fosilizate.” Înapoiindu-se în partea din față a avionului, se așeză la locul ei, lângă Michael Tolland.

— Mike, hai să facem un joc.

Tolland se întoarse de la fereastră. Părea distant și cufundat în gânduri:

— Un joc?

Rachel îi dădu mostra:

— Să presupunem că vezi această rocă fosilizată pentru prima dată. Nu ți-am spus de unde provine sau cum a fost

descoperită. Ce mi-ai spune că este?

Tolland oftă disperat:

— Ce ciudat că mă întrebi așa ceva. Tocmai mi-a trecut prin minte un gând tare ciudat...

La sute de kilometri în urma lui Rachel și a lui Tolland, un avion cu aspect bizar zbura la înălțime joasă în timp ce se îndrepta spre sud străbătând oceanul pustiu. La bordul aeronavei, echipa Delta Force păstra tăcerea. Membrii echipei mai fuseseră scoși din unele locații în grabă, dar niciodată atât de repede ca acum.

Controlorul era furios la culme.

Ceva mai devreme, Delta One îl informase pe controlor că anumite evenimente neașteptate petrecute pe ghețar nu îi oferiseră echipei sale altă variantă decât cea a folosirii forței. O forță care însemnase uciderea a patru oameni de știință civili, iar aceste crime necesare îi induseseră pe Rachel Sexton și pe Michael Tolland.

Controlorul păruse șocat. Chiar dacă reprezenta ultima opțiune autorizată, asasinatul nu făcuse parte din planul inițial.

Ulterior, dezgustul controlorului se transformase într-o furie necontrolată când află vestea că asasinatele eșuaseră.

— Echipa ta a dat greș! îi șuierase acesta în dispozitivul de comunicație, tonul robotizat abia reușind să-i mascheze furia. Trei dintre cele patru ținte sunt încă în viață!

„Imposibil!”, își spusese Delta One.

— Dar am fost martorii...

— Au intrat în legătură cu un submarin și acum sunt în drum spre Washington.

— Ce???

Vocea controlorului devenise sumbră:

— Ascultă-mă cu atenție. Sunt pe cale de a-ți da noi ordine. Iar de aceasta dată nu vei mai greși!

Senatorul Sexton își conduse, însuflețit iarăși de speranță, oaspetele neașteptat înapoi la lift. Șeful SFF nu venise să îl răstignească pentru eșec, ci să îl consoleze și să-l anunțe că bătălia nu se încheiase.

O posibilă fisură în armura NASA.

Înregistrarea video a ciudatei conferințe de presă NASA îl convinsese pe Sexton că bătrânul avea dreptate – Chris Harper, directorul misiunii PODS, mințise. „Dar de ce? Iar dacă NASA nu rezolvase problema cu software-ul satelitului, cum descoperise meteoritul?”

Mergând spre lift, bătrânul zise:

— Uneori nu e nevoie decât să dai peste ceva care pare lipsit de importanță. Poate că vom găsi o cale de a submina victoria NASA chiar din interior. Să aruncăm o umbră de neîncredere. Cine știe către ce va conduce ea!

Bătrânul își fixă privirea obosită în ochii lui Sexton:

— Încă nu sunt pregătit să mă întind în pat și să mor, domnule senator. Și bănuiesc că nici dumneata nu ești.

— Bineînțeles că nu, îi răspunse Sexton, cu o voce din care se deducea clar hotărârea. Am mers prea departe!

— Chris Harper a mințit, continuă șeful SFF, în vreme ce se urca în lift. Iar noi trebuie să aflăm de ce.

— Voi obține informația cât pot de repede, replică Sexton.

„Am și persoana potrivită pentru asta.”

— Bine. Viitorul dumitale depinde de această chestiune.

Senatorul porni înapoi spre apartament cu pas mai ușor și cu mintea mai limpede. „NASA a mințit în privința PODS.” Singura problemă era cum putea dovedi Sexton acest lucru.

Gândurile i se îndreptaseră deja către Gabrielle Ashe. Oriunde s-ar fi aflat ea în acel moment, probabil că se simțea ca un rahat în ploaie. Fără îndoială că văzuse și ea conferința de presă și se găsea acum, probabil, pe un pod,

gata să se arunce. Propunerea ei de a transforma NASA într-un subiect major al campaniei electorale a senatorului se dovedise cea mai mare greșeală din cariera lui Sexton.

„Gabrielle îmi e datoare,” gândi Sexton. „Și ea știe asta.”

Fata dovedise deja că poate face rost de secrete NASA. „Are o persoană de contact acolo”, își zise Sexton. De săptămâni întregi îi furniza informații confidențiale din interior. Gabrielle dispunea de relații pe care nu le împărțea cu alții. Relații de care se putea folosi pentru a obține date despre PODS. Mai mult, odată cu evenimentele din acea seară, fata devenise și foarte motivată. Avea o datorie de plătit, iar Sexton bănuia că ea ar fi făcut orice ca să-i recâștige favorurile.

În dreptul ușii apartamentului, bodyguard-ul îl întâmpină cu un salut:

— Bună seara, domnule senator. Cred că am procedat corect dându-i voie lui Gabrielle să intre ceva mai devreme?! Mi-a spus că trebuie neapărat să discute cu dumneavoastră.

Sexton se opri:

— Ce spui?

— Domnișoara Ashe... Avea niște informații importante pentru dumneavoastră ceva mai devreme în seara asta. De aceea am lăsat-o să intre.

Sexton încremeni. Privi ușa apartamentului. „Ce naiba tot îndrugă individul ăsta?”

Expresia de pe chipul bodyguardului se schimbă într-una de nedumerire și de îngrijorare.

— Vă simțiți bine, domnule senator? Vă aduceți aminte, nu? Gabrielle a venit în timpul întâlnirii. A vorbit cu dumneavoastră, nu? *Trebuie* s-o fi făcut. A zăbovit ceva vreme înăuntru.

Sexton se holbă în gol mai multe secunde, simțind cum pulsul i-o ia razna. „Dobitocul ăsta a lăsat-o pe Gabrielle în apartamentul meu în timpul unei întâlniri private? Iar aia s-a fâțâit înăuntru și a plecat fără a scoate vreo vorbă?” Sexton nici măcar nu-și putea imagina ce auzise fata.

Stăpânindu-și cu greu mânia, se forță să-i zâmbească omului de pază.

— Oh, da! Îmi cer scuze. Sunt epuizat. Am mai și băut ceva. Domnișoara Ashe a discutat într-adevăr cu mine. Ai făcut ce trebuia.

Bodyguard-ul păru ușurat.

— Când a plecat a spus încotro se duce?

Omul clătină din cap:

— Era în mare grabă.

— Bine, mulțumesc.

Sexton intră în apartament spumegând de furie. „Cât de complicate au fost nenorocitele mele de ordine? Fără vizitatori!” Trebuia să presupună acum că, dacă stătuse înăuntru o vreme și apoi ieșise fără a scoate o vorbă, Gabrielle auzise lucruri de care nu ar fi trebuit să afle. „Și totul în seara asta blestemată.”

Mai presus de orice, Sexton știa că nu își permitea să piardă încrederea lui Gabrielle; când erau dezamăgite, femeile puteau deveni răzbunătoare și proaste. Sexton trebuia să îi recâștige încrederea. Avea nevoie de ea în tabăra lui, în noaptea asta mai mult ca oricând.

Aflându-se la etajul patru al studiourilor de televiziune ABC, Gabrielle Ashe stătea singură în biroul cu pereți de sticlă al Yolande și privea în gol spre covor. Întotdeauna se mândrise cu instinctele ei și cu flerul de a ști în cine să aibă încredere. Pentru prima dată după mulți ani, Gabrielle se simțea acum singură, neștiind pe ce cale să apuce.

Sunetul telefonului ei mobil o făcu să își ia privirea de la covor. Ezitând, îi răspunse.

— Gabrielle Ashe.

— Eu sunt, Gabrielle.

Recunoscu imediat timbrul vocii senatorului, deși Sexton părea surprinzător de calm având în vedere cele petrecute.

— A fost o noapte a naibii de grea, zise el, așa că lasă-mă să vorbesc. Sunt convins că ai văzut conferința președintelui. Isuse, noi am pariat pe cărțile proaste. Mi se face rău doar când mă gândesc la asta. Probabil că te învinovățești singură. N-o face. Cine naiba ar fi putut să ghicească? Nu e vina ta. Oricum, ascultă-mă bine! Cred că există o cale de a recâștiga ce am pierdut.

Gabrielle se ridică. Nu putea să-și imagine nici măcar la ce se referea Sexton. Nu era deloc reacția la care se așteptase.

— În seara asta am avut o întâlnire, continuă senatorul, cu reprezentanți ai industriei aerospațiale private, și...

— Ați avut? lăsă Gabrielle să-i scape fără voie, uluită să-l audă că recunoaște. Adică... n-am avut nici cea mai vagă idee.

— Mda, nimic important. Te-aș fi rugat să participi, dar tipii ăștia țin enorm la intimitatea lor. Unii dintre ei donează bani pentru campania mea. Nu e ceva despre care ar vrea ca lumea să afle.

Gabrielle se simțea complet dezarmată:

— Dar... nu e ilegal?

— Ilegal? Pe naiba, nu! Toate donațiile sunt sub limita de două mii de dolari. Boabe de fasole. Tipii ăștia abia dacă deschid gura, dar eu le ascult smiorcăielile oricum. Să spunem că investesc în viitor. Păstrez discreția asupra poveștii, deoarece, ca să fiu sincer, aparențele nu sunt prea benefice. Dacă prind cumva de veste cei de la Casa Albă, se alege praful din toate astea. Oricum, ascultă, nu despre asta voiam să îți vorbesc. Te-am sunat să îți spun că, după întâlnirea din seara asta, discutam cu șeful SFF...

Timp de câteva secunde, deși Sexton continua să vorbească, Gabrielle simți cum fața îi ia foc și că rușinea o copleșea. Fără nici cea mai mică aluzie din partea ei, senatorul recunoscuse întâlnirea cu directorii companiilor aerospațiale private. „Perfect legal.” Și când se gândea ce era să facă! Slavă Domnului că o oprise Yolanda la timp. „A fost cât p-aci să sar în barca lui Marjorie Tench!”

— ... Așa că i-am spus șefului SFF, spunea senatorul, că tu ai putea obține acea informație pentru noi.

Gabrielle asculta acum cu atenție:

— În regulă!

— Contactul de la care ai primit informațiile confidențiale despre NASA în ultimele luni... Presupun că mai poți lua legătura cu el!

„Marjorie Tench.” Gabrielle se strâmbă știind că nu-i va putea mărturisi niciodată cum fusese manipulată de informatorul ei.

— Mmm... cred că da, minți ea.

— Bine. Am nevoie de niște informații de la tine. Chiar acum.

În timp ce-l asculta, Gabrielle înțelese cât de mult îl subestimase pe senatorul Sedgewick Sexton în ultima vreme. Poate că omul își mai pierduse din strălucire de când începuse ea să fie interesată de cariera lui. În seara asta însă își revenise. Amenințat puternic de o lovitură mortală, Sexton plănuia un contraatac. În plus, n-avea de gând s-o pedepsească pe Gabrielle, chiar dacă ea fusese cea care îl condusesese pe această cale nenorocită. În loc de

asta, îi oferea ocazia să-și ispășească păcatele.

Iar ea voia să-și ispășească toate păcatele.

Indiferent care ar fi prețul pe care ar trebui să-l plătească.

William Pickering privi pe fereastra biroului înspre șirul îndepărtat de felinare de pe Leesburg Highway. Se gândea adesea la ea când stătea singur acolo, pe acoperișul lumii.

„Atâta putere... și n-am fost în stare să o salvez.”

Diana, fata lui Pickering, murise în Marea Roșie, în vreme ce se afla la bordul unei mici nave de escortă și se antrena să devină navigator. Nava ei era ancorată într-un port sigur într-o după-amiază însorită când o șalupă încărcată cu explozibil și manevrată de doi teroriști sinucigași traversase încet portul și explodase la contactul cu nava. În acea zi, alături de Diana Pickering, muriseră alți treisprezece tineri soldați americani.

William Pickering fusese devastat. Furia îl copleșise săptămâni de-a rândul. După ce atacul fusese atribuit unei grupări teroriste pe care CIA o căuta de ani de zile fără succes, furia lui se transformase în turbare. Se duse direct la sediul CIA și ceruse răspunsuri.

Acceptase cu greu acele răspunsuri.

CIA se pregătise să ia cu asalt acea grupare cu luni de zile în urmă, dar aștepta fotografiile de înaltă rezoluție de la sateliți pentru a putea planifica un atac precis asupra ascunzătorii din munte a teroriștilor din Afganistan. Fotografiile trebuiau făcute de un satelit NRO în valoare de 1,2 miliarde dolari cu numele de cod Vortex 2, același satelit care fusese spulberat pe rampa de lansare de racheta purtătoare NASA. Din cauza accidentului NASA, lovitură CIA fusese amânată, iar Diana Pickering murise.

Mintea îi spunea lui Pickering că NASA nu fusese direct responsabilă, dar inimii îi venea greu să ierte. Ancheta declanșată asupra cauzelor accidentului dezvăluise că inginerii NASA responsabili cu sistemul de injectare a combustibilului fuseseră obligați să utilizeze materiale de mâna a doua în efortul de a nu depăși bugetul alocat.

— În cazul zborurilor manevrate de la distanță, explicase Lawrence Ekstrom într-o conferință de presă, NASA pune mai presus de toate eficiența costurilor. În acest caz, rezultatele nu au fost optime. Vom avea mai multă grijă pe viitor.

„Nu au fost optime.” Diana Pickering fusese ucisă.

Mai mult, deoarece satelitul spion era secret, publicul n-a aflat niciodată de dezintegrarea unui satelit NRO în valoare de 1,2 miliarde dolari și nici de pierderea a numeroase vieți.

— Domnule? se auzi vocea secretarei prin intercom, trezindu-l din reverie. Pe linia unu. Marjorie Tench.

Pickering se scutură ca să se trezească și se uită la telefon. „Din nou?” Lumina din dreptul liniei unu părea să clipească a urgență. Pickering se încruntă și răspunse:

— Aici Pickering.

Vocea lui Tench șuiera de mânie:

— Ce v-a spus?

— Pardon?

— V-a contactat Rachel Sexton! Ce v-a spus? Era pe un submarin, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau niște explicații pentru asta!

Lui Pickering i se părea evident că negarea nu constituia o opțiune. Tench își făcuse temele. Era surprins că individul aflate de *Charlotte*, dar probabil că își pusese la bătaie toată influența ca să obțină niște răspunsuri.

— Da, am fost contactat de domnișoara Sexton.

— Ați aranjat să fie luată de acolo. Și nu m-ați sunat?!?

— Am aranjat transportul. E corect.

Mai rămăseseră două ore până ce Rachel Sexton, Michael Tolland și Corky Marlinson trebuiau să aterizeze la baza aeriană Bollings din apropierea NRO.

— Și totuși ați hotărât să nu mă informați???

— Rachel Sexton a adus câteva acuzații foarte deranjante.

— Privind autenticitatea meteoritului... și un soi de atac la adresa vieții ei?

- Printre altele.
- Evident, minte!
- Sunteți conștientă că e însoțită de alte două persoane care îi confirmă povestea?

Tench făcu o pauză:

— Da. Foarte neplăcut. Casa Albă este preocupată de pretențiile lor.

— Casa Albă? Sau dumneavoastră personal?

Tonul ei deveni ascuțit ca un brici:

— În ceea ce vă privește, domnule director, în seara asta nu există nicio diferență între mine și Casa Albă.

Pe Pickering nu-l impresiona deloc această afirmație. Nu era străin de manevrele politicienilor și ale personalului angajat de a stabili capete de pod în comunitatea serviciilor de informații. Puțini se străduiau atât de amarnic precum Marjorie Tench.

— Președintele știe că m-ați sunat?

— Ca să fiu sinceră, domnule director, sunt șocată că ați apucat urechea la prostiile acestor lunatici.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

— Nu văd niciun motiv logic pentru care acești oameni ar minți. Trebuie să presupun fie că spun adevărul, fie că au comis o greșeală nevinovată.

— Eroare? Când apare și acuzația de atac? Greșeli ale datelor despre meteorit pe care NASA nu le-a observat niciodată? Vă rog! Este în mod clar vorba de un complot politic.

— Dacă ar fi așa, atunci motivele îmi scapă.

Tench oftă greu și își coborî vocea:

— Domnule director, aici sunt implicate forțe despre care s-ar putea ca nici dumneavoastră să nu aveți habar. Putem discuta mai pe larg ceva mai târziu, dar acum trebuie să aflăm unde sunt domnișoara Sexton și cei doi însoțitori ai ei. Trebuie să dau de capătul acestei povești înainte ca ei să provoace daune ireparabile. Unde sunt?

— Asta nu e genul de informație pe care să o împărtășesc cu ușurință. Vă voi contacta după ce sosesc.

— Greșit. Voi fi chiar eu acolo ca să-i întâmpin.

„Tu și cu câți agenți ai Serviciilor Secrete?”, se întrebă Pickering.

— Dacă vă informez care este locul și momentul sosirii, vom avea cu toții ocazia să discutăm ca între prieteni sau veți trimite o armată întregă să îi ia sub custodie?

— Acești oameni reprezintă o amenințare directă la adresa președintelui. Casa Albă are toate drepturile să-i rețină și să-i interogheze.

Pickering știa că avea dreptate. Conform Titlului 18, Secțiunea 3056 a Codului Statelor Unite, agenții Serviciilor Secrete americane puteau purta arme de foc, puteau folosi forța și puteau executa arestări „fără mandat” prin simpla bănuială că o persoană a comis sau intenționează să comită o infracțiune sau orice act de agresiune împotriva președintelui. Serviciul deținea un cec în alb. Printre cei reținuți în mod curent se numărau cei care căscau gura prea mult în fața Casei Albe și puștii de școală generală care trimiteau mesaje amenințătoare prin e-mail.

Pickering n-avea nicio îndoială că serviciul putea justifica ducerea lui Rachel Sexton și a celorlalți doi în subsolurile Casei Albe și ținerea lor acolo pe o perioadă nedeterminată. Era un joc periculos, dar Tench știa foarte bine cât de mare era miza. Întrebarea era ce s-ar fi întâmplat imediat ce Pickering i-ar fi permis lui Tench să preia controlul. N-avea niciun chef să afle răspunsul.

— Voi întreprinde tot ceea ce este necesar, declară Tench, pentru a-l proteja pe președinte de acuzații false. Simpla sugestie de joc murdar arunca un con de umbră asupra Casei Albe și a NASA. Rachel Sexton a abuzat de încrederea pe care președintele i-a acordat-o, iar eu n-am nici cea mai mică intenție să-l văd pe președinte plătind prețul.

— Iar dacă eu cer ca domnișoara Sexton să primească permisiunea de a-și prezenta cazul unei comisii oficiale de anchetă.

— Atunci veți desconsidera un ordin prezidențial direct și

îi veți oferi o platformă cu ajutorul căreia va transforma totul într-un blestemat de haos politic! Vă mai întreb o dată, domnule director! Încotro se îndreaptă?

Pickering oftă din străfundul plămânilor. Indiferent că îi mărturisea destinația avionului sau nu, Tench avea la dispoziție mijloacele necesare de a afla. Întrebarea era dacă avea să se folosească de acele mijloace sau nu. După hotărârea din glasul ei, Pickering își dădea seama că femeia nu avea să renunțe la căutări. Marjorie Tench era speriată.

— Marjorie, rosti Pickering cu o limpezime în voce care nu lăsa loc la interpretări. Cineva mă minte. Sunt sigur de asta. Fie este Rachel Sexton și cei doi oameni de știință civili, fie ești tu. Eu cred că tu o faci.

Tench explodează:

— Cum îndrăznești...

— Indignarea ta nu mă impresionează, așa că scutește-mă! Ar fi bine să știi că dispun de dovezi certe ale faptului că NASA și Casa Albă au spus neadevăruri în seara asta.

Tench tăcu brusc.

Pickering o lăsă să fiarbă câteva clipe:

— La fel ca tine, nici pe mine nu mă interesează haosul politic. Însă au fost spuse minciuni. Minciuni care nu stau în picioare. Dacă vrei să te ajut, va trebui să începi prin a fi cinstită cu mine.

Tench păru gata să accepte:

— Dacă sunteți atât de sigur că au fost minciuni, de ce nu ați ieșit în față?

— Eu nu mă amestec în chestiuni politice.

Tench mormăi ceva care părea a fi „rahat”.

— Vrei să-mi spui, Marjorie, că anunțul președintelui din seara asta a fost în întregime corect?

Pe linie se lăsă o tăcere lungă.

Pickering știa că o prinsese în laț:

— Ascultă, știm amândoi că asta e o bombă cu ceas care stă să explodeze. Încă nu e prea târziu. Putem face niște compromisuri.

Tench nu zise nimic câteva secunde. În cele din urmă

oftă:

— Ar trebui să ne vedem.

„Punct ochit, punct lovit”, își zise Pickering.

— Trebuie să vă arăt ceva, rosti Tench. Ceva care cred că va arunca o lumină asupra acestei chestiuni.

— Vin la tine la birou.

— Nu, îl opri ea grăbită. E târziu. Prezența dumitale aici ar ridica semne de întrebare. Prefer ca această poveste să rămână între noi.

Pickering citi printre rânduri. „Președintele habar n-are despre ce e vorba.”

— Ești binevenită aici, o invită el.

Tench păru neîncrezătoare:

— Haidеți să ne întâlnim într-un loc mai discret.

Pickering se așteptase la așa ceva.

— FDR Memorial este un loc convenabil pentru Casa Albă, propuse Tench. La ora asta târzie din noapte locul e pustiu.

Pickering analiză propunerea. FDR Memorial se afla la jumătatea drumului dintre monumentele Jefferson și Lincoln, într-o zonă extrem de sigură a orașului. După mai multe secunde de tăcere, Pickering fu de acord.

— Într-o oră, încheie Tench conversația. Și veniți singur.

Imediat după ce închise, Marjorie Tench îl sună pe directorul administrativ al NASA. Îi relată lui Ekstrom veștile proaste cu o voce încordată:

— Pickering s-ar putea să reprezinte o problemă.

În vreme ce stătea la biroul Yolande Cole din camera de producție a studioului ABC și forma numărul de telefon al serviciului de informații, Gabrielle Ashe se simțea din nou plină de speranță.

Informațiile pe care i le împărtășise Sexton, odată confirmate, îi ofereau o nouă perspectivă. „NASA a mințit în legătură cu PODS?” Gabrielle urmărise conferința de presă în cauză și își aminti că se mirase atunci de ciudățenia ei. Cu toate astea, uitase cu totul de ea. Cu câteva săptămâni înainte, PODS nu însemna un subiect crucial. În seara asta însă, PODS devenise *subiectul în sine*.

Acum, Sexton avea nevoie de informații din interior și avea nevoie de ele urgent. Se baza pe „informatorul” lui Gabrielle pentru a le obține. Gabrielle îl asigurase că va face tot posibilul. Bineînțeles că problema în cauză o constituia faptul că informatorul era Marjorie Tench, care n-avea s-o ajute cu niciun chip. Așa că Gabrielle trebuia să obțină acele informații pe altă cale.

— Serviciul de informații, răspuse o voce la apelul telefonic.

Gabrielle își formulă cererea. Centralista îi furniză trei posibile locații pentru numele Chris Harper în Washington. Gabrielle le încercă pe toate.

Primul număr aparținea unei firme de avocați. La cel de-al doilea nu primi niciun răspuns. Al treilea tocmai suna.

O femeie îi răspuse de la primul apel:

— Reședința Harper.

— Doamna Harper? Întrebă Gabrielle pe un ton extrem de politic. V-am trezit cumva?

— Doamne, nu! Cred că nimeni nu doarme în noaptea asta.

Femeia părea emoționată. Gabrielle auzea televizorul în fundal. Relatări despre meteorit.

— Presupun că îl căutați pe Chris, nu?

Gabrielle simți cum i se accelerează pulsul:

— Da, doamnă!

— Mă tem că nu e aici. A fugit la lucru imediat după ce s-a încheiat conferința de presă a președintelui.

Femeia chicoti ca pentru sine.

— Bineînțeles, nu cred că va lucra ceva. Cel mai probabil va sărbători. Anunțul a fost o surpriză pentru el, să știți. Pentru toată lumea, de altfel. Telefonul nostru a sunat toată seara. Pun pariu toată echipa NASA e la serviciu acum.

— Complexul de pe strada E? întrebă Gabrielle, presupunând că femeia se referea la sediul NASA.

— Chiar acolo. Luați-vă o pălărie de petrecere.

— Mulțumesc. Dau eu de el acolo.

Gabrielle închise. Se grăbi să iasă pe platoul de producție și o găsi pe Yolanda, care tocmai terminase de pregătit un grup de experți în probleme spațiale pentru o transmisiune a comentariilor lor entuziaste legate de meteorit.

Văzând-o pe Gabrielle venind spre ea, Yolanda îi zâmbi.

— Arăți mai bine, zise ea. Începi să vezi lucrurile mai în roz?

— Tocmai am vorbit cu senatorul. Întâlnirea lui din seara asta nu a avut ca subiect ceea ce am crezut eu.

— Ți-am spus că Tench te joacă pe degete. Cum suportă senatorul veștile despre meteorit?

— Mai bine decât mă așteptam.

Yolanda păru surprinsă:

— Îmi imaginam că s-a aruncat deja în fața unui autobuz.

— Crede că s-ar putea ca datele NASA să fie incorecte.

Yolanda pufni, neîncrezătoare:

— A văzut aceeași conferință de presă ca mine? De câte confirmări și reconfirmări mai e nevoie?

— Mă duc până la NASA să verific ceva.

Sprâncenele pensate ale Yolande se arcuiră în semn de avertisment:

— Mâna dreaptă a senatorului Sexton se duce la sediul NASA cu revendicarea în băț? În noaptea asta? Știi cum se

pronunță „lapidare publică”?

Gabrielle îi vorbește Yolandeii despre bănuiala lui Sexton legată de faptul că directorul proiectului PODS, Chris Harper, mințise în legătură cu rezolvarea problemei software a sistemului de sateliți.

Yolanda părea tot mai sceptică:

— Noi am acoperit acea conferință de presă, Gabs. Recunosc, Harper nu era în apele lui în noaptea aia, dar NASA a afirmat că omul se simțea îngrozitor de rău.

— Senatorul Sexton e convins că el a mințit. Și alții sunt convingeți de asta. Oameni influenți.

— Păi dacă aplicația software de detectare a anomaliilor nu a fost reparată, atunci cum a detectat PODS meteoritul? „Exact asta a spus și Sexton”, își spuse Gabrielle.

— Nu știu. Dar senatorul vrea să îi aduc niște răspunsuri.

Yolanda clătină din cap:

— Din disperare, Sexton te trimite în gura lupului, încercând să găsească nod în papură. Nu te duce! Nu-i datorezi nimic.

— I-am distrus complet campania electorală!

— Ghinionul a fost cel care i-a distrus campania.

— Dar dacă senatorul are dreptate și directorul de proiect chiar a mințit...

— Draga mea, dacă acest director a mințit în fața lumii întregi, ce te face să crezi că îți va spune *ție* adevărul?

Gabrielle se gândise deja la asta și își concepusese o strategie.

— Dacă descopăr o poveste interesantă acolo, te sun!

Yolanda scoase un chițait sceptic:

— Dacă descoperi o poveste interesantă acolo, eu îmi mănânc pălăria.

„Șterge din minte tot ce știi despre această mostră de rocă.”

Michael Tolland se luptase cu propriile întrebări neliniștitoare legate de meteorit, dar acum, odată cu întrebările pertinente ale lui Rachel, neliniștea îi sporise. Privi la felia de piatră din mâna lui.

— Presupune că cineva ți-ar fi dat-o fără a-ți explica unde a găsit-o sau despre ce e vorba. Ce ai crede despre ea la prima vedere?

Tolland știa că întrebarea lui Rachel era justificată, însă, ca un exercițiu de analiză, se dovedea foarte dificilă. Uitând de toate informațiile primite la sosirea în habisferă, Tolland trebuia să admită că analiza lui asupra fosilelor fusese în mod complet dezechilibrat bazată pe o singură premisă – aceea că roca în care fuseseră găsite fosilele era un meteorit.

„Dar dacă NU mi se spunea nimic despre meteorit?”, se întrebă el singur. Cu toate că nu-și putea imagina vreo altă explicație încă, Tolland își permise „luxul” de a renunța în mod ipotetic la cuvântul „meteorit” din premisă. După ce făcu asta, rezultatul obținut îi dădu fiori. Acum, însoțit de Rachel și de un Corky Marlinson cam amețit, Tolland discuta aceste idei noi.

— Așadar, repetă Rachel, cu voce profundă, Mike, tu zici că, dacă cineva ți-ar fi înmănat această rocă fosilizată *fără niciun fel* de explicație prealabilă, ar fi trebuit să tragi concluzia că provine de pe Pământ.

— Bineînțeles, replică Tolland. Ce altă concluzie aș putea trage? Presupunerea găsirii de viață extraterestră reprezintă un risc mult mai mare decât aceea a găsirii unei fosile a vreunei specii terestre nedescoperite până acum. Oamenii de știință descoperă zeci de specii noi în fiecare an.

— Păduchi de șaizeci de centimetri? ripostă Corky, cu o voce care trăda neîncrederea. Ai presupune că o insectă atât de mare provine de pe Terra?

— Poate că *nu și în zilele noastre*, îi răspunse Tolland, dar speciile nu trebuie în mod necesar să mai fie în viață. Este o fosilă. E veche de 170 de milioane de ani. Este din Jurassic. O mulțime de fosile preistorice sunt creaturi supradimensionate care arată șocant când le sunt descoperite rămășițele - reptile cu aripi enorme, dinozauri, păsări.

— Nu vreau s-o fac pe fizicianul acum, Mike, îi zise Corky, dar argumentele tale au niște lipsuri serioase. Creaturile preistorice pe care tocmai le-ai menționat, dinozaurii, reptilele, păsările, au toate schelete *interne*, drept care pot atinge dimensiuni mari în ciuda gravitației terestre. Dar această fosilă...

Luă mostra și o ridică:

— Ființele astea aveau *exo-schelete*. Sunt artropode. Insecte. Tu singur ai spus că orice insectă atât de mare nu se putea dezvolta decât în medii cu gravitație scăzută. Altfel, scheletul extern s-ar fi prăbușit peste masa insectei.

— Corect, îl aprobă Tolland. Astfel de specii s-ar fi prăbușit sub propria greutate dacă s-ar fi deplasat pe solul terestru.

Iritat, Corky se încruntă:

— Ei bine, Mike, nu văd cum naiba poți să tragi concluzia că o insectă lungă de șaizeci de centimetri este de origine *terestră*, doar dacă nu presupui că pe vremea aia existau oameni ai peșterii care creșteau păduchi în ferme antigravitaționale.

Tolland zâmbi ca pentru el, văzând cum Corky pierde din vedere astfel de elemente extrem de simple:

— De fapt, mai există o posibilitate.

Se uită fix la prietenul lui:

— Corky, tu ești obișnuit să te uiți în *sus*. Ia privește puțin și în *jos*! Există un mediu bogat în antigravitație chiar aici, pe Pământ. Și el există din vremuri preistorice.

Corky se holbă la el, prostiț:

— Ce dracu tot îndrugi tu acolo?

Rachel părea și ea surprinsă.

Tolland arătă cu degetul dincolo de fereastra avionului către marea luminată de razele lunii.

— Oceanul.

Rachel scoase un fluierat ușor:

— Bineînțeleș.

— Apa este un mediu cu gravitate scăzută, explică Tolland. Totul cântărește mai puțin sub apă. Oceanul adăpostește structuri fragile enorme, care n-ar putea rezista sub nicio formă pe sol – meduze, sepii uriașe, țipari enormi.

Corky începea să se îndoiască:

— Perfect, numai că oceanul preistoric nu conținea insecte gigantice.

— Ba da. De fapt, încă mai adăpostește așa ceva. Oamenii mănâncă zilnic astfel de insecte. În multe țări sunt considerate delicatese.

— Fii serios, Mike, cine naiba mănâncă insecte gigantice de mare?

— Oricui îi plac homarii, crabii și creveții!

Corky făcu ochii mari.

— Crustaceele sunt, în esență, doar niște insecte marine gigantice, explică Tolland. Sunt un subordin al ordinului *Phylum Arthropoda* – păduchi, crabii, păianjeni, insecte, greieri, scorpioni, homari – toate aceste insecte sunt înrudite. Sunt specii cu picioare articulate și schelete externe.

Lui Corky i se făcu brusc rău.

— Din punct de vedere al clasificării, toate seamănă mult cu niște insecte, continuă Tolland. Crabii-potcoavă seamănă cu trilobiții giganti. Iar cleștii unui homar seamănă cu aceia ai unui scorpion mare.

Corky se făcu verde la față:

— Bine, mi-am mâncat ultimul rulou cu homar!

Rachel părea fascinată:

— Așadar, artropodele de pe uscat rămân mici deoarece gravitația le selectează în mod natural pe cele care au corpuri mici. Însă în apă corpurile lor se măresc, astfel încât pot atinge dimensiuni uriașe.

— Chiar așa, răspuse Tolland. Un crab regal din Alaska ar putea fi greșit catalogat drept un păianjen uriaș, dacă nu am dispune de suficiente fosile ca dovezi.

Emoția lui Rachel păru să se transforme acum în îngrijorare:

— Mike, dacă facem din nou abstracție de chestiunea aparentei autenticități a meteoritului, te rog să îmi spui dacă tu crezi că fosilele pe care le-am văzut pe ghețar puteau proveni din ocean! Din oceanul *terestru*?

Tolland simți cum îl sfredelea cu privirea și sesiză covârșitoarea importanță a întrebării.

— Ipotetic, ar trebui să răspund da. Fundul oceanului are zone vechi de 190 de milioane de ani. Aceeași vârstă ca a fosilelor. Teoretic, oceanele terestre puteau susține forme de viață precum acestea.

— Oh, să fim serioși! se zburli Corky. Nu-mi vine să-mi cred urechilor! *Negăm* autenticitatea meteoritului? Meteoritul este de necontestat. Chiar dacă platoul oceanic terestru are zone la fel de vechi precum meteoritul, cu siguranță că pe Terra nu dispunem de platou oceanic cu cruste de fuziune, conținut anormal de nichel și condrule. Vorbiți doar ca să vă aflați în treabă!

Tolland știa că prietenul lui avea dreptate. Cu toate astea, imaginându-și acele fosile drept creaturi marine, Tolland își pierduse o parte din respectul pentru ele. Acum păreau oarecum mai cunoscute.

— Mike, interveni Rachel, de ce niciunul dintre specialiștii NASA nu s-a gândit că aceste fosile ar putea fi creaturi oceanice? Chiar dintr-un ocean de pe o altă planetă?

— Din două motive. Mostrele fosile din pelagic - acelea de pe platoul oceanic - au tendința de a prezenta o mulțime de specii asemănătoare. Orice vietate care trăiește în milioanele de metri cubi de apă deasupra fundului

oceanic va muri în cele din urmă și se va scufunda. Asta înseamnă că fundul oceanelor devine un cimitir al speciilor aflate la cele mai diverse adâncimi, presiuni și medii de temperatură. Însă mostra de pe ghețar era curată – o singură specie. Arăta mai degrabă a mostră pe care am putea-o găsi în deșert. O familie de animale înrudite îngropate de o furtună de nisip, de exemplu.

Rachel dădu din cap:

— Și al doilea motiv pentru care ai zis că e vorba de pământ mai degrabă decât de mare?

Tolland dădu din umeri:

— Instinctul. Oamenii de știință au crezut întotdeauna că, dacă ar fi populat, spațiul cosmic ar fi plin de *insecte*. Iar din ceea ce am observat noi în spațiul cosmic, pe acolo există mai mult praf și piatră decât apă.

Rachel tăcu.

— Deși... continuă Tolland, cufundat în gânduri în urma spuselor femeii. Admit că există zone foarte adânci din platoul oceanic pe care oceanografiile le denumesc zone moarte. Nu prea le înțelegem, dar sunt zone în care curenții oceanici și sursele de hrană sunt de asemenea natură, încât nu prea poate trăi nimic pe acolo. Doar câteva specii de căutători de stârvuri. Așa că, din acest punct de vedere, presupun că fosilele care aparțin unei singure specii nu pot ieși complet din discuție.

— Alo? interveni Corky. Vă amintiți de crusta de fuziune? De conținutul mediu de nichel? De condrule? De ce ne obosim să mai vorbim despre asta?

Tolland nu îi răspunse.

— Povestea asta legată de conținutul de nichel, îi zise Rachel lui Corky. Mai explică-mi o dată. Conținutul de nichel în rocile terestre este fie foarte ridicat, fie foarte coborât, în vreme ce în meteoriți acest conținut se găsește într-o proporție medie?

Corky dădu din cap:

— Chiar așa.

— Așadar, conținutul de nichel din mostra asta intră

exact în gama așteptată de valori.

— Foarte aproape, da!

Rachel păru surprinsă:

— Stai așa. *Aproape?* Ce mai înseamnă și asta?

Corky păru exasperat:

— Așa cum am explicat mai devreme, mineralogiile meteoriților sunt diferite. Pe măsură ce oamenii de știință descoperă noi meteoriți, trebuie să ne actualizăm constant calculele noastre legate de ceea ce se consideră un conținut acceptabil de nichel în meteoriți.

Rachel părea de-a dreptul uluită acum:

— Așadar, *acest* meteorit v-a forțat să reevaluați ceea ce consideri un nivel acceptabil al conținutului de nichel într-un meteorit? Acest nivel a fost în afara cotei medii deja stabilite?

— Doar cu foarte puțin, ripostă Corky.

— De ce n-a spus nimeni nimic despre asta?

— Pentru că nu este o problemă. Astrofizica este o știință dinamică și ea se actualizează permanent.

— *Tocmai în timpul* unei analize extraordinar de importante?

— Ascultă, o repezi Corky, enervat, te asigur că nivelul nichelului din mostra aia e mult mai apropiat de cel din meteoriți decât de cel din rocile terestre.

Rachel se întoarse spre Tolland:

— Tu știai de asta?

Tolland încuviință ezitând. La momentul respectiv, nu păruse o chestiune importantă.

— Mi s-a spus că meteoritul prezintă niveluri de nichel ușor mai ridicate decât în alți meteoriți, dar specialiștii NASA nu păreau preocupați de asta.

— Dintr-un motiv foarte bun! se interpușe Corky. Dovada mineralogică de față *nu este* aceea că nivelul nichelului este în mod cert asemănător cu al meteoriților, ci mai degrabă că este diferit de cel al rocilor terestre.

Rachel clătină din cap:

— Îmi cer scuze, dar în meseria mea o astfel de logică

defectuoasă poate ucide oameni. A spune că o piatră e diferită de cele terestre nu dovedește că e vorba de un meteorit, ci doar că nu seamănă cu ceea ce am văzut noi vreodată pe Terra.

— Și care naiba e diferența?

— Niciuna, răspunse Rachel. Doar dacă ai văzut chiar toate rocile de pe Pământ.

Corky tăcu vreme de câteva secunde.

— În regulă, rosti el în cele din urmă. Nu luați în seamă conținutul nichelului, dacă asta vă dă bătăi de cap. Rămân încă de explicat crusta perfectă de fuziune și condrulele.

— Categorie, îi replică Rachel, neimpresionată. Două din trei nu e deloc rău.

Structura care găzduia sediul central NASA reprezenta un dreptunghi mamut din sticlă, situat la adresa 300 E Street în Washington, D.C. Clădirea era plină de cabluri de transport de date, lungi de peste trei sute de kilometri, și de mii de tone de procesoare de computer. Era casa a 1134 de funcționari civili care aveau grijă de bugetul anual de 15 miliarde de dolari al agenției și de operațiunile cotidiene ale celor douăsprezece baze NASA de pe cuprinsul întregii țări.

În ciuda orei târzii, Gabrielle nu era deloc surprinsă când văzu foaierea clădirii înțesată de oameni, un amestec de echipe de jurnaliști și personal NASA extrem de emoționat. Gabrielle se grăbi să intre. Intrarea semăna cu un muzeu, dominat de replici ale capsulelor trimise în misiuni spațiale faimoase și ale sateliților care atârnau deasupra capetelor. Echipele de televiziune ocupaseră holul de marmură, prinzând repede în obiectivele camerelor de filmat fiecare angajat NASA care intra pe ușă.

Gabrielle cercetă mulțimea cu privirea, dar nu zări pe nimeni care să semene cu Chris Harper. Jumătate din oamenii de acolo dispuneau de permise de acces pentru ziariști, iar cealaltă jumătate aveau legitimații NASA în jurul gâtului, cu pozele lor gravate. Gabrielle nu dispunea de nimic de acest gen. Zări o tânără femeie cu legitimație NASA și se îndreptă în grabă spre ea.

— Bună. Îl caut pe Chris Harper.

Fata se uită ciudat la Gabrielle, ca și cum ar fi recunoscut-o de undeva, dar nu-și mai amintea de unde.

— L-am văzut pe doctorul Harper trecând cu ceva timp în urmă. Cred că s-a dus sus. Vă cunosc de undeva?

— Nu cred, răspunse Gabrielle, îndepărtându-se. Cum ajung sus?

— Lucrați pentru NASA?

— Nu.

— Atunci nu puteți ajunge sus.
— Oh. E vreun telefon pe care să-l folosesc pentru...
— Hei, izbucni fata, brusc mânioasă. Știi cine ești! Te-am văzut la televizor cu senatorul Sexton. Nu-mi vine să cred că ai avut tupeul...

Gabrielle se făcuse deja nevăzută în mulțime. În spatele ei, o auzea pe fată informându-i, mânioasă, pe alții că era acolo.

„Minunat. Am două secunde de când am trecut de ușa aia și deja mă număr printre cei mai căutați dușmani.”

Își ținu capul aplecat, în vreme ce se grăbea spre capătul celalalt al holului. Pe perete se găsea un tabel mare cu informații. Gabrielle cercetă listele, căutându-l pe Chris Harper. Nimic. Tabelul nu indica nume, ci doar departamente.

„PODS?”, se întrebă ea, cercetând listele în speranța că va găsi ceva care să semene măcar cu Polar Orbiting Density Scanner. Nu văzu nimic. Îi era teamă să se uite în urmă, așteptându-se să vadă o echipă de angajați NASA, furioși, care veneau să o linșeze. Tot ce găsi cât de cât promițător pe lista aia era un departament la etajul patru:

„EARTH SCIENCE ENTERPRISE, PHASE II
Earth Observing System (EOS)”.

Uitându-se în altă parte, Gabrielle își croi drum către un intrând care găzduia mai multe lifturi și o fântână decorativă. Cercetă butoanele de apel ale lifturilor, dar zări numai fante de acces pentru cartele. „La naiba.” Lifturile dispuneau de control de securitate, pe baza accesului permis doar angajaților prin folosirea legitimațiilor de muncă.

Spre lifturi veni un grup de tineri care discutau cu înflăcărare. În jurul gâturilor purtau legitimații NASA. Gabrielle se ascunse repede după fântână, uitându-se în jur să vadă dacă nu e urmărită. Un tânăr cu pistrui pe față inseră legitimația în fantă și deschise ușa liftului. Tânărul râdea și clătina uimit din cap.

— Cred că tipii de la SETI au luat-o razna! rosti el în

vreme ce tot grupul se urcă în lift. Jucăriile lor zgomotoase găesc doar secvențe aleatorii sub două sute de milijansky de douăzeci de ani, în timp ce dovada fizică era îngropată în gheața de aici, de pe Pământ!

Ușile liftului se închiseră, ascunzând vederii grupul de tineri.

Gabrielle se ridică, se șterse la gură și se întrebă ce avea de făcut. Privi în jur după un telefon de interior. Nimic. Se întrebă dacă nu putea fura cumva o legitimație, dar ceva îi spunea că un asemenea act era lipsit de înțelepciune. Orice ar fi întreprins însă, trebuia să o facă repede. O vedea deja pe fata cu care discutase în hol îndreptându-se către mulțime însoțită de un ofițer de securitate.

De după colț, se ivi un bărbat bine făcut, chel, care se îndrepta spre lifturi. Gabrielle se ascunse din nou după fântână. Bărbatul nu dădu semne că ar fi observat-o. Gabrielle urmări în tăcere cum individul se apleacă în față și inserează legitimația în fantă. O altă pereche de uși se deschise, iar bărbatul păși înăuntru.

„La dracu, își zise Gabrielle și se hotărî. Acum sau niciodată.”

În vreme ce ușile începeau să se închidă, Gabrielle țâșni din spatele fântânii și fugi spre lift, întinzând mâna și prinzându-se de uși. Acestea glisară înapoi, astfel încât Gabrielle reuși să pășească înăuntru, cu fața radiind de încântare.

— Ați fi crezut așa ceva? izbucni ea adresându-se chelului. Doamne! Ce nebunie!

Omul o privi ciudat:

— Cred că tipii de la SETI au luat-o razna! Jucăriile lor zgomotoase găesc doar secvențe aleatorii sub două sute de milijansky de douăzeci de ani, în timp ce dovada fizică era îngropată în gheața de aici, de pe Pământ!

Omul părea surprins.

— Păi... da, e chiar... îngăimă el, în timp ce se uita la gâtul ei și păru deranjat că nu-i vede legitimația. Îmi cer scuze, unde...

— Etajul patru, vă rog. Am venit într-o asemenea grabă, că am uitat să-mi îmbrac lenjeria!

Izbucni în râs și aruncă o privire spre legitimația tipului: „JAMES THEISEN, Finance Administration”.

— Lucrați aici?

Individul părea de-a dreptul intrigat:

— Domnișoară...?

Lui Gabrielle îi căzu fața:

— Jim! Mă jignești! Nimic nu o doare mai tare pe o femeie decât să nu mai fie recunoscută!

Tipul se albi. Părea stingherit. Își trecu palma peste chelie:

— Îmi cer scuze. De vină e toată agitația asta, să știi. Recunosc, *îmi pari* cunoscută. În ce program lucrezi?

„Rahat.” Gabrielle îi zâmbi încrezătoare:

— EOS.

Omul arătă înspre butonul luminat pentru etajul patru:

— Evident. Voiam să întreb în cadrul *căru* proiect.

Gabrielle își simți pulsul accelerându-se. Nu se putea gândi decât la unul singur.

— PODS.

Individul părea șocat.

— Zău? Credeam că am cunoscut pe toată lumea din echipa doctorului Harper.

Gabrielle dădu stingheră din cap:

— Chris mă ține în umbră. Eu sunt programatorul ăla tâmpit care a dat-o în bară cu indexul voxel din aplicația software de detectare a anomaliilor.

Acum era rândul chelului să rămână cu gura căscată:

— *Tu* ai fost de vină?

Gabrielle se strâmbă:

— Din cauza asta, n-am dormit săptămâni de zile.

— Dar *doctorul Harper* și-a asumat întreaga responsabilitate pentru povestea aia!

— Știu. Chris e genul ăsta de om. Cel puțin a îndreptat totul. Ce anunț în seara asta, nu-i așa? Cu meteoritul ăsta! Sunt încă în stare de șoc!

Liftul se opri la etajul patru. Gabrielle sări din el:

— Ce bine că te-am văzut, Jim. Transmite-le toate cele bune băieților de la bugetare!

— Desigur, îngăimă omul, în vreme ce ușile se închideau. Mă bucur că te-am revăzut!

La fel ca mulți mulți alți președinți dinaintea lui, Zach Herney supraviețuia cu doar patru sau cinci ore de somn pe noapte. În ultimele săptămâni însă, supraviețuise odihnindu-se cu mult mai puțin. În vreme ce emoțiile serii începeau să se domolească, Herney simțea ora târzie turnându-i plumb în picioare.

Alături de câțiva membri de vârf ai personalului care se ocupa de campanie, președintele se găsea în Sala Roosevelt, savurând șampanie și bucurându-se de reluarea la nesfârșit a discursului ținut la conferința de presă, a secvențelor din documentarul lui Tolland și a analizelor experților de televiziune. În acel moment, pe ecran, o corespondentă de televiziune foarte entuziasmată stătea în fața Casei Albe și strângea cu putere microfonul în mâini.

— Dincolo de repercusiunile amețitoare asupra omenirii ca specie, zicea corespondenta, această descoperire NASA are câteva efecte extrem de neplăcute, aici în Washington. Decopertarea acestor fosile meteoritice nu se putea petrece într-un moment mai potrivit pentru președinte.

Vocea femeii deveni mai sobră:

— Și nici într-un moment mai prost pentru senatorul Sexton.

Transmisia se axă pe o reluare a dezbaterii CNN din acea după-amiază:

— După treizeci și cinci de ani, zise Sexton, cred că e evident că nu vom găsi viață extraterestră!

— Și dacă vă înșelați? îi răspunse Tench.

Sexton își dădu ochii peste cap:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Tench, dacă mă înșel, o să-mi mănânc pălăria.

Toată lumea din Sala Roosevelt izbucni în râs. Privind lucrurile retrospectiv, jocul lui Tench de a-l încolți pe senator părea extrem de crud, însă telespectatorii nu

părușeră să observe; Sexton îi răspunsese cu atâta încredere, încât părușe că primește exact ce merita.

Președintele se uită prin încăpere după Tench. Nu o văzuse de când începuse conferința de presă, iar acum nu era acolo. „Ciudat, își spuse el. E victoria ei în aceeași măsură cât este și a mea.”

Reportajul de la televizor se pregătea de încheiere, subliniind încă o dată uriașul salt înainte înregistrat de Casa Albă și prăbușirea dezastruoasă a senatorului Sexton.

„Cât de mult poate însemna o zi, își zise președintele. În politică, lumea se poate schimba într-o secundă.”

Până în zori, avea să realizeze cât adevăr puteau să conțină aceste cuvinte.

„Pickering ar putea fi o problemă”, zisese Tench.

Administratorul Ekstrom era prea tulburat de informația primită ca să observe că furtuna de afară se intensificase. Cablurile de prindere abia mai rezistau și gemeau îngrozitor, iar personalul NASA prefera să stea la taclale, în loc să meargă la culcare. Gândurile lui Ekstrom rățăceau într-o altfel de furtună – o tornadă explozivă cu originile în Washington. Ultimele ore aduseseră multe probleme cu ele, iar Ekstrom căuta o soluție pentru toate. Totuși, o singură problemă se ridica mai amenințătoare decât toate celelalte la un loc.

„Pickering ar putea fi o problemă.”

Ekstrom nu-și putea imagina o altă persoană de pe fața pământului, în afară de William Pickering cu care să se răfuiească. Acesta se războia cu Ekstrom și cu NASA de ani de zile, încercând să preia controlul asupra politicii de confidențialitate, exercitând presiuni pentru diferite priorități ale misiunilor și tunând și fulgerând împotriva eșecurilor tot mai numeroase ale agenției spațiale.

Ekstrom știa că dezgustul lui Pickering față de NASA era mult mai vechi decât recenta pierdere a satelitului SIGINT al NRO în explozia rampei de lansare NASA sau decât erorile de securitate NASA, sau chiar decât bătălia pentru recrutarea personalului-cheie din domeniul spațial. Durerea lui Pickering legată de NASA însemna o dramă continuă însoțită de resentimente și deziluzie.

Avionul spațial X-33, presupusul înlocuitor NASA al navetei spațiale, fusese construit cu cinci ani mai târziu, fapt care însemna amânarea sau anularea a zeci de misiuni NRO de lansare sau întreținere de sateliți. De dată recentă, furia lui Pickering împotriva proiectului X-33 atinsese cote fulminante, odată cu descoperirea faptului că NASA anulasese în întregime proiectul, provocând astfel o gaură estimată la

900 milioane dolari.

Ekstrom ajunse la biroul lui din habisferă, trase draperia care masca intrarea și păși înăuntru. Se așeză la birou și își puse capul în palme. Trebuia să ia câteva decizii. Ceea ce părea a fi o zi minunată se transformase într-un coșmar care amenința să-l distrugă. Încercă să se pună în locul lui William Pickering. Ce ar fi făcut el la pasul următor? Cineva cu inteligența lui Pickering *trebuia* să înțeleagă importanța descoperirii NASA. Trebuia să ierte anumite alegeri luate în disperare de cauză. Trebuia să vadă răul ireversibil produs prin umbrirea acestui moment de triumf.

Ce ar fi făcut Pickering cu informațiile pe care le deținea el? Le-ar fi dat pace sau ar fi determinat NASA să plătească pentru erori?

Ekstrom se strâmbă. Aproape că nu avea niciun dubiu care ar fi fost alegerea.

În definitiv, William Pickering nutrea o ură mult mai profundă față de NASA... o veche dușmănie personală care trecea dincolo de politică.

Rachel tăcea, privind în gol spre cabina de pilotaj a avionului G4, în vreme ce aeronava zbura spre sud, de-a lungul coastei canadiene a golfului St. Lawrence. Tolland stătea în apropiere și discuta cu Corky. În ciuda dovezilor care atestau autenticitatea meteoritului, admiterea, de către Corky, a faptului că nivelul conținutului de nichel ieșea din gama de valori medii prestabilite servise la resuscitarea bănuielilor inițiale ale lui Rachel. Plantarea secretă a unui meteorit sub gheață nu avea sens decât ca parte integrantă a unei fraude strălucit concepute.

Cu toate acestea, dovezile științifice rămase sugerau validitatea meteoritului.

Rachel se întoarse de la fereastră și privi mostra în formă de disc din mâna ei. Micile condrule luceau. Tolland și Corky discutau de ceva vreme pe marginea acestor condrule, vorbind în termeni științifici mai presus de puterea de înțelegere a lui Rachel – niveluri echilibrate de olivine, matrici de sticlă metastabile și reomogenizare metamorfică. Cu toate acestea, bilanțul era evident: Corky și Tolland erau de acord că acele condrule aveau *în mod clar* o proveniență meteoritică. Nici urmă de îndoială asupra acestei informații.

Rachel învârti mostra în formă de disc în mână, plimbându-și un deget peste marginea unde se vedea o porțiune a crustei de fuziune. Înnegrirea părea relativ proaspătă – cu siguranță nu putea fi veche de trei secole –, deși Corky îi explicase că meteoritul fusese ermetic sigilat în gheață și evitate eroziunea atmosferică. Părea logic. Rachel văzuse programe la televizor în care se prezentau rămășițe umane scoase din gheață după patru mii de ani, iar pielea lor părea aproape intactă.

Studiind crusta de fuziune, un gând ciudat îi trecu prin minte – o anumită informație importantă fusese omisă.

Rachel se întrebă dacă fusese vorba doar despre o omisiune în datele care îi fuseseră livrate ei sau uitase cineva să îi menționeze acest aspect.

Se întoarse brusc spre Corky:

— A datat cineva crusta de fuziune?

Corky privi nedumerit spre ea:

— Ce?

— A datat cineva arsura? Cu alte cuvinte, știm cu siguranță că arsura de pe rocă a apărut exact la data evenimentului Jungersol?

— Îmi pare rău, îi răspunse Corky, dar e imposibil de datat. Oxidarea șterge toți markerii izotopici necesari. În plus, ratele de înjumătățire ale radioizotopilor sunt prea lente pentru a se măsura ceva sub cinci sute de ani.

Rachel se gândi câteva clipe, înțelegând acum de ce datarea surii nu făcea parte din date.

— Așadar, din câte știm, această rocă ar fi putut arde în Evul Mediu sau azi-noapte, corect?

Tolland chicoti:

— Nimeni nu a afirmat că știința are chiar toate răspunsurile.

Rachel își lăsă gândurile să rătăcească în voie:

— O crustă de fuziune este, în esență, doar o arsură extrem de severă. Din punct de vedere tehnologic, arsura de pe această piatră ar fi putut apărea oricând în ultima jumătate de secol, în moduri complet diferite.

— Greșit, o întrerupse Corky. Arsură în moduri complet diferite? Nu. Arsură *într-un singur* mod. Căderea prin atmosferă.

— Nu există altă posibilitate? Cum ar fi într-un furnal?

— Un furnal? se miră Corky. Aceste mostre au fost examinate sub lupa unui microscop electronic. Chiar și cel mai curat furnal terestru ar fi lăsat reziduuri combustibile pe piatră - nucleare, chimice, combustibil fosil. Uită de asta! Și cum rămâne cu striațiile de la trecerea prin atmosferă? Astea nu se obțin într-un furnal.

Rachel uitase complet de striațiile de pe meteorit.

Acestea indicau cu adevărat o cădere prin atmosferă.

— Ce ziceți de un vulcan? se aventură ea. Un produs al unei erupții violente?

Corky clătină din cap:

— Arsura e mult prea curată.

Rachel privi spre Tolland. Oceanograful încuviință:

— Îmi pare rău, am avut ceva experiențe cu vulcani, atât deasupra, cât și dedesubtul nivelului apelor. Corky are dreptate. Produsele de ejecție vulcanică sunt pătrunse de zeci de toxine – dioxid de carbon, dioxid de sulf, sulfuri hidrogenate, acid clorhidric. Toate acestea ar fi fost detectate de mijloacele noastre electronice de scanare. Că ne place sau nu, acea crustă de fuziune este rezultatul unei arsuri curate de fricțiune atmosferică.

Rachel oftă și se uită din nou pe fereastră. „O arsură curată.” Fraza o lovi în moalele capului. Se întoarse spre Tolland:

— Ce vrei să spui prin arsură curată?

Tolland ridică din umeri:

— Pur și simplu că sub lupa unui microscop electronic nu am zărit resturi de elemente combustibile, așa că știm că încălzirea a fost provocată de energie cinetică și de frecare, mai degrabă decât de elemente chimice sau nucleare.

— Păi dacă n-ați descoperit elemente combustibile străine, atunci ce ați descoperit? Mai exact, care a fost compoziția crustei de fuziune?

— Am descoperit exact ceea ce *ne așteptam* să descoperim, îi răspunse Corky. Elemente atmosferice pure: azot, oxigen, hidrogen. Fără hidrocarburi. Fără sulfuri. Fără acizi vulcanici. Nimic aparte. Toate chestiile pe care le vedem la căderea meteoriților prin atmosferă.

Rachel se lăsă pe spate în scaun, cufundată în gânduri.

Corky se aplecă în față, ca să se uite mai atent la ea:

— Te rog să nu-mi spui că noua ta teorie e că NASA a dus o rocă fosilizată în spațiu cu ajutorul navetei spațiale și a trimis-o învârtindu-se spre Terra sperând ca nimeni să nu observe mingea de foc, craterul masiv sau explozia!

Rachel nu se gândise la asta, deși premisa părea interesantă. Nu prea fezabilă, dar era interesantă. Gândurile ei se îndreptau în direcții mai realiste. „Toate sunt elemente atmosferice naturale. O arsură curată. Striații de la trecerea prin atmosferă.” Undeva, într-un colțisor al minții, i se aprinse o luminiță:

— Rapoartele dintre elementele atmosferice găsite, zise ea. Erau *exact* aceleași rapoarte ca în cazul oricărui alt meteorit cu o crustă de fuziune?

Corky păru să ezite ușor când auzi întrebarea:

— De ce întrebî?

Rachel îi observă ezitarea și simți că i se accelerează pulsul:

— Rapoartele erau diferite, nu-i așa?

— Există o explicație științifică.

Inima lui Rachel începu brusc să bată cu putere:

— Ați observat cumva un conținut neobișnuit de ridicat al *unui* element anume?

Tolland și Corky schimbă priviri surprinse:

— Da, răspunse Corky, dar...

— Era vorba cumva de hidrogen ionizat?

Astrofizicianul făcu ochii cât cepele:

— De unde știai asta???

Tolland părea și el teribil de șocat.

Rachel se holbă la amândoi:

— De ce nu mi-a menționat nimeni acest amănunt până acum?

— Pentru că există o explicație științifică perfect valabilă! declară Corky.

— Sunt numai urechi, îi zise Rachel.

— A existat un surplus de hidrogen ionizat, spuse Corky, deoarece meteoritul a traversat atmosfera în apropierea Polului Nord, unde câmpul magnetic terestru generează o concentrație neobișnuit de ridicată în ioni de hidrogen.

Rachel se încruntă:

— Din păcate, eu am și o altă explicație!

Etajul patru al sediului NASA părea mai puțin impresionant decât holul clădirii – coridoare lungi și pustii cu uși de birouri distanțate în mod egal de-a lungul pereților. Pe coridor nu era nimeni. Semne din metal laminat indicau în toate direcțiile.

<= LANDSAT 7

TERRA =>

<= ACRIMSAT

<= JASON 1

AQUA =>

PODS=>

Gabrielle urmă indicatorul PODS. După ce parcurse un șir întreg de coridoare lungi și de intersecții, ajunse în fața unor uși masive de oțel. Plăcuța de pe uși arăta:

„POLAR ORBITING DENSITY SCANNER (PODS)

Section Manager, Chris Harper”

Ușile erau închise și securizate, atât prin fanta de acces cu cartelă, cât și printr-o consolă de acces cu un cod PIN. Gabrielle își lipi urechea de ușa rece de metal. Pentru o clipă avu impresia că aude niște voci. Se certau. Sau poate că nu. Se întrebă dacă n-ar fi fost bine să bată în ușă până când ar fi auzit-o cineva. Din nefericire, strategia ei de abordare a lui Chris Harper avea nevoie de ceva mai multă subtilitate decât bătutul în uși. Privi în jur căutând o altă intrare, dar nu văzu nimic. Lângă ușă, se găsea o cămară a omului de serviciu. Gabrielle intră acolo, cercetând nișa prost luminată în căutarea cartelei de acces a omului de serviciu. Nimic. Doar mățuri și teuri de șters pe jos.

Se întoarse la ușă și își lipi din nou urechea de ea. De această dată, auzi clar niște voci. Tot mai puternice. Și sunete de pași. Broasca se activă din interior.

Gabrielle nu avu timp să se ascundă. Sări într-o parte și se făcu una cu zidul din spatele ușii, în vreme ce prin uși

trecu un grup de oameni care discutau zgomotos. Păreau mânioși:

— Care naiba e problema lui Harper? Credeam că va fi în al nouălea cer!

— Într-o noapte ca asta, zise un alt individ, în timp ce grupul trecea pe lângă Gabrielle, el vrea să rămână singur? Ar trebui să sărbătorească!

În timp ce grupul se îndepărta, ușile grele începură să se închidă prin intermediul mecanismelor pneumatice, dezvăluind locația intrusei. Gabrielle rămase locului, dar grupul își vedea de drum. Așteptând până în ultima clipă, până ce ușile mai erau deschise doar câțiva centimetri, Gabrielle sări înainte și prinse de mâner. Rămase nemișcată până când grupul de oameni dispăru după colț, pe coridor, prea prinși în conversație ca să mai privească înapoi.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Gabrielle deschise ușile și păși în încăperea slab luminată. Închise ușile, în liniște.

Spațiul nu era decât o zonă mare și deschisă de lucru, care îi amintea de un laborator de fizică din colegiu: computere, stații de lucru izolate, echipament electronic. În vreme ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, Gabrielle văzu desene și scheme de calcul aruncate pretutindeni. Întreaga zonă era întunecată, cu excepția unui birou din capătul laboratorului, unde se vedea o lumina pe sub prag. Gabrielle se îndreptă într-acolo. Ușa era închisă, dar prin fereastră se vedea un bărbat care stătea în fața unui computer. Recunoscuse același bărbat care ținuse conferința de presă de la NASA. Plăcuța cu numele de pe ușă avea următoarea inscripție:

„Chris Harper

Section Manager, PODS”.

Reușind să ajungă până în acest punct, Gabrielle avu brusc un sentiment de îngrijorare, întrebându-se dacă într-adevăr avea să-i reușească planul. Își aduse aminte cât de sigur era Sexton că Harper mințise. „Aș putea pune pariu pe cariera mea”, zisese senatorul. Păreau să existe și alții

care simțeau la fel, așteptând-o pe Gabrielle să dezvăluie adevărul, astfel încât ei să se poată rezezi asupra NASA, încercând să recâștige oricât de puțin teren după evenimentele devastatoare din acea seară. Iar Gabrielle era extrem de motivată să îi ajute, mai ales după modul în care fusese tratată de Tench și de administrația Herney în acea după-amiază.

Gabrielle își ridică mâna să bată la ușă, dar se opri. În minte îi răsuna vocea Yolande: „Dacă Chris Harper a mințit întreaga lume în legătură cu PODS, ce te face să crezi că-ți va spune ȚIE adevărul?”

„Frica”, își răspunse ea, mai ales după ce fusese cât pe ce să cadă victimă unui asemenea sentiment în acea după-amiază. Gabrielle avea un plan. Va folosi o tactică pe care o învățase de la senator. El o aplica pentru a-i speria de moarte pe contracandidații săi, pentru ca aceștia să îi dezvăluie anumite informații. Gabrielle învățase multe sub tutela lui Sexton, și nu tot ceea ce aflase era atractiv sau etic. Însă în noaptea asta avea nevoie de orice avantaj posibil. Dacă îl putea convinge pe Chris Harper să admită că mințise – indiferent de motiv –, Gabrielle ar fi reaprins o mică speranță pentru campania electorală a senatorului. Dincolo de asta, Sexton era genul de bărbat care, dacă dispunea de un spațiu de manevră de doar câțiva centimetri, își putea crea un loc suficient de larg cât să câștige o bătălie.

Tactica prin care Gabrielle îl va aborda pe Harper era numită de Sexton „supraestimarea”, o tehnică de interogare concepută de primele autorități ale Imperiului Roman pentru a obține mărturisiri de la criminalii bănuți ca fiind mincinoși. Metoda era îngrozitor de simplă.

Evaluează informația care trebuie mărturisită.

Apoi evaluează un scenariu mult mai avansat.

Dă-i adversarului șansa de a alege cea mai mică dintre două rele – în acest caz, adevărul.

Trucul întregii manevre consta în încrederea de sine, o calitate de care, pe moment, Gabrielle nu era deloc sigură

că o mai are. Inspiră adânc și revăzu în minte scenariul, apoi ciocăni cu fermitate în ușa biroului.

— V-am spus că sunt ocupat! strigă Harper, cu obișnuitu-i accent englezesc.

Gabrielle ciocăni din nou. Mai tare de această dată.

— V-am spus că nu vreau să cobor!

Gabrielle bătu cu pumnul în ușă.

Harper se ridică de la locul lui și veni să deschidă ușa enervat:

— Mama dracului, voi nu...

Se opri instantaneu, surprins să vadă un musafir nepoftit.

— Doctore Harper, zise Gabrielle, pe un ton ferm.

— Cum ați ajuns aici?

Gabrielle își păstră calmul:

— Știți cine sunt?

— Bineînțeles. Șeful dumatiale îmi atacă proiectul de luni de zile. Cum ați intrat?

— M-a trimis senatorul Sexton.

Harper cercetă cu privirea laboratorul din spatele lui Gabrielle.

— Unde vă sunt însoțitorii?

— Nu e treaba dumneavoastră. Senatorul mai are încă relații influente.

— În clădirea asta?

Harper părea a se îndoi serios de asta:

— N-ați fost cinstit, doctore Harper! Mă tem că senatorul a convocat o comisie senatorială de anchetă specială pentru a vă analiza minciunile.

Pe chipul lui Harper apăru o undă de teamă:

— Ce tot spuneți acolo?

— Oamenii inteligenți ca dumneavoastră, doctore Harper, nu-și permit luxul de a o face pe proștii. Ați dat de necaz, iar senatorul m-a trimis aici ca să vă ofere o înțelegere. Campania electorală a senatorului a primit o lovitură puternică în seara asta. El nu mai are nimic de pierdut, așa că vă va lua cu dumnealui dacă se va scufunda.

— Ce naiba tot spuneți acolo?

Gabrielle inspiră adânc și trecu la atac:

— Ați mințit în conferința de presă despre aplicația software PODS de detectare a anomaliilor. Știm asta. Mulți oameni o știu. Nu asta e problema.

Înainte ca Harper să deschidă gura pentru a protesta, Gabrielle continuă:

— Senatorul ar putea face publice minciunile dumneavoastră chiar acum, dar nu e interesat de așa ceva. E interesat de un pește mult mai mare. Cred că știți la ce mă refer.

— Nu, eu...

— Uitați care este oferta senatorului: Își va ține gura închisă, dacă îi dați numele celui mai important factor de decizie NASA împreună cu care dumneavoastră deturnați fonduri.

Ochii lui Chris Harper părură să se încrucișeze o clipă.

— Ce? Eu nu deturnez fonduri!

— V-aș sugera să fiți atent la ce vorbiți, domnule. Comisia senatorială strânge dovezi de luni de zile. Chiar credeți că veți scăpa nedepistat împreună cu partenerul dumneavoastră? Măsluirea documentelor PODS și redirectionarea fondurilor alocate NASA către conturi private? Minciuna și delapidarea vă pot arunca în închisoare, doctore Harper.

— Nu am făcut așa ceva!

— Vreți să spuneți că nu ați mințit în legătură cu PODS?

— Nu, vreau să spun că n-am delapidat niciun fel de bani!

— Așadar, afirmați că *ați mințit* în legătură cu PODS?

Harper căscă ochii mari, în mod clar depășit de situație.

— Să uităm de minciună, continuă Gabrielle, dând a lehamite din mână. Senatorul Sexton nu este interesat de minciunile dumneavoastră într-o conferință de presă. Ne-am obișnuit cu așa ceva. Voi găsiți un meteorit și nimănu-i pasă cum ați reușit. Chestiunea care îl interesează este deturnarea. Trebuie să dea jos pe cineva din fruntea NASA. Spuneți-i cu cine lucrați și vă va scoate complet din

anchetă. Puteți alege soluția ușoară și ne spuneți cine este cealaltă persoană sau alegeți calea grea și senatorul va începe să vorbească despre aplicații software de detectare a anomaliilor și despre rezolvări trucate ale problemei.

— Jucați la cacealma! Nu există niciun fel de deturnări de fonduri.

— Mințiți prost, doctore Harper! Am văzut documentele. Numele dumneavoastră apare pe toate actele incriminatoare. Pretutindeni.

— Jur că nu știu nimic despre nicio deturnare!

Gabrielle scoase un oftat de dezamăgire:

— Puneți-vă o clipă în postura mea, doctore Harper. De aici nu pot trage decât două concluzii. Fie mă mințiți, în același mod în care ați mințit în conferința de presă, fie îmi spuneți adevărul, și atunci cineva cu putere din agenție vă scoate drept țap ispășitor pentru „afacerile” lui.

Fraza păru să îl pună pe gânduri pe Harper.

Gabrielle se uită la ceas:

— Oferta senatorului este valabilă o oră. Vă puteți salva dându-i numele conducătorului NASA împreună cu care deturnați banii contribuabililor. Senatorului nu-i pasă de dumneavoastră. El vrea peștele cel mare. Evident că individul în cauză deține ceva putere în cadrul NASA. El sau ea a reușit să-și păstreze identitatea ascunsă, lăsându-vă pe dumneavoastră să plătiți pentru oalele sparte.

Harper clătină din cap:

— Mințiți!

— Ați afirma așa ceva la proces?

— Categorie. Aș nega totul.

— Sub jurământ?

Gabrielle își țuguie buzele, dezgustată.

— Putem presupune că veți nega și că ați mințit în legătură cu rezolvarea problemei software a sistemului PODS?

Inima îi bătea cu putere, în vreme ce îl privea pe individ drept în ochi:

— Gândiți-vă bine la opțiunile dumneavoastră, doctore

Harper. Închisorile americane nu sunt un loc chiar plăcut!

Harper o privi mânios. Gabrielle îi ură în gând să înceapă să vorbească. O clipă crezu că zărește în ochii lui semnele predării dar când Harper vorbi, vocea lui era de oțel:

— Domnișoară Ashe, declară el, cu o mânie cu greu stăpânită, încercați marea cu degetul! Amândoi știm că nu are loc nicio deturnare de fonduri la NASA. Singurul mincinos din această încăpere sunteți *dumneavoastră*.

Gabrielle simți că paralizează. Privirea omului era ascuțită ca un brici și furioasă. Vru să se întoarcă și să o ia la fugă. „Ai încercat să păcălești un savant în rachete spațiale. La ce naiba te așteptai?” Se forță să își țină capul sus.

— Tot ce știu, rosti ea, mimând încrederea și indiferența față de poziția lui, este că am văzut documentele incriminatorii. Dovezi concludente că dumneavoastră și altă persoană deturnați fonduri NASA. Senatorul doar m-a rugat să vin aici în noaptea asta și să vă ofer posibilitatea de a vă despărți de partenerul dumneavoastră, în loc să înfrunțați singur un proces. Îi voi spune senatorului că preferați să vă apărați șansele în fața unui judecător. Puteți povesti instanței ceea ce mi-ați povestit și mie, anume că nu deturnați fonduri și că nu ați mințit în legătură cu aplicația software PODS.

Îi zâmbi trist:

— Dar după acea conferință de presă jalnică pe care ați ținut-o acum două săptămâni, ceva mă face să mă îndoiesc de șansele dumneavoastră.

Gabrielle se răsuci pe călcâie și porni de-a lungul laboratorului întunecat. Se întrebă dacă nu cumva ea o să fie cea care o să vadă cum e interiorul unei închisori, în locul doctorului Harper.

Își ținea capul sus în vreme ce se îndepărta, așteptând ca Harper să o strige. Tăcere. Își croi drum printre ușile metalice și ajunse pe coridor, sperând ca lifturile la acest nivel să nu mai aibă nevoie de cartelă de acces ca la parter. Pierduse. Chiar dacă își dăduse toată silința, Harper nu

mușcase momeala. „Poate că a spus adevărul în conferința de presă”, își spuse Gabrielle.

Ușile metalice din spatele ei răsunară cu zgomot.

— Domnișoară Ashe, o strigă Harper. Jur că nu știu nimic despre nicio deturnare. Sunt un om cinstit!

Gabrielle avu remușcări pentru câteva clipe. Se forță să meargă înainte. Ridică indiferentă din umeri și îi strigă înapoi peste umăr:

— Și totuși, ați mințit în conferința de presă!

Tăcere. Gabrielle continuă să meargă pe coridor.

— Stați așa! strigă Harper.

Omul veni alergând lângă ea; avea chipul alb ca varul.

— Chestia asta cu deturnarea, zise el, coborându-și vocea. Cred că știu cine mi-a tras clapa!

Gabrielle se opri, întrebându-se dacă îl auzise bine. Se întoarse cât putu de încet și de impasibilă putea fi ea în acele momente.

— Vreți ca eu să cred că vă trage cineva clapa?

Harper oftă:

— Jur că nu știu nimic despre vreo deturnare. Dar dacă sunt dovezi contra mea...

— O mulțime.

Omul oftă din nou:

— Atunci totul e o înscenare. Ca să fiu discreditat, dacă va fi nevoie. O singură persoană ar fi putut face așa ceva.

— Cine?

Harper o privi drept în ochi:

— Lawrence Ekstrom mă urăște.

Gabrielle era uluită.

— Directorul administrativ al NASA?

Harper dădu amărât din cap:

— El e cel care m-a forțat să mint în conferința aceea de presă.

Chiar și cu sistemul de propulsie prin pânză de metan al aeronavei Aurora la jumătate din capacitate, echipa Delta Force gonia prin noapte cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului - peste trei mii de kilometri pe oră. Vibrația monotonă a motoarelor cu undă de detonare în pulsuri din spatele avionului îi conferea zborului un ritm aproape hipnotic. La treizeci de metri dedesubt, oceanul se zbătea sălbatic, biciuit de fluidele din eșapamentul aeronavei, care ridicau două cozi de apă, ca niște cozi de cocoș lungi și paralele, la cincisprezece metri deasupra nivelului apei.

„Asta e motivul pentru care a fost casat SR-71 Blackbird”, își spuse Delta One.

Aurora era unul dintre acele avioane despre care nimeni n-ar fi trebuit să știe nimic, dar despre care toată lumea avea habar. Chiar și canalul de televiziune Discovery abordase subiectul Aurora și testele care se efectuaseră cu aeronava la Groom Lake în Nevada. Nimeni nu știa dacă breșa de securitate se datorase bârfelor repetate auzite până în Los Angeles, martorilor oculari nefericiți care forau un puț de petrol în Marea Nordului sau unei gafe administrative prin care apăruse o descriere a Aurorei într-o copie pentru public a bugetului Pentagonului. Oricum nu mai conta. Lumea aflase despre el. Armata Statelor Unite dispunea de un avion capabil să zboare cu o viteză de 6 Mach, o aeronavă care trecuse de mult de faza de proiectare și intrase în folosință. Avionul putea fi deja zărit pe cer.

Construită de Lockheed, Aurora semăna cu o minge de fotbal american, aplatizată. Era lungă de treizeci de metri, lată de optsprezece, iar fuzelajul era placat cu ceramică termică, asemănător navetei spațiale. Viteza rezulta în mare parte dintr-un nou sistem de propulsie, care folosea o

pânză de hidrogen curat drept combustibil și lăsa un jet albicios în urmă. Din acest motiv, avionul zbura doar noaptea.

În seara asta, profitând din plin de viteza astronomică, echipa Delta Force se îndrepta spre casă deasupra oceanului. Chiar și așa, aveau să ajungă mai devreme decât estimaseră. La o asemenea viteză, echipa ar fi ajuns la locul de aterizare în mai puțin de o oră, cu două ore înaintea prăzii. Avuseseră loc discuții de depistare și doborâre a avionului țintă, dar controlorul se temuse că radarele ar fi putut observa incidentul sau că epava rezultată ar fi putut declanșa o investigație serioasă. Cel mai bine era ca ținta să aterizeze conform programului. De îndată ce devenea clar unde va ateriza prada, echipa Delta Force putea interveni.

Acum, în vreme ce Aurora zbura pe deasupra Mării Labradorului pustie și ostilă, dispozitivul de comunicații al lui Delta One indică un apel. Omul răspunse.

— Planul s-a schimbat, îi informă vocea robotului. Aveți o altă țintă până la aterizarea lui Rachel Sexton și a oamenilor de știință.

„O altă țintă.” Delta One aproape că intuia despre ce era vorba. Lucrurile evoluau cu repeziciune. Controlorul descoperise o nouă fisură și trebuia să o peticească în cel mai scurt timp posibil. „Nu se va produce nicio fisură, își aminti Delta One, dacă ne vom îndeplini obiectivele cu succes pe ghețarul Milne”. Delta One știa prea bine că acum își curăța propriile gunoaie, rezultatele eșecurilor.

— S-a ivit o a patra parte, zise controlorul.

— Cine?

Controlorul făcu o pauză, apoi le oferă un nume.

Cei trei soldați schimbă priviri uluite. Era un nume care le era foarte cunoscut.

„Nu-i de mirare ezitarea controlorului!”, își zise Delta One. Pentru o operație concepută drept o misiune fără victime, numărătoarea cadavrelor și scara ierarhică a importanței țintelor se schimbau cu repeziciune. Omul își

simți sinusurile întărindu-i-se, în vreme ce controlorul se pregătea să-i informeze exact cum și unde aveau să îl elimine din ecuație pe individ.

— Miza a crescut în mod considerabil, rosti controlorul. Ascultați cu atenție! Nu vă voi da instrucțiunile decât o singură dată.

Mult deasupra nordului statului Maine, aeronava G4 se îndrepta în continuare spre Washington. La bordul ei, Michael Tolland și Corky Marlinson o priveau pe Rachel, care începuse să le explice teoria ei despre nivelul crescut de ioni de hidrogen în crusta de fuziune a meteoritului.

— NASA dispune de o facilitate privată de testare numită Plum Brook Station, spunea ea, aproape incapabilă să creadă că putea vorbi despre așa ceva. Nu divulgase niciodată informații secrete persoanelor neautorizate, dar, având în vedere circumstanțele, Tolland și Corky aveau dreptul să afle. Plum Brook este în esență o cameră de testare pentru cele mai noi și mai radicale sisteme NASA de motoare. Cu doi ani în urmă, am scris o informare despre un nou proiect pe care NASA îl testa acolo - ceva intitulat „motor cu ciclu expandat”.

Corky se uită suspicios la ea:

— Motoarele cu ciclu expandat se află încă în stadiu de proiect. Pe hârtie. Nimeni nu le testează cu adevărat. Mai sunt zeci de ani buni până vor deveni operaționale.

Rachel clătină din cap:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Corky. NASA dispune de prototipuri. Sunt în teste.

Corky păru sceptic:

— Motoarele astea merg cu oxigen-hidrogen lichid, combustibil care îngheață în spațiu, făcând motoarele inutile pentru NASA. Agenția a afirmat că nici măcar nu va încerca să construiască un asemenea motor până ce nu se va rezolva problema înghețării combustibilului.

— A fost rezolvată. Au scăpat de oxigen și au transformat combustibilul într-un fel de amestec de „noroi-hidrogen”, care e un soi de combustibil criogenic constând din hidrogen pur într-o stare semiînghețată. Este extrem de puternic și foarte curat. Este și o soluție pentru sistemele

de propulsie dacă NASA va lansa misiuni pe Marte.

Corky părea uluit.

— Nu poate fi adevărat!

— Ar fi *bine* să fie adevărat, îi zise Rachel. Am scris o informare pe această temă pentru președinte. Șeful meu a fost extrem de iritat, pentru că NASA intenționa să anunțe public noroiul de hidrogen drept un mare succes, în vreme ce Pickering ar fi vrut ca administrația de la Casa Albă să exercite presiuni asupra NASA ca acest combustibil să rămână secret.

— De ce?

— N-are importanță, răspuse Rachel.

N-avea niciun chef să dezvăluie mai multe secrete decât era absolută nevoie. Dorința lui Pickering de a tăinuî succesul noului combustibil deriva dintr-o îngrijorare crescândă legată de securitatea națională și de care puțini erau conștienți - expansiunea alarmantă a Chinei din punctul de vedere al tehnologiei spațiale. Chinezii lucrau în mod curent la dezvoltarea unei platforme de lansare năucitoare „de închiriat”, pe care intenționau să i-o închirieze celui care oferea mai mult, cei mai mulți ofertanți fiind inamicii Statelor Unite. Implicațiile pentru securitatea americană erau devastatoare. Din fericire, NRO știa că țara asiatică folosea un tip de combustibil sortit pieirii pentru platforma de lansare, așa că Pickering n-avea niciun chef să ofere ponturi despre noul amestec propulsor NASA, mult mai promițător.

— Așadar, zise oarecum stingherit Tolland, tu susții că NASA dispune de un sistem de propulsie cu ardere curată care folosește hidrogenul pur?

Rachel încuviință:

— Nu dispun de cifre, dar temperaturile de ardere ale acestor motoare sunt de câteva ori mai mari decât orice altceva care s-a creat până acum. Există deja cererea ca NASA să creeze tot felul de materiale noi pentru echipamente.

Făcu o pauză:

— O piatră mare, plasată în spatele unui astfel de motor cu noroi de hidrogen, ar fi încălzită într-un foc bogat în hidrogen la o temperatură fără precedent. S-ar putea obține chiar o crustă de fuziune.

— Să fim serioși! interveni Corky. Ne întoarcem la scenariul cu meteoritul contrafăcut?

Tolland părea dintr-odată intrigat:

— De fapt, e o idee interesantă! Scena ar semăna mai mult sau mai puțin cu lăsarea unui bolovan pe rampa de lansare sub naveta spațială, în timpul decolării acesteia.

— Dumnezeule mare, murmură Corky. Sunt în avion cu niște idioți!

— Corky, îl admonestă Tolland. Vorbind la modul ipotetic, o rocă plasată într-un câmp de ardere a gazelor de eșapament ar prezenta trăsături de ardere similare cu una care a traversat atmosfera, nu-i așa? Ar avea aceleași striaii direcționale și coadă din material topit.

Corky mormăi:

— Presupun că da.

— Iar hidrogenul cu ardere curată al lui Rachel n-ar lăsa niciun fel de reziduuri chimice. Doar hidrogen. Niveluri crescute de ioni de hidrogen în zona de fuziune.

Corky își dădu ochii peste cap:

— Ascultă, dacă există cu adevărat vreun astfel de motor care merge cu noroi de hidrogen, atunci ceea ce spui tu pare posibil. Dar este o posibilitate foarte îndepărtată.

— De ce? insistă Tolland. Procesul pare destul de simplu.

Rachel dădu din cap:

— Nu e nevoie decât de o rocă fosilizată, veche de 190 milioane de ani. Topiți-o în focul de eșapament al unui motor cu noroi de hidrogen și îngropați-o în gheață. Instantaneu, se transformă în meteorit.

— Explicație pentru amatori, sări Corky, dar nu și pentru specialiștii de la NASA! Tot n-ai explicat condruțele!

Rachel încercă să-și amintească explicația lui Corky despre formarea condruțelor.

— Ai spus că aceste condruțe sunt formate prin

succesiuni rapide de încălziri și răciri în spațiu, nu?

Corky oftă:

— Condrulele se formează atunci când o rocă răcită în spațiu se supraîncălzește brusc până la o stare de topire parțială - undeva în jur de 1550 de grade Celsius. Apoi roca trebuie să se răcească din nou, extrem de repede, întărind venele de lichid în condrule.

Tolland își fixă cu privirea prietenul:

— Și acest proces nu poate avea loc pe Pământ?

— Imposibil, îi răspunse Corky. Pe planeta asta nu există variațiile de temperatură necesare unei asemenea schimbări rapide. Aici e vorba de căldură nucleară și de zeroul absolut al spațiului. Extremele astea pur și simplu nu există pe Terra.

Rachel se gândi puțin la cele auzite:

— Cel puțin nu în mod *natural*.

Corky se întoarse spre ea:

— Ce mai înseamnă și asta?

— De ce nu s-ar putea ca încălzirea și răcirea să aibă loc aici, pe Pământ, în mod artificial? îl întrebă Rachel. Roca putea fi încălzită de emisia motorului cu noroi de hidrogen și apoi răcită într-un congelator criogenic.

Corky făcu ochii mari:

— Condrule fabricate?

— E o idee!

— Una ridicolă, ripostă Corky, ridicând mostra de meteorit. Poate că ai uitat?!? Aceste condrule au fost în mod incontestabil datate cu 190 de milioane de ani în urmă.

Tonul lui deveni superior:

— Din câte știu eu, domnișoară Sexton, acum 190 de milioane de ani nimeni nu testa motoare cu noroi de hidrogen și răcitoare criogenice.

„Cu sau fără condrule, își spuse Tolland, dovezile se leagă”. Se refugiase în tăcere de câteva minute, profund tulburat de recentele dezvăluiri pe care i le făcuse Rachel, legate de crusta de fuziune. Deși foarte îndrăzneță,

ipoteza ei deschisese tot felul de posibilități noi și îl determinase pe Tolland să se gândească la altceva. „Dacă se poate explica și crusta de fuziune... ce alte posibilități nu mai apar?”

— Ești tăcut, remarcă Rachel stând lângă el.

Tolland se uită spre ea. În lumina difuză din avion, zări pentru o clipă o anumită blândețe în ochii lui Rachel, lucru care îi amintea de Celia. Se eliberă de povara amintirilor și oftă obosit:

— Oh, mă gândeam doar...

Zâmbi.

— La meteoriți?

— La ce altceva?

— La dovezile strânse, încercând să-ți închipui ce-a mai rămas?

— Ceva de genul ăsta.

— Vreo idee?

— Nu chiar. Mă deranjează câte date s-au modificat în ceea ce privește acel puț de inserție de sub gheață.

— Dovezile ierarhice sunt ca un castel din cărți de joc, zise Rachel. Scoate premisa de la bază și totul începe să se clatine. *Locația* descoperirii meteoritului a fost o astfel de premisă de bază.

„Chiar așa.”

— Când am ajuns pe ghețar, directorul administrativ al NASA mi-a spus că meteoritul fusese găsit într-o matrice de gheață pură, veche de trei sute de ani și era mai dens decât oricare altă rocă descoperită în acea zonă, drept pentru care am socotit informația ca o dovadă logică a faptului că roca trebuia să cadă din spațiul cosmic.

— Tu, la fel ca noi ceilalți.

— Conținutul mediu de nichel, deși convingător, nu pare a fi și concluziv.

— Este pe *aproape*, rosti Corky, părând a fi ascultat discuția.

— Dar nu exact.

Corky se supuse cu o încuviințare din cap:

— Și, continuă Tolland, această specie nemaivăzută de insectă spațială, deși șocant de bizară, în realitate ar putea fi doar un crustaceu foarte vechi, de ape adânci.

Rachel dădu din cap:

— Iar acum crusta de fuziune...

— Nu-mi place să o spun, zise Tolland, privindu-l pe Corky, dar mi se pare că dovezile care infirmă încep să fie mai numeroase decât cele care confirmă...

— Știința nu se bazează pe presupuneri, interveni Corky. Se bazează pe dovezi. Condrulele din rocă sunt în mod clar de natură meteoritică. Sunt de acord cu voi că tot ce am văzut este îngrozitor de tulburător, dar nu putem ignora aceste condrule. Dovezile pro sunt concludive, în vreme ce dovezile contra sunt circumstanțiale.

Rachel pufni:

— Și asta la ce concluzie ne duce?

— Către niciuna, răspunse Corky. Aceste condrule dovedesc că avem de-a face cu un meteorit. Singura întrebare este de ce l-a înfipt cineva sub gheață.

Tolland voia să-i creadă raționamentul prietenului lui, dar ceva nu se potrivea:

— Nu pari prea convins, Mike, zise Corky.

Tolland oftă:

— Nu știu. Două din trei nu era prea rău, Corky. Dar am ajuns la una din trei. Pur și simplu, simt că ne scapă ceva.

„M-au prins, se gândi Chris Harper, înfiorându-se la gândul închisorii. Senatorul Sexton știe că am mințit în legătură cu PODS.” În vreme ce o conducea pe Gabrielle Ashe înapoi în birou și închidea ușa în urma lor, Harper simțea ura lui față de directorul administrativ al NASA intensificându-se cu fiecare secundă. În noaptea asta, managerul proiectului PODS aflase cât de departe putea să meargă directorul cu minciuna. Pe lângă faptul că îl forțase pe el să mintă în legătură cu rezolvarea problemei software, Ekstrom părea să fi contractat un soi de asigurare în caz că lui Harper i se făcea frică și decidea să dea secretul în vileag.

„Dovezi ale evaziunii, își zise el. Șantaj. Foarte vicleană mutare.” În definitiv, cine ar crede un deturnător de fonduri care ar încerca să discrediteze cel mai grandios moment din istoria spațială americană? Harper simțise deja pe propria piele cât de dedicat putea fi Ekstrom cauzei salvării agenției spațiale. Acum, odată cu anunțul descoperirii unui meteorit fosilizat, miza devenise uriașă.

Harper se plimbă câteva zeci de secunde în jurul mesei mari pe care se odihnea un model la scară redusă al satelitului PODS – o prismă cilindrică având mai multe antene și lentile în spatele unor scuturi reflectorizante. Gabrielle se așeză și așteaptă, urmărind scena. Răul pe care îl simțea acum îi amintea lui Harper cum se simțise în timpul acelei nenorocite conferințe de presă. În acea noapte, dăduse un spectacol jalnic și toată lumea îi pusese întrebări. Fusesse obligat să mintă din nou și să afirme că se simțise rău în acea seară și nu fusesse el însuși. Colegii lui și presa ridicaseră din umeri urmărind reprezentația patetică și se grăbiseră să uite de ea.

Acum minciuna se întorsese să-l bântuie.

Expresia de pe chipul lui Gabrielle se îmblânzi:

— Domnule Harper, avându-l pe directorul administrativ dușman, veți avea nevoie de un aliat puternic. Într-un asemenea moment, senatorul Sexton vă poate fi prieten de nădejde. Haideți să începem cu minciuna despre aplicația software PODS. Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

Harper oftă. Știa că sosise clipa adevărului. „Ar fi trebuit să rostesc acest adevăr chiar de la început!”

— Lansarea satelitului a decurs foarte ușor, începu el. Satelitul s-a poziționat pe o orbită polară perfectă, exact așa cum fusese planificat.

Gabrielle părea plictisită. Părea să cunoască aceste amănunte.

— Mai departe.

— Apoi au apărut necazurile. Când am activat scanarea gheții pentru detectarea de anomalii, aplicația software de detectare a anomaliilor de la bord a dat rateuri.

— Îh... Îhî.

Harper începu să vorbească mai repede:

— Se presupunea că aplicația software va fi capabilă să examineze cu rezeziune mii de metri pătrați de sol și să descopere zone de gheață aflate dincolo de limitele densității normale. Inițial, aplicația software trebuia să caute zone moi în gheață, ca indicii ale încălzirii globale, dar ulterior a fost modificată astfel încât să semnalizeze și alte anomalii de densitate. Planul prevedea ca PODS să scaneze Cercul Arctic de-a lungul a câteva săptămâni și să identifice orice anomalii pe care le-am fi putut folosi pentru măsurarea încălzirii globale.

— Numai că PODS devenea inutil fără acea aplicație software, îl întrerupse Gabrielle. NASA ar fi trebuit să examineze manual imaginile fiecărui centimetru pătrat din Arctica în căutarea de locuri probleme.

Harper încuviință, retrăind coșmarul gafei sale de programare.

— Ar fi fost nevoie de zeci de ani de studiu. Totul a devenit un coșmar. Din cauza unei erori pe care eu am făcut-o în programare, PODS devenise, în esență, inutil. Iar

cu alegerile care se apropiau cu repeziciune și cu senatorul Sexton adoptând o asemenea poziție critică față NASA...

Omul oftă.

— Greșeala dumneavoastră ar fi fost fatală pentru NASA și pentru președinte.

— Nu ar fi putut apărea într-un moment mai nepotrivit. Ekstrom era îngrozit. I-am promis rezolvarea problemei în timpul următoarei misiuni a navei spațiale. Era o simplă chestiune de schimbare a procesorului care ținea în spate sistemul software PODS. Numai că o astfel de rezolvare venea un pic cam târziu. Am fost trimis acasă, în concediu fără plată, un eufemism pentru a nu se spune că am fost concediat. Asta se întâmpla acum o lună.

— Și totuși ați apărut la televiziune, acum două săptămâni, anunțând că ați găsit o cale de evitare a problemelor.

Harper se făcu mic de tot:

— A fost o greșală teribilă. În ziua aceea, am primit un telefon disperat de la directorul administrativ. Mi-a spus că intervenise ceva, o posibilă cale de a-mi răscumpăra păcatele. Am venit imediat la birou și m-am întâlnit cu el. Mi-a cerut să susțin o conferință de presă și să spun întregii lumi că am descoperit o modalitate de a rezolva problemele aplicației software PODS și că urma să dispunem de date în câteva săptămâni. Mi-a mai zis că îmi va explica mai târziu de ce era nevoie de o asemenea conferință de presă.

— Și dumneavoastră ați fost de acord!

— Nu, am refuzat! O oră mai târziu însă, directorul era din nou în biroul meu, însoțit de consilierul principal al Casei Albe!

— Ce???

Gabrielle păru șocată de informație.

— Marjorie Tench?

„O creatură îngrozitoare”, gândi Harper, dând încet din cap.

— Ea și Ekstrom m-au pus să stau jos și mi-au explicat că greșeala mea adusese NASA și președintele Statelor Unite

în pragul colapsului definitiv. Domnișoara Tench mi-a povestit despre planurile senatorului de a privatiza NASA. Mi-a mai spus că aveam o datorie față de președinte și față de agenția spațială și trebuia să îndrept lucrurile. Apoi mi-a explicat și cum s-o fac.

Gabrielle se aplecă în față ca să audă mai bine:

— Continuați!

— Marjorie Tench m-a informat de faptul că, printr-un noroc chior, Casa Albă a interceptat dovezi geologice consistente, legate de un meteorit uriaș care e îngropat în ghețarul Milne. Unul dintre cei mai mari meteoriți din istorie. O astfel de descoperire ar fi însemnat un eveniment major pentru NASA.

Gabrielle părea uluită:

— Stați așa! Deci dumneavoastră afirmați că altcineva deja știa că meteoritul se găsea acolo înainte ca PODS să îl descopere?

— Da. PODS n-a avut nimic de-a face cu descoperirea. Ekstrom știa de existența meteoritului. Pur și simplu, mi-a dat coordonatele și mi-a spus să repoziționez satelitul deasupra ghețarului și să *pretind* că PODS a făcut descoperirea.

— Vă bateți joc de mine!

— Asta a fost și reacția mea când mi s-a cerut să iau parte la acea cacealma. Au refuzat să-mi explice cum au aflat ei că meteoritul se afla acolo, iar domnișoara Tench insista că o astfel de chestiune era lipsită de importanță și că oportunitatea era una ideală ca să-mi spăl păcatele. Dacă puteam susține că satelitul a localizat meteoritul, atunci NASA putea anunța PODS drept un imens succes, astfel propulsându-l pe președinte în sondajele electorale de dinainte de alegeri.

Gabrielle aproape că rămăsese fără grai:

— Și bineînțeles că nu se putea anunța faptul că PODS a detectat un meteorit până ce nu se anunța rezolvarea problemei cu software-ul satelitului.

Harper încuviință:

— De aici și minciuna din conferința de presă. Am fost forțat să o spun. Tench și directorul administrativ au fost complet lipsiți de scrupule. Mi-au reamintit că am dezamăgit pe toată lumea – președintele finanțase proiectul PODS, NASA investise ani de zile pentru realizarea lui, iar acum eu ruinasem toate aceste eforturi cu o idioțenie în programare.

— Așa că ați fost de acord să dați o mână de ajutor.

— N-am avut de ales. Dacă nu o făceam, cariera mea se ducea naibii. Iar adevărul era că, dacă n-aș fi comis acea eroare software, PODS *ar fi descoperit* și singur meteoritul. Așadar, pe atunci, mi s-a părut o minciună nevinovată. În acele clipe am acționat spunându-mi că problema software avea oricum să fie rezolvată în câteva luni, odată cu noua misiune a navei spațiale, așa că nu făceam decât să anunț rezolvarea problemei un pic mai devreme.

Gabrielle scoase un fluierat ușor:

— O minciună mică pentru a scoate un avantaj din oportunitatea oferită de meteorit.

Harper se simțea rău doar vorbind despre asta:

— Așa că... am făcut-o. Urmând ordinele lui Ekstrom, am ținut o conferință de presă în care am anunțat că am găsit o cale de evitare a problemelor legate de aplicația de detectare a anomaliilor, apoi am așteptat câteva zile și am re poziționat satelitul deasupra coordonatelor date de directorul administrativ. După aceea, urmând ierarhia adecvată de comandă, l-am sunat pe directorul EOS și i-am relatat că PODS a localizat o anomalie serioasă de densitate în ghețarul Milne. I-am dat coordonatele și i-am explicat că acea anomalie părea să fie suficient de densă ca să semene cu un meteorit. Entuziasmată la aflarea veștii, NASA a trimis o mică echipă de cercetare până în Milne pentru a extrage mostre. Din acel moment, operațiunea a devenit strict secretă.

— Așadar, habar n-ați avut că meteoritul conținea *fosile* până în noaptea asta?

— Nimeni de aici n-a știut. Suntem cu toții șocați. Acum

toți mă socotesc un erou pentru găsirea dovezilor de viață extraterestră, iar eu nu știu ce să le răspund.

Gabrielle tăcu preț de câteva minute și îl studie intens pe Harper cu ochii ei negri:

— Dar dacă nu PODS a localizat meteoritul în gheață, de unde a știut Ekstrom că acesta se afla acolo?

— L-a descoperit altcineva mai întâi.

— *Altcineva?* Cine?

Harper oftă:

— Un geolog canadian pe nume Charles Brophy - un cercetător din insula Ellesmere. Se pare că omul efectua măsurători geologice asupra gheții de pe ghețarul Milne când, din întâmplare, a descoperit urmele unui meteorit imens îngropat în gheață. A anunțat descoperirea prin radio, iar NASA a interceptat transmisia.

Gabrielle făcu ochii mari:

— Și nu e acest canadian furios acum că NASA își atribuie toate meritele descoperirii?

— Nu, răspunse Harper, simțind un fior pe șira spinării. Lucru care a convenit tuturor, omul e mort.

Michael Tolland își închise ochii și ascultă zumzetul motoarelor avionului. Renunțase să se mai gândească la meteorit până când nu aveau să ajungă înapoi în Washington. După părerea lui Corky, condrulele reprezentau o dovadă elocventă a faptului că roca din ghețarul Milne nu putea fi decât un meteorit. Rachel sperase să aibă un răspuns clar pentru William Pickering până la aterizare, dar presupunerile ei ajunseseră într-o fundătură odată cu problema condrulelor. Chiar dacă dovezile despre meteorit lăsau de dorit, roca aceea părea să fie autentică.

„Așa să fie?”

Rachel fusese, evident, serios zguduită de drama petrecută. În orice caz, Tolland era uimit de înverșunarea ei. Acum era concentrată puternic pe chestiunea pe care o avea de rezolvat – încercarea de a găsi o cale de elucidare definitivă a misterului meteoritului și de a afla un răspuns la întrebarea legată de cei care încercaseră să-i omoare.

Cea mai mare parte a drumului, Rachel stătuse pe scaun lângă Tolland. Lui îi plăcuse să discute cu ea, în ciuda momentului tocmai potrivit. Cu câteva minute înainte, ea plecase spre toaletă, iar acum Tolland simțea, în mod ciudat, că îi ducea lipsa. Se întrebă cât timp trecuse de când dusesese dorul unei femei – o altă femeie în afara Celiei.

— Domnule Tolland?

Tolland ridică privirea.

Pilotul își scosese capul din cabină:

— Mi-ați cerut să vă informez când ajungem în raza de legătură telefonică cu vasul dumneavoastră. Vă pot face acum legătura, dacă doriți.

— Mulțumesc.

Tolland se ridică și porni de-a lungul coridorului.

Când ajunse în cabină, își sună echipajul. Voia să-și

informeze oamenii că va mai întârzia o zi sau două. Bineînțeles, n-avea de gând să le pomenească nimic despre încercările prin care trecuse.

Telefonul sună de câteva ori. Tolland fu surprins când auzi că-i răspunde doar robotul telefonic de pe vas. Mesajul înregistrat nu semăna deloc cu acele cuvinte clasice de întâmpinare, ci părea mai degrabă înregistrat de unul dintre membrii echipajului, un tip pus mereu pe șotii.

— Salve, salve, aici e Goya, anunță vocea. Ne pare rău că nu e nimeni acum, dar am fost cu toții răpiți de niște păduchi foarte mari! De fapt, ne-am luat cu toții o scurtă permisie la mal pentru a sărbători uriașa realizare a lui Mike. Măi, dar tare mai suntem mândri! Vă puteți lăsa numele și numărul de telefon și poate o să vă răspundem mâine, când vom fi mai treji. Ciao! Du-te acasă, ET!

Tolland izbucni în râs. Îi era deja dor de echipajul lui. Era clar că văzuseră cu toții conferința de presă. Era bucuros că plecaseră cu toții pe mal; îi abandonase cam brusc după apelul președintelui, iar statul degeaba în largul mării te putea înnebuni uneori. Deși mesajul spunea că toată lumea plecase pe țarm, Tolland presupuse că vasul nu rămăsese nepăzit, mai ales în mijlocul curenților puternici unde era ancorat acum.

Tolland formă codul numeric de aflare a mesajelor interne lăsate pentru el. Linia emise un singur clinchet. Un mesaj. Vocea îi aparținea aceluiași membru glumeț al echipajului:

— Bună, Mike, ce mai spectacol! Dacă auzi asta, înseamnă că îți verifici mesajele din mijlocul vreunei petreceri simandicoase de la Casa Albă și te întrebi unde dracu' suntem noi. Scuze că am abandonat nava, amice, dar era genul de noapte care se cerea sărbătorită pe uscat. Nu-ți face griji, am ancorat-o bine și am lăsat lumina aprinsă. Să știi că, de fapt, sperăm să fie furată de pirați, astfel încât NBC să-ți cumpere barca aia nouă! Glumeam, omule! Nu-ți face griji, Xavia a fost de acord să rămână la bord și să păzească fortăreața. A zis că preferă să stea

singură decât să petreacă împreună cu o gașcă de negustori de pești și beți pe deasupra. Îți vine să crezi?

Tolland chicoti, ușurat să audă că cineva păzea totuși nava. Xavia era o fată responsabilă, iar petrecerile nu se potriveau felului ei de a fi. Un geolog marin respectat, Xavia avea reputația de a spune ce crede cu o sinceritate de-a dreptul caustică.

— În orice caz, Mike, continuă vocea înregistrată, seara asta a fost incredibilă. Genul de seară care te face mândru că ești om de știință, nu? Toată lumea discută despre modul în care povestea asta ajută NASA. Eu zic la naiba cu NASA! Chestia asta dă chiar mai bine pentru *noi*! Probabil că audiența lui *Amazing Seas* a crescut cu un milion de puncte în seara asta. Ești o vedetă, omule! O vedetă adevărată! Felicitări! Excelentă treabă!

Pe linie, se auzi un zgomot de conversație înăbușită, după care vocea reveni:

— Oh, da, că pomeneam de Xavia, ca să nu-ți între prea mulți gărgăuni în cap, vrea să te tragă de urechi în legătură cu o chestie. Ți-o dau.

Pe linie se făcu auzită vocea ascuțită a Xaviei:

— Mike, aici e Xavia, ești un zeu, yada yada! Și, pentru că te iubesc atât de mult, am fost de acord să fac pe baby-sitter-ul cu epava asta antediluviană a ta. Ca să fiu sinceră, va fi nemaipomenit să stau un pic la distanță față de nebunii ăștia care se autointitulează oameni de știință. Oricum, în plus față de îngrijirea navei, echipajul m-a rugat, în calitatea mea de ticăloasă la bord, să fac tot ce îmi stă în puteri ca să te împiedic să devii un ticălos nesuferit, ceea ce, după noaptea asta, îmi dau seama că va fi foarte dificil, dar trebuia să fiu prima care să-ți spună că ai dat o chifluță în documentarul tău. Da, m-ai auzit bine. O atât de rară bășină cerebrală marca Michael Tolland. Nu-ți face griji, poate doar vreo trei oameni de pe planeta asta își vor da seama, și toți trei sunt geologi marini cu un băț în cur pe post de simț al umorului. Așa, cam ca mine. Dar știi ce se spune despre noi, geologii – totdeauna căutăm *faliile*! Xavia

râse. Oricum, nu e nimic important, o chestie minoră legată de petrologia marină. Ți-am spus despre asta ca să-ți stric noaptea. S-ar putea să primești un telefon sau două în legătură cu povestea asta, așa că mi-am zis că e mai bine să te avertizez, ca să nu cazi de fraier, așa cum te știm noi toți aici.

Din nou râsete.

— În fine, cum eu nu prea sunt un animal petrecăreț, am să rămân la bord. Nu te deranja să mă suni; a trebuit să activez robotul pentru că blestemații ăia de ziariști au sunat toată seara. Acum ești o vedetă adevărată, în ciuda chiflei menționate. Oricum, îți spun mai multe când te întorci. Ciao.

Linia muri.

Michael Tolland se încruntă. „O greșală în documentarul meu?”

Rachel Sexton stătea în toaleta avionului și se privea în oglindă. Își spusese că arăta cam palidă la față și mai obosită decât crezuse. Groaza din acea noapte o epuizase. Se întrebă cât va mai dura până când tremuratul din suflet avea să înceteze sau până când avea să se mai apropie de vreun ocean. Își scoase gluga cu însemnele submarinului U.S.S. *Charlotte* și își lăsă părul desfăcut. „E mai bine”, se felicita singură, simțindu-se deja mai aproape de ea însăși.

Uitându-se în oglindă, Rachel sesiză îngrijorarea profundă din ochi. Tot acolo însă văzu și rezolvarea. Era un dar primit de la mama ei. „Nimeni nu trebuie să-ți spună ce să faci și ce nu.” Se întrebă dacă mama ei văzuse de acolo, de sus, ce se petrecuse în seara asta. „Cineva a încercat să mă omoare, mami. Cineva a încercat să ne omoare pe toți...”

La fel ca în urmă cu câteva ore, Rachel se gândi la o listă cu nume posibile.

„Lawrence Ekstrom... Marjorie Tench... Președintele Zach Herney.” Toți aveau motive. Mai înfiorător, toți dispuneau de mijloace necesare să o facă. „Președintele nu e implicat”, căută Rachel să se convingă, agățându-se de

speranța că președintele pe care îl respecta mai mult decât pe propriul tată nu era decât un personaj nevinovat. În tot acest incident misterios.

„Încă nu știm nimic.”

„Nici cine... nici dacă... nici de ce.”

Și-ar fi dorit să aibă niște răspunsuri pentru William Pickering, dar până acum nu reușise decât să ridice și mai multe semne de întrebare.

După ce părăsi toaleta, Rachel constată cu surprindere că Michael Tolland nu se găsea pe scaunul lui. Corky ațipise. În vreme ce Rachel privi în jur, Mike deschise ușa cabinei, lăsând-o pe Rachel să vadă cum pilotul atârână radiofonul de la bord în furca lui. În ochii lui Tolland se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Rachel.

Tolland îi relatează cu o voce tulburată mesajul primit.

„O greșală în prezentarea lui?” Rachel își zise că Tolland exagerează.

— Probabil că nu e nimic. Nu ți-a explicat clar care este greșeala?

— Ceva care are legătură cu petrologia meteoritică.

— Structura rocii?

— Mda. A zis că singurii oameni care ar observa eroarea ar fi doar o mână de alți geologi. Se pare că această eroare pe care am făcut-o se leagă de compoziția meteoritului.

Rachel trase scurt aer în piept. Acum înțelegea.

— Condrulele?

— Nu știu, dar coincidența pare prea mare.

Rachel fu de acord. Condrulele reprezentau ultimele dovezi care sprijineau clar pretenția NASA legată de autenticitatea meteoritului.

Lângă ei apăru Corky, frecându-se la ochi:

— Ce se întâmplă?

Tolland îl puse la curent.

Corky se strâmbă și clătină din cap:

— Condrulele nu sunt o problemă, Mike. N-au cum. Toate informațiile pe care le-ai avut au venit de la NASA. Și de la

mine. Erau extrem de corecte.

— Ce altă eroare petrologică puteam comite?

— Cine naiba poate ști? În plus, ce cunosc petrologii marini despre condrule?

— Habar n-am, dar Xavia e o tipă extrem de deșteaptă.

— Având în vedere circumstanțele, interveni Rachel, eu cred că ar trebui să discutăm cu această femeie înainte de a vorbi cu directorul Pickering.

Tolland ridică din umeri:

— Am sunat-o de patru ori și mi-a răspuns robotul. Probabil că e în hidrolab și, oricum, nu aude nimic. Nu va primi mesajele mele decât cel mai devreme mâine dimineață.

Se opri și se uită la ceas.

— Deși...

— Deși ce?

Tolland o privi fix pe Rachel:

— Cât de important crezi că este să discutăm cu Xavia înainte de a vorbi cu șeful tău?

— Dacă are ceva de zis legat de condrule? Eu aș zice că situația e critică. Mike, momentan noi dispunem de tot felul de date contradictorii. William Pickering este genul de om obișnuit cu răspunsuri clare. Când îl vom întâlni, mi-ar plăcea tare mult să am niște elemente clare pe baza cărora să purtăm discuția.

— Atunci ar trebui să facem o oprire.

Rachel simți un junghi:

— Pe nava ta?

— E aproape de coastă, lângă New Jersey. Aproape chiar pe drumul nostru înspre Washington. Putem discuta cu Xavia și astfel află ce știe ea. Corky are încă la el mostra de meteorit, iar dacă Xavia vrea să-i facă niște teste, nava este bine dotată cu echipamente de laborator. Nu-mi imaginez că ne va lua mai mult de o oră ca să obținem niște răspunsuri concludente.

Rachel simți cum o cuprinde anxietatea. O neliniștea profund gândul că va avea de-a face iarăși cu oceanul, atât

de repede. „Răspunsuri concludente, își spuse ea, tentată de șansa ivită. Pickering va dori, cu siguranță, niște răspunsuri.”

Delta One se bucura că a ajuns din nou la nivelul solului. Chiar dacă zburase doar la jumătate din capacitate și o luase pe o rută ocolitoare peste ocean, aeronava Aurora își terminase călătoria în mai puțin de două ore, permițând echipei Delta Force să obțină un avantaj serios în luarea de poziții și pregătirea misiunii suplimentare de lichidare cerute de controlor.

Aflată acum pe o pistă militară privată în afara orașului Washington, echipa lăsa aeronava în urmă și se urcă la bordul noului ei mijloc de transport - un elicopter OH-58D Kiowa Warrior care deja își încălzea motoarele.

„Controlorul ne-a pus la dispoziție ce e mai bun”, își spuse Delta One.

Proiectat inițial drept elicopter de observare, Kiowa Warrior fusese „extins și îmbunătățit”, astfel creându-se cea mai nouă ramură de elicoptere militare de atac. Kiowa se lăuda cu posibilitatea de vedere termală în infraroșu, care îi permisesse proiectantului să-l înzestreze cu arme de precizie ghidate prin laser precum rachetele aer-aer Stinger și sistemul de rachete AGM-1148 Hellfire. Un microprocesor cu semnal digital de înaltă viteză permitea urmărirea simultană multițintă - până la șase ținte. Puțini erau inamicii care zăriseră un Kiowa de aproape și supraviețuiseră ca să mai apuce și să povestească.

Urcându-se pe scaunul pilotului și punându-și centura de siguranță, Delta One simți un fior cunoscut în vene. Se antrenase pe acest elicopter și zburase cu el în trei operațiuni secrete. Bineînțeles că niciodată până acum nu doborâse cu ajutorul lui o oficialitate proeminentă *americană*. Trebuia să admită că elicopterul Kiowa reprezenta aeronava perfectă pentru o asemenea misiune. Motorul Rolls-Royce și palele gemene rigide „turau silențios”, ceea ce în esență însemna că o țintă aflată pe sol

nu auzea elicopterul decât atunci când acesta era chiar deasupra ei. Iar pentru că dispunea de capacitatea de a zbura fără lumini și era vopsită în negru, fără numere reflectorizante pictate pe fuzelaj, aeronava era invizibilă, cu excepția cazului în care ținta avea radar.

„Elicoptere negre, tăcute.”

Sușținătorii teoriei conspirației înnebuniseră de-a dreptul. Unii pretindeau că invazia tăcutelor elicoptere negre reprezenta o dovadă a existenței „trupelor Noii Ordini Mondiale”, aflate sub autoritatea Națiunilor Unite. Alții susțineau că aceste obiecte erau sonde extraterestre tăcute. Mai erau și unii care zăriseră elicopterele Kiowa zburând în formație noaptea și care fuseseră păcăliți să creadă că vedeau luminile fixe ale unei aeronave mult mai mari - o farfurie zburătoare singuratică, aparent capabilă de zbor vertical.

O nouă farsă. Însă armatei îi plăcea această diversiune.

În timpul unei recente operațiuni secrete, Delta One pilotase un Kiowa înarmat cu cea mai nouă și secretă tehnologie militară americană - o armă holografică ingenioasă poreclită S&M. În ciuda asocierii numelui cu termenul larg folosit pentru sado-masochism, S&M însemna *smoke and mirrors* - imagini holografice „proiectate” pe cer deasupra teritoriului inamic. Kiowa folosisse tehnologia S&M pentru a proiecta holograme ale aeronavei americane deasupra unei instalații inamice antiaeriene. Panicați, artileriștii trăseseră înnebuniți asupra fantomelor care le dădeau târcoale. După ce muniția li se terminase, Statele Unite trimiseseră în luptă armele adevărate.

Ridicându-se împreună cu ceilalți doi camarazi ai lui de pe pistă, Delta One auzi din nou în minte cuvintele controlorului: „Aveți o altă țintă”. Părea un termen de-a dreptul obscen având în vedere identitatea noii victime. Delta One își reaminti însă că rolul lui nu era acela de a pune la îndoială ordinele. Echipei sale i se ceruse ceva, iar ei aveau să ducă acea cerință la îndeplinire, folosind exact metoda indicată, indiferent cât de șocantă era acea

metodă.

„Sper, la naiba, că acest controlor e convins că aceasta este mutarea corectă.”

După ce Kiowa se ridică de pe pistă, Delta One îl îndreptă spre sud-vest. Mai văzuse FDR Memorial de două ori, dar în noaptea asta avea să-l vadă pentru prima dată din aer.

— Meteoritul ăsta a fost descoperit mai întâi de un geolog canadian?

Gabrielle Ashe îl privea uluită pe tânărul programator:

— Iar acest canadian este acum *mort*?

Harper dădu trist din cap:

— De cât timp știți?

— De câteva săptămâni. După ce Marjorie Tench și Ekstrom m-au forțat să depun mărturie falsă în conferința de presă, și-au dat seama că nu pot reveni asupra vorbelor rostite. Atunci, mi-au povestit modul real în care a fost descoperit meteoritul.

„PODS n-are nicio legătură cu descoperirea meteoritului!” Gabrielle habar n-avea ce puteau declanșa aceste informații, dar ele erau, desigur, scandaloase. Vești proaste pentru Tench, însă grozave pentru senator.

— Așa cum am mai spus, reluă Harper, părănd cât se poate de sobru acum, meteoritul a fost descoperit într-adevăr prin intermediul unei transmisii radio interceptate. Aveți idee despre un program intitulat INSPIRE? Interactive NASA Space Physics Ionosphere Radio Experiment.

Gabrielle auzise undeva denumirea.

— În esență, începu Harper să îi explice, este vorba despre un șir de receptoare radio de foarte joasă frecvență aflate în apropierea Polului Nord, care ascultă sunetele Pământului - emisii de unde plasmatică ale aurorelor boreale, pulsurile de bandă largă emise de furtunile cu trăsnete, genul ăsta de lucruri.

— Bine.

— Cu câteva săptămâni în urmă, unul dintre receptoarele radio INSPIRE a interceptat o transmisie ciudată din insula Ellesmere. Un geolog canadian cerea ajutor pe o frecvență excepțional de joasă.

Harper făcu o pauză.

— De fapt, frecvența era *atât* de joasă încât nimeni cu excepția receptoarelor de frecvență foarte joasă ale NASA nu ar fi putut-o auzi. Am presupus că acel canadian semnaliza pe lungime.

— Pardon?

— Transmitea cu cea mai joasă frecvență posibilă ca să poată fi auzit pe o distanță maximală. Amintiți-vă că se găsea în plină pustietate; o transmisie pe frecvență standard nu s-ar fi propagat suficient de departe pentru a fi auzită.

— Ce spunea mesajul lui?

— Transmisia a fost scurtă. Canadianul spunea că lua mostre din gheața ghețarului Milne, că detectase o anomalie superdensă îngropată în gheață, că bănuia că era vorba de un meteorit gigant și că fusese prins în vârtejul unei furtuni în vreme ce lua mostre. Își dădea coordonatele și cerea ajutor. După aceea a închis transmisia. Postul de ascultare NASA a trimis un avion de la baza Thule pentru a-l salva. Căutările au durat ore în șir. În cele din urmă, omul a fost găsit mort, la kilometri distanță de locul anunțat, în fundul unei crevase, împreună cu sania și cu câinii lui. Se pare că încercase să fugă din calea furtunii, fusese orbit, ieșise de pe traseu și căzuse în crevasă.

Gabrielle medită, intrigată, la informațiile primite:

— Așa că brusc NASA a aflat despre un meteorit despre care n-avea nimeni habar?

— Exact. Ca o ironie, dacă aplicația mea software ar fi funcționat cum trebuie, satelitul PODS ar fi detectat același meteorit, cu o săptămână înaintea canadianului.

Coincidența o determină pe Gabrielle să facă o pauză:

— Un meteorit îngropat timp de trei sute de ani aproape că a fost descoperit *de două ori* în aceeași săptămână?

— Da, știu. Sună cam bizar, dar știința poate genera așa ceva. Ospăț sau foamete. Important aici este faptul că Ekstrom a simțit că meteoritul *ar fi trebuit* să reprezinte descoperirea noastră oricum, dacă eu mi-aș fi îndeplinit îndatoririle cum trebuie. Mi-a spus că, deoarece acel

canadian murise, nimeni nu s-ar fi supărat dacă eu aş fi redirectionat pur şi simplu satelitul pe coordonatele transmise de canadian în mesajul S.O.S. Apoi puteam pretinde că eu descoperisem meteoritul şi astfel recâştigam ceva respect după eşecurile anunţate.

— Şi dumneavoastră exact asta aţi făcut.

— Aşa cum am mai spus, n-am avut de ales. Dezamăgisem pe toată lumea implicată în misiune.

Harper făcu o pauză.

— Cu toate astea, în seara asta, când am auzit conferinţa de presă a preşedintelui şi am aflat că meteoritul presupus a fi fost descoperit de mine conţinea *fosile*...

— Aţi fost şocat.

— Mai exact, ţintuit locului!

— Credeţi că directorul administrativ al NASA ştia de fosilele din meteorit înainte de a vă cere să pretindeţi că PODS l-a descoperit?

— Nu-mi pot imagina cum. Acel meteorit a fost îngropat şi a rămas neatins până la sosirea primei echipe NASA la faţa locului. Bănuiala mea este că NASA habar n-a avut peste ce a dat până ce nu a trimis o echipă acolo care să ia mostre şi să radiografieze roca. Mi-au cerut să mint în privinţa PODS, gândindu-se că vor repurta o victorie moderată cu un meteorit gigant. Când au ajuns la faţa locului însă, şi-au dat seama cât de importantă era victoria.

De emoţie, Gabrielle respira sacadat.

— Doctore Harper, veţi depune mărturie că NASA şi Casa Albă v-au forţat să minţiţi în legătură cu aplicaţia software PODS?

— Nu ştiu.

Harper părea înspăimântat:

— Nu-mi imaginez ce dezastru ar provoca asta agenţiei...

— şi descoperirii.

— Doctore Harper, ştiţi la fel de bine ca mine că această descoperire rămâne *extraordinară*, indiferent de modul în care a fost făcută. Ideea aici este că dumneavoastră aţi minţit poporul american. Acesta are dreptul să afle că PODS

nu este în întregime ceea ce susține NASA că este.

— Nu știu. Îl disprețuiesc pe directorul administrativ, dar *colegii mei...* sunt oameni buni.

— Și tocmai de aceea merită să afle că au fost înșelați.

— Și dovezile împotriva mea despre care mi-ați vorbit mai devreme?

— Le puteți șterge dintre preocupări, rosti Gabrielle, aproape uitând ceea ce spusese la început. Îi voi spune senatorului că nu știți nimic despre vreo deturnare de fonduri. E pur și simplu vorba de o înscenare - o poliță de asigurare pusă la cale de directorul administrativ ca să vă facă să vă țineți gura închisă în legătură cu PODS.

— Mă poate proteja senatorul?

— În întregime. N-ați comis nicio ilegalitate. Ați urmat pur și simplu ordinea. În plus, cu informațiile pe care tocmai mi le-ați dat despre acest geolog canadian, nu-mi imaginez de ce senatorul ar mai vrea să aducă în discuție chestiunea deturnării de fonduri. Ne putem concentra în întregime asupra dezinformării NASA legate de PODS și de meteorit. După ce senatorul va face publică informația despre canadian, administratorul nu va mai putea să încerce discreditarea dumneavoastră folosind minciuna.

Harper continua să pară indecis. Tăcu, părând să-și calculeze opțiunile. Gabrielle îl lăsă în pace câteva clipe. Ceva mai devreme realizase că povestea mai conținea un amănunt tulburător. N-avea de gând să vorbească despre asta, dar vedea cu ochii ei că doctorul Harper avea nevoie de un ultim imbold.

— Aveți câini, doctore Harper?

Harper înălță privirea:

— Ce-ați spus?

— Tocmai mi-am spus că e ciudat. Mi-ați povestit că la scurtă vreme după ce acest geolog canadian a transmis coordonatele sale radio, sania lui trasă de câini a căzut orbește într-o crevasă?

— Era furtuna. Au ieșit de pe traseu.

Gabrielle înălță din umeri, lăsând să i se vadă

scepticismul.

— Mda... În regulă.

Harper sesiză ezitarea ei:

— Ce vreți să spuneți?

— Nu știu. Pur și simplu sunt prea multe coincidențe în jurul acestei descoperiri. Un geolog canadian transmite coordonatele meteoritului pe o frecvență pe care *doar* NASA o poate auzi... câinii lui de sanie se aruncă orbește într-o prăpastie...

Făcu o pauză.

— Sunt convinsă că înțelegeți foarte bine că moartea acestui geolog a pavat drumul către tot acest triumf NASA.

Harper se albi la față:

— Dumneavoastră credeți că Ekstrom ar fi în stare să *ucidă* pentru acest meteorit.

„Politică la nivel înalt. Mulți bani în joc”, își spuse Gabrielle.

— Lăsați-mă să discut cu senatorul și ținem legătura. Există vreo ieșire de rezervă de aici?

Gabrielle Ashe îl lăasă pe Chris Harper livid la față și cobori pe o scară de incendiu într-o alee pustie din spatele NASA. Făcu semn unui taxi care tocmai adusese alți angajați NASA dornici să sărbătorească.

— Westbrooke Place Luxury Apartments, îi ceru ea taximetristului.

Era pe punctul de a-l face pe senator un om fericit.

Întrebându-se la ce anume își dăduse ea mai precis acordul, Rachel stătea lângă intrarea în carlinga avionului G4 și întindea un cablu de *transceiver* radio în interior, astfel încât să poată apela persoane fără ca pilotul să audă conversația. Corky și Tolland o supravegheau. Deși Rachel și William Pickering plănuseră să mențină tăcerea până la aterizarea ei la baza aeriană Bollings de lângă Washington, Rachel dispunea acum de informații pe care Pickering ar fi vrut cu siguranță să le audă imediat. Tocmai îl sunase pe telefonul lui celular, pe care directorul îl purta întotdeauna la el.

Pickering răspunse la apel cu o voce lipsită de inflexiuni:

— Vorbește cu grijă, te rog. Nu pot garanta această conexiune.

Rachel înțelese. Ca majoritatea telefoanelor de teren NRO, celularul lui Pickering dispunea de un indicator care detecta apelurile nesecurizate. Deoarece Rachel vorbea de la un radiofon, una dintre cele mai nesecurizate căi de comunicații, detectorul îl avertizase pe director. Conversația trebuia să fie una la modul general. Fără nume. Fără locații.

— Vocea mea este identitatea mea, zise Rachel, folosind formula standard de salut în astfel de situații.

Se așteptase la o reacție nu prea bună din partea șefului ei din cauza riscurilor pe care și le asuma prin contactarea pe o asemenea cale, dar răspunsul lui Pickering nu părea deloc cel așteptat:

— Da, tocmai voiam eu să te contactez. Trebuie să vă schimbăm destinația. Sunt îngrijorat că s-ar putea să ai parte de o petrecere de bun venit.

Rachel simți un fior. „Cineva ne urmărește.” Simțea pericolul din vocea directorului. „Să schimbăm destinația.” Probabil că șeful ei ar fi fost mulțumit să afle că ea sunase

cu exact același scop, chiar dacă din motive cu totul diferite.

— Povestea aia cu autenticitatea, rosti Rachel. Am discutat despre ea. S-ar putea să existe o cale de a o confirma sau nega în mod categoric.

— Excelent. Lucrurile au evoluat și cel puțin atunci așa avea un teren solid pe care să acționez.

— Dovada implică oprirea noastră undeva pentru o scurtă perioadă. Unul dintre noi are acces la un laborator din...

— Fără locații exacte, te rog. Pentru siguranța ta.

Rachel n-avea nicio intenție să își transmită planurile printr-o asemenea linie de comunicații.

— Ne puteți acorda permisiunea de a ateriza la GAS-AC?

Pickering rămase tăcut câteva clipe. Rachel își dădu seama că încerca să proceseze informația. GAS-AC reprezenta o prescurtare NRO obscură pentru Stația Aeriană a Grupului de Pază de Coastă din Atlantic City. Rachel spera ca directorul să o cunoască.

— Da, rosti el într-un târziu. Pot face aranjamente. Este destinația voastră finală?

— Nu. De acolo avem nevoie de un elicopter.

— Vă va aștepta o aeronavă.

— Mulțumesc.

— Îți recomand prudență extremă până ce vom afla mai multe. Nu vorbi cu nimeni. Bănuielile tale au atras îngrijorarea profundă a unor persoane puternice.

„Tench”, își spuse Rachel, dorindu-și să fi reușit contactul direct cu președintele.

— Acum mă aflu în mașina mea, în drum spre întâlnirea cu femeia în discuție. Mi-a cerut o întâlnire privată într-o locație neutră. Multe ar trebui să se lămurească.

„Pickering se duce să se întâlnească undeva cu Tench?” Dacă femeia refuzase să discute cu el la telefon însemna că era vorba de ceva foarte important.

Pickering reluă:

— Nu discuta cu nimeni coordonatele finale. Și fără

contacte radio. S-a înțeles?

— Da, domnule. Vom ajunge la GAS-AC peste o oră.

— Transportul va fi asigurat. Când ajungi la destinația finală, mă poți contacta pe canale mai sigure.

Făcu o pauză.

— Nu pot sublinia îndeajuns importanța confidențialității pentru securitatea ta. În seara asta, te-ai ales cu dușmani puternici. Fii foarte prudentă!

Pickering închise.

Întorcându-se spre Tolland și spre Corky, Rachel se simți extrem de încordată.

— Vreo schimbare de destinație? întrebă Tolland, așteptând cu nerăbdare răspunsul.

Rachel dădu ezitând din cap:

— Spre *Goya*.

Corky oftă și se uită la mostra de meteorit din palmă.

— Eu tot nu-mi pot imagina că NASA putea să...

Lăsă vorbele să se piardă în aer, părând tot mai îngrijorat cu fiecare clipă.

„Vom afla destul de curând”, îi explică Rachel în gând.

Se duse în cabină și înapoie dispozitivul de comunicații radio. Privind prin parbriz în jos la plafonul de nori luminați de razele lunii, o cuprinse brusc sentimentul neliniștitor că n-avea să le placă ce vor descoperi la bordul vasului lui Tolland.

Conducându-și mașina de-a lungul Leesburg Highway, William Pickering se simțea ciudat de singur. Ceasul arăta aproape ora două dimineața și șoseaua era pustie. Trecuseră șapte ani de când nu mai condusesese la o oră atât de târzie.

Vocea răgușită a lui Marjorie Tench continua să-l râcăie pe creier: „Haideți să ne întâlnim la FDR Memorial!”

Pickering încercă să-și aducă aminte când se întâlnise ultima dată față în față cu Marjorie Tench. Niciodată o asemenea experiență nu fusese plăcută. Se întâmplase cu două luni în urmă. La Casa Albă. Tench stătea vizavi de Pickering la o masă lungă de stejar, înconjurată de membri ai Consiliului Național de Securitate, ai Statului Major al Armatei, ai CIA, de președintele Herney și de directorul administrativ al NASA.

— Domnilor, rostise șeful CIA, uitându-se direct la Marjorie Tench. Mă aflu din nou în fața dumneavoastră ca să prezerez această administrație să se ocupe de criza de securitate de la NASA.

Declarația nu luase pe nimeni prin surprindere. Gafele de securitate făcute de NASA deveniseră un subiect deja obositor în lumea serviciilor secrete. Cu două zile înainte de acea întâlnire, peste trei sute de fotografii de satelit de înaltă rezoluție, provenind de la unul dintre sateliții NASA de observare a planetei fuseseră furate de hackeri dintr-o bază de date NASA. Dezvăluind din întâmplare locația unei tabere militare americane secrete de instruire din nordul Africii, fotografiile apăruseră imediat pe piața neagră, de unde fuseseră cumpărate de servicii secrete inamice din Orientul Mijlociu.

— În ciuda celor mai bune intenții, continuase directorul CIA cu o voce îngrijorată, NASA continuă să fie o amenințare la adresa securității naționale. Mai precis,

agenția noastră spațială nu este echipată pentru protecția datelor și a tehnologiilor pe care le dezvoltă.

— Îmi dau seama, replicase președintele, că au existat anumite indiscreții. Scurgeri de date care ne-au făcut mult rău. Iar faptul ăsta mă tulbură profund.

Făcuse un semn dincolo de masă, înspre directorul administrativ al NASA, Lawrence Ekstrom.

— De aceea, căutăm noi modalități de a întări securitatea NASA.

— Cu tot respectul, îl întrerupsese directorul CIA, orice schimbări vor fi implementate în sistemul de securitate al NASA, acestea vor fi ineficiente câtă vreme operațiunile agenției vor rămâne în afara protecției oferite de comunitatea serviciilor secrete ale Statelor Unite.

Declarația provocase agitație printre participanți. Toată lumea își dădea seama care era obiectivul final.

— După cum știți, continuase directorul CIA, pe un ton mai tăios, toate entitățile guvernamentale americane care au de-a face cu informații secrete – armata, CIA, NSA, NRO – sunt guvernate de anumite reguli stricte de confidențialitate și toate trebuie să se supună unor legi restrictive privind punerea la adăpost a datelor pe care le folosesc și a tehnologiilor pe care le dezvoltă. Și atunci vă întreb din nou, pe toți, de ce NASA, agenția care produce actualmente cele mai importante tehnologii aerospațiale, imagistice, aeronautice, software, de recunoaștere și de telecomunicații folosite de comunitatea forțelor armate și de cea a serviciilor secrete, funcționează *în afara* acestei umbrelor a confidențialității.

Președintele oftase din greu. Propunerea era cât se poate de limpede. „Restructurați NASA astfel încât să devină parte componentă a comunității serviciilor secrete și a celor militare.” Cu toate că restructurări similare avuseseră loc în trecut în cazul altor agenții, Herney refuza cu obstinație ideea de a plasa NASA sub aripa Pentagonului, a Agenției de Constraspionaj a Statelor Unite, a NROului sau a oricărei alte instituții militare. Chestiune care începuse deja să

dezbine Consiliul Național de Securitate, mulți dintre membrii acestuia luând partea comunității serviciilor secrete.

Lawrence Ekstrom nu părea niciodată mulțumit în astfel de întâlniri, iar acea întâlnire nu făcuse excepție de la regulă. Îi aruncase o privire ucigătoare directorului CIA:

— Cu riscul de a mă repeta, domnule, intervenise el, tehnologiile dezvoltate de NASA sunt pentru medii academice și nonmilitare. Este alegerea dumneavoastră dacă Serviciile Secrete vor să întoarcă vreunul dintre sateliții noștri ca să mai arunce o privire asupra Chinei.

Auzind intervenția, directorul CIA părise gata să explodeze.

Pickering sesizase momentul de maximă tensiune și interveni în discuție:

— Larry, zisese el, atent să păstreze un ton neutru, în fiecare an NASA îngenunchează în fața Congresului și se milogește pentru acordarea de fonduri. Tu derulezi operațiuni cu finanțări prea sărace și plătești prețul prin misiuni eșuate. Dacă NASA va fi încorporată comunității serviciilor secrete, nu va mai trebui să ceară ajutorul Congresului. Agenția va fi finanțată din bugetele secrete, la niveluri semnificativ mai înalte. Este o soluție în urma căreia câștigă toți. NASA va dispune de banii necesari pentru a-și desfășura activitatea în mod adecvat, iar serviciile secrete vor dormi liniștite știind că tehnologiile NASA sunt protejate.

Ekstrom clătinase din cap:

— Din principiu, nu pot fi de acord cu o asemenea soluție. NASA înseamnă știință spațială; noi n-avem nimic de-a face cu securitatea națională.

Directorul CIA se ridicase în picioare - un gest total lipsit de politețe atunci când președintele ședea pe un scaun. Nimeni nu-l oprise. Individul se uitase mânios la directorul administrativ al NASA:

— Vrei să îmi spui că tu crezi că știința *n-are nimic de-a face* cu securitatea națională? Larry, cele două noțiuni sunt

sinonime, pentru numele lui Dumnezeu! Avantajele tehnologice și științifice ale acestei țări sunt singurele care ne conferă siguranța. Că ne place sau nu, NASA joacă un rol tot mai mare în dezvoltarea acestor tehnologii. Din nefericire, din agenția ta se scurg informații ca dintr-un burete ud și în nenumărate ocazii ne-a demonstrat că are mari probleme cu securitatea!

Toți cei din încăperea fuseseră brusc reduși la tăcere.

Venise rândul directorului administrativ al NASA să se ridice în picioare ca să încrucișeze spada cu oponentul lui:

— Vasăzică tu ți-ai dori să vezi douăzeci de mii de specialiști NASA închiși în laboratoare militare sigilate și lucrând pentru tine? Chiar crezi că noile telescoape spațiale NASA ar fi putut să fie concepute dacă n-ar fi existat dorința *personală* a specialiștilor noștri să pătrundă mai adânc tainele spațiului? NASA reușește să efectueze descoperiri uimitoare dintr-un singur motiv - angajații agenției vor să înțeleagă mai bine cosmosul. Sunt o comunitate de visători care au crescut privind cerul înstelat și întrebându-se ce e acolo sus. Descoperirile NASA sunt generate de pasiune și de curiozitate, nu de promisiunea superiorității militare.

Pickering își dresese glasul și intervenise din nou, cu voce moale, încercând să mai destindă puțin atmosfera încordată:

— Larry, eu unul sunt convins că domnul director nu se referă la recrutarea specialiștilor NASA pentru a construi sateliți militari. Misiunea de credință NASA nu trebuie să se schimbe. NASA își va desfășura activitatea ca de obicei, doar că ar dispune de fonduri mai mari și de standarde mai ridicate de siguranță.

Pickering se întorsese spre președinte:

— Securitatea este un concept extrem de costisitor. Toți ne dăm cu certitudine seama că breșele de securitate ale agenției provin din lipsa de fonduri adecvate. NASA trebuia să se laude cât mai tare, să adopte cât mai puține măsuri de securitate și să deruleze proiecte comune cu alte țări,

astfel încât cheltuielile să fie suportate de mai mulți. În schimb, eu propun ca NASA să rămână superba entitate științifică și nonmilitară care este acum, dar să dispună de un buget mai mare și să aibă ceva mai multă discreție.

Mai mulți membri ai consiliului de securitate încuviințaseră tăcuți.

Președintele Herney se ridicase încet de pe scaun, privindu-l țintă pe William Pickering și, cu siguranță, deranjat de modul în care directorul NRO preluase controlul.

— Bill, dă-mi voie să te întreb un lucru: NASA speră să ajungă pe Marte în următorul deceniu. Ce va zice comunitatea serviciilor secrete când o mare parte din bugetul alocat se va risipi într-o misiune către Marte – o misiune care nu aduce beneficii imediate pentru securitatea națională?

— NASA va putea proceda cum va crede de cuviință.

— Rahat, îi replicase sec Herney.

Toți cei din încăperea își ridicaseră privirile. Președintele Herney se înfuria foarte rar.

— Dacă am învățat un singur lucru ca președinte, declarase Herney, acela e că direcția o dau cei care controlează banii. Eu refuz să pun bugetul NASA în mâinile celor care nu împărtășesc obiectivele pentru care această agenție a fost înființată. Nici nu-mi pot imagina câtă știință pură s-ar putea dezvolta în condițiile în care *militarii* ar decide care misiuni NASA sunt viabile.

Președintele cercetase cu privirea încăperea, după care, încet și cu bună știință, își îndreptase ochii către directorul NRO:

— Bill, oftase el, neplăcerea ta legată de angajamentul NASA în proiecte comune cu agenții spațiale străine este dureros de lipsită de vizionarism. Cel puțin *cineva* lucrează în mod constructiv cu rușii și cu chinezii. Pacea pe această planetă nu va fi făurită prin forță militară. Ea va fi generată de cei care lucrează *împreună*, în ciuda diferendelor dintre guvernele țărilor cărora aparțin. Dacă mă întrebi pe mine,

misiunile mixte NASA fac mult mai multe pentru promovarea securității naționale decât orice satelit spion în valoare de miliarde de dolari și cu speranțe mult mai trainice pentru viitor.

Pickering simțise cum mânia îl copleșește în profunzime. „Cum îndrăznește un politician să-mi vorbească pe un asemenea ton?” Idealismul lui Herney ar fi dat foarte bine într-un pension de fete, însă, în lumea reală, așa ceva ucidea oameni.

— Bill, intervenise și Marjorie Tench, ca și cum ar fi sesizat că Pickering era pe punctul de a exploda, știm că ai pierdut un copil. Și mai știm că această chestiune ai interpretat-o într-un mod personal.

Din tonul femeii, Pickering nu auzise decât condescendența.

— Dar te rog să îți amintești, continuase ea, că administrația de la Casa Albă se luptă acum cu o invazie de investitori care vor să deschidă spațiul cosmic sectorului privat. Dacă m-ar întreba cineva, cu toate greșelile ei, NASA a fost un prieten pe cinste pentru Serviciile Secrete. Poate că ar fi mai degrabă cazul ca toată lumea să o binecuvânteze.

O bandă de pietriș de pe marginea șoselei îl readuse pe Pickering cu gândul în prezent. Se apropia ieșirea de pe autostradă. La un moment dat, Pickering trecu pe lângă un cadavru plin de sânge al unei căprioare de pe marginea drumului. Îl încercă brusc nehotărârea dar continuă să meargă mai departe.

Trebuia să ajungă la o întâlnire.

Memorialul Franklin Delano Roosevelt este unul dintre cele mai mari monumente americane. Dispunând de un parc, de fântâni arteziene, de grupuri de statui, de alcovuri și de bazine cu apă, monumentul este împărțit în patru galerii exterioare, câte una pentru fiecare mandat al fostului președinte american.

La aproape un kilometru și jumătate de monument, un elicopter Kiowa Warrior se opri în zbor, sus, deasupra orașului, cu lumina farurilor foarte scăzută. Într-un oraș care se lăuda cu numărul VIP-urilor și al grupărilor mass-media, elicopterele erau la fel de banale precum stolurile de păsări migratoare care plecau spre sud. Delta One știa prea bine că aeronava lui n-avea cum să atragă atenția, câtă vreme rămânea în afara razei de acțiune a „domului”, insulă de spațiu aerian protejat din jurul Casei Albe. Oricum, el și echipa sa nu aveau să zăbovească prea mult prin partea locului.

Kiowa se opri în aer la o înălțime de șaptezeci de metri, în apropierea monumentului, dar nu exact deasupra acestuia. Delta One își verifică poziția. Privi înspre stânga, unde Delta Two manevra sistemul de vedere telescopică de noapte. Miniécranul video prezenta o imagine verzuie a întregii intrări dinspre monument. Zona era pustie.

Acum trebuiau să aștepte.

Nu avea să fie o misiune discretă de lichidare. Unii oameni nu puteau fi uciși în mod discret. Existau repercusiuni, indiferent de metoda folosită. Investigații. Anchete. În astfel de cazuri, cea mai bună acoperire era zgomotul. Exploziile, focul și fumul dădeau aparența unei declarații publice, iar primele gânduri legate de posibilități atentatori se îndreptau spre terorismul străin. Mai ales când ținta era o oficialitate de prim rang.

Delta One scană monumentul de dedesubt prin

intermediul sistemului de vedere de noapte. Parcarea și aleea de intrare erau pustii. „În curând”, își spuse el. Locația acestei întâlniri private, deși se afla în zonă urbană, era dezolant de pustie la o astfel de oră. Delta One își întoarse privirea de la miniecran la controalele armelor.

În noaptea asta, arma de atac avea să fie sistemul Hellfire. În esență, o rachetă antitanc cu ghidare prin laser, Hellfire dispunea de capacități unice de a-și doborî ținta. Proiectilul putea lovi o țintă iluminată cu rază laser proiectată de observatori de la sol, de alte aeronave sau chiar de aeronava lansatoare. În noaptea asta racheta avea să fie ghidată autonom prin intermediul unui proiector laser montat în corpul elicopterului. De îndată ce proiectorul aeronavei „picta” ținta cu un fascicul laser, racheta Hellfire se direcționa singură. Deoarece racheta putea fi trasă din aer sau de pe sol, acțiunea din acea noapte nu necesita neapărat prezența unui elicopter. În plus, Hellfire reprezenta o marcă populară în rândul traficantilor de arme de pe piața neagră, așa că vina putea fi, fără nicio problemă, atribuită teroriștilor.

— Sedan, rosti Delta Two.

Delta One se uită la miniecran. O limuzină neagră, greu de identificat, se apropia de aleea de intrare, conform planului. Era mijlocul obișnuit de transport pentru marile agenții guvernamentale. Pe măsură ce se apropia, șoferul micșoră intensitatea luminii farurilor. Mașina dădu ocol de câteva ori, apoi opri lângă un pâlc de copaci. Delta One urmări ecranul, în vreme ce camaradul lui mută sistemul de vedere asupra portierei, șoferului. După o clipă, chipul persoanei se ivi în raza vizuală.

Delta One trase aer în piept.

— Țintă confirmată, rosti camaradul lui.

Delta One se uită din nou la ecran, cu crucea fină de fixare a țintei din centru, simțindu-se ca un lunetist care urma să asasineze un membru al unei familii regale. „Țintă confirmată.”

Delta Two răsuci spre stânga compartimentul cu

ustensile de navigație și activă proiectorul laser. Ținti cu grijă. Șaptezeci de metri mai jos, un punct luminos, invizibil șoferului, apăru pe acoperișul mașinii.

— Ținta fixată, zise el.

Delta One inspiră adânc. Trase.

De sub fuzelajul elicopterului se auzi un sfârâit, urmat de o dâră remarcabil de subțire de lumină care se îndrepta spre sol. După o secundă, mașina din parcare se făcu fărâme într-o explozie de flăcări orbitoare. Bucăți de metal contorsionat începură să zboare în toate părțile. Cauciucurile incandescente o luară razna spre pâlcul de copaci.

— Misiunea terminată, rosti Delta One, plecând deja cu elicopterul din zonă. Sună-l pe controlor!

La mai puțin de trei kilometri depărtare, președintele Zach Herney se pregătea de culcare. Ferestrele blindate ale „reședinței” erau groase de trei centimetri. Herney nu auzi explozia.

Baza aeriană a Pazei de Coastă din Atlantic City este situată într-o porțiune sigură a Centrului Tehnic și de Administrare Aviatică Federală William J. Hughes din cadrul Aeroportului Internațional Atlantic City. Printre responsabilitățile Centrului se numără și paza apelor Atlanticului de la Asbury Park până la Cape May.

Rachel Sexton își reveni din ațipeală când roțile avionului se așezară cu un scrâșnet pe pista pustie cuibărită între două imense depozite de marfă. Surprinsă de faptul că adormise, Rachel se uită amețită la ceas.

2.13 A.M. I se părea că dormise zile în șir.

Era înfășurată într-o pătură care-i ținea cald. Michael Tolland tocmai se trezea și el alături și îi oferii un zâmbet obosit.

Corky veni clătinându-se pe coridor și se strâmbă când îi văzu:

— La naiba, mai sunteți încă aici? Eu m-am trezit crezând că noaptea asta a fost un coșmar.

Rachel cunoștea senzația. „Mă îndrept iar spre mare.”

Avionul se opri într-un târziu, iar Rachel și ceilalți ieșiră pe pista pustie. Cerul era acoperit de nori, dar briza de coastă era călduță. Față de Ellesmere, New Jersey părea situat la tropice.

— Aici! se auzi o voce strigând.

Rachel și ceilalți se întoarseră și văzură unul dintre clasicele elicoptere HH-65 Dolphin, vopsite în roșu aprins, ale Pazei de Coastă așteptându-i în apropiere. Încadrat de panglica de un alb strălucitor vopsită pe coada elicopterului, un pilot complet echipat le făcea semn.

Tolland dădu impresionat din cap în direcția lui Rachel:

— Șeful tău știe să aranjeze bine lucrurile.

„Habar n-ai tu cât de bine”, îi răspunse Rachel în gând.

Corky se uita chiorâș:

— Deja? Fără pauză de masă?

Pilotul îi întâmpină și îi ajută să se urce. Fără să le ceară numele, le vorbește reverențios și cu multe precauții. Pickering avertizase probabil Paza de Coastă că această misiune avea un caracter secret. Cu toate acestea, în ciuda discreției cerute de Pickering, Rachel își dădu seama că identitățile lor rămăseseră necunoscute doar câteva secunde, căci pilotul nu reuși să-și ascundă surpriza când văzu celebra vedetă de televiziune, Michael Tolland.

Punându-și centura de siguranță lângă Tolland, Rachel simți deja cum o cuprinde încordarea. Motorul Aerospațiale de deasupra capetelor lor se trezi la viață, iar rotoarele late de treisprezece metri ale Dolphinului porniră să se învâртеască într-o ceață argintie. Zumzetul se transformă în muget, iar elicopterul se ridică de pe pistă și porni în noapte.

Pilotul se răsuci pe locul lui și zise:

— Mi s-a spus că îmi veți spune destinația după ce ne ridicăm de la sol.

Tolland îi spuse pilotului coordonatele unei locații aflate lângă coastă, la circa cincizeci de kilometri de poziția lor curentă.

„Nava lui se află la douăsprezece mii în larg”, își spuse Rachel, cuprinsă de un fior.

Pilotul introduse coordonatele în sistemul de navigație, după care dădu drumul mai tare la motoare. Elicopterul țâșni spre sud-est.

În vreme ce malul nisipos al coastei din New Jersey aluneca sub ei, Rachel își întoarse privirea de la întunecimea oceanului care se întindea în față. Chiar dacă o îngrijora profund faptul că se întorcea la ocean, Rachel încercă să se calmeze spunându-și că era însoțită de un bărbat pentru care oceanul devenise prieten pe viață. În cabina îngustă, Tolland stătea înghesuit lângă ea, cu șoldurile și umerii apropiindu-li-se. Niciunul nu încercă să își schimbe poziția:

— Știu că n-ar trebui să pomenesc de așa ceva, izbucni

pe neașteptate pilotul, plin de emoție, dar e clar că dumneavoastră sunteți Michael Tolland și eu trebuie să mărturisesc că, în fine, v-am urmărit la televizor toată noaptea! *Meteoritul!* E absolut incredibil! Probabil că sunteți uluit!

Tolland încuviință răbdător din cap:

— Am rămas fără grai.

— Documentarul a fost fantastic! Știți, postul de televiziune l-a reluat de nu știu câte ori. Niciunul dintre piloții de serviciu n-au vrut misiunea asta, pentru că toată lumea voia să se uite la televizor, dar eu am tras paiul scurt. Vă vine să credeți? Paiul scurt! Și iată-mă aici! Dacă băieții ar ști că zbor chiar cu...

— Apreciem faptul că ne pilotați, îl întrerupse Rachel, dar prezența noastră aici trebuie să rămână confidențială. Nimeni nu trebuie să știe unde ne aflăm.

— Categoric, domnișă. Ordinele pe care le-am primit au fost foarte clare.

Pilotul ezită, apoi expresia de pe chip i se schimbă:

— Hei, nu cumva ne îndreptăm spre *Goya*?

Tolland dădu fără tragere de inimă din cap:

— Ba da.

— Fir-ar să fie! exclamă pilotul. Scuzați-mă. Îmi cer scuze, dar am văzut nava la televizor. Cea cu chilă geamă, nu? Ciudat aspect pentru bestia aia! N-am fost niciodată pe un vas proiectat în stil SWATH. Nu mi-am imaginat niciodată că nava *dumitale* va fi prima!

Rachel își luă privirea de la pilot, tot mai îngrijorată de faptul că se îndepărta de țärm.

Tolland se întoarse spre ea:

— Ți-e bine? Puteai rămâne la țärm. Ți-am spus eu.

„Ar fi trebuit să rămân la țärm”, își zise Rachel, știind prea bine că mândria n-ar fi lăsat-o să facă un asemenea gest.

— Nu, mulțumesc. N-am nimic.

Tolland zâmbi:

— O să fiu cu ochii pe tine.

— Mersi.

Rachel era surprinsă să constate cum căldura din vocea lui o făcea să se simtă mai în siguranță.

— Ai văzut și tu *Goya* la televizor, nu?

Ea încuviință:

— Este o... mm... navă cu aspect *interesant*.

Tolland izbucni în râs:

— Da. La vremea ei, a fost un prototip extrem de îndrăzneț, dar proiectarea n-a putut ține pasul.

— Nu-mi imaginez de ce, glumi Rachel, imaginându-și bizarul profil al vasului.

— Acum NBC mă presează să folosesc o navă mai nouă. Ceva... nu știu, mai scilipitor și mai atrăgător. Încă un sezon sau două și mă vor determina să mă despart de ea.

Gândindu-se la această eventualitate, Tolland păru de-a dreptul melancolic.

— Nu ți-ar plăcea o navă nou-nouță?

— Știu eu... am o mulțime de amintiri de la bordul ei.

Rachel zâmbi:

— Ei bine, așa cum obișnuia mama mea să spună, mai devreme sau mai târziu cu toții trebuie să ne despărțim de trecut.

Tolland se uită adânc în ochii ei preț de câteva clipe:

— Da, știu.

— La naiba! rosti șoferul de taxi, uitându-se peste umăr la Gabrielle. Se pare că a avut loc un accident undeva, în față. Nu mai plecăm nicăieri. Cel puțin, nu pentru o bucată de vreme.

Gabrielle privi pe fereastră și zări luminile clipitoare ale vehiculelor de intervenție fulgerând în noapte. Mai mulți polițiști blocau drumul în față, oprind traficul din jurul Mallului.

— Probabil că a fost un accident cumplit, mai zise șoferul, arătând spre flăcările care se vedeau în apropiere de FDR Memorial.

Gabrielle se încruntă. „Tocmai acum trebuia să se întâmple și asta.” Trebuia să ajungă neapărat la senatorul Sexton cu veștile despre PODS și despre geologul canadian. Se întrebă dacă minciunile celor de la NASA legate de modul de descoperire a meteoritului aveau să provoace un scandal suficient de mare ca să relanseze campania electorală a senatorului. „Poate că multor politicieni nu le-ar fi suficient”, se gândi ea, dar aici era vorba de Sedgewick Sexton, un om care își construise o campanie electorală punând accent pe greșelile altora.

Gabrielle nu se simțea întotdeauna mândră de abilitatea senatorului de a pune un accent negativ și de a profita de ghinioanele oponentilor politici, dar metoda era eficientă. Priceperea lui Sexton în lansarea zvonurilor și în manifestări de indignare putea transforma această scăpare a unui departament NASA într-o chestiune de moralitate care putea infecta întreaga agenție spațială și, prin asociere, întreaga administrație prezidențială.

Dincolo de fereastră, flăcările din zona FDR Memorial păreau să crească în intensitate. Câțiva copaci din apropiere luaseră foc, iar camioanele de pompieri îi doborau. Șoferul de taxi deschise radioul și începu să caute

pe diverse frecvențe.

Oftând, Gabrielle își închise ochii și se lăsă pradă epuizării care o încerca. Când venise pentru prima dată la Washington, visase să lucreze în politică pentru totdeauna, cine știe, poate, într-o zi chiar la Casa Albă. Pe moment însă, avea sentimentul că înghițise la politică să-i ajungă pentru o viață întreagă – duelul cu Marjorie Tench, pozele obscene cu ea și cu senatorul, toate minciunile celor de la NASA...

Un corespondent de presă anunța pe un post de radio ceva despre o bombă și despre un posibil act terorist.

„Trebuia să plec din orașul ăsta” își zise Gabrielle, pentru prima dată de când sosise în capitală.

Controlorul era rareori încercat de remușcări, dar ziua care se terminase fusese extrem de încărcată și acum își cerea plata. Nimic nu se desfășurase conform așteptărilor – descoperirea tragică a puțului de inserție din gheață, dificultatea de a păstra secretă acea informație, iar acum lista din ce în ce mai lungă de victime.

„Nimeni nu trebuia să moară... cu excepția canadianului.”

Ca o ironie, partea tehnică, cea mai dificilă a planului, se dovedise cea mai puțin problematică. Completată cu luni de zile înainte, inserția reușise fără nicio problemă. Odată ce anomalia fusese inserată, nu rămăsese decât așteptarea lansării satelitului PODS. Acesta era destinat scanării unor secțiuni enorme ale Cercului Arctic, iar mai devreme sau mai târziu aplicația software de detectare a anomaliilor de la bord ar fi detectat meteoritul și i-ar fi oferit agenției o descoperire majoră.

Numai că blestemata de aplicație software nu funcționase.

Aflând că aplicația eșuase, cu șanse nule de a fi înlocuită până la alegeri, controlorul își dăduse rapid seama că întregul plan era pus în pericol. Fără PODS, meteoritul avea să rămână nedetectat. Controlorul trebuia să găsească o cale de a alerta pe cineva din NASA despre existența meteoritului. Soluția presupunea aranjarea unei transmisii radio de urgență din partea unui geolog canadian aflat în vecinătatea inserției. Din motive evidente, geologul trebuise eliminat imediat, iar moartea lui trebuia să pară accidentală. Aruncarea unui geolog nevinovat din elicopter însemnase doar începutul. Acum lucrurile evoluau cu repeziciune.

Wailee Ming, Norah Mangor. Două cadavre.

Asasinatul îndrăzneț care tocmai avusese loc la FDR

Memorial.

În curând, pe listă aveau să se adauge și Rachel Sexton, Michael Tolland și doctorul Marlinson.

„Nu există altă cale, își zise controlorul, luptându-se cu remușcărilor tot mai mari. Sunt mult prea multe în joc.”

Elicopterul Pazei de Coastă zbura la o mie de metri altitudine și mai avea trei kilometri de parcurs până la țintă, când Michael Tolland strigă spre pilot:

— Dispuneți de sistem de vedere pe timp de noapte NightSight la bordul chestiei ăsteia?

Pilotul încuviința:

— Suntem unitate de salvare.

Tolland se așteptase măcar la atâta. Sistemul NightSight fusese realizat de compania Raytheon pentru luare de imagini marine pe timp de noapte și era capabil să localizeze supraviețuitorii naufragiilor în beznă. Căldura emanată de capul unui înotător apărea ca un punct roșu pe o mare de negru.

— Dați-i drumul, vă rog, îi ceru Tolland.

Pilotul păru nedumerit:

— De la înălțimea asta nu se vede nimic, doar dacă nu arde o platformă petrolieră.

— Dumneavoastră dați-i drumul! insistă Tolland.

Pilotul se uită ciudat la Tolland, apoi manevră niște butoane, comandând lentilelor termice de sub elicopter să inspecteze o lungime de cinci kilometri de ocean în fața lor. Pe bordul de lângă pilot se aprinse un ecran LCD. Imaginea se cristaliză treptat.

— Sfinte Sisoe!

Elicopterul se clătină câteva clipe când pilotul tresări de surpriză, apoi își reveni.

Rachel și Corky se aplecară în față și se uitară la imagine la fel de surprinși. Fundalul negru al oceanului era iluminat de o spirală enormă, de un roșu care pulsa.

Rachel se întoarse șocată spre Tolland:

— Pare a fi un ciclon.

— Chiar asta e, o aprobă Tolland. Un ciclon de curenți calzi. Cu lățime de circa opt sute de metri.

Pilotul chicoti de uimire:

— Da, mare mai e! Vedem așa ceva din când în când, dar despre asta n-am auzit până acum.

— A ieșit la suprafață săptămâna trecută, îi explică Tolland. Probabil că nu va mai dura decât câteva zile.

— Ce îl provoacă? se interesă Rachel, încă perplexă la vederea unui ciclon uriaș de apă în mijlocul oceanului.

— Un dom de magmă, răspunse pilotul.

Rachel se uită la Tolland cu o privire îngrijorată:

— Un vulcan?

— Nu, îi explică Tolland. Nu sunt vulcani activi pe Coasta de Est, însă din când în când apar buzunare de magmă care sapă sub platforma marină și generează zone fierbinți. Zona fierbinte generează la rândul ei un gradient invers de temperatură – apă fierbinte la fund și apă mai rece la suprafață. De aici rezultă acești curenți gigantici în formă de spirală. Li se spune megafisură. Se rotesc câteva săptămâni, apoi se disipează.

Pilotul privi spirala pulsândă de pe ecranul LCD:

— Se pare că ăsta este încă destul de puternic.

Pilotul făcu o pauză și căută coordonatele navei lui Tolland, apoi privi peste umăr, surprins:

— Domnule Tolland, se pare că v-ați parcat vasul chiar în mijlocul vârtejului.

Tolland încuviință:

— Curenții sunt mai liniștiți în apropiere de ochiul vârtejului. Optsprezece noduri. Ca o ancorare într-un râu cu ape repezi. Ancora noastră a fost supusă la presiuni serioase săptămâna asta.

— Isuse, zise pilotul. Un curent de optsprezece noduri? A nu se cădea peste bord!

Izbucni în râs.

Rachel nu îi ținu isonul:

— Mike, nu mi-ai spus nimic despre megafisura asta, despre domul de magmă sau despre curenți fierbinți.

Tolland își puse mâna pe genunchiul ei, încercând să o liniștească.

— Nu este niciun pericol, crede-mă!

Rachel se strâmbă:

— Așadar documentarul pe care îl filmai aici se referea la fenomenul ăsta de dom magmatic?

— Se referea la megafisura și la *Sphyma mokarran*.

— Corect. Ai mai spus asta ceva mai devreme.

Tolland îi zâmbi sfios:

— *Sphyma mokkaran* iubește apa caldă, iar acum toate microorganismele de pe o rază de o sută și cincizeci de kilometri se adună în bazinul ăsta de ocean încălzit.

— Drăguț.

Rachel dădu neliniștită din cap:

— Și rogu-te frumos să-mi spui, ce mai e și *Sphyma mokaran*?

— Cel mai urât pește din ocean.

— Exracuda?

Tolland râse:

— Marele rechin-ciocan.

Rachel înțepeni lângă el:

— În jurul navei tale roiesc *rechini-ciocan*?

Tolland îi făcu cu ochiul:

— Stai liniștită, nu sunt periculoși.

— N-ai spune asta decât dacă ar fi periculoși.

Tolland chicoti:

— Cred că ai dreptate.

Se aplecă vesel spre pilot:

— Hei, câtă vreme a trecut de când ați salvat pe cineva de un atac al rechinilor-ciocan?

Pilotul ridică din umeri:

— Măi să fie! De zeci de ani n-am salvat pe nimeni de așa ceva.

Tolland se întoarse spre Rachel:

— Vezi? *De zeci de ani*. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Chiar luna trecută, adăugă pilotul, am avut parte de un atac în care un idiot de scafandru amator se împrietenea...

— Stați așa! sări Rachel. Ați spus că n-ați salvat pe

nimeni *de zeci de ani!*

— Mda, replică pilotul. *Nu am salvat* pe nimeni. De obicei, ajungem prea târziu. Ticăloșii ăștiaucid într-o clipă.

Din aer, silueta navei *Goya* se ivea la orizont. Chiar și la o distanță de peste șapte sute de metri, Tolland putea desluși luminile strălucitoare de punte pe care *Xavia* le lăsase, cu înțelepciune, aprinse. Văzând acele lumini, se simțea ca un călător obosit care ajungea, în sfârșit, acasă.

— Parcă spuneai că la bord e o singură persoană, îi zise Rachel, surprinsă să vadă toate acele lumini.

— Tu nu lași o lumină aprinsă când rămâi singură acasă?

— O singură lumină. Nu toată casa.

Tolland zâmbi. Chiar dacă părea pusă pe glume, Rachel lăsa clar să se vadă extrema ei îngrijorare pentru faptul că se găsea acolo. Tolland vru să-și pună un braț în jurul ei pentru a o liniști, dar era aproape sigur că n-o va ajuta prea mult.

— Luminile sunt aprinse din motive de securitate. Indică activitate pe vas.

Corky chicoti:

— Te temi de pirați, Mike?

— Nu. Pericolul cel mai mare aici este dat de idioții care nu știu să citească un radar. Cea mai bună apărare împotriva abordajului este să te asiguri ca te vede toata lumea.

Corky își miji ochii înspre nava sclipitoare.

— Te vede? Arată ca un transatlantic pregătit de carnaval în noaptea de Anul Nou. E clar că NBC plătește factura de electricitate.

Elicopterul Pazei de Coastă încetini apropiindu-se de imensa navă luminată. Pilotul începu manevrele de aterizare pe helipad-ul din pupa. Chiar dacă se găsea încă în aer, Tolland putea auzi deja zgomotele curentului turbat care trăgea de lanțurile vasului. Ancorată de prova, *Goya* stătea cu fața spre curentul care trăgea de ancora masivă ca o bestie în lanțuri.

— Chiar că e o frumusețe, zise pilotul, râzând.

Tolland simți sarcasmul din vocea lui. *Goya* era o navă îngrozitor de urâtă. „Urâtă ca un dos”, cum o poreclise un critic de televiziune. Una dintre cele doar șaptesprezece nave SWATH construite vreodată, *Goya* n-avea niciun element care să o facă atrăgătoare.

Vasul era, în esență, o platformă orizontală masivă care plutea la zece metri deasupra oceanului pe patru piloni imenși atașați unor pontoane. De la distanță, nava arăta ca o platformă de foraj marin cu carena coborâtă. De aproape, părea doar o barjă pe catalige. Cabinele echipajului, laboratoarele de cercetări și puntea de navigație erau găzduite de o serie de structuri stratificate aflate sus pe navă, fapt care crea impresia unei imense tăvi pentru cești de cafea care sprijinea un amestec haotic de clădiri multietajate.

În ciuda aspectului puțin plăcut, forma navei o făcea să deplaseze semnificativ mai puțină apă decât alte nave, ceea ce îi conferea o stabilitate crescută. Platforma suspendată permitea filmarea ușoară, munca mai facilă în laboratoare și mai puțină mizerie de curățat din pricina răului de mare al oamenilor de știință. Chiar dacă NBC exercitase presiuni ca Tolland să îi permită postului de televiziune să cumpere o navă mai modernă, acesta refuzase cu obstinație. În mod sigur existau vase mai noi și chiar mai stabile, însă *Goya* era casa lui de peste zece ani – casa prin care își găsisese calea de a reveni la viață după moartea Celiei. În unele nopți, îi mai auzea încă vocea în șuieratul vântului pe punte. Doar când fantomele aveau să dispară, Tolland avea să ia în considerație propunerea de achiziționare a unei nave noi.

Acel moment nu sosise încă.

Odată cu aterizarea pe platforma din pupa navei, Rachel se simți mai ușurată, dar doar în parte. Vestea bună era aceea că nu mai zbura deasupra oceanului. Vestea proastă era că stătea pe apă. Urcându-se pe punte, se luptă cu

senzația de tremurătură din picioare. Odată ajunsă sus, privi în jur. Puntea era surprinzător de înghesuită, mai ales cu elicopterul la bord. Îndreptându-și privirea spre prova, Rachel zări construcția stângace și etajată reprezentând partea centrală a navei.

Tolland stătea aproape de ea.

— Știu, zise el cu voce tare ca să acopere sunetele scoase de curentul de apă de dedesubt. Pare mai mare la televizor.

Rachel dădu din cap:

— Și mai stabilă.

— E una dintre cele mai sigure nave de pe mare. Îți garantez.

Tolland își așeză o mână pe umărul ei și o conduse de-a lungul punții.

Căldura mâinii lui reuși să o calmeze pe Rachel mai mult decât oricare vorbă pe care ar fi putut-o rosti el. Și totuși, privind înapoi spre pupa, vederea vârtejului agitat de apă din spatele lor îi provocă fiori. „Tocmai stăm pe o megafisură de magmă”, își spuse ea.

Undeva, în partea din față a punții dorsale a navei, Rachel zări submersibil Triton de o singură persoană atârând de un vinci uriaș. Botezat după zeul grec al mării, Triton-ul arăta complet diferit de modelul anterior, Alvin. Submersibilul dispunea de un dom semisferic din acrilat în partea din față, construcție care făcea submersibilul să semene mai degrabă cu un vas uriaș pentru pești. Puține lucruri o îngrozeau mai tare pe Rachel decât scufundarea la treizeci de metri în apele oceanului într-o carcasă în care singura perdea de separație dintre fața ei și apă era constituită dintr-un geam de material plastic. Desigur, conform celor spuse de Tolland, singura neplăcere a unei călătorii cu Triton-ul era dată de prima parte a acțiunii - coborârea înceată prin trapa din Goya și atârarea ca un pendul la zece metri deasupra mării.

— Probabil că Xavia e în hidrolab, zise Tolland, continuându-și deplasarea pe punte. Pe aici!

Rachel și Corky se luară după Tolland. Pilotul de la Paza de Coastă ramase în elicopterul lui, cu instrucțiuni stricte să nu se folosească de comunicațiile radio.

— Uitați-vă la asta, zise Tolland, oprindu-se în dreptul balustradei drepte a vasului.

Ezitănd, Rachel se apropie de balustradă. Se găseau undeva foarte sus. Apa se afla la cel puțin zece metri sub ei; cu toate astea căldura emanată ajungea până sus.

— Temperatura e aceea a unei băi fierbinți, îi explică Tolland, încercând să acopere zgomotele vârtejului.

Se întinse către o cutie cu mai multe comutatoare fixată pe balustradă.

— la priviți, mai zise el și apăsă pe un comutator.

Un arc lat de lumină se aprinse în apa din spatele navei, iluminând-o de dedesubt, ca o piscină noaptea. Rachel și Corky rămăseseră cu gura căscată.

Apa din jurul vasului era plină de zeci de umbre fantomatice. La doar câțiva metri sub suprafața iluminată, armate întregi de forme întunecate și zvelte înotau în paralel împotriva curentului. Boturile lor inconfundabile în formă de ciocan se mișcau în sus și în jos, ca și cum ar fi menținut un soi de ritm înnăscut.

— Dumnezeule, Mike, îngăimă Corky. Ce mă bucur că ai vrut să ne arăți așa ceva!

Rachel încremeni. Vru să se dea înapoi, dar constată că nu se putea mișca. Era acaparată de priveliștea înfiorătoare.

— Sunt incredibili, nu? zise Tolland.

Mâna lui se odihnea din nou pe umărul ei, într-un gest de liniștire.

— Pot să caute locurile cu apă caldă săptămâni în șir. Tipii ăștia au cele mai fine nasuri din întregul ocean, datorită lobilor olfactivi telencefalici măriți. Adulmecă sângele de la peste un kilometru distanță.

Corky părea sceptic:

— Lobi olfactivi telencefalici măriți?

— Nu mă crezi?

Tolland începu să caute ceva într-un dulap de aluminiu aflat lângă locul în care stăteau. După câteva clipe, scoase de acolo un pește e mort.

— O să-ți demonstrez!

Luă un cuțit din dulap și tăie peștele în câteva locuri. Acesta începu să lase sânge.

— Isuse, Mike, izbucni Corky. E dezgustător!

Tolland aruncă peștele însângerat peste bord. În clipa în care peștele atinse apa, șase sau șapte rechini se năpustiră într-un salt feroce, cu perechile lor de colți argintii repezindu-se nebunește să sfâșie prada. Peștele dispăru într-o fracțiune de secundă.

Oripilată, Rachel se întoarse și se holbă la Tolland, care ținea deja în mână alt pește. De același fel și de aceeași mărime.

— De aceasta dată, fără sânge, zise Tolland.

Aruncă peștele fără a-l tăia. Peștele ajunse în apă, dar nu se petrecu nimic. Rechinii părură să nu observe. Momeala fu luată de curentul de apă, fără să atragă în niciun fel atenția asupra ei.

— Atacă *numai* pe baza mirosului, explică Tolland, luându-i din dreptul balustradei. De fapt, se poate înota în mijlocul lor în perfectă siguranță, dar trebuie să nu existe răni deschise.

Corky arătă înspre copcile din obrazul lui.

Tolland se încruntă:

— Corect. Tu nu intri în discuție.

Taxiul lui Gabrielle înțepenise locului.

Așteptând în apropiere FDR Memorial, Gabrielle privi înspre vehiculele de intervenție din depărtare și avu senzația că o ceață reală se așază peste oraș. Buletinele radio spuneau acum că în mașina care sărise în aer era posibil să se fi aflat o înaltă oficialitate guvernamentală.

Gabrielle scoase telefonul celular și formă numărul senatorului. Probabil că Sexton începuse deja să se întrebe ce era cu ea de avea nevoie de atâta timp pentru a îndeplini treaba.

Linia era ocupată.

Gabrielle privi spre ceasul de marcat al taxiului și se strâmbă. Câteva dintre celelalte mașini înțepenite în trafic începeau să facă stânga-împrejur ca să caute rute ocolitoare.

Șoferul se uită la ea peste umăr:

— Vreți să așteptați? Sunt bănuții dumneavoastră!

Gabrielle zări și alte mașini de intervenție care se apropiau.

— Nu. Haideți să întoarcem!

Șoferul mormăi ceva aprobator și începu manevrele de întoarcere a taxiului. În vreme ce mașina se urcă zdruncinându-se peste marginea șoselei, Gabrielle încercă din nou să-l sune pe Sexton.

Linia continua să fie ocupată.

Câteva minute mai târziu, după ce șoferul făcu o curbă amplă, taxiul parcurgea C. Street, Gabrielle zări ivindu-se în față clădirea de birouri Philip A. Hart. Intenționase să meargă drept la apartamentul senatorului, dar odată ce biroul ei se găsea atât de aproape...

— Trage pe dreapta, rosti ea precipitat. Chiar acolo. Mulțumesc.

Îi făcu șoferului semn unde să oprească.

Acesta se conformă.

Gabrielle plăti cursa și îi dădu un bacșiș de zece dolari.

— Poți aștepta zece minute? îl întrebă ea pe șofer.

Acesta se uită la bani, apoi își privi ceasul:

— Dar niciun minut mai mult.

Gabrielle se îndepărtă în fugă. „O să mă întorc în cinci.”

Coridoarele pustii din marmură ale clădirii Senatului păreau de-a dreptul fantomatice la acea oră. Gabrielle se grăbi printre coloanele de statui austere care străjuiau intrarea de la etajul trei. Mușchii începeau să o doară din cauza efortului. Ochii de piatră ai statuiilor păreau să o urmărească precum niște santinele tăcute.

Gabrielle ajunsese la ușa biroului senatorial de cinci camere a lui Sexton și își folosi cartela de acces ca să intre. Secretariatul de la intrare era slab iluminat. Trecând prin hol, Gabrielle parcurse un mic coridor către biroul personal. Intră, aprinse lămpile fluorescente și se îndreptă direct spre fișierele cu documente.

Gabrielle ținea acolo un întreg dosar legat de bugetarea Sistemului NASA de Observare a Pământului, incluzând informații detaliate despre PODS. Sexton avea să ceară, cu siguranță, cât mai multe date despre PODS de îndată ce ea avea să-i povestească despre Harper.

„NASA a mințit în legătură cu PODS.”

În vreme ce frunzărea dosarele, sună telefonul ei celular.

— Domnule senator? întrebă ea fără să mai verifice.

— Nu, Gabs. Yolanda.

Vocea prietenei ei părea neobișnuit de încordată:

— Mai ești la NASA?

— Nu. Acum sunt la birou.

— Ai descoperit ceva despre NASA?

„Habar n-ai tu.” Gabrielle știa că nu-i putea povesti nimic Yolandeii până când nu discuta cu Sexton; senatorul avea idei aparte legate de modurile de manipulare a unei astfel de informații.

— Îți povestesc după ce discut cu Sexton. Chiar acum plec spre el.

Yolanda rămase tăcută câteva clipe:

— Gabs, mai ții minte chestiile alea pe care mi le spuneai despre campania de finanțare a lui Sexton și despre SFF?

— Ți-am explicat că m-am înșelat și...

— Tocmai am aflat că doi dintre reporterii noștri care se ocupă de industria aerospațială au lucrat la un articol pe aceeași temă.

Gabrielle fu surprinsă de veste:

— Și asta ce înseamnă?

— Habar n-am. Dar tipii ăștia sunt buni și par destul de convinși că Sexton ia bani negri de la Fundație. Mi-am zis că trebuie să te sun. Știu că mai devreme ți-am spus că ideea e nebunească. Marjorie Tench în chip de sursă de informații părea destul de partizană, dar angajații ăștia ai noștri... Știu și eu, poate că vrei să discuți cu ei înainte de a te vedea cu senatorul.

— Dacă ei sunt atât de convinși, de ce n-a apărut nimic în presă?

Gabrielle părea mai defensivă decât ar fi vrut ea:

— Nu dispun de dovezi solide. Se pare că senatorul se pricepe să își șteargă urmele.

„La fel ca majoritatea politicianilor.”

— N-ai să găsești nimic aici, Yolanda. Ți-am spus că senatorul a recunoscut că primește donații de la SFF, dar toate sumele de bani sunt sub plafon.

— Știu că asta ți-a spus el, Gabs, iar eu nu pretind că știu care este adevărul în toată povestea asta. M-am simțit doar obligată să te sun pentru că ți-am spus să nu ai încredere în Marjorie Tench, iar acum aflu că *alții*, în afara lui Tench, cred că senatorul e mânăjit. Asta-i tot.

— Cine sunt reporterii ăia?

Gabrielle simțea cum un val neașteptat de mânie o cuprinde acum.

— Nu-ți pot da nume. Îți pot aranja o întâlnire. Sunt tipii inteligenți. Înțeleg foarte bine legea de finanțare a companiilor...

Yolanda ezită:

— Știi, tipii ăștia cred chiar că Sexton are probleme cu banii - e chiar falit.

În tăcerea din birou, Gabrielle auzea ecoul acuzațiilor lui Tench. „După ce a murit Katherine, senatorul a cheltuit cea mai mare parte a moștenirii pe investiții proaste, confort personal și cumpărarea a ceea ce părea o victorie confortabilă în alegerile primare. Acum șase luni, candidatul dumitale era falit.”

— Oamenilor noștri le-ar plăcea să discute cu tine, zise Yolanda.

„Pun pariu că așa e”, gândi Gabrielle.

— Te sun eu înapoi!

— Pari oftăcată.

— Niciodată pe tine, Yolanda. Niciodată pe tine. Mulțumesc!

Gabrielle închise.

Ațipit pe un scaun în fața ușii apartamentului lui Sexton, un paznic se deșteptă la auzul soneriei de la telefonul său celular. Ridicându-se drept pe scaun, omul se frecă la ochi și scoase telefonul din buzunarul de la piept.

— Da?

— Owen, aici e Gabrielle.

Paznicul lui Sexton îi recunoscuse vocea.

— Oh, bună.

— Trebuie să vorbesc cu senatorul. Vrei să bați în ușă în locul meu? Telefonul lui sună ocupat.

— E cam târziu.

— Sunt sigură că e treaz.

Gabrielle părea nerăbdătoare:

— E o urgență.

— *Alta?*

— Aceeși. Tu dă-mi-l la telefon, Owen! Chiar trebuie să-l întreb ceva.

Paznicul oftă și se ridică în picioare:

— Bine, bine. O să bat în ușă.

Se întinse spre ușa apartamentului.

— Dar o fac doar pentru că el s-a bucurat că v-am dat drumul înainte.

Ezitând, omul întinse mâna să bată.

— Ce-ai spus?

Pumnul paznicului se opri în aer:

— Am spus că senatorul s-a bucurat că v-am dat drumul mai devreme. Ați avut dreptate. N-a fost niciun fel de problemă.

— Tu și senatorul *ați discutat* pe tema asta?

Gabrielle părea surprinsă:

— Mda. Și ce-i cu asta?

— Nimic, doar că nu credeam...

— De fapt, a fost cam ciudat. Senatorul a avut nevoie de câteva secunde ca să-și amintească de faptul că ați fost înăuntru. Cred că băieții au dat pe gât mai multe pahare.

— Când ați discutat, Owen?

— Imediat ce ați plecat. S-a întâmplat ceva?

Câteva clipe de tăcere.

— Nu... nu. Ascultă, dacă mă gândesc mai bine, hai să nu-l deranjăm pe senator în clipa asta. O să continui să sun la telefon, iar dacă n-am noroc, o să revin și atunci o să te rog iarăși să bați în ușă.

Paznicul își dădu ochii peste cap:

— Cum spuneți, domnișoară Ashe.

— Mulțumesc, Owen. Scuze că te-am deranjat!

— Nicio problemă.

Paznicul închise, se așeză înapoi pe scaun și ațipi la loc.

Singură în biroul ei, Gabrielle rămase nemișcată câteva secunde înainte de a pune telefonul în furcă. „Sexton știe că am fost în apartamentul lui... și nu mi-a spus nimic?”

Ciudățeniile din noaptea asta deveneau tot mai mari. Gabrielle sărise imediat la apelul senatorului, în vreme ce se afla la postul de televiziune ABC. Senatorul o uluise cu recunoașterea necondiționată a faptului că se întâlnea cu firme aerospațiale și că accepta bani din partea lor. Sinceritatea lui o convinsese Gabrielle. Chiar o rușinase. Confesiunea lui părea acum mult mai puțin nobilă ca

înainte.

„Mărunțișuri, zisese Sexton. Nimic ilegal.”

Brusc, toate bănuielile vagi ale lui Gabrielle legate de senatorul Sexton păreau să revină la suprafață.

Afară, se auzea claxonul taxiului.

Comanda navei se făcea dintr-o încăpăre din plexiglas, în formă de cub, situat mai sus cu două etaje față de puntea principală. De acolo, Rachel avea o vedere panoramică a mării care o înconjura din toate părțile, o priveliște pe care avu curajul să o admire o singură dată înainte de a se întoarce la cheștiunea care o preocupa.

După ce îi trimisese pe Tolland și pe Corky să o găsească pe Xavia, Rachel se pregătise să-l contacteze pe Pickering. Îi promisese directorului că îl va suna după ce va ajunge la destinație și acum era nerăbdătoare să afle ce îi spusese Tench în cadrul întâlnirii.

Sistemul SHINCOM 2.100 al navei reprezenta o platformă digitală de comunicații cu care Rachel era destul de familiarizată. Știa că orice convorbire prin acest sistem era sigură, câtă vreme era menținută sub un anumit prag de timp.

Acum, după ce formase numărul lui Pickering, Rachel aștepta, ținând strâns la ureche receptorul. Se aștepta ca Pickering să îi răspundă la primul apel. Însă telefonul suna în continuare.

Șase apeluri. Șapte. Opt...

Rachel își furișă privirea spre oceanul întunecat. Faptul că nu reușea să dea de director o neliniște și mai mult decât apele mării.

Nouă. Zece. „Ridică odată receptorul!”

Începu să se plimbe pe loc, nervoasă. Ce naiba se întâmpla? Pickering își purta permanent telefonul cu el și îi ceruse în mod expres să îl sune.

Închise după cincisprezece apeluri la care el nu îi răspunse.

Cu o îngrijorare, ridică telefonul și formă din nou numărul.

Patru apeluri. Cinci.

„Unde naiba e?”

Într-un târziu, conexiunea păru să se stabilească. Rachel simți un fior de ușurare, dar numai pentru câteva fracțiuni de secundă. De la capătul celălalt al liniei nu-i răspunse nimeni. Doar tăcerea.

— Alo, zise ea. Domnule director?

Trei clinchete rapizi.

— Alo? întrebă ea din nou.

Pe linie izbucniră un val de pârâituri, care explodară în urechea lui Rachel. Îndepărtă receptorul de urechea afectată. Zgomotele încetară brusc. Acum se auzeau o serie de tonuri oscilante rapide care pulsau la intervale de jumătate de secundă. Confuzia lăsă iute loc înțelegerii și apoi fricii.

— Rahat!

Răsucindu-se spre comenzile din cabină, Rachel trânti receptorul la loc în furcă și întrerupse legătura. Rămase câteva secunde țintuită locului, întrebându-se dacă închisese la timp.

Cu două punți mai jos, hidrolab-ul de pe *Goya* reprezenta un spațiu extins de lucru, segmentat de teșghele lungi și de insule pline de echipamente electronice - analizoare oceanice, analizoare de curenți marini, profundoare, acoperitoare de fum, un răcitor mobil, computere și o stivă de lăzi pentru depozitarea datelor și a echipamentelor necesare bunei funcționări a cercetării.

La intrarea lui Tolland și a lui Corky, geologul navei, *Xavia*, se odihnea în fața unui televizor. Femeia nici măcar nu se întoarse.

— Ați rămas fără bani de bere? îi strigă ea peste umăr, gândindu-se probabil că i se întorseseră o parte dintre colegi.

— *Xavia*, zise Tolland. Sunt eu, Mike.

Femeia se răsuci în scaun și înghiți brusc bucata de sandviș pe care o mesteca.

— Mike? îngăimă ea, uluită.

Se ridică, închise televizorul și veni spre ei, continuând să mestece:

— Credeam că s-au întors o parte din băieți de la bar. Ce cauți aici?

Xavia era o femeie voinică, cu piele măslinie și cu o voce pițigăiată. Părea destul de țâfnoasă. Femeia arătă înspre televizorul unde se transmiteau reluări ale documentarului lui Tolland de la locul descoperirii meteoritului:

— Nu ai stat prea mult pe ghețarul ăla, nu?

„A intervenit ceva”, îi răspunse Tolland în gând.

— Xavia, sunt convins că îl recunoști pe Corky Marlinson.

Femeia dădu din cap:

— E o onoare pentru mine, domnule!

Corky admira sandvișul din mâna ei:

— Chestia aia arată tare bine.

Xavia îi aruncă o privire ciudată.

— Am primit mesajul tău, îi spuse Tolland femeii. Spuneai ceva despre o greșeala în prezentarea mea? Vreau să discut cu tine pe tema asta.

Geologul se holbă la el, după care râse ascuțit:

— *De-asta* te-ai întors? Oh, Mike, pentru numele lui Dumnezeu, ți-am spus că nu e vorba de nimic important. Doar te necăjeam. E clar că NASA ți-a furnizat niște date vechi. Inconsecvente. Serios vorbesc, doar vreo trei sau patru geologi marini din lume ar fi putut observa această trecere cu vederea!

Tolland își ținu respirația:

— „Această trecere cu vederea.” Are cumva de-a face cu condrulele?

Xavia se albi la față din pricina șocului:

— Doamne! Ai fost deja sunat de vreun geolog?

Tolland se înfioră. „Condrulele.” Se uită la Corky, apoi din nou spre femeie:

— Xavia, trebuie să aflu tot ce știi tu despre aceste condrule. Ce greșeală am comis?

Xavia se holbă din nou la el, părând a-și da abia acum seama că vorbea al naibii de serios.

— Mike, zău că nu e vorba de nimic important. Cu ceva vreme în urmă, am citit un articolăș într-o revistă. Dar nu înțeleg de ce ești atât de îngrijorat.

Tolland oftă:

— Xavia, oricât ar părea de ciudat, cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Nu-ți cer decât să îmi spui ce știi despre condrule, după care o să avem nevoie de tine să examinezi o mostră de rocă pentru noi.

Xavia păru uluită și puțin deranjată să fie dată în felul ăsta la o parte.

— Bine, hai să-ți aduc articolul ăla! E în biroul meu.

Renunță la sandviș și porni spre ușă.

Corky strigă după ea:

— Pot să termin eu ăsta?

Xavia se opri, părând a nu-și crede urechilor:

— Vreți să *terminați* sandvișul meu?

— Păi, m-am gândit că dacă dumneavoastră...

— Faceți-vă *singur* un blestemat de sandviș.

Xavia plecă.

Tolland chicoti și arătă în partea cealaltă a laboratorului înspre un frigider.

— Raftul de jos, Corky! Între sambuca și sacii de sepie.

Sus, pe punte, Rachel coborî scara abruptă dinspre cabina de comandă și se îndreptă spre helipad. Pilotul de la Paza de Coastă moțăia, dar se trezi imediat când Rachel bătu cu degetele în carlingă.

— Ați terminat deja? se miră el. V-ați mișcat tare repede!

Rachel clătină îngrijorată din cap:

— Puteți să faceți cercetare radar atât de suprafață, cât și aeriană?

— Desigur. Pe o rază de cincisprezece kilometri.

— Dați-i drumul, vă rog.

Nedumerit, pilotul apăsă mai multe comutatoare și ecranul radarului se aprinse. Fasciculul începu să se învâртеască în cercuri leneșe.

— Se vede ceva? întrebă Rachel.

Pilotul lăsă fasciculul să efectueze câteva rotații

complete. Ajustă câteva controale și privi ecranul. Nimic neobișnuit.

— Câteva vase mici la periferia radarului, dar se îndepărtează de noi. Totul e curat. În jurul nostru nu sunt decât kilometri întregi de mare deschisă.

Rachel oftă, cu toate că nu se simțea pe deplin liniștită.

— Vă rog să îmi faceți o favoare! Dacă vedeți că se apropie ceva, nave, aeronave, orice, îmi dați imediat de știre?

— Categorie. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vreau doar să aflu dacă vom avea însoțitori.

Pilotul înălță din umeri:

— O să mă uit pe radar, doa'nă. Dacă apare ceva, o să aflați prima.

Rachel plecă spre hidrolab cu toate simțurile în alertă. Când intră, îi văzu pe Corky și pe Tolland stând în fața unui computer și înfulecând sandvișuri.

Corky o strigă cu gura plină:

— Ce să fie? Salată cu pui plin de pește, cu cârnați plini cu pește sau cu ouă pline de pește?

Rachel abia dacă mai auzi întrebarea:

— Mike, cât de repede putem obține informațiile și pleca de pe vasul asta?

Tolland se plimba prin hidrolab, așteptând întoarcerea Xaviei împreună cu Rachel și Corky. Veștile despre condrele păreau la fel de neliniștitoare precum veștile lui Rachel despre încercarea ei a-l contacta pe Pickering.

„Directorul n-a răspuns.”

„Iar cineva a încercat să afle locația navei.”

— Liniștiți-vă, îi zise el cu glas tare. Suntem în siguranță. Pilotul de la Paza de Coastă urmărește ecranul radar. Are tot timpul să ne avertizeze dacă vine cineva încoace.

Rachel încuviință, deși încordarea nu o părăsise.

— Mike, ce naiba mai e și *asta*? întrebă Corky, arătând înspre un ecran de computer Sparc, care afișa o imagine psihedelică monstruoasă ce pulsa și vibra ca și cum ar fi fost vie.

— Profilator acustic cu efect Doppler, răspuse Tolland. Reprezintă o secțiune transversală a curenților și a gradientilor de temperatură ai oceanului.

Rachel se holbă:

— Pe *asta* stăm noi ancorați?

Tolland trebuia să admită că imaginea arăta înfricoșător. La suprafață, apa părea de un verde-albăstrui agitat. Mergând în jos însă, culorile se schimbau treptat către un roșu-portocaliu amenințător, pe măsură ce temperatura creștea. Aproape de fund, cam la un kilometru și jumătate adâncime, deasupra patului oceanic, un vârtej ciclonic de un roșu sângeriu se agita turbat.

— Aia e megafisura, explică Tolland.

Corky gemu:

— Arată ca o tornadă submarină.

— Funcționează pe același principiu. Oceanele sunt, de obicei, mai reci și mai dense către fund, dar aici dinamica este inversată. Apa de la fund este încălzită și mai ușoară, așa că se ridică spre suprafață. Între timp, apa de suprafață

este mai grea, așa că se grăbește să coboare în spirală ca să umple vidul. Așa se obțin astfel de curenți amețitori în ocean. Ca niște vârtejuri uriașe.

— Ce e cocoașa aia imensă pe patul oceanic?

Corky arată înspre fundul plat al oceanului, pe care se înalța o movilă mare în formă de dom, ca o bulă imensă. Vârtejul se rotea amețitor chiar deasupra ei.

— Movila aia este un dom magmatic, explică Tolland. Pe acolo împinge lava de sub patul oceanic.

Corky dădu din cap:

— Ca un mușuroi uriaș.

— Se poate spune și așa.

— Și dacă explodează?

Tolland se încruntă. Își aminti de celebra megafisură din 1986 de lângă Juan de Fuca Ridge, unde mii de tone de magmă încălzită la o mie două sute de grade Celsius se revărsaseră dintr-odată în apa oceanului, înzecind aproape instantaneu forța norului de curenți marini. Curenții de suprafață se amplificaseră pe măsură ce vârtejul se extinsese cu rapiditate în sus. Ce se întâmplase apoi reprezenta un eveniment pe care Tolland n-avea de gând să-l împărtășească cu Rachel și cu Corky în noaptea asta.

— Domurile magmatice din Atlantic nu explodează, zise el. Apa rece care circulă peste movilă răcește și întărește în permanență creasta domului, păstrând magma în siguranță sub un strat gros de rocă. În cele din urmă, lava de dedesubt se răcește și spirala dispăre. Megafisurile nu sunt, în general, periculoase.

Corky arată înspre o revistă ferfenițită care se odihnea lângă computer:

— Așadar tu susții că *Scientific American* publică ficțiuni?

Tolland zări coperta revistei și se strâmbă. Cineva părea să o fi scos special din arhiva navei de reviste științifice vechi: *Scientific American*, februarie 1999. Coperta prezenta imaginea aranjată de un artist grafic a unui petrolier răsucindu-se fără niciun fel de control într-un enorm vârtej oceanic. Titlul spunea: Megafisurile - UCIGAȘII

GIGANTICI AI ADÂNCURILOR?

Tolland dădu a lehamite din mână:

— Complet irelevant. Articolul ăla vorbește despre megafisuri în zone *tectonice*. Acum câțiva ani constituia o ipoteză des întâlnită prin care se explica dispariția navelor din Triunghiul Bermudelor. Din punct de vedere tehnic, dacă se petrece un soi de eveniment geologic cataclismic pe fundul oceanului, ceea ce este complet necunoscut în această zonă, domul poate exploda și vârtejul poate deveni suficient de mare ca să... În fine, știi tu...

— Nu, *nu* știm, insistă Corky.

Tolland înălță din umeri:

— Ca să se ridice la suprafață.

— Minunat. Ce mă bucur că ne-ai adus la bord!

În acel moment se ivi Xavia, cărând cu ea mai multe hârtii.

— Admirați megafisura?

— Oh, da, rosti Corky cu sarcasm. Mike tocmai ne explica cum ne vom învăța toți ca nebunii în vârtej dacă se rupe movila aia mică.

— Vârtej?

Xavia râse sec:

— Ar semăna mai degrabă cu a fi scurși prin cea mai mare toaletă din lume.

Afară, pe puntea navei, pilotul de la Paza de Coastă urmărea cu atenție ecranul radar. Ca pilot de salvare, zărise de multe ori frica în ochii oamenilor; Rachel Sexton se temea în mod clar de ceva atunci când îl rugase să supravegheze radarul în caz că apăreau vizitatori nepoftiți.

„Oare la ce gen de vizitatori se așteaptă ea?”, se întrebă el.

Din câte putea observa el, apele oceanului și spațiul aerian pe o rază de cincisprezece kilometri de jur împrejur nu conțineau nimic neobișnuit. Un pescador la doisprezece kilometri în larg. Din când în când câte un avion tăind o felie a ecranului radar și apoi dispărând către o destinație

necunoscută.

Pilotul oftă și se uită la apele oceanului care se agitau de jur împrejurul navei. Senzația părea desprinsă dintr-un film cu fantome - parcă navigau cu o viteză maximă în ciuda faptului că stăteau.

Își întoarse privirea spre ecranul radarului și se uită la el. Cu mare atenție.

La bordul navei, Tolland făcu prezentările pentru Rachel și Xavia. Geologul vasului părea tot mai uluită de anturajul distins din jurul ei. În plus, nerăbdarea lui Rachel de a rula testele și de a pleca cât mai repede de pe vas o neliniște, în mod clar.

„Ai răbdare, Xavia, o sfătui Tolland în gând. Trebuie să aflăm totul.”

Xavia vorbea cu fermitate:

— În documentarul tău, Mike, ai afirmat că acele mici incluziuni metalice din rocă se puteau forma doar în spațiu.

Tolland simțea deja un tremur de nerăbdare. „Condrulele se formează doar în spațiu. Așa mi-au spus cei de la NASA.”

— Însă, în conformitate cu aceste însemnări, reluă Xavia, ridicând hârtiile din mână, afirmația nu este în întregime adevărată.

Corky se repezi mânios:

— Bineînțeles că e adevărată!

Xavia se uită urât la Corky și îi flutură însemnările pe sub nas:

— Anul trecut, un tânăr geolog pe nume Lee Pollock, de la Universitatea Drew, folosea un nou model de robot marin în Pacific pentru a lua mostre de crustă de adâncime din Groapa Marianelor. A extras de acolo o rocă ce conținea o caracteristică geologică nemaiîntâlnită până atunci. Acea trăsătură semăna mult ca aspect cu condrulele. Tânărul a numit descoperirea „incluziuni plagioclasice de stres” - mici bule de metal care păreau a se fi reomogenizat în timpul unor evenimente de presurizare oceanică, la mare adâncime. Doctorul Pollock a fost uluit să descopere bule metalice într-o rocă oceanică și a formulat o teorie unică pentru a le explica prezența.

Corky mormăi:

— Presupun că *trebuie* să o facă.

Xavia îl ignoră:

— Doctorul Pollock a presupus că roca s-a format într-un mediu oceanic extrem de adânc, unde presiunea foarte mare metamorfoza o rocă preexistentă, permițând fuziunea unora dintre metalele dispartate.

Tolland cântărea în minte cele auzite. Groapa Marianelor avea unsprezece mii de metri adâncime și era una dintre puținele zone cu adevărat neexplorate de pe planetă. Doar câteva sonde-robot se aventuraseră la o asemenea adâncime, cele mai multe suferind o implozie înainte de a atinge fundul. Presiunea apei din acea groapă era enormă – un uluitor nivel de o mie nouă sute și ceva de kilograme pe centimetru pătrat, față de doar două kilograme și ceva la suprafața apei. Oceanograful continuau să dispună de prea puține informații despre forțele existente la adâncimi oceanice foarte mari.

— Deci tipul ăsta crede că Groapa Marianelor poate forma roci cu trăsături condruilitice?

— Este o teorie extrem de obscură, îi răspunse Xavia. De fapt, ea n-a fost niciodată publicată oficial. Mie mi s-a întâmplat să dau peste notele personale ale lui Pollock pe Internet printr-o șansă chioară luna trecută, când efectuam niște cercetări legate de interacțiunea fluid-piatră în vedere spectacolului nostru cu megafisura. Altfel nici eu n-aș fi auzit de așa ceva.

— Teoria n-a fost publicată niciodată, interveni Corky, pentru că e ridicolă. Pentru formarea condruilelor e nevoie de *căldură*. E imposibil ca presiunea apei să rearanjeze structura cristalină a unei roci.

— Presiunea, ripostă Xavia, este singurul factor important care trebuie la schimbările geologice de pe planeta noastră. Noțiunea de rocă *metamorfică* îți trezește vreo amintire? Capitolul 101 din manualul de Geologie?

Corky se strâmbă.

Tolland își dădu seama că Xavia avea dreptate. Deși căldura juca un rol în geologia metamorfică a planetei, cele mai multe roci metamorfice se formau în condiții de

presiune extremă. Oricât de incredibil ar fi părut, rocile îngropate adânc în scoarța terestră suportau presiuni așa de mari, încât se comportau mai degrabă ca o melasă groasă decât ca o piatră solidă, devenind elastice și suferind tot felul de transformări chimice în cursul procesului. Cu toate acestea teoria doctorului Pollock continua să pară cam extravagantă.

— Xavia, rosti Tolland. Eu personal n-am auzit niciodată că presiunea apei poate altera de una singură compoziția chimică a unei roci. Tu ești geologul aici. Tu ce crezi?

— Ei bine, zise ea, uitându-se pe hârtii, se pare că presiunea apei nu este singurul factor. Găsi un pasaj și citi cuvânt cu cuvânt însemnările lui Pollock: „Crusta oceanică din Groapa Marianelor, deși se află sub o enormă presiune hidrostatică, poate fi comprimată și mai tare de forțele tectonice din plăcile de subducție din zonă”.

„Bineînțeles”, își spuse Tolland. Pe lângă faptul că era zdrobită de o coloană de apă înaltă de unsprezece kilometri, Groapa Marianelor însemna o zonă de subducție – hotarul de compresie unde placa Pacifică și cea Indiană se mișcau una spre alta și se ciocneau. Presiunea combinată din groapă putea fi incalculabilă. Deoarece zona era atât de îndepărtată și de periculoasă de studiat, dacă acolo jos existau condrule, șansele ca să afle cineva despre ele erau aproape inexistente.

Xavia continuă să citească:

— „Combinăția dintre presiunea hidrostatică și cea tectonică ar putea forța scoarța să treacă într-o stare elastică sau semilichidă, permițând elementelor mai ușoare să fuzioneze în structuri condruilitice, despre care se crede că apar doar în spațiul cosmic.”

Corky își dădu ochii peste cap:

— Imposibil.

Tolland se uită la el:

— Există vreo altă explicație pentru condrulele din roca descoperită de doctorul Pollock?

— Stai așa, caută Corky să îl calmeze. Pollock a

descoperit, de fapt, un *meteorit*. Meteorii cad în ocean tot timpul. Probabil că Pollock nu a bănuțit că e un meteorit deoarece crusta de fuziune s-a erodat în cursul anilor petrecuți sub apă, fapt care îl făcea să arate ca o roca normală.

Se întoarse spre Xavia:

— Presupun că Pollock nu avut inspirația să măsoare conținutul de *nichel*, nu-i așa?

— De fapt, a făcut-o, ripostă Xavia, frunzărind iarăși prin hârtii. Iată ce scrie Pollock: „Am fost surprins să găsesc un conținut de nichel al rocii într-o gamă de valori medii care nu este asociată în mod obișnuit cu rocile terestre”.

Tolland și Rachel schimbară priviri uluite.

Xavia continuă să citească:

— „Deși conținutul de nichel nu se încadrează în gama normal acceptabilă pentru o rocă de origine meteoritică, el este surprinzător de *apropiat*”.

Rachel păru de-a dreptul tulburată:

— Cât de apropiat? Există vreo posibilitate ca această rocă oceanică să fi fost considerată greșit un meteorit?

Xavia clătină din cap:

— Eu nu sunt petrolog, dar, din câte am înțeles, există diferențe chimice numeroase între roca descoperită de Pollock și meteorii adevărați.

— Care sunt aceste diferențe? insistă Tolland.

Xavia își îndreptă atenția spre un grafic din însemnări:

— Așa cum scrie aici, o diferență este dată de structura chimică a condrulelor în sine. Se pare că diferă raportul dintre titaniu și zirconiu. La roca din ocean, acest raport a arătat un nivel foarte coborât de zirconiu.

Își ridică privirea:

— Doar două părți la milion.

— Două părți la milion? izbucni Corky. Meteorii au de *mii de ori* mai mult!

— Exact, replică Xavia. De aceea Pollock crede că la această mostră condrulele nu provin din spațiu.

Tolland se aplecă și îi șopti lui Corky:

— NASA a măsurat cumva raportul dintre titaniu și zirconiu la roca din Milne?

— Bineînțeles că nu, se zburli Corky. Nimeni n-ar măsura așa ceva. E ca și cum te-ai uita la o mașină și ai calcula conținutul cauciucului din roți pentru a fi sigur că e o mașină!

Tolland oftă din greu și își întoarse privirea spre Xavia:

— Dacă îți dăm o mostră de rocă cu condrule, poți face repede un test care să determine dacă aceste incluziuni sunt condrule meteoritice sau... una dintre cheștiile de comprimare de mare adâncime găsite de Pollock?

Xavia ridică din umeri:

— Presupun că da. Acuratețea microscopului electronic ar trebui să fie suficientă. Oricum, despre ce e vorba aici?

Corky scoase ezitând mostra de meteorit din buzunar și-o întinse Xaviei.

Femeia se strâmbă, dar luă discul de piatră. Zări crusta de fuziune, apoi fosila încastrată.

— Doamne! icni ea, ridicându-și privirea. Asta nu face parte din...?

— Ba da, zise Tolland. Din nefericire, da.

Singură în biroul ei, Gabrielle Ashe stătea la fereastră și se întreba ce avea de făcut în etapa următoare. Cu mai puțin de o oră în urmă, părăsise sediul NASA plină de emoție pentru a-i împărtăși senatorului discuția cu Chris Harper despre fraudă PODS.

Acum nu mai era chiar atât de sigură.

Conform celor spuse de Yolanda, doi reporteri neutri ai ABC îl suspectau pe Sexton că lua mită de la SFF. Mai mult, Gabrielle tocmai aflase că Sexton *știa* de vizita ei în apartament în timpul întâlnirii cu membrii Fundației, și totuși nu-i pomenise despre asta.

Gabrielle oftă. Taxiul ei plecase de mult. Deși putea să cheme altul în câteva minute, știa că avea altceva de făcut mai întâi.

„Chiar o să fac așa ceva?”

Se încruntă, știind că n-avea de ales. Habar n-avea în cine să se mai încreadă.

Leși din birou și se duse înapoi în secretariat și apoi într-un coridor larg din partea opusă biroului senatorial. În capătul coridorului, văzu ușile masive de stejar ale biroului personal al lui Sexton flancate de două steaguri - „Bătrâna Glorie” pe dreapta și drapelul statului Delaware pe stânga. La fel ca în cazul celor mai multe birouri senatoriale din clădire, ușile erau blindate cu oțel și asigurate prin broaște clasice, un sistem electronic de acces și un sistem de alarmă.

Dacă ar fi putut intra în birou, măcar pentru câteva minute, ar fi găsit răspuns la toate întrebările. Îndreptându-se spre ușile foarte bine asigurate, Gabrielle nu-și făcea iluzii că ar fi putut trece *prin* ele. Avea alte planuri în minte.

La trei metri de biroul lui Sexton, Gabrielle o coti brusc spre dreapta și intră în toaleta femeilor. Lămpile fluorescente se aprinseră automat, reflectându-se cu

putere pe faianța albă. După ce ochii i se obișnuiseră cu lumina strălucitoare, Gabrielle se opri atunci când se văzu în oglindă. Ca de obicei, trăsăturile ei păreau mai blânde decât ar fi sperat ea. Aproape delicate. Gabrielle era întotdeauna mai puternică decât arăta.

„Ești sigură că ești pregătită pentru asta?”

Știa că Sexton o aștepta cu nerăbdare pentru a fi pus în temă în legătură cu situația PODS. Din păcate, Gabrielle își dăduse seama că senatorul o manipulasă cu viclenie în seara asta. Iar ei nu-i plăcea să fie manipulată. Senatorul îi ascunsese lucruri importante. Întrebarea era cât de multe. Iar răspunsurile se aflau în biroul lui - chiar de cealaltă parte a peretelui din toaleta pentru femei.

— Cinci minute, rosti ea cu voce tare, dând glas hotărârii finale.

Se duse până la debara, întinse mâna și o plimbă peste cadrul ușii. O cheie căzu cu zgomot pe podea. Echipa de curățenie a clădirii era formată din angajați de stat, care păreau să se facă nevăzuți de fiecare dată când se lăsa cu o grevă de orice fel, abandonând toaleta săptămâni de zile fără hârtie igienică sau tampoane. Enervate să tot fie luate prin surprindere de lipsuri, femeile din biroul lui Sexton preluaseră frâiele întregii povești în mâinile lor și își asiguraseră o cheie a debaralei în caz de „urgențe”.

„În seara asta este vorba de o urgență”, își zise ea.

Deschise ușa debaralei.

Interiorul era strâmt și plin cu șervețele, cârpe de șters pe jos și rafturi cu role de hârtie igienică. Cu o lună înainte, Gabrielle căuta acolo prosoape de hârtie, când descoperise ceva neașteptat. Neputând să ajungă la hârtia de pe raftul de sus, folosise coada unei măști pentru a determina căderea unei role. În timpul operațiunii, lovisă o placă din tavan. Cățărându-se ca să pună la loc placa, auzise cu surprindere vocea senatorului Sexton.

Limpede precum cristalul.

După natura ecoului, își dăduse seama că senatorul vorbea singur, în vreme ce se afla în camera lui privată de

baie. Încăperea părea a fi separată de debaraua toaletei femeilor doar prin niște plăci despărțitoare din material lemnos.

Aflându-se din nou în debara în seara asta, cu un scop mult mai important decât obținerea unor prosoape de hârtie, Gabrielle își scoase pantofii, se cățăără pe rafturi, scoase placa din tavan și se trase în sus. „S-a zis și cu securitatea națională”, își spuse ea, în timp ce se întreba câte legi federale și statale era ea pe punctul de a încălca.

Dându-și drumul prin tavanul băii senatorului, Gabrielle își sprijini piciorul de marginea rece din porțelan a căzii, apoi sări pe podea. Ținându-și respirația, ieși din baie și intră în biroul senatorului.

Covoarele orientale din încăpere îi dădeau o senzație de moliciune și căldură.

La patruzeci și cinci de kilometri depărtare, un elicopter Kiowa negru, de atac, zbura deasupra pădurii de pini din nordul statului Delaware. Delta One verifică datele despre coordonate, înscrise în sistemul de navigație automată.

Deși dispozitivul de comunicații pe care îl folosea Rachel și telefonul celular al lui Pickering erau criptate pentru protecția convorbirilor, nu interceptarea *conținutului* lor fusese scopul pentru care echipa Delta Force încercase interceptarea convorbirii, ci stabilirea *poziției*. Prin utilizarea triangulației computerizate și a Sistemului Global de Poziționare GPS, determinarea coordonatelor unei transmisiuni devenea o sarcină semnificativ mai ușoară decât decriptarea unei convorbiri.

Delta One se amuza întotdeauna când se gândea că posesori de telefoane celulare habar n-aveau că, de fiecare dată când efectuau un apel, orice serviciu guvernamental de ascultare a convorbirilor telefonice le putea depista locația, dacă avea chef, cu o precizie de trei metri, oriunde s-ar fi aflat pe suprafața globului - nesemnificativă caracteristică a mobilității în comunicații pe care operatorii de telefonie mobilă nu o făceau niciodată publică. În noaptea asta, de îndată ce echipa Delta Force obținuse accesul la frecvențele de recepție ale telefonului celular al lui William Pickering, depistarea coordonatelor oricărui apel către acel telefon devenise floare la ureche.

Îndreptându-se acum pe un curs direct către țintă, Delta One se apropia de intrarea în raza de acțiune, de sub treizeci de kilometri, a unui posibil radar.

— Umbrela e activată? întrebă el, întorcându-se spre Delta Two, care manevra radarul și sistemul de arme de la bord.

— Afirmativ. Așteptăm să intrăm în raza de acțiune de opt kilometri.

„Opt kilometri”, își zise Delta One. Trebuia să controleze jucăria care se afla adânc în raza de acțiune a radarului țintei pentru a putea folosi armele Kiwei. Nu se îndoia că cineva de la bordul navei *Goya* cerceta acum cu neliniște cerul, și, deoarece misiunea echipei Delta Force era să elimine ținta fără să permită emiterea vreunui S. O. S., Delta One trebuia acum să se apropie cât mai mult de pradă, fără să o alarmeze.

La douăzeci și trei de kilometri distanță, aflat încă în afara razei de acțiune a potențialului radar inamic, Delta One întoarse brusc elicopterul cu treizeci și cinci de grade spre vest. Se ridică la o mie de metri altitudine – plafonul de zbor pentru avioane de mici dimensiuni – și își potrivește viteza la 110 noduri.

Pe puntea navei, radarul de la bordul elicopterului Pazei de Coastă scoase un sunet când un nou contact se ivi în perimetrul pe care-l acoperea de cincisprezece kilometri. Pilotul se ridică pe scaun și *studie* ecranul. Contactul părea să aparțină unui avion mic ce se îndrepta spre vest în susul coastei.

Probabil se îndrepta spre Newark.

Cu toate că traiectoria actuală a avionului îl aducea la o apropiere de șase kilometri de *Goya*, culoarul de zbor părea ales la întâmplare. Chiar și așa, din vigilență, pilotul Pazei de Coastă urmări punctul care clipea trasând o linie leneșă în partea dreaptă a ecranului. În punctul cel mai apropiat, avionul avea să se afle la șase kilometri depărtare. Așa cum era de așteptat, avionul continuă să zboare – de acum îndepărtându-se de ei.

„Șase kilometri și două sute de metri. Șase kilometri și jumătate.”

Pilotul răsuflă ușurat.

Apoi se petrecu un lucru extrem de ciudat.

— Umbrela a fost activată, zise Delta Two, ridicând degetele mari de la ambele mâini în sus, în semn că totul

decurge conform planului. Barajul, zgomotele modulate și pulsurile de acoperire sunt activate și fixate pe țintă.

Delta One manevră manșa cu atenție și viră strâns la dreapta, așezând aeronava pe un curs direct către *Goya*. Manevra n-avea cum să fie observată pe radarul navei.

— Cu siguranță, e mai bună decât sacii cu bruiaj din tablă! strigă Delta Two.

Delta One trebuia să fie de acord. Bruierea radarelor fusese inventată în Al Doilea Război Mondial, când un aviator britanic deștept începuse să arunce din avion saci cu fân înveliți în foi de tablă, în vreme ce bombardarda țintele. Radarele germanilor depistau atât de multe contacte reflectorizante încât habar n-aveau în care dintre acestea să tragă. De atunci tehnica fusese substanțial îmbunătățită.

Sistemul de bruiere a radarelor de la bordul elicopterului *Kiowa* însemna una din cele mai devastatoare arme militare de atac electronic. Transmițând o umbrelă de zgomote parazite de spectru larg de frecvență în atmosferă deasupra unor anumite coordonate de suprafață, *Kiowa* putea înșela ochii, urechile și vocea țintei avute în vizor. Cu câteva clipe în urmă, probabil că toate radarele de la bordul navei *Goya* amuțiseră. Când echipajul avea să-și dea seama că trebuie să ceară ajutor, probabil că n-avea să mai fie capabil de nicio transmisie. Comunicațiile unei nave se bazează pe unde radio de mare frecvență și nu pe cabluri. Dacă *Kiowa* se apropia suficient de mult, toate sistemele de comunicații ale navei aveau să își înceteze funcționarea, semnalele emise de ele fiind blocate de norul invizibil de zgomote parazite lansate de botul elicopterului ca un far orbitor.

„Izolare perfectă, își spuse Delta One. Sunt lipsiți de apărare.”

Victimele găsiseră o cale norocoasă și șireată de a evada de pe ghețarul Milne, dar asta nu se va mai repeta. Rachel Sexton și Michael Tolland comiseseră o greșală când hotărâseră să părăsească țărnul. Avea să fie ultima.

În Casa Albă, Zach Herney se ridică amețit în capul oaselor și apucă receptorul telefonului.

— Acum? Ekstrom vrea să stea de vorbă cu mine *acum*?

Herney își miji iarăși ochii spre ceasul de pe noptieră:
3.17 A.M.

— Da, domnule președinte, îi zise ofițerul de comunicații.
Spune că e urgent.

În vreme ce Corky și Xavia se agitau în jurul dispozitivului care măsura nivelul de zirconiu din condrule, Rachel îl urmă pe Tolland într-o cameră lipită de laborator. Aici Tolland porni un alt computer. Oceanograful părea că vrea să mai verifice o informație.

În vreme ce computerul se încălzea, Tolland se întoarse spre Rachel cu gura întredeschisă, ca și cum ar fi vrut să îi spună ceva, dar nu știa cum să înceapă.

— Ce e? îl întrebă Rachel, surprinsă să constate cât de atrasă era de el, chiar și în mijlocul unui asemenea haos.

Ar fi vrut să oprească timpul în loc și să fie doar cu el - doar pentru un singur minut.

— Îți datorez scuze, rosti Tolland, cuprins de remușcări.

— Pentru ce?

— Pe punte? Rechinii-ciocan? Eram emoționat! Uneori uit cât de înfricoșător poate fi oceanul pentru o mulțime de oameni.

Față în față cu el, Rachel se simțea ca o adolescentă stând în pragul casei cu un nou iubit.

— Mulțumesc. Nu-i nicio problemă. Serios.

Ceva din ființa ei îi spunea că Tolland voia să o sărute.

După o clipă, el își întoarse sfios fața:

— Știu. Vrei să ajungi la țärm. Ar trebui să ne întoarcem la lucru.

— Deocamdată, răspuse Rachel, zâmbind ușor.

— Deocamdată, repetă Tolland, așezându-se la computer.

Rachel răsufală zgomotos. Se apropie de Tolland, savurând intimitatea micului laborator. Îl urmări pe Tolland cum navighează printr-o serie de fișiere din calculator:

— Ce căutăm?

— Verificăm baza de date pentru păduchele gigant de ocean. Vreau să văd dacă descopăr vreo fosilă preistorică

marină care să semene cu ceea ce am văzut noi în meteoritul NASA.

Deschise o pagină de căutare marcată cu litere aldine: „PROJECT DIVERSITAS”.

Navigând printre meniuri, Tolland se apucă să îi explice:

— Diversitas reprezintă, în esență, un index permanent actualizat al datelor biologice oceanice. Când un biolog marin descoperă o nouă specie sau o nouă fosilă, poate da de veste și împărtăși descoperirea prin încărcarea datelor și a fotografiilor într-o bază centrală de date. Deoarece în fiecare săptămână se descoperă o mulțime de date noi, această modalitate este singura de a păstra cercetarea marină la zi.

Rachel îl urmări pe Tolland cum navighează printre meniuri:

— Deci acum accesezi Internetul?

— Nu. Accesarea Internetului poate fi riscantă pe mare. Noi stocăm toate aceste date la bordul navei, pe un șir imens de discuri optice aflate în cealaltă încăpere. De fiecare dată când acostăm într-un port, ne conectăm la proiectul Diversitas și ne actualizăm baza de date cu ultimele descoperiri. Astfel putem accesa datele pe mare fără o conexiune Web, iar acestea nu sunt niciodată mai vechi de o lună sau două.

Tolland chicoti, în vreme ce începu să introducă diverse cuvinte-cheie de căutare în calculator.

— Probabil că ai auzit de Napster, controversatul program de partajare a fișierelor cu programe muzicale!

Rachel încuviință.

— Diversitas este considerat versiunea de biologie marină a Napsterului. Noi îi mai spunem LOBSTER de la Lonely Ocean' Biologists Sharing Totally Eccentric Research.

Rachel izbucni în râs. Chiar și într-o situație tensionată, Michael Tolland nu își pierdea simțul umorului, lucru care o făcea să se simtă mai bine. Începea să înțeleagă că în ultima vreme nu prea avusese parte de râsete.

— Baza noastră de date este enormă, reluă Tolland, terminând de introdus cuvintele-cheie. Sunt peste zece terabytes de descrieri și fotografii. Sunt informații acolo pe care nimeni nu le-a văzut vreodată – și pe care nimeni nu le va vedea. Speciile oceanice sunt, pur și simplu, prea numeroase.

Apăsă tasta de căutare.

— Bine, hai să vedem dacă a văzut cineva vreo fosilă oceanică asemănătoare cu micuța noastră insectă spațială.

După câteva secunde, ecranul scoase la iveală patru trimiteri la animale fosilizate. Tolland apăsă pe fiecare, una câte una, și examinează fotografiile. Niciuna nu semăna nici pe departe cu fosilele din meteorit.

Tolland se încruntă:

— Hai să încercăm altceva!

Scoase cuvântul „fosilă” din motorul de căutare și apăsă din nou tasta de căutare:

— O să căutăm printre toate speciile *vii*. Poate că găsim un descendent în viață care are o parte dintre caracteristicile fiziologice ale fosilei din Milne.

Ecranul se reîmprospătă.

Tolland se încruntă din nou. Computerul returnase sute de trimiteri. Stătu o clipă în cumpănă, frecându-și bărbia înnegrită de firele nerase de păr.

— Bine, asta înseamnă prea mult. Să facem o selecție!

Rachel îl urmări cum accesează un alt meniu intitulat „habitat”. Lista opțiunilor părea nesfârșită: bazin oceanic, mlaștină, lagună, recif, creastă de mijloc oceanic, pungi de sulf. Tolland merse către capătul listei și alege o opțiune care spunea: MARGINI DISTRUCTIVE/GROPI OCEANICE.

„Deșteaptă mutare”, remarcă Rachel în gând. Tolland își limita căutarea la speciile care trăiau în apropiere de mediile oceanice unde se presupunea că se pot forma structuri asemănătoare condrușelor.

Ecranul se reîmprospătă din nou. De această dată Tolland zâmbi:

— Excelent. Doar trei trimiteri.

Rachel se uită cu atenție la primul nume de pe listă. „*Limulus ply...* ceva.”

Tolland apăsă butonul pentru a vedea unde-l ducea trimiterea. Pe ecran apăru o poză; creatura semăna cu un crab-potcoavă supradimensionat fără coadă.

— Nțț, făcu Tolland, întorcându-se la pagina precedentă.

Rachel se uită la al doilea nume de pe listă. *Shrimpus Uglius from Hellus*. Era nedumerită:

— Numele ăla e adevărat?

Tolland chicoti:

— Nu. Este o specie nouă, încă neclasificată. Tipul care a descoperit-o are simțul umorului. Propune *Shrimpus Uglius* drept denumire taxonomică oficială.

Tolland deschise poza, dezvăluind o creatură îngrozitor de urâtă, asemănătoare cu un crevete, cu mustăți și antene de un roz fluorescent.

— Potrivit nume, zise Tolland. Dar nu e insecta noastră spațială.

Se întoarse la index.

— Și ultima ofertă îi aparține lui...

Apăsă pe cea de-a treia intrare, încercând noua pagină.

— *Bathynomous giganteus...* citi el cu voce tare când apăru textul.

Imediat se încarcă și fotografia. Un instantaneu color luat de aproape.

Rachel sări drept în sus:

— Doamne!

Creatura care îi privea din poză îi dădea fiori.

Tolland inspiră adânc:

— Oh, Doamne! Amicul ăsta îmi pare cumva cunoscut!

Rachel dădu din cap. Rămăsese fără grai. *Bathynomous giganteus*. Creatura semăna cu un păduche gigant de apă. Arăta aproape la fel ca specia fosilă descoperită în roca NASA.

— Există câteva diferențe minore, rosti Tolland, mergând pe pagină în jos, către diagramele și schițele anatomice. Dar e al naibii de apropiat. Mai ales, dacă luăm în

considerație faptul că a avut la dispoziție 190 de milioane de ani ca să evolueze.

„Apropiat e cuvântul potrivit, gândi Rachel. Prea apropiat.”

Tolland citi descrierea de pe ecran:

— „Considerată a fi una din cele mai vechi specii din ocean, rara și recent clasificata *Bathynomous giganteus* este un izopod de apă adâncă, consumator de resturi, care seamănă cu o căpușă mare. Cu o lungime de până la șazeci de centimetri, această specie prezintă un exoschelet chitinos segmentat, în cap, torace și abdomen. Posedă extremități dispuse în perechi, antene și ochi compoziți, precum cei ai insectelor terestre. Acest săpător în fundul oceanelor nu e vânat de nimeni și trăiește în medii pelagice descoperite despre care în trecut se credea că sunt de nelocuit.”

Tolland își înălță privirea spre ea:

— Asta ar putea explica lipsa altor fosile în mostra de rocă!

Rachel se holba la creatura de pe ecran, emoționată și totuși nesigură că înțelegea în profunzime semnificația celor aflate.

— Imaginează-ți, rosti Tolland, plin de înflăcărare, că acum 190 de milioane de ani, o familie din aceste insecte a fost îngropată în noroiul de pe fundul oceanului. Pe măsură ce noroiul se transformă în rocă, insectele sunt fosilizate în piatră. Simultan, fundul oceanului, care se mișcă în mod continuu ca un imens valț leneș către gropile oceanice, duce fosilele într-o zonă de presiune ridicată unde roca formează condrule! Tolland vorbea din ce în ce mai repede și mai precipitat. Iar dacă o parte a crustei fosilizate și pline de condrule se rupe și sfârșește pe panta urcătoare a gropii, fapt cât se poate de banal, atunci are toate șansele să fie descoperită!

— Dar dacă NASA... îngăimă Rachel. Adică, dacă totul e o minciună, NASA *trebuie* să fi știut că, mai devreme sau mai târziu, cineva ar fi descoperit că această fosilă seamănă cu

o creatură marină, nu? Vreau să spun că *noi* tocmai am descoperit asta!

Tolland începu să tipărească fotografiile insectei la o imprimantă laser.

— Știu și eu... Chiar dacă ar fi ieșit cineva în față și ar fi pus în evidență similaritățile dintre fosile și un păduche marin viu, fiziologiile lor nu sunt identice. Aproape că întărește cazul NASA.

Rachel înțelese brusc:

— Panspermie.

„Viața pe pământ a fost plantată din spațiu.”

— Exact. Similaritățile dintre organismele cosmice și cele terestre au perfect sens din punct de vedere științific. Acest păduche marin, de fapt, face poziția NASA mai puternică.

— Doar dacă nu se pune problema autenticității meteoritului.

Tolland dădu din cap:

— Dacă meteoritul ridică întrebări, atunci întregul eșafodaj se prăbușește. Păduchele nostru marin se transformă din prieten în distrugător al NASA.

Rachel urmări în tăcere cum imprimanta scuipe paginile despre insectă. Încerca să se convingă că totul fusese o greșeală nevinovată a celor de la NASA, dar știa prea bine că nu era așa. Oamenii care comiteau greșeli nevinovate nu încercau să ucidă alți oameni.

În acea clipă, se auzi ecoul vocii nazale a lui Corky, care răsună în laborator:

— Imposibil!!!

Rachel și Tolland se răsuciră pe călcâie.

— Verifică din nou nenorocitul ăla de raport! N-are niciun sens!

Xavia veni în fugă strângând în mână o hârtie de imprimantă.

Chipul ei era cenușiu:

— Mike, nu știu cum să-ți spun...

Vocea ei suna spart:

— Raportul dintre titaniu și zirconiu din mostra asta...

Își drese glasul:

— E clar că NASA a comis o eroare uriașă. Meteoritul lor este doar o nenorocită de rocă oceanică.

Rachel și Tolland se priviră, dar niciunul nu scoase vreo vorbă. Știau. Într-o fracțiune de secundă, toate bănuielile și îndoielile de până atunci se spulberaseră.

Tolland încuviință. În ochi i se citea tristețea:

— Da. Mersi, Xavia!

— Dar nu înțeleg, replică femeia. Crusta de fuziune... locația din gheață...

— Îți explicăm în timp ce facem drumul spre coastă, o întrerupse Tolland. Plecăm!

Rachel strânse repede hârtiile și dovezile pe care le aveau. Acestea erau șocant de concludente: hârtia de imprimantă GPR arătând un puț de inserție în ghețarul Milne; fotografiile ale unui păduche marin asemănător cu fosila NASA; articolul doctorului Pollack despre condruțele oceanice; în fine, datele microscopului electronic care arătau conținutul uriaș de zirconiu din meteorit.

Concluzia era imbatabilă. „Fraudă!”

Tolland privi stiva de hârtii din mâinile lui Rachel și oftă melancolic:

— Ei bine, aș spune că William Pickering are acum toate dovezile necesare.

Rachel dădu din cap, întrebându-se din nou de ce Pickering nu răspunsese la telefon.

Tolland ridică receptorul unui telefon din apropiere și i-l întinse.

— Vrei să încerci din nou de aici?

— Nu, hai să plecăm. O să încerc să iau legătura cu el din elicopter.

Rachel hotărâse deja că, dacă nu va izbuti să dea de Pickering, îi va spune pilotului de la Paza de Coastă să îi ducă direct la sediul NRO, aflat la doar vreo 270 de kilometri depărtare.

Tolland vru să pună receptorul în furcă, dar se opri brusc. Părea nedumerit, ascultă în receptor și se încruntă.

- Ce bizar! Nu are ton!
 - Cum adică? întrebă Rachel, îngrijorată.
 - Ciudat, întări Tolland. Liniile telefonice directe prin COMSAT nu își pierd niciodată...
 - Domnule Tolland?
- Pilotul Pazei de Coastă se ivi alergând în laborator, cu fața albă ca varul:
- Ce s-a întâmplat? ceru Rachel să afle. Vine cineva?
 - Asta-i problema, răspuse pilotul. Habar n-am. Radarul de la bord și toate comunicațiile au murit brusc.
- Rachel îndesă adânc hârtiile în sân.
- Repede la elicopter. Plecăm. ACUM!

Inima lui Gabrielle bătea cu putere, în vreme ce fata traversa biroul întunecat al senatorului Sexton. Camera era mare și elegantă, cu pereți lambrisați în lemn, picturi în ulei, covoare persane, scaune din piele și cu un imens birou din mahon. Încăperea era luminată doar de ciudata lumină a ecranului aprins al calculatorului senatorului.

Gabrielle se duse la birou.

Senatorul Sexton îmbrățișase cauza „biroului digital” ca un maniac, evitând masivitatea fișierelor cu dosare în favoarea simplității unui computer personal, în care introducea cantități monumentale de informații – articole și discursuri scanate, rezultate ale ședințelor de lucru. Computerul lui Sexton era altarul lui sfânt, iar senatorul își păstra biroul închis în permanență pentru a-l proteja. Omul refuza chiar să se conecteze la Internet de teama hackerilor care i-ar fi putut sparge sacralul seif digital.

Cu un an în urmă, Gabrielle n-ar fi fost în stare să creadă că vreun politician putea fi atât de idiot, încât să depoziteze copii ale documentelor care îl puteau incrimina, însă viața la [Washington](#) o învățase multe. „Informația înseamnă putere.” Gabrielle aflase cu stupeoare că era o practică obișnuită pentru politicienii care acceptau contribuții financiare discutabile să mențină o *dovadă* a acestor donații – scrisori, conturi bancare, chitanțe, jurnale – ascunse într-un loc sigur. O astfel de tactică de contrașantaj, eufemistic cunoscută la Washington cu numele de „asigurarea siameză”, proteja candidații de donatorii care aveau sentimentul că generozitatea lor îi autoriza cumva să exercite presiune politică asupra candidatului. Dacă un „sponsor” începea să pretindă prea multe, candidatul putea scoate, pur și simplu, dovezile donațiilor ilegale, reamintindu-i donatorului că *ambele* părți încălcaseră legea. Dovezile întăreau legătura dintre

candidat și sponsor, făcându-i să semene cu doi gemeni siamezi.

Gabrielle se strecură la biroul senatorului și se așează. Inspiră adânc și privi ecranul computerului. „Dacă senatorul acceptă mită de la SFF, dovezile trebuie să se găsească aici.”

Screensaver-ul prezenta un potpuriu curgător de imagini ale Casei Albe. Fundalul fusese creat de un membru al echipei senatoriale, mare specialist în vizualizări și gândire pozitivă. În jurul imaginilor se rotea un banner sub formă de dungă pe care se putea citi: „Președintele Statelor Unite Sedgewick Sexton... Președintele Statelor Unite Sedgewick Sexton... Președintele...”

Gabrielle apucă mouse-ul și o casetă de dialog de securitate se ivi imediat pe ecran:

„ENTER PASSWORD”.

Se aștepta la asta. N-avea să fie o problemă. Săptămâna trecută, Gabrielle intrase în biroul senatorului exact în clipa în care Sexton se așeza la calculator și își introducea parola. Îl văzuse apăsând scurt trei taste în succesiune rapidă.

— Asta e parolă? Îl luase ea la rost intrând în încăpere.

Sexton ridicase privirea.

— Ce?

— Și eu care credeam că vă preocupă securitatea, se prefăcuse Gabrielle supărată. Parola dumneavoastră are doar trei caractere? Credeam că tipii de la tehnic ne-au spus să folosim cel puțin șase.

— Tipii de la sectorul tehnic sunt adolescenți. Ar trebui să încerce să-și amintească trei caractere aleatorii când trec de patruzeci de ani. În plus, ușa dispune de alarmă. Nimeni nu poate intra aici.

Gabrielle venise lângă el, zâmbind:

— Și dacă intră cineva în vreme ce sunteți la toaletă?

— Și să încerce toate combinațiile posibile?

Senatorul o privise cu scepticism:

— Oi fi eu încet la baie, dar nici chiar așa.

— Pe o cină la Davide că vă ghicesc parola în zece secunde!

Sexton părise amuzat și intrigat de provocare:

— Nu-ți permiți o cină la Davide, Gabrielle.

— Adică n-aveți curaj?

Sexton aproape că părise că-i pare rău pentru ea că a acceptat pariul.

— Zece secunde?

Se deconectase și îi făcuse semn lui Gabrielle să se așeze și să încerce.

— Știi că la Davide comand doar saltimbocca. Și nu e deloc ieftină.

Ea ridicase din umeri, în vreme ce se așeza.

— Sunt banii *dumnevoastră!*

„ENTER PASSWORD”

— Zece secunde, îi reamintise Sexton.

Lui Gabrielle îi venea să râdă. Avea nevoie doar de două. Chiar din ușă reușise să vadă că Sexton își introdusese parola de trei caractere într-o succesiune extrem de rapidă, folosind doar indexul. „Evident, aceeași tastă. Nu prea inteligent.” Își dădu seama că mâna lui stătuse poziționată la capătul din stânga al tastaturii, reducând astfel literele posibile ale alfabetului la doar nouă. Alegerea literei nu constituise o problemă; lui Sexton îi plăcuse dintotdeauna tripla aliterație a numelui său. Senatorul Sedgewick Sexton.

„Niciodată nu subestima ego-ul unui politician”.

Tastase SSS și ecranul cu căsuța de dialog se evaporase.

Sexton căscase gura mare de uimire.

Asta se petrecea cu o săptămână în urmă. Acum, că Gabrielle se confrunta din nou cu computerul lui, era sigură că Sexton nu avusese timp să introducă o parolă nouă. „De ce ar fi făcut-o? În mine are o încredere oarbă.”

Tastă SSS.

„INVALID PASSWORD - ACCESS DENIED
(PAROLA INVALIDATĂ - ACCESUL INTERZIS)”

Gabrielle se holbă la ecran, șocată.

Probabil că supraestimase încrederea pe care o avea

senatorul în ea.

Atacul fu lansat fără niciun fel de avertisment. Pe cer, în partea de sud-vest, deasupra navei, silueta aducătoare de moarte a unui elicopter înarmat coborî în picaj ca o viespe. Rachel n-avea niciun dubiu ce era acel elicopter sau ce căuta el acolo.

Un răpăit țâșni din botul elicopterului, sfâșie întunericul și trimise un torent de gloanțe peste cabina de comanda din fibră de sticlă, trăgând o linie de găuri în carenă. Rachel se aruncă prea târziu în căutarea unui adăpost și simți tăietura usturătoare a unui glonț care-i scrijeli brațul. Căzu pe suprafața navei, apoi se rostogoli, încercând să ajungă în spatele domului transparent și bulbucat al submersibilului Triton.

Un tunet le explodă deasupra capetelor când elicopterul trecu pe deasupra vasului. Zgomotul se pierdu într-un sfârâit bizar când elicopterul se îndepărtă spre ocean și începu manevrele de întoarcere pentru o a doua raită.

Tremurând pe punte, Rachel își prinse brațul rănit și se uită înapoi după Tolland și Corky. După ce se aruncaseră la adăpost în spatele unui depozit, cei doi se ridicau acum împleticindu-se și cercetând, îngroziți, cerul cu privirea. Rachel se ridică în genunchi. Întregul univers părea să se miște brusc cu încetinitorul.

Ghemuită în spatele bilei transparente a Tritonului, Rachel se uita înfricoșată spre singurul lor mijloc de scăpare – elicopterul Pazei de Coastă. Xavia se urca deja în cabină, gesticulând frenetic spre toată lumea să urce la bord. Rachel îl zări pe pilot întinzându-se în carlingă și manevrând frenetic comutatoare și manete. Elicea începu să se răsucească... extrem de încet.

Mult prea încet.

„Grăbește-te!”

Rachel se ridică cu greu în picioare, pregătindu-se să o

rupă la fugă și întrebându-se dacă va reuși să traverseze puntea înainte ca atacatorii să revină. Îi auzi în spatele ei pe Tolland și pe Corky venind spre ea și spre elicopter. „Da! Grăbiți-vă!”

De-abia atunci văzu.

La o sută de metri depărtare, ivindu-se din beznă, un fascicul de lumină roșie, subțire ca un fir de păr, sfâșie noaptea, măturând puntea vasului. După ce își găsi ținta, fasciculul se opri pe partea laterală a elicopterului Pazei de Coastă.

Rachel avu nevoie doar de o fracțiune de secundă ca să înțeleagă ce se petrecea în fața ochilor ei. În aceeași clipă, ea simți toată acțiunea de pe puntea vasului transformându-se într-o ceață de sunete și forme: Tolland și Corky alergând spre ea, Xavia agitându-se înnebunită în elicopter, laserul roșu ca focul sfâșiind cerul nopții.

Prea târziu.

Rachel se răsuci spre Tolland și spre Corky, care alergau cât îi țineau picioarele să se adăpostească în elicopter. Se postă în calea lor, cu brațele ridicate pentru a-i opri. Se ciocniră zdravăn și toți trei se prăbușiră pe punte într-o învâlmășeală de brațe și picioare.

Undeva, la distanță, apăru sclipirea unei lumini albe. Rachel urmări terorizată cum o linie perfect dreaptă de gaze de emisie urmează calea fasciculului laser direct spre elicopter.

Când racheta Hellfire se izbi de fuzelaj, elicopterul se făcu bucăți ca o jucărie stricată. Puntea fu inundată de un val de căldură și de zgomote. De sus, începu să plouă cu bucăți de metal încins ca niște șrapnele de foc. Scheletul elicopterului în flăcări se ridică pe coada făcută bucăți, se clătină o clipă, apoi căzu de pe vas, direct în apele oceanului, unde se scufundă într-un nor șuierător de aburi.

Rachel își închise ochii, cu respirația tăiată. Auzea epava elicopterului bolborosind, în vreme ce se scufunda, trasă de lângă *Goya* de curenții rapizi. În tot acel haos, Michael Tolland urla. Rachel îi simți brațele care încercau să o ridice

În picioare. Numai că ea nu se putea mișca.
„Pilotul Pazei de Coastă și Xavia sunt morți.”
„Urmăm noi.”

Stihiile se opriră pentru moment pe ghețarul Milne, astfel încât în habisferă era liniște. Nici măcar în astfel de condiții, Lawrence Ekstrom nu încercase să tragă un pui de somn. Petrecuse acele ore în singurătate, plimbându-se prin dom, privind în gol în puțul de extracție, plimbându-și palmele peste golurile din imensa rocă înnegrită.

În cele din urmă, se hotărâse.

Acum stătea în fața videofonului din cabina de transmisii a habisferei și privea în ochii obosiți ai președintelui Statelor Unite. Zach Herney purta un halat de baie și nu părea deloc amuzat. Ekstrom știa că va fi și mai puțin amuzat când va afla ceea ce avea el să-i spună.

După ce directorul administrativ al NASA termină de vorbit, pe chipul lui Herney se citea neplăcerea – ca și cum ar fi crezut că e prea adormit ca să fi înțeles corect cele aflate.

— Stai așa, zise Herney. Probabil că legătura e proastă și nu aud bine. Mi-ai spus cumva că NASA a interceptat coordonatele acestui meteorit dintr-o transmisie radio de urgență, după care a *pretins* că PODS a efectuat descoperirea?

Ekstrom tăcea, singur în întuneric, dorindu-și să se trezească cumva din acel coșmar.

Era clar că tăcerea lui nu-i convenea președintelui:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, spune-mi că nu e adevărat ce am auzit!

Ekstrom își simți gura uscată:

— Meteoritul a fost descoperit, domnule președinte! Asta e tot ce contează.

— Ți-am cerut să-mi spui că *nu e adevărat!*

Tăcerea provocată de surpriză se transformă în tunet în urechile lui Ekstrom. „Trebuia să-l informez, își spuse el. O să fie tot mai rău.”

— Domnule președinte, eșecul PODS vă ruina în sondaje. Când am interceptat o transmisie radio care menționa un meteorit mare încastrat în gheață, am întrezărit șansa de a vă arunca înapoi în luptă.

Herney părea uluit:

— Mimând o descoperire PODS?

— PODS urma să devină operațional în curând, dar nu îndeajuns de repede pentru alegeri. Sondajele vă arătau în scădere vertiginoasă, Sexton dădea cu NASA de toți pereții, așa că...

— Ești nebun! M-ai mințit, Larry!

— Oportunitatea asta ni s-a ivit din senin, domnule! Am decis să profit de ea. Am interceptat transmisiunea radio a canadianului care a descoperit meteoritul. Omul a murit într-o furtună. Nimeni altcineva nu știa de meteorit. PODS se afla deasupra zonei. NASA avea nevoie de o victorie, și noi aveam coordonatele.

— Și de ce îmi spui toate astea acum?

— Credeam că ar trebui să știți.

— Ai idee ce ar face Sexton cu aceste informații dacă ar afla de ele?

Ekstrom prefera să nu se gândească la această ipoteză.

— Ar povesti lumii întregi că NASA și Casa Albă au mințit poporul american! Și știi ce, ar avea dreptate!

— Nu dumneavoastră ați mințit, domnule, ci eu. Și îmi voi da demisia dacă...

— Larry, nu asta e problema. Eu am încercat să-mi îndeplinesc funcția bazându-mă pe adevăr și decență! Fir-ar să fie! Seara asta era minunată. Plină de demnitate. Acum aflu că am mințit o lume întregă?!?

— A fost doar o minciună nevinovată, domnule.

— Nu există așa ceva, Larry, ripostă Herney, fumegând de furie.

Ekstrom simți cum spațiul strâmt al cabinei se prăbușește peste el. Mai erau atât de multe de mărturisit președintelui... Ekstrom își spuse însă că era mai înțelept să aștepte până dimineață.

— Îmi pare rău că v-am trezit, domnule! Am crezut de cuviință că ar trebui să știți.

În partea cealaltă a orașului, Sedgewick Sexton trase o nouă dușcă de coniac și se plimba de colo-colo prin apartament, cu o iritare crescândă.

„Unde naiba e Gabrielle?”

Gabrielle Ashe stătea în întuneric, la biroul senatorului, și se uita urât la computerul lui Sexton.

„INVALID PASSWORD – ACCESS DENIED”

Încercase alte câteva parole care păreau promițătoare, dar niciuna nu funcționase. După ce căutase prin încâpere vreun sertar descuiat sau un indiciu oarecare, Gabrielle aproape că renunțase. Tocmai intenționase să plece, când zărise ceva ciudat care clipea pe calendarul senatorului de pe birou. Cineva subliniasse data alegerilor cu marker fosforescent alb, roșu și albastru. Cu siguranță că nu fusese Sexton. Gabrielle trase calendarul mai aproape de ea. Lângă dată se vedea o exclamație: POTUS!

Probabil că exuberanta secretară a lui Sexton îi însemnase acea dată pe calendar ca o dovadă a gândirii pozitive. Acronimul POTUS reprezenta numele de cod pentru Președintele Statelor Unite folosit de Serviciile Secrete. Dacă totul decurgea bine, în ziua alegerilor Sexton avea să devină noul POTUS.

Pregătindu-se să plece, Gabrielle reașează calendarul pe birou și se ridică în picioare. Brusc, se opri și privi ecranul computerului.

„ENTER PASSWORD”

Privi din nou spre calendar.

„POTUS”

Se simți dintr-odată invadată de speranță. Ceva din denumirea POTUS îi spunea lui Gabrielle că reprezenta o parolă perfectă pentru Sexton. „Simplă, pozitivă, egocentrică.”

Tastă literele cu repeziciune.

„POTUS”

Ținându-și respirația, apăsă tasta „return”. Computerul scoase un sunet.

„INVALID PASSWORD – ACCESS DENIED”

Dezamăgită, Gabrielle renunță. Porni înapoi spre baie, ca să iasă tot pe unde intrase. Ajunse la jumătatea drumului, când se auzi soneria telefonului celular. Cum era deja tensionată la maximum, sunetul o făcu să tresară îngrozitor. Se opri, scoase telefonul și privi spre ceasul de perete Jourdain pe care Sexton îl primise de la bunicul lui. „Aproape ora patru dimineața.” La o astfel de oră apelantul nu putea fi decât Sexton. În mod clar senatorul se întreba unde era ea. „Să răspund sau să îl las să sune?” Dacă răspundea, ar fi trebuit să mintă. Dacă nu o făcea, Sexton ar fi intrat la idei.

Răspunse:

— Alo?

— Gabrielle?

Sexton părea nerăbdător:

— Ce te reține?

— FDR Memorial, răspunse Gabrielle. Taxiul a fost blocat în trafic și acum suntem la...

— Nu pari a fi într-un taxi.

— Nu, îl aprobă ea.

Inima îi bătea cu putere.

— Nu sunt. Am hotărât să trec pe la birou ca să iau niște documente NASA care ar putea avea relevanță în legătură cu PODS. Am probleme să le găsesc.

— Mă rog, grăbește-te! Vreau să programez o conferință de presă dimineață și trebuie să discutăm câteva lucruri pe tema asta.

— Vin repede, promise ea.

Pe linie se lăsă tăcerea:

— Ești în biroul tău?

Senatorul părea brusc nedumerit.

— Mda. Încă zece minute și vin într-acolo.

O nouă pauză:

— Bine. Ne vedem în curând.

Gabrielle închise, prea preocupată ca să audă ticăitul puternic și deosebit al neprețuitului ceas de perete Jourdain aflat la doar câțiva pași de ea.

Michael Tolland nu-și dădu seama că Rachel e rănită decât atunci când sări să o protejeze în spatele Tritonului și îi văzu sângele de pe braț. După expresia transfigurată de pe chipul ei își dădu seama că ea nu simțea niciun fel de durere. După ce o ridică, Tolland se răsuci să îl găsească pe Corky. Astrofizicianul se împleticea către ei cu ochii ieșiți din orbite de groază.

„Trebuie să ne găsim un adăpost”, își zise Tolland, forțându-se să nu se lase pradă panicii. Din instinct, scrută cu privirea suprastructura punților de deasupra lor. Scările care duceau spre cabina de comandă erau în plin spațiu deschis, iar cabina propriu-zisă nu era decât o cutie de sticlă – o țintă perfect transparentă din aer. A urca însemna sinucidere, rezulta că au o singură direcție de urmat.

Pentru o fracțiune de secundă, Tolland se uită plin de speranță la submersibilul Triton, întrebându-se dacă nu exista vreo șansă să-i aducă pe toți sub apă, la adăpost de gloanțe.

„Absurd.” Triton-ul putea adăposti o singură persoană, iar vinciul de lansare avea nevoie de peste zece minute ca să coboare submersibilul sub apele oceanului aflate la peste zece metri mai jos. În plus, fără baterii și compresoare încărcate, Triton-ul s-ar fi comportat ca un cadavru în apă.

— Vin! strigă Corky cu o voce sugrumată de panică, gesticulând spre cer.

Tolland nici măcar nu se obosi să își ridice privirea. Arătă spre un loc din apropiere, de unde o rampă de aluminiu cobora sub punte. Corky părea că nu are nevoie de vreo altă încurajare. Ferindu-și capul, se repezi spre deschizătură și se făcu nevăzut. Tolland o prinse strâns pe Rachel de mijloc și îl urmă. Cei doi dispărură la fix, exact înainte ca elicopterul să se întoarcă, împrăștiind gloanțe

deasupra capetelor lor.

Tolland o ajută pe Rachel să coboare rampa până la platforma suspendată de dedesubt. După ce ajunseră, Tolland simți corpul fetei că devine brusc rigid. Se întoarse, temându-se să nu fi fost lovită de vreun glonț care a ricoșat de undeva.

Când îi văzu fața, își dădu seama că era vorba de altceva. Tolland urmări privirea ei îngrozită în jos și înțelese imediat.

Rachel stătea nemișcată. Picioarele refuzau să o mai asculte. Se holba la bizara lume de sub ea.

Datorită designului SWATH, *Goya* nu avea o carenă, ci mai degrabă niște catalige, ca un catamaran gigantic. Coborâseră prin punte pe o pasarelă cu grătare care atârna deasupra unei prăpăstii deschise, la zece metri, direct deasupra mării învolburate. Zgomotul devenise asurzitor aici, reverberându-se de partea inferioară a punții. La groaza instinctivă a lui Rachel se adăuga faptul că luminile de sub apă ale navei continuau să ardă, aruncând proiecții verzui adânc în oceanul aflat chiar sub ea. Rachel se trezi holbându-se la șase sau șapte siluete fantomatice din apă. Erau niște rechini-ciocan enormi, înotând pe loc împotriva curentului - niște forme ca de cauciuc care-și mișcau trupurile înainte și înapoi.

Tolland îi șopti în ureche:

— Rachel, n-ai pățit nimic. Privește drept înainte. Sunt chiar în spatele tău.

Brațele lui o înconjurau, încercând să-i desprindă cu blândețe pumnii încleștați de balustradă. În acea clipă, Rachel zări picătura sângerie scurgându-se de pe brațul ei și căzând printre ochiurile grătarului. Privirea ei urmări picătura în drumul spre ocean. Cu toate că nu o zări ajungând în apă, știu când se întâmplă evenimentul, căci rechinii se agitară instantaneu, împingând cu puternicele lor cozi și ciocnindu-se unul de altul într-o agitație nebună de colți și de boturi.

„Lobi olfactivi telencefalici măriți...”

„Adulmecă sângele de la peste un kilometru distanța.”

— Privirea drept înainte, repetă Tolland, cu voce puternică și liniștitoare. Sunt chiar în spatele tău.

Rachel simți acum mâinile lui pe șolduri, împingând-o. Forțându-se să nu se gândească la vidul de sub ea, Rachel începu să parcurgă pasarela. Undeva, deasupra, se auzea din nou elicea elicopterului. Corky se depărtase deja binișor de ei, străbătând pasarela într-o goană de om disperat.

Tolland îl strigă:

— Mergi până la capăt, Corky! Apoi coboară scările!

Rachel habar n-avea încotro se îndreptau. În fața lor, se vedea capătul unei noi rampe descendente. La nivelul apei, o punte îngustă și scurtă mărea suprafața vasului. De această punte stăteau prinse mai multe ieșituri mici și suspendate, ca un fel de miniport sub nava mamă. Pe un indicator mare se putea citi:

„ZONA DE SCUFUNDARE

Pot apărea înotători fără avertisment.

Bărcile să se apropie cu prudență”.

Rachel spera ca Michael să nu-i pună să înoate. Teama îi spori atunci când Tolland se opri în dreptul unor dulapuri pline de sârme care flancau pasarela. Deschise ușile, dezvăluind privirii mai multe costume de scafandru, tuburi de respirat, labe de înotat, veste de salvare și lănci electrice de apărare. Înainte ca ea să scoată vreun sunet și să protesteze, Tolland întinse mâna și apucă un pistol de semnalizare.

— Hai să mergem!

Se mișcau din nou.

Undeva în față, Corky ajunsese la rampă și o coborâse deja pe jumătate.

— O văd! strigă el, cu o voce care părea de-a dreptul veselă pe deasupra tunetelor oceanului.

„Ce vezi?”, se întrebă Rachel, în vreme ce Corky ajunsese jos și acum alerga de-a lungul unei pasarele înguste. Rachel nu zărea decât oceanul înțesat cu rechini

care se apropiau tot mai periculos. Tolland o împinse mai departe. Brusc, zări motivul bucuriei lui Corky. La capătul punții de dedesubt era amarată o mică barcă cu motor. Corky alerga spre ea.

Rachel își făcu ochii mari.

„Vom fugi de un elicopter într-o barcă cu motor?”

— Are un radio la bord, îi explică Tolland. Și, dacă ne putem îndepărta suficient de bruiajul elicopterului...

Rachel nu mai auzi niciun cuvânt. Tocmai zărise ceva care îi îngheța sângele în vine.

— Prea târziu, cârâi ea, întinzând un deget tremurând.

„Suntem terminați...”

Când se întoarse, Tolland își dădu seama într-o fracțiune de secundă că totul se terminase.

Dincolo de capătul navei, ca un dragon zgâindu-se în deschiderea unei peșteri, elicopterul negru coborâse extrem de jos și stătea cu botul spre ei. Pentru o clipă, Tolland avu impresia că mașinăria avea să zboare drept spre ei prin mijlocul navei. Însă elicopterul începu să se încline, țintind victimele. Tolland urmări direcția țevilor de mitralieră. „Nu!”

Ghemuit lângă barca cu motor și dezlegând parâmele, Corky își înălță privirea exact în clipa în care mitralierele de sub elicopter începură să scuipe o ploaie de gloanțe. Corky sări ca și cum ar fi fost atins. Se feri înnebunit din calea gloanțelor și sări în barcă, lipindu-se de fundul ei. Mitralierele se opriră. Tolland îl zări pe Corky târându-se în barcă. Partea de jos a piciorului drept era acoperită de sânge. Ghemuit sub duneț, Corky întinse mâna și scotoci printre butoanele de comandă până găsi cheia de contact. O răsuci și motorul Mercury de 250 de cai putere se trezi la viață o clipă mai târziu, din botul elicopterului se ivi iarăși fasciculul laser roșu, țintind șalupa cu o rachetă.

Tolland reacționează instinctiv, apucând singura armă pe care o avea.

Pistolul de semnalizare din mâna lui sfârâi când Tolland

apăsă cocoșul. Un fascicul orbitor țâșni pe o traiectorie orizontală pe sub navă, îndreptându-se direct către elicopter. Chiar și așa, Tolland pricepu că acționase prea târziu. În vreme ce dâra de lumină se îndrepta spre parbrizul elicopterului, lansatorul de rachete de sub aeronavă emise propriul fascicul de lumină. În aceeași fracțiune de secundă cu lansarea rachetei, aeronava viră brusc și ieși din raza vizuală pentru a evita impactul cu racheta de semnalizare.

— Ai grijă! strigă Tolland, trântind-o pe Rachel pe pasarelă.

Racheta devie de la traseu, ratându-l pe puțin pe Corky, o luă de-a lungul navei și se izbi de baza cataligei aflate la zece metri sub Rachel și Tolland.

Se auzi un zgomot infernal. De sub ei, țâșniră coloane de apă și de foc. Bucăți de metal contorsionat zburară prin aer și se ciocniră de pasarela de sub picioarele lor. Explozia rachetei schimbă poziția navei. *Goya* își stabilă încet echilibrul, într-o poziție ușor înclinată.

După ce fumul se mai limpezi, Tolland văzu că una dintre cele patru catalige principale ale navei fusese grav avariata. Curenții puternici de apă trăgeau de stâlpul metalic, amenințând să îl rupă. Scara în spirală care cobora pe ultima pasarelă părea să atârne de un fir de ață.

— Haide! îi strigă Tolland, împingând-o pe Rachel într-acolo.

„Trebuie să ajungem jos!”

Era însă prea târziu. Cu un trosnet, scările se rupseră de stâlp și se prăbușiră în mare.

Deasupra vasului, Delta One se luptă să controleze și reuși într-un final să echilibreze elicopterul. Orbit, pe moment, de fascicolul luminos al rachetei de semnalizare, trăsesse de manșă în sus instinctiv, determinând ratarea țintei de către racheta Hellfire. Blestemând, Delta One se orientă acum asupra provei navei, pregătindu-se să coboare la loc și să termine treaba.

„Elimină toți pasagerii.” Ordinul controlorului fusese cât se poate de explicit.

— La naiba! Privește! îi strigă Delta Two de pe scaunul lui din spate, arătând pe geamul exterior. O șalupă!

Delta One se răsuci și văzu o șalupă Crestliner împrăscată de gloanțe îndepărtându-se de *Goya* și încercând să dispară în noapte.

Trebuia să ia o hotărâre.

Cu mâinile pline de sânge, Corky strângea cu putere timona bărcii cu motor, în vreme ce aceasta tăia valurile oceanului. Împinse până la fund maneta de viteze înainte, încercând să obțină cât mai repede viteza maximă. Abia în acea clipă simți durerea sfâșietoare. Privi în jos și își zări piciorul drept sângerând. Brusc, ameți.

Sprrijinindu-se de timonă, Corky se răsuci și se uită la *Goya*, dorindu-și ca elicopterul să se ia după el. Din pricină că rămăseseră prinși pe pasarelă, Corky nu putuse ajunge la Tolland și la Rachel. Atunci fusese forțat să ia o decizie pe loc.

„Divide și stăpânește.”

Corky știa că, dacă reușea să ademenească elicopterul la o distanță suficient de mare de *Goya*, Tolland și Rachel ar fi avut o șansă să ceară ajutor prin radio. Din nefericire, privind peste umăr către nava iluminată, Corky zări elicopterul care plana pe loc, ca și cum cei dinăuntru nu s-ar fi decis cum să acționeze în continuare.

„Haideți, ticăloșilor! Veniți după mine!”

Însă elicopterul nu se mișcă din loc. Din contră, se așează deasupra carenei navei, se alinie cu aceasta și coborî, aterizând pe punte. „Nu!” Corky urmări cu groază desfășurarea evenimentelor, înțelegând abia acum că îi părăsise pe Rachel și pe Tolland și că aceștia rămăseseră ca pradă sigură pentru vânători.

Acum îi revenea lui sarcina de a cere ajutor prin radio. Căută pe bordul de control și găsi stația radio. Apăsă pe comutatorul de pornire. Nu se întâmplă nimic. Nicio lumină. Niciun pârâit. Răsuci butonul volumului la maximum. Nimic. „Haide odată!” Dădu drumul timonei și se aplecă să vadă mai bine. Aplecându-se, piciorul îl săgetă îngrozitor de durere. Privirea i se fixă pe stația radio. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Panoul de control fusese ciuruit de

gloanțe, iar stația radio era făcută praf. Prin bord ieșeau sârme. Se holbă într-acolo, nevenindu-i să creadă.

„Cu toate ghinioanele astea nenorocite...”

Cu genunchii tremurându-i, Corky se ridică la loc în picioare, întrebându-se ce se mai putea întâmpla. Primi răspunsul când se uită înapoi la *Goya*. Pe puntea navei săriseră doi soldați. După aceea, elicopterul decolă din nou, întorcându-se în direcția lui Corky și pornind după el cu viteză maximă.

Corky se făcu mic. „Divide și stăpânește.” În noaptea asta, se părea că nu era singurul căruia îi trecuse prin minte această idee strălucită.

În vreme ce își croia drum pe punte și se apropia de rampa care dădea dedesubt, Delta Three auzi o femeie care striga ceva chiar sub el. Se întoarse și îi făcu semn lui Delta Two că se duce sub punte ca să verifice. Camaradul lui dădu din cap și rămase sus, ca să acopere nivelul superior. Cei doi puteau rămâne în contact prin intermediul stațiilor de comunicații mobile criptate, căci sistemul de bruieră al elicopterului Kiowa lăsase în mod ingenios o bandă îngustă deschisă pentru propriile lor comunicații.

Apucând strâns pistolul lui mitralieră, Delta Three porni tăcut spre rampa care ducea jos. Cu vigilența unui asasin experimentat, începu să coboare, cu țeava armei orientată în jos.

Panta rampei oferea doar o vizibilitate limitată, astfel încât Delta Three se ghemui pentru a vedea mai bine. Acum auzea strigătul mai clar. Continuă să coboare. La jumătatea distanței, putea descifra deja zgomotul scos de labirintul de pasarele atașate părții inferioare a navei. Strigătul deveni mai puternic.

Atunci o văzu. La jumătatea pasarele transversale, Rachel Sexton se zgâia peste o balustradă înspre apă și îi striga cu disperare pe Michael Tolland.

„Să fi căzut Tolland? Poate în cursul exploziei?”

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci misiunea lui Delta

Three avea să fie mai ușoară decât se așteptase. Trebuia doar să mai coboare câteva trepte ca să obțină spațiu de manevră. Ca și cum ar fi împușcat un animal care era deja prins în capcană. Îl îngrijora doar faptul că Rachel stătea lângă un dulap deschis pentru echipamente, ceea ce însemna că femeia putea avea acces la o armă, cum ar fi fost o pușcă pentru rechini sau o lance electrică, deși niciuna dintre acestea nu s-ar fi putut compara cu mitraliera lui. Încrăzător în controlul pe care-l avea asupra situației, Delta Three ridică arma și coborî o nouă treaptă. Rachel Sexton aproape că se vedea perfect acum. Omul ridică arma.

„Încă un pas.”

Mișcarea veni de sub el, de sub scări. Mai mult nedumerit decât înfricoșat, Delta Three privi în jos și îl văzu pe Michael Tolland care împingea o bară de aluminiu înspre picioarele lui. Deși fusese tras pe sfoară, Delta Three aproape că izbucni în râs din pricina jalnicei tentative de a-l da de-a berbeleacul.

Atunci simți bara atingându-i picioarele.

Corpul îi fu copleșit, instantaneu, de o durere fierbinte năucitoare, în vreme ce piciorul drept îi explodează pur și simplu în urma contactului. Pierzându-și echilibrul, Delta Three dădu disperat din mâini și căzu pe scări. Mitraliera se rostogoli pe rampă și căzu peste balustradă, în vreme ce omul se prăbuși pe pasarela de dedesubt. Îngrozit, omul se îndoii să își prindă piciorul lovit, dar constată cu surprindere că acesta nu mai era la locul lui.

Tolland se repezi imediat asupra atacatorului. Mâinile continuau să strângă bine bara fumegândă - un dispozitiv de control al rechinilor prin descărcări electrice, lung de aproape doi metri. Bara de aluminiu fusese înzestrată în vârf cu un mic obuz de calibrul doisprezece, sensibil la presiune, menit autoapărării în eventualitatea atacului unui rechin. Tolland reîncărcase bara cu un alt obuz și acum ațintea vârful amenințător al armei spre gâtul atacatorului. Omul zăcea întins pe spate, ca paralizat, privindu-l pe

Tolland cu o expresie de ură și de agonie.

Rachel se apropie de ei alergând pe pasarelă. Planul prevedea ca ea să înșface mitraliera soldatului, dar, din păcate, arma căzuse peste balustradă, în apele oceanului.

Dispozitivul de comunicații de la centura individului croncăni. Vocea care se auzi părea a aparține unui robot.

— Delta Three? Răspunde! Am auzit o împușcătură.

Omul nu făcu niciun gest că s-ar conforma.

Dispozitivul croncăni din nou:

— Delta Three? Confirmă! Ai nevoie de sprijin?

Aproape imediat, o nouă voce robotică se interpuse pe linie. Vocea abia se putea desluși pe fundalul sonor al elicopterului în zbor.

— Aici e Delta One, rosti vocea. Urmăresc șalupa care a plecat. Delta Three, confirmă. Ai fost doborât? Ai nevoie de sprijin?

Tolland apăsă bara de aluminiu în gâtul omului.

— Spune-i elicopterului să lase în pace barca. Dacă îmiucid prietenul, tu mori!

Soldatul se strâmbă de durere, în vreme ce își duse dispozitivul de comunicații în dreptul buzelor. Privi drept spre Tolland și apăsă butonul:

— Aici Delta Three! N-am nimic! Doboară șalupa!

Gabrielle Ashe se întoarse în baia lui Sexton, pregătindu-se să iasă din biroul lui. Apelul senatorului o neliniști. Tipul ezitase în mod clar atunci când ea îl informase că se găsește în biroul ei – de parcă ar fi știut cumva că minte. Oricum, eșuase în tentativa de a avea acces la computerul lui Sexton, și acum nu mai știa care era următoarea mutare.

„Sexton așteaptă.”

Cățărându-se înapoi pe marginea căzii de baie și pregătindu-se să se agațe de tavan, Gabrielle auzi ceva care căzu cu zgomot pe podeaua de gresie. Se uită în jos și constată iritată că lovise o pereche de butoni pe care senatorul părea să-i fi uitat pe marginea căzii.

Trebuia să lase lucrurile exact așa cum le găsisese.

Dându-se iarăși jos, Gabrielle culese butonii de pe jos și îi așeză la loc. Voi să se cațere din nou spre tavan, dar se opri, privind încă o dată spre butoni. În oricare altă noapte i-ar fi ignorat, însă monograma de pe ei îi atrase acum atenția. La fel ca multe alte articole personale monogramate ale senatorului, butonii erau inscripționați cu două litere îngemănate. SS. Gabrielle își aminti de prima parolă a lui Sexton – SSS. Își imaginează calendarul lui... POTUS... și screensaver-ul cu pictorialul Casei Albe în fundal și cu banda care rula la infinit pe margine.

Președintele Statelor Unite Sedgewick Sexton...
Președintele Statelor Unite Sedgewick Sexton...
Președintele...

Gabrielle căzuse pe gânduri câteva clipe. „Oare să fie chiar atât de încrezător?”

Știa că îi trebuia doar o secundă ca să afle răspunsul, așa că reveni în fugă în biroul senatorului, se duse la calculator și tastă o parolă de șapte caractere:

POTUSSS

Screensaver-ul dispăru instantaneu.
Se holbă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.
„Nu subestima niciodată ego-ul unui politician.”

Corky Marlinson nu mai ținea cârma șalupei, deși aceasta își continua goana în noapte. Știa că barca avea să meargă în linie dreaptă cu sau fără el la timonă. „Calea minimei rezistențe...”

Se afla în spatele șalupei, încercând să își dea seama cât de distrus îi era piciorul. Un glonț îi intrase prin partea din față a gambei, ratând cu puțin osul. În spatele gambei, nu se vedea nicio gaură de ieșire, așa că glonțul rămăsese probabil înfipt în mușchi. Corky scotoci prin preajmă în speranța că va găsi ceva cu care să își oprească sângerarea, dar nu dădu peste nimic care să-l ajute – doar câteva labe de înot, un tub de respirat și vreo două veste de salvare. Nicio trusă de prim ajutor. Înnebunit, Corky deschise un mic dulăpior și găsi câteva unelte, bandă adezivă, cârpe, ceva ulei și alte articole de genul ăsta. Își privi piciorul care-i sângera și se întrebă cât mai trebuia să meargă ca să iasă din teritoriul rechinilor.

„Mult mai mult decât am mers până acum.”

Delta One menținu elicopterul la un nivel coborât deasupra oceanului, străbătând întunericul cu privirea în căutarea șalupei. Presupunând că barca fugarilor avea să se îndrepte spre țarm, încercând să se distanțeze cât mai mult de *Goya*, Delta One pornise pe traiectoria inițială a bărcii.

„Ar fi trebuit să-l depășesc deja.”

În mod normal, urmărirea bărcii s-ar fi rezolvat foarte simplu cu ajutorul radarului, dar acesta devenise inutil odată cu activarea umbrelei de bruiaj care transmitea semnale parazite pe o suprafață de kilometri pătrați în jur. Iar oprirea sistemului de bruiaj nu constituia o opțiune câtă vreme toți cei de pe *Goya* nu erau morți. În noaptea asta, niciun semnal de urgență nu avea voie să plece de pe acea

navă.

„Secretul meteoritului trebuie să dispară. Chiar aici. Și chiar acum.”

Din fericire pentru el, Delta One dispunea și de alte mijloace de urmărire. În ciuda apelor ciudat de calde ale oceanului, găsirea amprente termice a șalupei era o treabă simplă. Delta One porni scannerul termic. Oceanul din jur se agita la o temperatură de aproape patruzeci de grade Celsius. Motorul de 250 de cai putere al șalupei funcționa la o temperatură mult mai ridicată.

Piciorul lui Corky Marlinson amortise în întregime.

Neștiind ce altceva ar mai putea face, Corky își înfășură gamba rănită în cârpe și trăsese de jur împrejur rolă după rolă bandă adezivă. De la gleznă și până la genunchi, întreaga lui gambă nu era altceva decât o teacă argintie strânsă la maximum pe picior. Sângerarea nu mai era la fel de puternică, cu toate că mâinile și hainele îi erau încă pline de pete roșii.

Stând pe fundul șalupei, Corky se întrebă de ce nu îl ajunsese elicopterul din urmă. Își înălță capul și cercetă bezna din spatele lui, așteptându-se să zărească undeva, la distanță, luminile navei și elicopterul. Ciudat, dar nu zări nimic. Luminile vasului dispăruseră. Cu siguranță nu reușise să ajungă chiar *atât* de departe, nu?

Corky se simți brusc cuprins de o rază de speranță. Poate că scăpase. Poate că îl pierduseră în bezna nopții. Poate că va reuși să ajungă la țarm!

Abia atunci observă că dâra lăsată de șalupă nu era dreaptă, ci apărea a se curba treptat, ca și cum barca ar fi mers în arc de cerc. Nedumerit, Corky își întoarse capul ca să vadă direcția arcului și extrapolă în minte o curbă gigantică peste apele oceanului. O clipă mai târziu, văzu clar.

Goya se găsea chiar la babord, la mai puțin de opt sute de metri distanță. Cu groază, Corky își dădu seama de greșeala făcută. Fără o mână care să o conducă ferm,

șalupa fusese purtată de curenții puternici ai oceanului - vârtejul produs de megafisura magmatică. „Mă învârt ca boul în cerc!”

Se păcălise pe el însuși.

Știind că se afla încă în „atenția” rechinilor, Corky își aminti cuvintele înfricoșătoare ale lui Tolland: „Lobi olfactivi telencefalici măriți... Rechinii adulmecă o picătură de sânge de la peste un kilometru distanță”. Corky se uită la piciorul acoperit cu bandă adezivă și la mâinile lui.

Cei din elicopter aveau să-l atace în curând.

Smulgându-și hainele pline de sânge, Corky se împletici dezbrăcat până la prova șalupei. Știind că niciun rechin nu putea ține pasul cu o șalupă în plină viteză, se spală cât de bine putu de sânge în apele curențului puternic.

„O singură picătură de sânge...”

Rămas singur în largul oceanului, se ridică, știind că îi mai rămăsese un singur lucru de făcut. Aflase odată că animalele își marcau teritoriul cu urină, pentru că acidul uric reprezenta fluidul cu mirosul cel mai puternic pe care îl putea secreta un corp.

„Mai puternic decât sângele”, spera el. Dorindu-și acum să fi băut mai multe beri în seara asta blestemată, Corky își ridică piciorul rănit pe balustrada șalupei și încercă să urineze pe banda adezivă. „Haide odată!” Așteptă. „Nimic nu se compară cu nevoia de a te pișa pe tine când te urmărește un elicopter ucigaș.”

În sfârșit, îi veni să facă. Corky urină peste toată banda adezivă, îmbibând-o bine. Folosi ultimele picături din vezică pentru a îmbiba o cârpă, cu care apoi își șterse întregul trup. „Foarte plăcut”

De pe cerul întunecat se ivi o rază laser, îndreptându-se spre el precum lama lucitoare a unei ghilotine uriașe. Elicopterul apăru dintr-un unghi înclinat, ca și cum pilotul ar fi fost nedumerit de ce Corky o luase înapoi spre Goya.

Corky îmbracă repede o vestă de salvare și o luă la goană spre spatele șalupei. Un punct de un roșu intens apăru pe podeaua plină de sânge a vasului, la numai doi

metri de locul în care se afla el.

Sosise clipa.

De la bordul navei, Michael Tolland nu văzu cum șalupa explodează într-o minge uriașă de flăcări și cum rămășițele ei se împrăștiară în toate părțile, lăsând în urmă dâre imense de fum.

Însă auzi totul.

În aripa de vest era, de obicei, liniște la o asemenea oră, dar apariția neașteptată a președintelui în halat de baie și papuci puse pe jar întregul personal și scosese din pat consilierii care dormeau la Casa Albă.

— N-o găesc, domnule președinte, îi zise un angajat tânăr, alergând după șeful lui către Biroul Oval.

Omul o căutase pretutindeni.

— Domnișoara Tench nu răspunde nici la pager și nici la telefonul celular.

Președintele părea exasperat:

— Ați căutat în...

— A plecat din clădire, domnule! îl informă un alt angajat.

A semnat de ieșire cu circa o oră în urmă. S-ar putea să se fi dus la NRO. Una dintre centraliste zicea că ea și Pickering au avut o discuție în seara asta.

— William Pickering?

Președintele părea uluit.

— Tench și Pickering nu se puteau înghiți. L-ați sunat?

— Nici el nu răspunde, domnule. Centrala NRO nu dă de el. Spune că telefonul lui Pickering nici măcar nu sună. De parcă ar fi dispărut de pe fața pământului.

Herney își privi subalternii câteva clipe, apoi se duse la bar și își turnă un pahar cu bourbon. Când vru să-i ducă paharul la buze, în încăpere dădu buzna un om de la Serviciile Secrete.

— Domnule președinte? Nu voiam să vă trezesc, dar trebuie să aflați că în noaptea asta a avut loc un atentat cu bombă la FDR Memorial.

— Ce???

Herney aproape că scăpă paharul din mână.

— Când?

— Cu o oră în urmă.

Omul era cenușiu la față.

— Iar FBI tocmai a identificat victima...

Lui Delta Three îi venea să urle de durere. Simțea că plutește într-o stare de semiconștientă. „Oare asta mi-e moartea?” Încercă să se miște, dar se simțea paralizat și de-abia reușea să respire. În fața ochilor, cu greu distingea niște umbre. Gândul i se întoarse la explozia șalupei pe mare, atunci când zărise furia ucigașă din ochii lui Michael Tolland în timp ce oceanograful stătea aplecat deasupra lui, ținându-i arma explozivă la gât.

„Cu siguranță, Tolland m-a ucis...”

Și totuși, durerea sfâșietoare din piciorul drept îi spunea că era cât se poate de viu. Treptat, își aminti. Când auzise explozia șalupei, Tolland scosese un urlet de mânie din cauza prietenului pierdut. După aceea, întorcându-și privirea ucigașă spre Delta Three, Tolland se arcuise ca și cum s-ar fi pregătit să-i străpungă gâtul dușmanului cu bara de metal. În ultima clipă însă păru să ezite, ca și cum ceva l-ar fi împiedicat să-și ducă gestul la bun sfârșit. Cu o brutalitate feroce, Tolland aruncase bara și îl lovise cu cizma pe Delta Three în piciorul rănit.

Ultimul lucru de care își mai amintea Delta Three era că vomita în vreme ce întregul univers se transformase într-un haos. Acum își revenea, fără să aibă habar câtă vreme zăcuse inconștient. Își simțea brațele legate la spate cu un nod strâns, cum doar marinarii știau să facă. Și picioarele îi erau legate, îndoite sub el și prinse de încheieturile mâinilor într-un soi de arc imobilizator. Încercă să strige, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Îi îndesase ceva în gură.

Delta Three nu-și putea da seama ce se întâmplă. Atunci simți briza rece și văzu luminile care străluceau. Își dădu seama că se afla pe puntea principală a navei. Se răsuci cât putu ca să ceară ajutor, dar îl întâmpină o priveliște înfiorătoare – propria imagine reflectată distorsionat de bila submersibilului de pe Goya. Triton-ul atârna chiar în fața

lui, astfel încât Delta Three își dădu seama că zace pe o trapă gigantică din punte. Situația nu era nici pe departe la fel de neliniștitoare ca o întrebare care îi veni în minte.

„Dacă eu sunt pe punte... atunci unde e Delta Two?”

Delta Two era tot mai îngrijorat.

Cu toate că partenerul lui îi spusese prin stația de comunicații că nu pășise nimic, sunetul asemănător cu o împușcătură nu provenea de la un pistol mitralieră. Era evident că Michael Tolland sau Rachel Sexton trăsese un foc de armă. Delta Two se apropie ca să se zgâiască deasupra rampei pe care o coborâse camaradul lui și văzu sânge.

Cu arma ridicată, coborî sub punte, unde urmări dâra de sânge de-a lungul unei pasarele către prova navei. Aici, dâra de sânge îl conduse pe o altă rampă, înapoi către puntea principală. Era pustie. Tot mai neliniștit, Delta Two urmări petele sângerii de-a lungul punții către partea din spate a navei, trecând pe lângă deschizătura rampei de unde plecase.

„Ce naiba se întâmplă aici?” Dâra părea să contureze un cerc gigantic.

Mergând cu prudență, cu arma în față, Delta Two trecu de intrarea în laboratorul de pe vas. Dâra continua spre puntea de la pupa. Trecu cu grijă de colț, ocolindu-l pe partea largă a curbei. Zări din nou dâra.

Atunci îl văzu.

„Isuse Hristoase!”

Delta Three zăcea, legat și cu căluș în gură, aruncat fără pic de milă chiar în fața submersibilului navei. Chiar și de la acea distanță, Delta Two observă că partenerului său îi lipsea o bună parte din piciorul drept.

Cu grijă, să nu fie prins într-o capcană, Delta Two înălță arma și păși încet înainte. Delta Three începu să se agite, încercând să vorbească. Ca o ironie, modul în care tovarășul lui fusese legat, cu genunchii strâns îndoțiți sub el, probabil că îi salva viața, căci sângerarea piciorului părea

să se fi oprit.

Apropiindu-se de submersibil, Delta Two observă cu bucurie că putea să vadă și ce se întâmplă în spatele lui, datorită faptului că întreaga punte se reflecta în structura rotundă a Tritonului. Într-un târziu, Delta Two ajunsese lângă camaradul doborât. Dar zări prea târziu avertismentul din ochii lui.

Sclipirea argintie se ivi ca din senin.

Unul dintre cleștii de manipulare ai submersibilului sări brusc în față și apucă coapsa stângă a lui Delta Two cu o forță zdrobitoare. Omul încercă să se tragă înapoi, dar cleștele îl ținea prea strâns. Țipă de durere, simțind cum i se rupe osul. Privirea îi căzu pe cabina Tritonului. Zgâindu-se prin reflecția punții în geam, Delta Two văzu un bărbat ascuns în umbra din interiorul submersibilului.

Michael Tolland manevra Triton-ul.

„Proastă idee”, își zise Delta Two, forțându-se să uite de durere și apucând strâns pistolul mitralieră. Ținti în sus și spre stânga, către pieptul lui Tolland, aflat la numai un metru distanță de cealaltă parte a geamului de plexiglas. Apăsă pe trăgaci. Furios la culme că fusese păcălit, Delta Two ținu degetul apăsat pe trăgaci până ce ultimul cartuș gol se rostogoli pe punte și arma țacăni a gol. Rămas fără suflare, lăsă arma să cadă și se uită mânios la geamul zgâlțâit din fața lui.

— Ești mort! sâsâi el, chinuindu-se să-și smulgă piciorul din strânsoarea cleștelui.

Zvârcolindu-se, gheara de metal îi sfâșie carnea, deschizând o rană imensă:

— La dracu!

Se întinse după stația de comunicații de la centură. Însă, în vreme ce își ducea dispozitivul la buze, un al doilea braț de robot se ivi chiar în fața lui și îi prinse strâns brațul drept. Stația căzu cu zgomot pe punte.

Abia atunci Delta Two zări fantoma din geamul din față. Un chip palid care se apleca în partea laterală și se zgâia printr-o porțiune intactă de geam. Uluit, Delta Two privi în

centrul domului de plexiglas și își dădu seama că gloanțele nu reușiseră nici măcar să penetreze plasticul gros. Domul era plin doar de urme de impact.

După o clipă, se deschise trapa laterală a submersibilului, din care se ivi Michael Tolland. Omul tremura, dar era nevătămat. Coborând de pe cadrul de aluminiu, Tolland sări pe punte și aruncă o privire spre geamul lovit.

— O mie de kilograme pe centimetru pătrat, zise el. Cred că vă trebuie o armă mai mare și mai puternică.

În timp ce se afla în hidrolab, Rachel își dădea seama că nu mai avea timp. Auzise împușcăturile de pe punte și se ruga ca totul să se fi petrecut după cum plănuiise Tolland. Nu-i mai păsa cine se aflase în spatele falsei cu meteoritul NASA, directorul administrativ al agenției, Marjorie Tench sau însuși președintele, căci oricum acum nu mai avea rost.

„N-o să scape așa ușor. Oricine ar fi, adevărul va ieși la iveală.” Rana din braț nu mai sângera, iar adrenalina care îi cuprinsese corpul amortise durerea și îi sporise puterea de concentrare. Rachel găsi un pix și hârtie și scrijelii un mesaj de două rânduri. Cuvintele scrise erau stângace și dure, dar elocvența era un lux pe care nu și-l putea permite în acest moment. Adăugă nota la stiva de hârtii acuzatoare din mână – hârtia GPR, imaginile insectei oceanice, poze și articole legate de condruțele oceanice, precum și rezultatul scanat al testului făcut prin microscopul electronic. Meteoritul era un fals și ea avea dovezile.

Rachel introduse întreaga stivă în faxul hidrolabului. Știind doar câteva numere pe dinafară, își dădea seama că opțiunile de trimitere erau limitate, însă deja se hotărâse cine anume avea să primească toate acele dovezi. Ținându-și respirația, tastă cu grijă numărul de fax al receptorului.

Apăsă tasta SEND, sperând din tot sufletul ca alegerea ei să fi fost una înțeleaptă.

Dispozitivul emise un sunet:

„ERROR: NO DIAL TONE
(EROARE: FĂRĂ TON)”.

Rachel se așteptase la așa ceva. Comunicațiile de la bordul navei erau în continuare bruiate. Aștepta și urmărirea mașinăria, sperând ca aceasta să funcționeze la fel cu cea pe care o avea ea acasă.

„Haide odată!”

După cinci secunde, faxul emise un nou sunet.

„REDIALING...”

„Da!” Rachel urmări cum mașina intră în transmitere automată.

„ERROR: NO DIAL TONE

REDIALING...

ERROR: NO DIAL TONE

REDIALING”

Rachel lăsă faxul să găsească un ton de apel și se grăbi să iasă din hidrolab exact în clipa în care elicea elicopterului se auzi tunând deasupra navei.

La două sute cincizeci de kilometri depărtare de *Goya*, Gabrielle privea mută de uimire ecranul computerului din biroul senatorului. Bănuielile ei se confirmau.

Dar nu-și imaginase nicio clipă câtă dreptate avuse.

Privea copiile scanate ale mai multor zeci de cekuri emise pe numele lui Sexton de către companii aerospațiale private și depozitate în diverse conturi din insulele Cayman. Cel mai mic cec era în valoare de cincisprezece mii de dolari. Restul se învârteau în jurul sumei de jumătate de milion de dolari.

„Doar niște boabe de fasole, îi spusese Sexton. Toate donațiile sunt sub limita de două mii de dolari.”

Era clar că Sexton mințise tot timpul. Gabrielle privea acum dovada unei finanțări ilegale de campanie electorală la scară uriașă. Trădarea și deziluzia o loveau teribil acum. „M-a mințit.”

Se simțea ca o idioată. Se simțea mânjită. Dar, mai presus de toate, o copleșea furia.

Gabrielle stătea singură în beznă, dându-și seama că habar n-avea cum va acționa în continuare.

Deasupra navei, în timp ce manevra elicopterul Kiowa în dreptul punții din spate, Delta One se uită cu atenție dedesubt, în fața lui derulându-se un tablou cu totul neașteptat.

Michael Tolland stătea în picioare pe punte lângă un submersibil minuscul. Atârnând în brațele metalice ale micii nave, ca în cleștii unei insecte uriașe, Delta Two se lupta în zadar să se elibereze din strânsoarea de fier.

„Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?”

La fel de șocantă era apariția lui Rachel Sexton pe punte, stând deasupra unui om legat și grav rănit, de la picioarele submersibilului. Omul nu putea fi decât Delta Three. Rachel ținea un pistol mitralieră îndreptat spre Delta Three și privea țintă elicopterul, ca și cum l-ar fi provocat pe pilot să-i atace.

Delta One se simți pe moment dezorientat, incapabil să priceapă cum de se întâmplase așa ceva. Greșelile echipei Delta Force de ghețarul Milne fuseseră un eveniment rar, dar oarecum explicabil. Ceea ce se petrecuse pe *Goya* depășea orice imaginație.

În condiții normale, umilirea de care a avut parte Delta One ar fi fost extrem de greu de înghițit. În noaptea asta însă, rușinea era amplificată de prezența altei persoane în elicopter, o persoană care în mod obișnuit nu avea ce sa caute acolo.

„Controlorul.”

După misiunea îndeplinită de echipa Delta Force la FDR Memorial, controlorul îi ceruse lui Delta One să zboare către un parc public pustiu, nu departe de Casa Albă. La ordinul controlorului, Delta One aterizase pe o pajiște, între niște copaci, moment în care controlorul, care își parcase mașina în apropiere, apăruse din întuneric și urcase la bordul elicopterului Kiowa. În câteva secunde, porniseră din nou la

drum.

Deși se întâmpla rar ca un controlor să se implice personal în misiuni, Delta One nu se putea plânge. Dezamăgit de modul în care echipa Delta Force gestionase operațiunile de pe ghețarul Milne și temându-se că tot mai mulți aveau să intre la bănuieli și să înceapă să investigheze situația, controlorul îl informase pe Delta One că va supraveghea chiar el faza finală a operațiunii.

Acum controlorul manevra armamentul de pe elicopter și era martorul unui eșec cum Delta One nu mai înregistrase niciodată, până atunci.

„Povestea asta trebuie să se termine! Acum!”

Controlorul privi puntea navei de la bordul elicopterului și se întrebă cum se putuseră întâmpla toate grozăviile pe care le vedea. Nimic nu funcționase ca lumea - bănuielile legate de meteorit, eșecul asasinatelor de pe ghețarul Milne, nevoia unei alte crime de rang înalt la FDR Memorial.

— Iertați-mă, îngăimă Delta One uluit, cu un ton de dispreț, în vreme ce privea tragedia de pe navă. Nu-mi pot imagina...

„Nici eu”, își spuse controlorul. Era clar că prada lor fusese subestimată.

Se uită la Rachel Sexton, care privea geamul reflectorizant al elicopterului, ținând stația radio criptată la buze. Când auzi vocea ei ca de robot cum inundă interiorul aparatului de zbor, controlorul se așteptă ca ea să ceară retragerea aeronavei sau oprirea sistemului de bruijaj, astfel încât Tolland să poată cere ajutor. Însă cuvintele femeii avură un efect mult mai înfricoșător:

— Ați ajuns prea târziu. Nu mai suntem singurii care știm adevărul.

Ecoul cuvintelor răsunară pentru câteva clipe în carlingă. Deși părea imposibilă, o asemenea eventualitate, în caz că era reală, îl punea pe controlor pe gânduri. Succesul întregului proiect depindea de eliminarea tuturor celor care știa adevărul. Operațiunea trebuia îndeplinită cu orice

preț, indiferent cât de multe erau victimele care apăreau pe parcurs.

„Mai știe cineva...”

Cunoscând faptul că Rachel Sexton era foarte atentă și discretă când venea vorba de informații secrete, controlorului îi veni greu să creadă că ea ar fi putut împărtăși astfel de informații cu terțe părți externe.

Rachel se auzi din nou în stația criptată:

— Retrageți-vă și vom cruța viața oamenilor voștri! Apropiați-vă și vor muri! Oricum, adevărul va ieși la iveală. Limitați-vă pierderile! Plecați de aici!

— Mergi la cacealma, îi răspunse controlorul, știind că vocea pe care o auzea Rachel aparținea unui robot androgin. N-ai spus nimic, nimănu!

— Ești gata să riști? riposta Rachel. N-am putut da de William Pickering mai devreme, așa că m-am speriat și mi-am luat unele măsuri de siguranță.

Controlorul se încruntă. Ceea ce spunea avea sens.

— Nu mă cred, rosti Rachel, uitându-se la Tolland.

Soldatul prins în cleștii submersibilului rânji:

— Ai arma descărcată, iar elicopterul o să vă arunce direct în iad. O să muriți amândoi. Singura voastră speranță e să ne dați drumul.

„Pe naiba”, îi răspunse Rachel, gândindu-se la următoarea mutare. Se uită la bărbatul legat fedeleș care zăcea chiar la picioarele ei. Părea că delirează din pricina pierderii uriașe de sânge. Se ghemui lângă el și îl privi drept în ochi:

— O să-ți scot călușul ca să poți vorbi în stație; convinge-i pe ăia să plece de aici. S-a înțeles?

Omul se grăbi să dea din cap.

Rachel îi scoase călușul. Soldatul o scuipe pe Rachel drept în față cu un amestec de salivă și sânge:

— Ticăloaso, sâsâi el, tușind. O să privesc și o să savurez moartea ta. O să te spintece ca pe o scroafă, iar eu am să mă bucur de fiecare clipă a agoniei tale.

Rachel se șterse. Simți brațele lui Tolland îndepărtându-o de acolo, trăgând-o înapoi, încercând s-o liniștească în vreme ce îi lua pistolul mitralieră din mână. Din atingerea lui, Rachel își dădu seama că în interiorul lui ceva tocmai plesnise. Tolland se duse la un panou de control aflat la doar câțiva metri depărtare, apucă o manetă și își încrucișă privirea cu cea a omului care zăcea pe punte.

— Șocul numărul doi, îi zise el. Iar pe nava mea, asta este și ultimul.

Cuprins de o furie devastatoare, Tolland se lăsă cu putere peste manetă. În puntea de sub Triton se căscă o trapă uriașă, ca podeaua culisantă a unei spânzurători. Soldatul legat scoase un scurt urlat de frică, după care dispăru prin gaură. Căzu zece metri, drept în apele oceanului. La ciocnirea cu apa țâșniră picături rozalii. Rechinii îl atacaseră într-o fracțiune de secundă.

Controlorul tresări de mânie. Se uită la ceea ce mai rămăsese din trupul lui Delta Three cum e tras de curenții puternici. În partea pe care o lumina nava, apa devenise roz. Mai mulți pești se băteau pe ceva ce părea a fi un braț.

„Isuse Hristoase.”

Controlorul privi din nou spre puntea navei. Delta Two se zbătea în continuarea în cleștii submersibilului, atârând acum deasupra trapei deschise în punte. Picioarele lui se agitau deasupra hăului. Tolland nu trebuia decât să deschidă cleștii și Delta Two avea să fie următoarea cină a rechinilor.

— Bine, urlă controlorul în stație. Stați așa! Stați așa!

Rachel stătea pe punte și se uita în sus la Kiowa. Controlorul citi hotărârea din ochii ei, chiar și de la înălțimea la care se afla. Rachel ridică stația în dreptul gurii.

— Mai crezi că merg la plesneală? îl întrebă ea. Sună centrala principală NRO. Cere cu Jim Samiljan. E la P&A, în schimbul de noapte. I-am povestit totul despre meteorit. Îți va confirma.

„Îmi specifica un nume?” Treaba asta nu mirosea a bine.

Rachel Sexton nu era o proastă, iar controlorul putea verifica un astfel de bluf în doar câteva secunde. Deși nu cunoștea pe nimeni în NRO cu numele Jim Samiljan, controlorul știa că organizația avea un număr uriaș de salariați. Rachel putea spune adevărul. Înainte de a comanda ultimul asasinat, controlorul trebuia să se asigure că era vorba de un bluf – sau nu.

Delta One privi peste umăr:

— Vreți să dezactivez umbrela de bruiaj ca să îl puteți suna?

Controlorul se uită la Rachel și la Tolland. Îi vedea pe amândoi foarte bine. Dacă oricare dintre ei ar fi făcut un gest de a scoate un telefon celular sau o stație radio, Delta One ar fi reacționat imediat în mod decisiv. Riscul era minim.

— Oprește umbrela, îi ordonă controlorul, scoțând un telefon celular. O să văd dacă Rachel minte. Apoi o să găsim o cale să-l salvăm pe Delta Two și să punem capăt porcăriei ăsteia.

În Fairfax, operatoarea de la centrala principală NRO devenea din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Așa cum tocmai v-am explicat, nu văd niciun Jim Samiljan la Divizia Planificare și Analiză.

Apelantul insistă:

— Ați încercat ortografieri multiple? Ați încercat la alte departamente?

Operatoarea verificase deja; o făcu din nou. După câteva secunde, reveni la telefon:

— N-avem niciun angajat în agenție cu numele Jim Samiljan. Oricum s-ar pronunța și scrie acest nume.

Apelantul păru mulțumit de rezultat:

— Deci sunteți sigură că NRO nu are niciun angajat pe nume Jim Samil...

Pe linie se auziră brusc zgomote. Cineva țipă. Apelantul înjură cu voce tare, apoi închise.

La bordul elicopterului, Delta One urla de furie în vreme ce încerca să reactiveze sistemul de bruiaj. Își dăduse seama prea târziu. În mulțimea de controale iluminate din cabina elicopterului, un mic indicator LED arăta că de pe *Goya* se transmitea un mesaj prin SATCOM. „Dar cum? Nimeni nu a părăsit puntea!” Înainte ca Delta One să reușească activarea umbrelei, conexiunea de pe navă se închise de la sine.

În hidrolab, dispozitivul de trimitere a faxurilor clipea satisfăcut.

„CARRIER FOUND... FAX SENT
(GĂSIT LINIE DE TRANSMITERE... MESAJ TRIMIS)”

„Ucide sau ești ucis.” Rachel descoperea o latură a ei pe care nu și-o cunoștea. Ființa care lupta pentru supraviețuire – o necesitate imperioasă alimentată de frică.

— Ce conținea acel fax? se interesă vocea din stația criptată:

Rachel fu ușurată când află confirmarea trimiterii mesajului:

— Plecați de aici, le ceru ea, vorbind în stație și uitându-se urât la cei din elicopter. S-a terminat. Secretul vostru s-a aflat.

Rachel îi puse pe atacatori la curent cu toate informațiile pe care le trimisese. O jumătate de duzină de pagini cu text și ilustrații. Dovezile irefutabile ale falsificării meteoritului.

— Dacă ne faceți vreun rău, situația voastră se va agrava și mai mult. Se lăsă o tăcere încordată:

— Cui i-ai trimis faxul?

Rachel n-avea nici cea mai mică intenție de a răspunde la o asemenea întrebare. Ea și Tolland aveau nevoie de timp. Se poziționaseră în apropierea deschizăturii din punte, în linie dreaptă cu Triton-ul, astfel încât pilotului din elicopter îi era imposibil să tragă fără a-i face rău soldatului prins în cleștii metalici.

— William Pickering, rosti vocea, părând ciudat de optimistă. Ai trimis faxul lui William Pickering.

„Greșit”, îi răspunse Rachel în gând. Pickering ar fi fost prima opțiune, însă fusese obligată să aleagă pe altcineva temându-se ca atacatorii să nu-l fi eliminat deja pe Pickering, o mutare a cărei îndrăzneală ar fi reprezentat o mărturie înfricoșătoare a hotărârii inamicului ei. Într-un moment de disperare, Rachel trimisese faxul pe celălalt număr pe care îl știa pe dinafară.

Faxul din biroul tatălui ei.

Acel număr se întipărise în mod dureros în memoria ei

după moartea maică-sii, când taică-său hotărâse să dispună de averea familiei după bunul lui plac fără a se mai consulta cu Rachel. Fata nu-și imaginase niciodată că avea să apeleze la el în caz de nevoie, însă în noaptea asta omul posedea două calități vitale – avea toate motivele politice corecte pentru a da drumul datelor legate de meteorit fără nicio ezitare și dispunea de suficientă prestanță pentru a suna la Casa Albă și a strânge administrația de ouă suficient de tare ca aceasta să dea ordinul de retragere a echipei de asasini.

Cu toate că era foarte probabil ca senatorul să nu fie la birou la o astfel de oră, Rachel știa că biroul lui era mai sigur ca un seif de bancă. Chiar dacă atacatorii aflau unde trimisese ea faxul, erau prea puține șanse ca ei să treacă de securitatea extrem de rigidă din clădirea Senatului și să intre prin efracție în biroul unui senator fără ca nimeni să nu sesizeze.

— Oriunde ai trimis acel fax, zise vocea de deasupra, destinatarul a intrat într-un mare pericol.

Rachel știa că trebuie să-și păstreze poziția de forță, indiferent de frica pe care o simțea. Făcu un semn înspre soldatul prins în cleștii Tritonului. Picioarele îi atârnav deasupra abisului, lăsând picături de sânge să cadă de la o înălțime de zece metri direct în apele oceanului.

— Singura persoană de aici care este în pericol e agentul vostru, amenință ea în stație. S-a terminat! Renunțați. Datele au fost transmise! Ați pierdut! Părăsiți zona sau omul ăsta moare!

Vocea de sus ripostă:

— Domnișoară Sexton, nu înțelegeți importanța...

— Să înțeleg? explodă Rachel. Înțeleg că ați ucis oameni nevinovați! Înțeleg că ați mințit în legătură cu meteoritul! Și mai înțeleg că nu o să scăpați așa ușor! S-a terminat, chiar dacă ne omorâți pe toți!

Urmă o lungă tăcere. Într-un târziu, vocea rosti:

— Vin jos.

Rachel simți cum îi înțepenesc mușchii. „Vine jos?”

— Sunt neînarmat, mai zise vocea. Nu acționa în pripă. Noi doi trebuie să discutăm între patru ochi.

Înainte ca Rachel să poată reacționa, elicopterul se lăsă pe puntea navei. Ușa pentru pasageri din fuzelaj se deschise, lăsând să iasă o siluetă dinăuntru. Era un bărbat îmbrăcat cu haină neagră și cravată. Pentru o clipă, Rachel nu mai știu ce să creadă.

Se holba la William Pickering.

Directorul NRO stătea pe punte și o privea pe Rachel cu regret. Nu și-ar fi imaginat niciodată că acea zi se va sfârși într-un asemenea mod. În timp ce se îndrepta spre ea, îi zări emoțiile din ochi îngemănându-se într-un joc al luminilor care putea deveni extrem de periculos.

Șoc, trădare, confuzie, furie.

„Toate sunt de înțeles, gândi el. Sunt atât de multe pe care nu le înțelege.”

Pentru o clipă, Pickering își aminti de fiica lui, Diana, și se întrebă ce simțise ea înainte de a muri. Diana și Rachel erau victime ale aceluiași război, un război pe care Pickering jurase să-l poarte până la moarte. Uneori pierderile puteau fi foarte dureroase.

— Rachel, zise Pickering. Încă mai putem rezolva această criză. Sunt multe pe care trebuie să ți le explic.

Rachel Sexton mai avea puțin și vomita. Tolland era cel care ținea acum pistolul mitralieră, ațintindu-l spre pieptul lui Pickering. Și el părea uluit.

— Stai pe loc! strigă Tolland.

Pickering se opri la o distanță de cinci metri, focalizându-și privirea asupra lui Rachel.

— Tatăl tău ia mită, Rachel! Bani negri de la companii aerospațiale private. Vrea să închidă NASA și să deschidă spațiul cosmic sectorului privat. Trebuia oprit, din rațiuni de securitate națională.

Pe chipul lui Rachel nu se putea citi nimic. Pickering oftă:

— Cu toate greșelile ei, NASA trebuie să rămână o entitate guvernamentală.

„Cu siguranță că ea poate înțelege care sunt pericolele”, își spuse Pickering. Privatizarea ar fi putut arunca cele mai strălucite minți și idei ale NASA în brațele sectorului privat. Nucleul acela de inteligență scilicet s-ar fi dizolvat. Armata și-ar fi pierdut accesul la tehnologie. Companiile aerospațiale private, în lupta lor de a acumula capital, ar fi început să vândă idei și patente NASA oricui ar fi licitat mai mult din lume!

Rachel răspunse cu voce sugrumată:

— Ați falsificat meteoritul și ați ucis oameni nevinovați... În numele securității naționale?

— Planul nu prevedea așa ceva, răspunse Pickering. Trebuia salvată o importantă agenție guvernamentală. Uciderea oamenilor nu era inclusă în strategie.

Pickering știa prea bine că, asemenea multor propuneri ale Serviciilor Secrete, ideea meteoritului fals fusese un produs al fricii. Cu trei ani înainte, în efortul de a extinde rețeaua NRO de hidrofoane în ape mai adânci, acolo unde nu puteau fi atinse de sabotori inamici, Pickering întocmise un program care utiliza un material de construcții recent inventat de NASA pentru a proiecta în secret un submarin uimitor de rezistent, capabil să ducă ființe umane în regiunile cele mai adânci ale oceanului - incluzând aici fundul Gropii Marianelor.

Construit dintr-un material ceramic revoluționar, acest submarin de două persoane fusese proiectat pe baza schițelor furate din computerul lui Graham Hawkes, un strălucit inginer californian care proiecta submersibile, al cărui vis de o viață fusese acela de a proiecta un submarin pentru ape extrem de adânci, pe care el îl botezase Deep Flight II. Hawkes întâmpinase probleme în găsirea unei linii de finanțare pentru a construi un prototip. Pickering, pe de altă parte, dispunea de un buget nelimitat.

Folosind noul submersibil secret, Pickering trimisese o echipă în misiune pentru a fixa hidrofoane pe pereții Gropii Marianelor, mai jos decât ar fi putut căuta orice inamic. În timpul forajelor însă, echipa dăduse peste niște structuri

geologice deosebite de ceea ce știința cunoscuse până în acel moment. Printre descoperiri se numărau condrule și fosile ale unor specii necunoscute. Bineînțeles că, datorită caracterului secret al operațiunii NRO, niciuna dintre informațiile obținute nu putuse fi împărtășită.

Mânați tot de frică, Pickering și echipa lui discretă de consilieri științifici hotărâseră abia în ultima vreme să pună informațiile excepționale aflate din Groapa Marianelor în favoarea NASA.

Transformarea unei roci oceanice în meteorit se dovedise o sarcină extrem de simplă. Folosindu-se de un motor ECE cu noroi de hidrogen, echipa NRO înnegrise roca sub forma unei cruste de fuziune convingătoare ca aspect. Apoi, utilizând un alt submersibil, membrii echipei coborâseră sub ghețarul Milne și inseraseră roca înnegrită în gheața de dedesubt. După reînghețarea puțului de inserție, roca părea că stătea în acel loc de peste trei sute de ani.

Din nefericire, așa cum se întâmpla adesea în lumea operațiunilor sub acoperire, cel mai grandios plan putea fi răsturnat de o mică scăpare. Cu o zi în urmă, mareața iluzie fusese spulberată de amărâtul de plancton bioluminiscent...

Din carlinga elicopterului, Delta One urmărea drama care se desfășura. Rachel și Tolland păreau a deține controlul total, deși Delta One abia se abținea să nu râdă gândindu-se cât de zadarnică putea fi o asemenea impresie. Pistolul mitralieră din mâna lui Tolland era inutil; chiar de la distanța la care se afla, Delta One putea să vadă cocoșul armei dat pe spate, ceea ce însemna că magazia de cartușe era goală.

Privindu-și camaradul care se zbătea în ghearele metalice ale submersibilului, Delta One își dădu seama că trebuia să se grăbească. Cei de pe punte erau acum concentrați asupra lui Pickering, astfel încât Delta One avea spațiu de manevră. Lăsând motorul elicopterului să meargă la relanti, soldatul se strecură prin spatele fuzelajului și, folosindu-se de elicopter ca acoperire, își croi nevăzut drum spre pasarela de acces din tribordul navei. Ținând propria

mitralieră în mâini, se îndreptă spre prova. Pickering îi dăduse ordine clare înainte de aterizarea pe punte, iar Delta One n-avea de gând să rateze o asemenea sarcină simplă.

„În câteva minute, își spuse el, toată povestea asta se va încheia.”

Deși încă mai purta halatul de baie, Zach Herney se așază la biroul lui din Biroul Oval. Îl durea cumplit capul. Tocmai aflate ultima noutate din puzzle.

„Marjorie Tench e moartă.”

Subalternii președintelui îi spusese că deținea informații conform cărora Tench se dusese la FDR Memorial pentru o întâlnire cu William Pickering. Acum, că Pickering lipsea, toată lumea se temea că murise și el.

Președintele și Pickering purtasera destule bătălii în ultima vreme. Cu mai multe luni în urmă, Herney aflate că directorul NRO se angajase în tot felul de activități ilegale, în numele președintelui, pentru a-i salva acestuia campania electorală.

Pickering obținuse pe căi obscure diverse informații, de natură să distrugă campania lui Sexton - fotografiile scandalos de obscene ale senatorului cu Gabrielle Ashe, dosare financiare incriminatoare care dovedeau că Sexton lua mită de la companii aerospațiale private. Pickering îi trimisese toate dovezile lui Marjorie Tench, sub rezerva anonimatului, presupunând că administrația de la Casa Albă va folosi acele informații cu înțelepciune. Numai că, după ce văzuse datele, Herney îi interzisese lui Tench să le folosească. Scandalurile sexuale și cele financiare reprezentau niște cancre în Washington, așa că adăugarea unora noi nu ar fi făcut decât să distrugă și mai tare credibilitatea guvernului în ochii cetățenilor.

„Cinismul ucide această țară”, își zisese mereu Herney.

Cu toate că știa prea bine că îl poate distruge pe Sexton folosind scandalul, Herney socotise că prețul plătit avea să fie ruina demnității Senatului Statelor Unite, iar președintele nu putea accepta plata unui asemenea preț.

„Fără campanii negative.” Herney voia să-l bată pe Sexton în luptă dreaptă.

Înfuriat de refuzul Casei Albe de a folosi dovezile furnizate, Pickering încercase să provoace el însuși scandalul, generând zvonul că Sexton se culcase cu Gabrielle Ashe. Din nefericire, Sexton își proclamase nevinovăția cu o asemenea indignare și atât de convingător, încât președintele fusese nevoit să-și ceară el însuși scuze pentru un asemenea zvon. În cele din urmă Pickering făcuse mai mult rău decât bine. Herney îl amenințase pe Pickering că îl va elibera din funcție dacă se va mai amesteca în campania lui electorală. Marea ironie în toată povestea asta consta în faptul că Pickering nici măcar nu îl plăcea pe președinte. Tentativele directorului NRO de a-l ajuta pe Herney erau cauzate de frica pentru soarta agenției spațiale americane. Zach Herney era răul cel mai mic dintre cele două posibile.

„Și acum cineva îl ucisese pe Pickering?”

Herney nu-și putea imagina cine.

— Domnule președinte? Îl întrerupse un angajat. Așa cum ați cerut, l-am sunat pe Lawrence Ekstrom și i-am spus despre Marjorie Tench.

— Mulțumesc.

— Ar vrea să discute cu dumneavoastră, domnule!

Herney continua să fie supărat pe directorul administrativ pentru că-l mințise în legătură cu PODS.

— Spune-i că o să discut cu el de dimineață.

— Domnul Ekstrom vrea să vorbească cu dumneavoastră chiar acum, domnule!

Angajatul părea tulburat:

— E foarte supărat.

„El e supărat?” Herney simți că mai are puțin și explodează.

Plecând să discute cu Ekstrom, președintele se întrebă dacă a mai rămas ceva rău pe lumea asta care să nu se fi întâmplat în acea noapte.

La bordul navei, Rachel simțea că mintea i se limpezea. Misterele începeau să fie elucidate. Adevărul care începea să se contureze din ce în ce mai clar îi dădea un sentiment de goliciune și de dezgust. Rachel se uita la străinul din fața ei și abia dacă îi auzea vocea.

— Trebuia să reconstruim imaginea NASA, spunea Pickering. Popularitatea și fondurile aflate în vertiginoasă descreștere deveniseră periculoase pe mai multe planuri.

Pickering se opri, uitându-se țintă la ea cu ochii lui cenușii:

— Rachel, NASA căuta un triumf *cu disperare!* Cineva trebuia să materializeze această dorință.

„Ceva trebuia făcut”, își zise Pickering.

Meteoritul însemnase un ultim act disperat. Pickering și alții încercaseră să salveze NASA prin susținerea din răspuțeri a ideii de încorporare a agenției spațiale în comunitatea serviciilor secrete unde aceasta s-ar fi bucurat de niveluri de finanțare și de securitate mai bune, însă Casa Albă refuzase în permanență ideea, ca fiind un atac împotriva științei pure. „Idealism mărginit.” Odată cu creșterea în popularitate a retoricii anti-NASA a senatorului Sexton, Pickering și gașca lui de factori de putere militari se treziseră că nu mai dispun de timp. Hotărâseră că trebuie să captiveze imaginația contribuabililor și a Congresului cu ceva, ca unică modalitate de a mai salva imaginea NASA și de a împiedica vânzarea agenției pe bucăți. Dacă voia să supraviețuiască, agenția avea nevoie disperată de o infuzie de grandoare - ceva care să le reamintească contribuabililor de zilele de glorie ale misiunilor *Apollo*. Iar dacă Zach Herney voia să-l învingă pe senatorul Sexton, atunci avea nevoie de un ajutor serios.

„Am încercat să-l ajut”, își spuse Pickering, amintindu-și de dovezile zdrobitoare pe care i le trimisese lui Marjorie

Tench. Din păcate, Herney interzisesese folosirea lor, astfel că lui Pickering nu îi rămăsese altă soluție decât să treacă la măsuri drastice:

— Rachel, zise Pickering, informația pe care ai trimis-o pe fax de pe această navă este extrem de periculoasă. Trebuie să înțelegi asta. Dacă se află tărășenia asta, Casa Albă și NASA vor părea complici. Președintele și NASA vor primi o lovitură năucitoare. Nici președintele și nici NASA nu știu nimic, Rachel. Agenția și Casa Albă sunt nevinovate! Sunt ferm convinși că meteoritul este autentic.

Pickering nici măcar nu încercase să-i implice pe Herney și pe Ekstrom, pentru că amândoi erau mult prea idealiști ca să accepte vreo înșelătorie, indiferent de potențialul acesteia de a salva agenția spațială sau președinția. Singura crimă pe care o înfăptuise administratorul Ekstrom fusese forțarea directorului de misiune PODS să mintă în legătură cu aplicația software de detectare a anomaliilor, o faptă pe care Ekstrom, fără îndoială, o regretase din clipa în care își dăduse seama cât de cercetat va deveni acest meteorit.

Frustrată de insistența lui Herney de a duce o bătălie cinstită, Marjorie Tench complotase cu Ekstrom pentru minciuna cu PODS, sperând că un mic succes în acea cauză va ajuta la limitarea dezastrului produs de atacurile lui Sexton.

„Dacă Tench ar fi folosit pozele și datele financiare pe care i le-am dat, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat!”

Tench își semnase condamnarea la moarte – chiar dacă un asemenea asasinat era profund regretabil – în clipa în care o sunase pe Rachel și îi aruncase acuzațiile de fraudă în față. Pickering știa că Tench ar fi efectuat investigații detaliate, până ce ar fi ajuns la motivele clare ale unor asemenea acuzații, iar directorul nu își putea permite o astfel de anchetă. Ca o ironie, Tench își slujea președintele mai bine moartă decât vie, căci sfârșitul ei violent nu putea decât să aducă voturi din simpatie pentru Casa Albă și să

arunce bănuiala unui joc murdar asupra senatorului Sexton, umilit în mod public de către Tench cu ocazia dezbaterii de la CNN.

Rachel rămase fermă pe poziție. Din ochi îi țâșneau flăcări.

— Înțelege, reluă Pickering. Dacă se află adevărul despre meteorit, vei distruge, un președinte și o agenție spațială, amândoi nevinovați. Totodată, vei aduce un individ periculos în Biroul Oval. Trebuie să aflu unde ai trimis faxul.

În vreme ce directorul îi vorbea, pe chipul lui Rachel apăru o expresie ciudată. O imagine îndurerată a groazei cuiva care tocmai realizase că era posibil să fi comis o greșeală gravă.

După ce dăduse roată provei și revenise pe partea babordului, Delta One stătea acum în hidrolabul din care o văzuse pe Rachel că iese. Un computer din laborator afișa o imagine neliniștitoare – o reprezentare policromică a vârtejului de apă care părea să stăruie deasupra fundului oceanic, undeva chiar sub *Goya*.

„Un alt motiv să plecăm naibii de aici”, își zise el, îndreptându-se către țintă.

Faxul se găsea pe o tejghea aflată la marginea cealaltă a peretelui. Tava era plină cu hârtii, exact așa cum bănuise Pickering. Delta One înșfăcă stiva de hârtii. Prima era o notă de la Rachel. Doar două rânduri. Delta One o citi.

„Scurt și concis”, își zise el.

Frunzărind paginile, Delta One fu uimit, dar și dezamăgit, de cât de mult din înșelătorie reușiseră Rachel și Tolland să descopere. Oricine ar fi văzut acele hârtii n-ar fi avut nicio îndoială asupra semnificației lor. Din fericire, Delta One nici măcar nu avea nevoie să apese tasta „REDIAL” ca să afle unde ajunseseră mesajele. Ultimul număr continua să fie afișat în fereastra LCD a aparatului.

„Un prefix de Washington, D. C.”

Copie cu grijă numărul respectiv, înșfăcă teancul de hârtii

și ieși din laborator.

Tolland își simțea palmele cum îi asudau pe armă, în vreme ce o ținea îndreptată spre pieptul lui William Pickering. Directorul NRO continua să o preseze pe Rachel, ca aceasta să-i dezvăluie unde trimisese faxul, iar Tolland începea să aibă neliniștitorul sentiment că de fapt, Pickering doar încerca să tragă de timp. „Pentru ce?”

— Casa Albă și NASA *n-au nicio vină*, repetă Pickering. Vino alături de mine. Nu lăsa ca greșelile mele să distrugă ultima picătură de credibilitate a agenției. Dacă se răspândește mesajul tău, NASA va părea cea vinovată. Noi doi putem ajunge la o înțelegere. America are nevoie de acest meteorit. Spune-mi unde ai trimis faxul înainte de a fi prea târziu.

— Ca să îi mai *ucideți* și pe alții? replică Rachel. Mi se face greață când vă aud!

Tolland era uimit de încăpățânarea fetei. Își ura profund tatăl, și cu toate astea n-avea de gând să îl pună în pericol sub nicio formă. Din păcate, planul ei de a trimite mesajul către tatăl ei în speranța unui ajutor eșuase. Chiar dacă senatorul ar fi venit la birou, ar fi văzut mesajul și l-ar fi sunat pe președinte dându-i vestea despre fraudă și cerându-i să oprească atacul, nimeni de la Casa Albă n-ar fi avut nici cea mai vagă idee la ce s-ar fi referit Sexton și n-ar fi știut poziția lor pe hartă.

— Îți mai spun doar o singură dată, insistă Pickering, țintuind-o pe Rachel cu o privire amenințătoare. Această situație depășește puterea ta de înțelegere. Ai comis o imensă greșeală transmitând acele informații de pe acest vas! Ți-ai pus țara în pericol!

Tolland înțelese că Pickering chiar trăgea de timp. Iar motivul unei asemenea atitudini venea calm spre ei de-a lungul tribordului navei. Când zări soldatul care se apropia, purtând în mâini un teanc de hârtii și un pistol mitralieră, Tolland simți un fior de panică.

Reacționă cu o hotărâre care îl șocă și pe el. Apucând

pistolul mitralieră, se răsuci pe călcâie, ținti spre soldat și apăsă pe trăgaci. Arma scoase un țăcănit sec.

— Am descoperit numărul de fax, anunță soldatul, dându-i lui Pickering un bilețel. Iar domnul Tolland a rămas fără muniție!

Sedgewick Sexton traversă ca o furtună holul clădirii Philip A. Hart. Habar n-avea cum reușise Gabrielle să o facă, dar era clar că intrase în biroul lui. În vreme ce vorbeau la telefon, Sexton auzise limpede în fundal ticăitul ceasului Jourdain. Nu-și putea închipui decât că trăgând cu urechea în timp ce avusese loc întâlnirea cu SFF hotărâse să-și piardă încrederea în el, astfel încât ea decisese să renunțe la orice prudență și să caute dovezi.

„Cum mama dracului a intrat în biroul meu?”

Era bucuros măcar că schimbase parola computerului.

Când ajunsese în dreptul biroului, Sexton tastă codul lui personal de dezactivare a alarmei, apoi își căută cheile, descuie ușile grele, le deschise larg și dădu buzna, cu intenția clară de a o prinde pe Gabrielle în flagrant delict.

Numai că biroul era pustiu și întunecat, slab luminat doar de licărul emis de ecranul computerului. Aprinse lumina și inspectă încăperea. Totul părea la locul lui. Cu excepția ticăitului triplu al ceasului de perete, totul era tăcut.

„Unde naiba e ea?”

Auzi ceva mișcându-se în baie și porni în fugă într-acolo. Aprinse lumina. Baia era pustie. Se uită după ușă. Nimic.

Nedumerit, Sexton se privi în oglindă, întrebându-se dacă cumva băuse prea mult în seara asta. „Știi sigur că am auzit ceva.” Simțindu-se dezorientat și confuz, se întoarse în birou:

— Gabrielle? o strigă el.

Porni pe coridor către biroul ei. Nu era acolo. Biroul ei zăcea cufundat în beznă.

Din toaleta pentru femei se auzi zgomotul apei trase. Sexton răsuci pe călcâie și se repezi în direcția sunetului. Ajunse exact atunci când Gabrielle ieșea, ștergându-se pe mâini. Fata sări drept în sus când îl văzu:

— Doamne! Ce m-ați speriat! rosti ea, părând de-a

dreptul înspăimântată. Ce căutați aici?

— Spuneai că iei niște documente NASA din biroul tău, se repezi el, uitându-se spre mâinile ei goale. Unde sunt?

— Nu le-am găsit. Am căutat pretutindeni. De-asta a durat atât de mult.

El o privi drept în ochi:

— Ai fost în biroul meu?

„Faxul lui mi-a salvat viața”, își zise Gabrielle.

Cu numai câteva minute înainte stătea la biroul lui Sexton și încerca să imprime imaginile cecurilor care dovedeau mita încasată de senator. Fișierele fuseseră protejate cumva, așa că îi mai trebuia timp ca să găsească o modalitate de a avea acces la ele. Probabil că ar fi continuat să încerce să le spargă dacă nu ar fi sunat aparatul faxul senatorului, sperînd-o și trezind-o la realitate. Gabrielle luase întreruperea drept un semn că ar fi cazul să o șteargă de acolo. Fără a se mai opri să vadă ce era cu acel fax, se deconectase de la computerul lui Sexton, făcuse ordine pe birou și se îndreptase spre ieșire tot pe unde intrase. Tocmai se cățara în tavan de pe cada de baie când îl auzise intrând.

Acum, cu Sexton stînd în fața ei și uitându-se țintă în ochii ei, Gabrielle își dădu seama că el o cerceta ca să vadă dacă nu minte. Sedgewick Sexton mirosea minciunile ca nimeni altcineva. Dacă l-ar fi mințit, el și-ar fi dat seama într-o fracțiune de secundă.

— Ați băut, zise Gabrielle, întorcându-i spatele.

„Cum naiba știe că am fost în biroul lui?”

Sexton își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu fața spre el:

— Ai fost în biroul meu?

Gabrielle simți cum o cuprinde frica. Sexton chiar băuse. O strîngea dureros de tare.

— În biroul dumneavoastră? ripostă ea, mimând confuzia printr-un hohot de rîs. Cum? *De ce?*

— Mi-am auzit ceasul Jourdain în fundal, atunci când te-

am sunat.

Gabrielle se strâmbă. Ceasul lui? Nici măcar nu-i trecuse prin minte.

— Știți cât de ridicol sună ceea ce spuneți?

— Îmi petrec toată ziua în biroul ăla. Știu prea bine ce sunet scoate ceasul meu.

Gabrielle își dădu seama că trebuia să pună capăt imediat situației. „Cea mai bună apărare este atacul.” Cel puțin așa susținuse mereu Yolanda Cole. Punându-și mâinile în șolduri, Gabrielle se arunca asupra lui cu tot ce avea. Făcu un pas spre el și începu să se rățoiască:

— Vreau să văd dacă am înțeles bine, domnule senator! Este ora patru dimineața, ați băut, ați auzit un ticăit la telefon și de-asta ați venit până aici? Arată indignată cu degetul spre ușa de la biroul lui. Ca să pricep eu mai bine, mă acuzați că am neutralizat un sistem federal de alarmă, am luat două seturi de chei, am intrat prin efracție în biroul dumneavoastră, fiind suficient de tâmpită, încât să răspund la telefonul celular în timp ce comiteam o infracțiune, am reactivat sistemul de alarmă la ieșire și apoi m-am folosit cu calm de toaleta pentru femei, înainte de a fugi cu mâna goală? Asta vreți să spuneți, de fapt?

Sexton o privi cu ochii mari de uimire.

— Există un motiv pentru care oamenii n-ar trebui să bea de unii singuri, continuă Gabrielle. Acum vreți să discutăm despre NASA sau nu?

Sexton se simți năucit. Se îndreptă înapoi spre birou. Se duse drept la bar și luă un Pepsi. Cu siguranță că nu se *simțea* beat. Oare chiar se înșelase? În partea cealaltă a încăperii, ceasul ticăia bațjocoritor. Sexton sorbi paharul cu suc și își turnă încă unul. Îi oferi unul și lui Gabrielle.

— Bei ceva, Gabrielle? o întrebă el, răsucindu-se pe călcâie.

Gabrielle nu îl urmase înăuntru. Stătea în cadrul ușii, frecându-și nasul de toc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Vino înăuntru! Spune-mi ce ai descoperit la NASA.

— Cred că mi-ajunge pentru noaptea asta, răspunse ea sec. O să discutăm mâine.

Sexton n-avea chef de joacă. Avea nevoie de informații acum și n-avea de gând să o implore ca să i le dea. Scoase un oftat obosit. „Fă-o să aibă încredere! Totul se rezumă la încredere.”

— Am dat-o în bară, zise el spășit. Îmi pare rău. A fost o zi îngrozitoare. Nu știu la ce m-am gândit.

Gabrielle rămase în cadrul ușii.

Sexton se duse la birou și puse paharul lui Gabrielle pe el. Îi făcu semn fetei să se așeze pe fotoliul lui de piele - poziția de putere.

— Stai jos. Ia un pic de suc. Eu o să mă duc să îmi bag capul sub un jet de apă.

Porni spre baie.

Gabrielle continua să rămână nemișcată.

— Cred că am zărit un fax în mașină, îi zise Sexton peste umăr, în vreme ce intra în camera de baie. „Arată-i că ai încredere în ea.” Uită-te tu la el în locul meu, bine?

Sexton închise ușa și umplu chiuveta cu apă rece. Își stropi cu apă fața, dar nu se simți deloc mai treaz. Așa ceva nu i se mai întâmplase până acum - să fie atât de sigur și totuși să greșească într-un asemenea hal. Sexton avea încredere în propriile instincte care acum îi spuneau că Gabrielle Ashe fusese în biroul lui.

Dar cum? Era imposibil.

Își spuse că e mai bine să o lase baltă și să se concentreze asupra problemei principale. „NASA.” Avea nevoie de Gabrielle în acest moment. Nu își permitea să o îndepărteze. Trebuia să afle ce știa. „Uită de instincte. Ai greșit.”

Își șterse fața, își dădu capul pe spate și inspiră adânc. „Calmează-te, își spuse el. Nu te agita.” Închise ochii și inspiră din nou profund, simțindu-se mai bine.

Când ieși din baie, Sexton constată că Gabrielle se înmuiase și intrase în birou. „Bine, își zise el. Acum putem trece la afaceri.” Gabrielle stătea lângă fax și răsfoia printre

paginile primite. Când îi văzu fața, Sexton nu mai știa ce să creadă. Era o mască a dezorientării și a fricii.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el, pornind spre ea.

Gabrielle se clătină pe picioare, ca și cum ar fi fost gata să leșine.

— Ce e?

— Meteoritul... îngăimă ea, cu voce plăpândă, în vreme ce cu mâna tremurândă întindea teancul de hârtii spre el. Și fiica dumneavoastră... e în pericol.

Uluit, Sexton se duse la ea și îi luă hârtiile din mână. Prima foaie era scrisă de mână. Sexton recunoscuse imediat scrisul. Mesajul era ciudat și șocant prin simplitate.

„Meteoritul e fals. Iată dovada. NASA/ Casa Albă încearcă să măucidă. Ajutor! — RS”

Senatorul avea rareori sentimentul că nu pricepe nimic, însă acum, recitind cuvintele scrise de Rachel, își dădu seama că habar n-are ce trebuie să înțeleagă.

„Meteoritul e un fals? NASA și Casa Albă încearcă să o omoare?”

Simțind că se afundă într-o ceață din ce în ce mai deasă, Sexton începu să răsfoiască hârtiile. Prima pagină era o imagine computerizată, pe al cărei început stătea scris GPR. Poza părea să prezinte un soi de testare prin gheață. Sexton văzu puțul de extracție despre care se vorbea la televizor. Privirea i se opri asupra a ceea ce părea un vag contur al unui cadavru care plutea în puț. Apoi văzu ceva și mai șocant: conturul clar al unui al doilea puț, drept sub locul unde fusese meteoritul, ca și cum bolovanul fusese inserat pe dedesubtul gheții.

„Ce naiba se întâmplă aici?”

Când trecu la următoarea pagină, Sexton dădu peste poza unui gen de specie de animal oceanic pe care scria *Bathynomous giganteus*. Privi acea poză cu gura căscată. „Asta e animalul din fosilele meteoritului!”

Trecând și mai repede la următoarea pagină, zări un grafic legat de conținutul în hidrogen ionizat al crustei meteoritului. Pe pagină se vedea o scrijelitură de mână:

„Arsură prin noroi de hidrogen? Noul motor ECE de la NASA?”

Sexton nu-și putea crede ochilor. Simțea cum camera începe să învâртеască. Trecu și la ultima pagină – fotografia unei roci ce conținea bule metalice care arătau exact la fel ca acelea din meteorit. Și mai șocant, descrierea care însoțea imaginea spunea că roca era produsul vulcanilor oceanici. „O rocă din ocean? se miră Sexton. Dar NASA spunea că aceste condrele se formează doar în spațiu!”

Senatorul lăsă foile jos, pe birou, și se prăbuși în scaun. Îi trebuiră doar cincisprezece secunde ca să pună cap la cap tot ce văzuse. Semnificația imaginilor de pe hârtii devenise limpede ca lumina zilei. Oricine avea ceva creier își dădea seama ce dovedea acel mesaj:

„Meteoritul NASA este un fals!”

În întreaga lui carieră, nu mai avusese o asemenea zi în care lucrurile să treacă brusc de la o extremă la alta. Ca o călătorie de douăzeci și patru de ore pe culmile sinuoase ale speranței și ale disperării. Uluirea legată de modul în care fusese pusă în practică o asemenea înșelătorie deveni complet irelevantă pentru senator, când el își dădu seama ce implicații aveau toate astea din punct de vedere politic.

„După ce o să ies în public cu informațiile astea, președinția e a mea!”

Cu moralul la cotă maximă, senatorul Sedgewick Sexton uitase pe moment de cererea fiicei sale.

— Rachel e în pericol, zise Gabrielle. Biletul ei spune că NASA și Casa Albă încearcă să...

Faxul senatorului începu brusc să sune din nou. Gabrielle se răsuci pe călcâie și se holbă la mașinărie. Sexton se trezi și el făcând același lucru. Nu-și putea imagina ce i-ar mai fi putut trimite Rachel. Alte dovezi? Ce altceva mai putea exista? „Ceea ce am e mai mult decât suficient!”

După ce robotul aparatului răspunse la apel, nu se văzu nicio pagină apărând. Detectând că nu era vorba de o transmisie de date, aparatul comută pe răspuns vocal.

— Hello, se auzi vocea înregistrată a senatorului. Aici

este biroul senatorului Sedgewick Sexton. Dacă încercați să transmiteți un fax, o puteți face oricând. Dacă nu, lăsați un mesaj după semnal.

Înainte ca Sexton să apuce receptorul, aparatul emise un semnal sonor.

— Senatorul Sexton? Vocea apelantului avea o anumită duritate în ea. Aici este William Pickering, directorul NRO. Probabil că nu sunteți la birou la ora asta, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră urgent.

Vocea se opri, ca și cum ar fi așteptat ca să ridice cineva receptorul.

Gabrielle se întinse spre aparat.

Sexton o prinse de mână și i-o îndepărtă cu violență.

Gabrielle îl privi uluită.

— Dar este directorul...

— Domnule senator, continuă Pickering, părând aproape ușurat că nimeni nu ridicase receptorul. Mă tem că v-am sunat să vă dau niște vești foarte neplăcute. Tocmai am prins de veste că fiica dumneavoastră, Rachel, se află într-un extrem de mare pericol. Acum, când vorbim, încerc să adun o echipă de intervenție. Nu vă pot oferi detalii despre această situație la telefon, dar tocmai am fost informat că e posibil ca ea să vă fi transmis prin fax niște informații referitoare la meteoritul NASA. Eu nu le-am văzut și nu știu despre ce e vorba, dar oamenii care vă amenință fiica m-au avertizat că va muri dacă acele informații devin publice. Îmi cer scuze că sunt atât de direct, domnule! O fac de dragul clarificării situației. Viața fiicei dumneavoastră este amenințată. Dacă v-a trimis cu adevărat ceva prin fax, nu împărtășiți acele informații nimănui. Nu încă. Viața fiicei dumneavoastră depinde de asta. Rămâneți acolo unde vă aflați. Voi ajunge acolo în scurt timp.

Pickering făcu o pauză:

— Cu puțin noroc, domnule senator, toată această situație se va rezolva până ce vă treziți dumneavoastră din somn. Dacă, din cine știe ce motiv, ascultați acest mesaj înainte ca eu să ajung la biroul dumneavoastră, rămâneți

acolo și nu sunați pe nimeni. Fac tot ce îmi stă în puteri ca să vă înapoiez fata teafără și nevătămată!

Pickering închise.

Gabrielle tremura.

— Rachel e ostatică?

Sexton își dădu seama că, în ciuda dezamăgirii pe care o încerca față de el, Gabrielle nutrea o ciudată empatie când o tânără se afla în pericol. Și mai ciudat, el însuși se lupta cu același gen de emoții. Cea mai mare parte a lui se simțea totuși de parcă ar fi fost un copil căruia îi fusese oferit cel mai frumos și mai dorit cadou de Crăciun. Ca atare, refuza cu obstinație gândul de a lăsa pe altcineva să-i ia jucăria din mâini.

„Și Pickering vrea ca eu să-mi țin gura?”

Rămase nemișcat câteva clipe, încercând să descifreze complet înțelesul celor petrecute. Simți deja acea parte calculată și rece a minții cum începea să îi funcționeze la turație maximă, ca un computer politic, imaginându-și toate scenariile și evaluând rezultatele. Sexton privi teancul de hârtii din mână și începu să priceapă puterea acelor imagini. Meteoritul NASA îi spulberase visul de a deveni președinte. Însă totul nu fusese decât o minciună. O mânăreală. Acum, cei care făcuseră așa ceva aveau să plătească. Meteoritul pe care oponenții lui îl creaseră ca să-l distrugă avea să-l facă acum mai puternic decât și-ar fi putut imagina el vreodată. Fiica lui avusese grijă de asta.

„Există un singur rezultat posibil, își zise el. Iar un adevărat lider nu poate urma decât o singură cale.”

Fascinat de imaginea propriei renașteri din cenușă, Sexton traversă ca prin ceață încăperea. Ajunse la copiator și îl porni, pregătindu-se să multiplice paginile trimise de Rachel.

— Ce faceți? se repezi, uluită, Gabrielle.

— N-o s-o ucidă pe Rachel, declară el.

Chiar dacă mergea rău ceva, Sexton știa că moartea fiicei sale nu putea decât să-l facă mai puternic. Oricum ar fi câștigat. Un risc care merita.

— Pentru ce sunt acele copii? ceru Gabrielle să afle. William Pickering a cerut ca nimeni să nu afle!

Sexton se întoarse de la copiator și se uită la Gabrielle, uimit să constate cât de respingătoare devenise pentru el în doar câteva minute. În acele momente, senatorul Sexton se transformase într-o cetate inexpugnabilă. De neatins. Ținea acum în mâini tot ce avea nevoie pentru a-și îndeplini visul. Acum nimic nu îl mai putea opri. Nici acuzațiile de mită. Nici zvonurile legate de sex. Nimic.

— Du-te acasă, Gabrielle! Nu mai am la ce să te folosesc!

„S-a terminat”, își spuse Rachel.

Ea și Tolland stăteau unul lângă altul pe punte, privind drept în țeava mitralierei lui Delta One. Din păcate, Pickering aflase unde trimisese ea faxul. La biroul senatorului Sedgewick Sexton.

Rachel se îndoia că tatăl ei va asculta vreodată mesajul vocal lăsat de Pickering. Acesta avea probabil să ajungă în biroul senatorului cu mult înaintea zorilor. Dacă ar intra în birou, ar lua foile de hârtie din aparatul fax și ar șterge mesajul vocal înainte de sosirea lui Sexton, atunci Pickering n-ar mai avea niciun motiv să îi facă rău. William Pickering era probabil unul dintre pușinii oameni din Washington care puteau intra în biroul unui senator american în cea mai deplină discreție. Rachel fusese întotdeauna uimită câte se puteau realiza „în interesul securității naționale”.

„Bineînțeles că, dacă această variantă cade, Pickering ar putea zbura până acolo și ar trimite, pur și simplu, o rachetă Hellfire prin fereastră, ca să arunce în aer faxul”, gândi Rachel. Ceva îi spunea însă fetei că o asemenea măsură extremă nu avea să fie necesară.

Șezând lipită de Tolland, Rachel tresări surprinsă când mâna lui se strecură într-a ei. Atingerea lui avea o anumită forță, dar și gingășie, iar degetele li se împleteau atât de firesc, încât Rachel avu sentimentul că gestul ăsta îl făcuse de-o viață. Acum, nu își dorea decât să se cuibărească în brațele lui, la adăpost de vuietul apelor agitate de sub ei.

„Nu se va întâmpla niciodată, își spuse ea cu mâhnire. Nu a fost să fie.”

Michael Tolland se simțea ca un om care și-a întâlnit visul tocmai pe drumul spre spânzurătoare.

„Viața își bate joc de mine.”

Ani de zile după moartea Celiei, Tolland se chinuise nopți

întregi în care își dorise să moară, ore încărcate de durere și de singurătate în care singura evadare posibilă părea a fi doar moartea. Cu toate acestea, alesese viața, spunându-și că avea să răzbească chiar și de unul singur. Astăzi, pentru prima dată, Tolland începuse să înțeleagă ceea ce îi tot spusese prietenii lui.

„Mike, nu trebuie să treci singur prin toate acestea. O să-ți găsești o altă iubire.”

Mâna lui Rachel în mâna lui făcea ca această ironie să fie extrem de greu de înghițit. Soarta își alegea cu cruzime momentele. Tolland avea sentimentul că „zidurile” pe care și le construisese în jurul inimii începeau să cedeze. Preț de o clipă, pe punțile vechi ale navei, Tolland avu senzația că o vede pe Celia deasupra lui, așa cum i se mai întâmplase adesea. Vocei ei răsărea din apa învolburată... rostind ultimele vorbe pe care i le spusese înainte să moară.

— Ești un supraviețuitor, îi șoptea vocea ei. Promite-mi că să-ți găsești o altă iubire!

— Nu îmi voi dori niciodată alta, îi spusese Tolland.

Celia îi zâmbise plină de înțelepciune:

— Va trebui să înveți.

Acum, pe puntea navei, Tolland își dădu seama că tocmai era pe cale să învețe. Sufletul îi era brusc invadat de o emoție profundă. Își dădu seama că era vorba despre fericire.

Iar odată cu aceasta se năștea o dorință copleșitoare de a trăi.

Pickering se simțea ciudat de detașat, în vreme ce se îndrepta spre cei doi prizonieri. Se opri în fața lui Rachel, oarecum surprins că situația nu i se părea deloc dificilă.

— Uneori, zise el, circumstanțele te determină la decizii imposibile.

Rachel se uită țintă la el:

— Dumneavoastră sunteți cel care ați creat aceste circumstanțe.

— Războiul provoacă pagube colaterale, continuă

Pickering, cu o voce mai fermă. „Întreab-o pe Diana Pickering sau pe oricare dintre cei care mor în fiecare an ca să apere această națiune.” Tu ești cea mai calificată să înțelegi chestia asta, Rachel.

Privirea lui o țintui:

— *lactura paucorum serva multos.*

Sesiză că ea recunoscuse cuvintele - era aproape un clișeu în cercurile de interese legate de securitatea națională. „Sacrifică-i pe cei puțini ca să-i salvezi pe cei mulți.”

Rachel se uită la el cu un dezgust evident:

— Iar acum eu și Michael trebuie să ne numărăm printre cei *puțini*?

Pickering se gândi puțin la întrebarea ei. Nu exista altă cale. Se întoarse spre Delta One.

— Eliberează-ți camaradul și să terminăm odată cu toată povestea asta!

Delta One încuviință.

Pickering se mai uită lung, ca pentru ultima dată, la Rachel, după care se duse către balustrada apropiată din babord, privind în jos spre apele învolburate. Prefera să nu vadă scena care avea să urmeze.

Delta One se simțea plin de forță. Își apucă strâns arma și se uită la camaradul lui care continua să atârne prins în cleștii metalici. Nu mai trebuia decât să închidă trapa de sub picioarele lui Delta Two, să-l elibereze din clești și să-i elimine pe Rachel Sexton și pe Michael Tolland.

Din nefericire, Delta One apucase să vadă cât de complex era panoul de control de lângă trapă - o serie întreagă de manete și butoane nemarcate care păreau să controleze trapa, motorul vinciului și numeroase alte dispozitive. Delta One n-avea niciun chef să acționeze maneta greșită și să riște viața camaradului lui aruncând din greșeală submersibilul în mare.

„Elimină toate riscurile. Nu te grăbi niciodată.”

Îl va obliga pe Tolland să acționeze în locul lui. Și, ca să

se asigure că nu vor exista niciun fel de surprize, Delta One avea de gând să se folosească de ceea ce în lumea lui se numea o „garanție biologică”.

„Învrăjbește-ți adversarii.”

Delta One înfipse țeava armei drept în fața lui Rachel, oprindu-se la doar câțiva milimetri de frunte. Rachel își închise ochii, iar Delta One văzu pumnii lui Tolland strângându-se protectori.

— Ridică-te, domnișoară Sexton, comandă Delta One.

Ea se conformă.

Ținând arma înfiptă în spatele fetei, Delta One o împinse către un set de scări mobile din aluminiu care duceau spre vârful submersibilului.

— Urcați-le și rămâneți pe vârful submersibilului.

Rachel păru înspăimântată și nedumerită.

— Executați ordinul acum! porunci Delta One.

În timp ce se cățara pe treptele de aluminiu, Rachel avea senzația că are un coșmar. Se opri în capătul lor, neavând niciun chef să pășească mai încolo, deasupra vârtejului, pe suprafața submersibilului suspendat.

— Mergeți până în vârful Tritonului, îi ceru soldatul, întorcându-se spre Tolland și amenințându-l cu arma.

Soldatul prins în clești o urmări pe Rachel. Se zbătea de durere și era evident nerăbdător să iasă din capcană. Rachel se uită la Tolland, care acum avea o armă la tâmplă. „Să mă duc în vârful Tritonului.” N-avea de ales.

I se părea că merge pe o platformă suspendată deasupra unui canion imens, Rachel păși pe cutia motorului – o mică porțiune dreaptă din spatele bulei de plexiglas a submersibilului. Mașinăria atârna ca un plumb imens de undiță deasupra trapei deschise. Chiar și atârnat de cablu, Triton-ul de nouă tone abia dacă se clătină câțiva milimetri după ce urcă ea.

— Bine, acum hai să mergem, îi comandă soldatul lui Tolland. Du-te la manete și închide ușa trapei!

Împins de țeava armei, Tolland porni spre panoul de

control cu soldatul în spatele lui. Se apropie încet de obiectiv. Rachel îi văzu privirea țintuind-o, ca și cum ar fi încercat să-i spună ceva. Tolland se uită la ea, apoi își coborî privirea spre poarta de acces în submersibil.

Rachel se uită în jos. Capacul rotund al trapei de acces în Triton era ridicat. Putea să vadă direct în interiorul bulei de plexiglas. „Oare vrea să intru acolo?” Crezând că înțelege greșit, se uită din nou la Tolland. Acesta aproape ajunsese la panoul de control. Continua să o țintuiască cu privirea. De aceasta dată, era mai puțin subtil.

Îi citi pe buze porunca:

— Sări înăuntru! Acum!

Delta One o zări cu coada ochiului pe Rachel, care se mișcă și se răsuci instinctiv. Deschise focul exact în clipa în care Rachel căzu prin trapa submersibilului pe sub ploaia de gloanțe. Cartușele se izbiră de ușa circulară, trimitând o jerbă de scânteii în aer și trântind capacul peste trapă.

În fracțiunea de secundă în care nu mai simți apăsarea armei în spate, Tolland țâșni. Sări în stânga, îndepărtându-se de ușa trapei mari, și se aruncă pe punte, rostogolindu-se, exact în clipa în care soldatul se întoarse spre el, cu arma care continua să scuipe gloanțe. Acestea explodară undeva, în spatele lui Tolland, în vreme ce el își căuta adăpost dincolo de panoul ancorei din pupa - un cilindru imens cu motor, în jurul căruia erau înfășurate câteva sute de metri de lanț de oțel conectat la ancora navei.

Tolland își făcuse un plan, dar trebuia să acționeze repede. În vreme ce soldatul porni după el, Tolland se întinse, apucă dintr-o mișcare cătușa de prindere a ancorei cu ambele mâini și trase de ea.

Instantaneu, tamburul ancorei porni să dea drumul lanțului înfășurat, astfel încât nava se înclină în curentul puternic. Mișcarea bruscă făcu pe toată lumea de pe punte să se clatine, ținându-se cu greu pe picioare. În vreme ce nava începuse să se rotească din pricina curentului, tamburul ancorei dădea drumul tot mai repede lanțului.

„Hai, fetișo”, imploră Tolland.

Soldatul își recăpătă echilibrul și veni după el. Așteptând până în ultima clipă, Tolland se opinti și ridică maneta cătușei la loc, blocând tamburul. Lanțul se întinse, oprind nava din mișcare și trimițând o vibrație colosală în tot corpul vasului. Tot ce era pe punte sări de pe loc. Soldatul se pomeni în genunchi, lângă Tolland. Pickering căzu pe punte cu fața în sus. Triton-ul se agită puternic la capătul cablului care îl ținea.

De sub navă se auzi un uruit teribil de metal când pilonul avariat cedă și se frânse, trimițând unde ca de cutremur în întreaga navă. Colțul din dreapta al pupei începu să se prăbușească sub propria greutate. Nava se înclină pe diagonală, ca o uriașă masă care tocmai își pierduse un picior. Zgomotul care venea de dedesubt era asurzitor – un geamăt imens de metal încovoiat și rupt, amestecat cu furia apelor.

Albă ca varul din cauza spaimei, Rachel se ținu cum putu, în vreme ce mașinăria de nouă tone începu să se lege mai tare deasupra trapei deschise. Prin geamul de plexiglas vedea furia oceanului de dedesubt. Își luă privirea de acolo și și-o îndreptă spre punte, căutându-l pe Tolland, și atunci văzu drama care tocmai se petrecea.

La numai un metru distanță, prins în cleștii submersibilului, soldatul din echipa Delta urla de durere, în vreme ce se legăna în toate părțile, ca o păpușă. Rachel îl văzu pe William Pickering agățându-se de o scândură a punții. Lângă tamburul ancorei, Tolland se ținea și el de ce putea, căutând să nu alunece peste margine, în apă. Când îl zări și pe soldatul cu arma recăpătându-și echilibrul chiar în apropierea lui Tolland, Rachel strigă în submersibil:

— Mike, ferește-te!

Numai că Delta One îl ignoră complet pe Tolland. Soldatul se uită cu gura căscată de groază la elicopterul de pe punte. Rachel se întoarse, urmărindu-i privirea. Aeronava Kiowa, cu rotoarele continuând să se învâртеască, începuse să alunece încet înainte, pe puntea umedă. Platformele lungi de metal care foloseau la aterizare se

comportau acum ca niște schiuri pe o pârtie. Abia atunci, Rachel își dădu seama că uriașa mașinărie aluneca drept spre Triton.

Împleticindu-se pe puntea înclinată spre aeronava care aluneca, Delta One reuși să se agațe și apoi să se urce în carlingă. N-avea niciun chef să lase unicul lor mijloc care le-ar fi asigurat plecarea de acolo să cadă în ocean. Apucă de manetele aeronavei și trase cu putere înapoi de manșă. „Ridică-te!” Cu un uruit asurzitor, elicea își accelerează rotațiile, forțându-se să ridice masivul elicopter de atac de pe punte. „Sus, la naiba!” Aeronava se îndrepta chiar spre Triton și spre camaradul lui prins în capcana cleștilor.

Cu botul aplecat în față și cu elicele înclinate, elicopterul accelerează, mai mult înainte decât în sus, drept spre submersibil, ca o insectă uriașă. „Sus!” Delta One trase de manșă, dorindu-și să poată scăpa de cele cinci sute de kilograme de rachete care îl trăgeau în jos. Lamele elicei ratară pe puțin capul lui Delta Two și vârful submersibilului, dar elicopterul se mișca prea repede. N-avea cum să scape de cablul vinciului.

Noaptea se luminează de scânteile ivite din ciocnirea metal pe metal când elicele de oțel se izbiră de cablu. Imaginea părea desprinsă dintr-o bătălie colosală. Din carlinga elicopterului, Delta One urmări cum elicea tăia „carnea” cablului ca o morișcă uriașă. Deasupra capului izbucni un șuvoi orbitor de scânteii, când lamele elicei explodară. Delta One simți cum elicopterul se prăbușește cu botul în jos pe puntea vasului. Încercă să îl controleze, dar nu dispunea de mișcare în plan vertical. Elicopterul sări de două ori pe puntea înclinată, apoi alunecă și se izbi de balustrada navei.

Pentru o clipă, Delta One avu senzația că balustrada o să reziste.

Apoi, auzi trosnitura. Datorită inerției ucigașe, aeronava rupse balustrada și se prăbuși în apele învolburate ale oceanului.

Rachel Sexton stătea paralizată în submersibil. Trupul îi era presat de scaunul Tritonului. Mininava fusese izbită cu violență atunci când lamele elicei se izbiseră de cablul vinciului, dar Rachel reușise să își păstreze echilibrul. Cumva, elicea ratase corpul principal, dar Rachel știa că daunele importante erau cele de la cablu. În acel moment, nu se putea gândi decât la calea cea mai rapidă de a evada din submersibil. Soldatul prins în clești se holba la ea, delirând, sângerând și ars de schije. Dincolo de el, Rachel îl văzu pe William Pickering ținându-se de scândura din punte.

„Unde e Michael?” Nu-l vedea. Panica dură doar o secundă, lăsând loc unei alte temeri. Deasupra capului, cablul de susținere deteriorat scoase un geamăt înfiorător când nervurile cedară. Apoi se auzi o plesnitură puternică și Rachel simți cum cablul se rupe.

Intrând pentru câteva secunde în imponderabilitate, Rachel se trezi plutind deasupra scaunului, în vreme ce submersibilul plonja spre ocean. Puntea dispăru deasupra capului, iar pasarelele navei îi trecură cu repeziciune prin fața ochilor. Soldatul prins în cleștii metalici se făcu alb ca varul. Continua să se holbeze la Rachel.

Plonjonul părea că nu se mai sfârșește.

Când atinse oceanul, submersibilul se scufundă adânc pentru câteva secunde, aruncând-o pe Rachel cu putere înapoi pe scaun. Fata își simți șira spinării comprimată cu forță. Oceanul iluminat acoperi întregul glob de plexiglas. Rachel simți că se sufocă. Submersibilul se opri din cădere, apoi porni înapoi spre suprafață și țâșni deasupra apelor ca un dop de plută.

Rechinii atacă instantaneu. De pe scaunul ei, Rachel urmări încremenită spectacolul care se desfășura la doar câțiva zeci de centimetri în fața ochilor ei.

Delta Two simți capul în formă de ciocan izbindu-l cu o forță colosală. Un clește ascuțit îi prinse brațul, sfâșiind

carnea până la os și înșfăcându-l cu putere. O durere înfiorătoare îi săgetă creierii în clipa în care rechinul își arcui trupul viguros și scutură cu violență din cap, rupând brațul lui Delta Two din umăr. Alți rechini se năpustiră. Cuțite i se înfipseră în picioare. În piept. În gât. Delta Two nu mai avea aer să urle de durere, în vreme ce rechinii rupeau bucăți mari din corpul lui. Ultimul lucru pe care îl văzu era un bot imens în formă de curcubeu, care se apropia din lateral, și un șir de colți imenși care se apropiau de fața lui.

În jurul lui, se făcu brusc întuneric.

În Triton, zgomotul înăbușit al rechinelor care se repeziseră pradă se diminua treptat. Rachel își deschise ochii. Omul dispăruse. Apa care spăla geamul era sângerie.

Rănită grav, Rachel se ghemui pe scaun, cu genunchii lângă piept. Simțea că submersibilul se mișcă. Era purtat de curenți de-a lungul punții de scufundare a navei mari. Totodată, submersibilul începea să se deplaseze și în altă direcție. În jos.

Bolboroseala apei care inunda tancurile de balast deveni tot mai accentuată. Oceanul se înalță cu câțiva centimetri.

„Mă scufund!”

Teroarea puse stăpânire pe Rachel. Fata se ridică în picioare. Se întinse și apucă de mecanismul trapei. Dacă ar fi putut ieși deasupra submersibilului, ar mai fi avut timp să sară pe platforma de scufundare de pe *Goya*, care se afla la doar câteva zeci de centimetri depărtare.

„Trebuie să ies!”

Mecanismul trapei arăta clar în ce sens trebuia rotit pentru deschidere. Rachel se opinti. Trapa nu se clinti. Încercă din nou. Nimic. Capacul era închis ermetic. Simțind cum o cuprinde panica, de la tălpi până în creștet, Rachel se opinti pentru ultima dată.

Trapa nu se mișcă.

Triton-ul se mai scufundă câțiva centimetri, lovindu-se ușor de *Goya*, pentru ultima dată, înainte de a ieși complet

de sub carena deteriorată... în apele largi ale oceanului.

— Nu faceți asta, îl imploră Gabrielle pe senator, în vreme ce el termina de copiat hârtiile. Este viața fetei dumneavoastră în joc!

Sexton refuză să o asculte și se duse înapoi în birou, cu zece teancuri identice de fotocopii. Fiecare teanc conținea copiile paginilor trimise de Rachel prin fax, inclusiv nota scrisă de mână, unde se afirma că meteoritul era un fals și unde NASA și Casa Albă erau acuzate de tentativă de crimă.

„Cel mai șocant pachet media asamblat vreodată”, își zise Sexton, începând să insereze cu grijă fiecare teanc în plicul lui mare și alb. Fiecare plic avea înscrise numele senatorului, adresa de la birou și sigiliul senatorial. N-aveau să existe niciun fel de îndoieli legate de sursa acelor informații incredibile. „Scandalul politic al secolului, gândi Sexton, iar eu voi fi cel care-l declanșează!”

Gabrielle pleda în continuare pentru siguranța lui Rachel, dar Sexton nu o mai auzea. În timp ce asambla plicurile, intrase într-un univers propriu. „Fiecare carieră politică are un moment de răscruce. Acesta e momentul meu.”

Mesajul telefonic al lui William Pickering avertiza că viața lui Rachel era în pericol dacă Sexton dezvăluia publicului informațiile. Din păcate pentru Rachel, Sexton mai știa și că ieșirea în public cu dovezile despre fraudă NASA l-ar fi propulsat către Casa Albă cu o viteză și cu un dramatism cum mediul politic american nu mai înregistrase până acum.

„Viața e plină de decizii dificile, își spuse el. Iar câștigătorii sunt cei care și le iau.”

Gabrielle văzuse și înainte acea privire în ochii lui Sexton. „Ambiție oarbă.” Se temea de ea. Acum își dădea seama că avea și de ce. Era clar că Sexton prefera să riște viața fiicei lui dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătească

pentru a fi primul care anunță fraudă celor de la NASA.

— Nu vă dați seama că ați câștigat deja? insistă Gabrielle. Zach Herney și NASA nu pot supraviețui acestui scandal. Indiferent *cine* îl aduce la cunoștința publicului! Indiferent când devine public! Așteptați până ce o să știți că Rachel se află în siguranță. Așteptați. Până ce vorbiți cu Pickering!

Evident, Sexton nu o mai asculta deloc. Trase de un sertar și scoase o foaie pe care erau prinse zeci de sigilii autoadezive din ceară, cu inițialele lui pe ele. Gabrielle știa că senatorul le folosea de obicei pentru invitațiile oficiale, însă probabil că acum își spunea că un sigiliu din ceară sângerie adăuga fiecărui plic un soi de dramatism aparte. Scoțând sigiliile circulare de pe foaie, Sexton lipi câte unul la îmbinarea fiecărui plic, sigilându-le ca pe niște epistole cu monogramă.

Gabrielle se simțea cuprinsă de un nou val de mânie. Se gândi la imaginile cecurilor ilegale aflate în computerul lui. Știa că, dacă ar fi scos cel mai mic cuvânt despre ele, Sexton ar fi șters dovezile din memoria calculatorului.

— Nu faceți asta, îl amenință ea, sau o să dau în vileag legătura noastră.

Sexton râse tare, în timp ce lipea cu nonșalanță sigilii:

— Nu zău? Și crezi că te vor crede pe tine, un ajutor lacom după putere căruia i s-a refuzat un post în administrația mea și care caută să se răzbune cu orice preț? Am negat legătura noastră o dată și lumea m-a crezut! Bineînțeles, o să neg din nou.

— Casa Albă a intrat în posesia unor fotografii, declară Gabrielle.

Sexton nici măcar nu-și ridică privirea:

— N-au niciun fel de fotografii. Și, chiar dacă le au, nu le mai folosesc la nimic.

Termină de lipit și ultimul sigiliu:

— Am imunitate. Plicurile astea sunt mai importante decât orice mi-ar arunca cineva în față.

Gabrielle știa că el avea dreptate. Se simțea cumplit de

neajutorată, în vreme ce Sexton își admira operele de artă. Pe biroul său, se odihneau zece plicuri elegante, din mătase albă, fiecare inscripționat cu numele și adresa lui, și asigurat cu un sigiliu de ceară sângerie pe care se găseau inițialele lui. Arătau ca niște scrisori regale. Cu siguranță, unii regi fuseseră înscăunați pe baza unor informații mai puțin relevante.

Sexton înșfăcă plicurile și se pregăti să plece. Gabrielle se repezi și îi blocă drumul:

— Faceți o mare greșeală! Povestea asta mai poate aștepta!

Sexton o țintui cu privirea:

— Eu te-am creat, Gabrielle, și acum tot eu te-am distrus.

— Faxul acela de la Rachel vă pune pe tavă președinția.

I-o datorăți.

— I-am dat destule!

— Și dacă i se întâmplă ceva?

— Atunci, se vor înmulți voturile pentru mine din simpatie!

Lui Gabrielle nu-i veni să creadă că un asemenea gând îi putuse veni în minte, darămite să mai fie și rostit cu voce tare. Dezgustată, se întinse după telefon.

— Sun acum la Casa...

Sexton se întoarse pe călcâie și îi trase o palmă zdravănă peste față.

Gabrielle se împletici făcând câțiva pași înapoi și simți că îi crapă buza. Reuși să se echilibreze, când se prinse de birou și se uită încremenită la omul pe care odinioară îl adorase.

Sexton o privi lung și aspru:

— Dacă ai de gând să mi te pui împotriva, o să am grijă să regreți asta până la sfârșitul zilelor tale.

Rămase acolo fără să clipească, strângând stiva de plicuri sub braț. În ochii lui, se citea o amenințare de moarte.

Când Gabrielle ieși din clădirea de birouri în aerul rece al nopții, buza îi sângera serios. Opri un taxi și se urcă în el.

Apoi, pentru prima dată de când sosise în Washington, Gabrielle Ashe cedă nervos și izbucni în plâns.

„Triton-ul a căzut...”

Michael Tolland se echilibra cum putu pe puntea înclinată și privi peste tamburul ancorei la cablul rupt de care atârna submersibilul. Se răsuci pe călcâie spre pupa și cercetă apele învolburate ale oceanului. Triton-ul tocmai ieșea de sub *Goya* chiar în mijlocul curentului. Ușurat că măcar submersibilul era intact, Tolland așinti cu privirea trapa de acces, dorindu-și ca nimic altceva de pe lumea asta să o vadă deschisă și pe Rachel ieșind teafără de acolo. Numai că trapa era închisă. Tolland se întrebă dacă nu cumva fata leșinase din pricina căderii violente.

Chiar și de la o asemenea distanță, Tolland își dădea seama că Triton-ul părea neobișnuit de afundat în apă – cu mult sub nivelul de scufundare normală. „Se scufundă.” Nu și dădea seama din ce cauză, dar, în acea clipă, motivul nu avea niciun fel de însemnătate.

„Trebuie s-o scot pe Rachel. Acum!”

Pregătindu-se să o ia la goană de-a lungul punții, o ploaie de gloanțe se auzi deasupra lui, scoțând scânteii din tamburul masiv de oțel al ancorei. Tolland se lăsă înapoi în genunchi. „Rahat!” Se zgâi pe lângă tambur doar atât cât să îl vadă pe Pickering pe puntea superioară, țintind spre el ca un lunetist. Soldatul din echipa Delta Force scăpase probabil arma când se cățara în elicopterul condamnat la moarte, iar Pickering că o recuperase. Acum directorul era cel care controla situația.

Prins în capcană în spatele tamburului, Tolland privi înapoi spre submersibilul care se scufunda. „Hai, Rachel! Leși de acolo!” Așteptă ca trapa să se deschidă. Nimic.

Când privi înapoi spre puntea navei, Tolland măsură distanța dintre locul în care se afla și balustrada din pupa. Șase metri. O distanță cam mare în câmp deschis.

Tolland trase adânc aer în piept și se hotărî. Își rupse

cămașa de pe el și o aruncă în dreapta, pe puntea deschisă. În vreme ce Pickering ciurui bucata de pânză, Tolland o zbughi în stânga, în josul punții înclinate, spre pupa. Cu un efort aproape supraomenesc se lansă peste balustradă, în spatele navei. Se arcui în aer, auzi gloanțele vâjâind în jurul lui. O simplă zgârietură și ar fi devenit un ospăț pentru rechini în clipa în care ar fi atins apa.

Rachel Sexton se simțea ca un animal prins în capcană. Încercase în mod repetat să deschidă trapa, însă fără succes. Auzea un tanc de balast, undeva sub ea, umplându-se cu apă și accentuând scufundarea Tritonului. Întunecimea oceanului amenința tot mai tare domul, ca o cortină neagră care s-ar fi ridicat pe dos.

Prin partea inferioară a domului, adâncurile oceanului se zăreau ca un mormânt de apă. Hăul de dedesubt amenința să o înghită, în curând, cu totul. Rachel prinse de mecanismul trapei și încercă să îl răsucească încă o dată pentru a deschide capcana, dar nimic nu se clinti. Începeau să o doară plămâni. Simțea deja cum dioxidul de carbon îi înțepa nărilor. Mai presus de toate însă, un gând o bântuia: „Am să mor singură, sub apă”.

Cercetă panoul de control și manetele submersibilului, sperând să găsească ceva care să o ajute, însă toate cadranele erau negre. Mașinăria nu avea curent. Rachel era încuiată într-o criptă inertă de oțel și se scufunda încet către fundul oceanului.

Bolboroseala din tancurile de balast părea să sporească. Nivelul apei în exteriorul domului se înălță la câteva zeci de centimetri de vârful bilei de plexiglas. La orizont, dincolo de întinderea pustie de apă, o bandă purpurie începea să se zărească. Se apropiau zorii. Rachel se temu că acesta va fi ultimul răsărit pe care îl va mai vedea. Închise ochii ca să alunge din minte gândul la cumplita soartă care o aștepta, dar începu imediat să revadă cu ochii minții imaginile înfiorătoare din copilărie.

Căderea prin stratul de gheață. Alunecarea dedesubt.

Nu putea respira. Incapacitatea de a se urni singură de acolo. Senzația de scufundare.

Mama ei care o striga: „Rachel! Rachel!”

O bătaie în geamul submersibilului o trezi din delir. Ochii i se deschiseră:

— Rachel!

Vocea se auzea înfundat. Dincolo de geam, se ivi un chip fantomatic, cu capul în jos, cu părul negru care-i atârna ca o coamă. Rachel abia putea zări ceva în beznă.

— Michael!

Tolland ieși la suprafață, ușurat că o văzuse pe Rachel mișcându-se în interiorul submersibilului. „Trăiește”. Înotă cu mișcări rapide către coada Tritonului și se cățăără pe platforma scufundată a motorului. Simțea curenții fierbinți și puternici ai oceanului de jur împrejur. Se postă ca să apuce bine capacul circular al trapei, stând ghemuit și sperând că nu se află în raza de acțiune a armei lui Pickering.

Corpul Tritonului era acum aproape complet sub apă. Tolland știa că trebuia să se grăbească, dacă voia să deschidă trapa și să o scoată pe Rachel. Mai avea vreo douăzeci de centimetri de capac la dispoziție, dar lungimea se micșora cu repeziciune. Odată ce capacul s-ar fi scufundat și el, deschiderea lui ar fi trimis un torent năvalnic de apă înăuntru, prinzând-o pe Rachel în capcană și trimițând Triton-ul ca o piatră drept la fund.

— Acum sau niciodată, icni el, apucând bine de roata capacului și opintindu-se să o răsucescă în sens invers acelor de ceasornic.

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, punând la bătaie întreaga forță de care era capabil. Capacul refuză din nou să se miște.

O auzea pe Rachel înăuntru, de cealaltă parte a capacului. Avea vocea înfundată, dar chiar și așa îi simțea groaza.

— Am încercat! urla ea. N-am reușit să-l răsucesc!

Apa ajunsese, între timp, la nivelul capacului.

— Să încercăm împreună! strigă el. Acolo tu încerci *în sensul acelor de ceasornic!* Știa că sensul era clar marcat pe capac. Bine, acum!

Tolland se sprijini de tancurile de balast și trase cu toată forța. O auzea pe Rachel cum încerca să facă același lucru. Roata capacului se mișcă un centimetru, apoi înțepeni definitiv.

Atunci Tolland văzu unde era problema. Capacul trapei nu era așezat egal pe canal. Era înțepenit precum capacul unui borcan care fusese înșurubat strâmb. Cu toate că garnitura de sigilare se așezase corect, clemele de prindere ale capacului erau îndoite, ceea ce însemna că singura modalitate prin care acea trapă se putea deschide era prin utilizarea unei torțe cu acetilenă.

Văzând cum vârful submersibilului e înghițit de apă, Tolland fu năpădit brusc de groază. Rachel Sexton n-avea să mai iasă teafără din Triton.

La aproape șapte sute de metri mai jos, fuzelajul zdrobit al elicopterului Kiowa se scufunda cu repeziciune, prizonier al forței de gravitație și al puternicilor curenți generați de vârtejul marin. În carlingă, cadavrul lui Delta One nu mai putea fi recunoscut, desfigurat fiind de presiunea zdrobitoare a adâncurilor.

În vreme ce aeronava se afunda în spirală, continuând să țină atașate de fuzelaj rachetele Hellfire, domul de magmă aștepta pe fundul oceanului ca un teren încins de aterizare. Sub crusta groasă de trei metri a domului, o vână de lavă fierbinte sfârâia la o mie de grade Celsius, ca un vulcan care stătea să erupă.

Tolland stătea în apă până la genunchi pe platforma motorului și își storcea creierii încercând să găsească o soluție de a o salva pe Rachel.

„Submersibilul nu trebuie să se scufunde!”

Privi înapoi spre *Goya*, întrebându-se dacă exista vreo posibilitate de a aduce un vinci pe care să îl conecteze la Triton, astfel încât acesta să rămână la nivelul apei. Imposibil. Nava se găsea la circa cincizeci de metri acum, iar Pickering trona pe punte, ca un împărat roman care ocupa fotoliul de onoare la un spectacol sângeros din Colosseum.

„Gândește! Își spuse Tolland. De ce se scufundă Triton-ul?”

Mecanismul de flotare al submersibilului era îngrozitor de simplu: tancurile de balast modificau, în funcție de fluidul cu care erau umplute, apă sau aer, capacitatea de flotare și mișcau Triton-ul în sus sau în jos.

Evident, tancurile de balast se umpleau acum cu apă.

„Dar n-ar trebui!”

Fiecare tanc era echipat cu deschizături deasupra și dedesubtul corpului. Deschizăturile de dedesubt, denumite și „găuri de inundare”, rămâneau întotdeauna deschise, în vreme ce deschizăturile de deasupra, denumite și „ventile de aer”, puteau fi manevrate prin închidere sau deschidere, astfel încât să asigure nivelul dorit al aerului în tanc, în funcție de nevoi.

Dacă ventilele de aer ale submersibilului erau deschise din cine știe ce motiv? Tolland nu-și putea imagina vreunul. Se deplasă de cealaltă parte a platformei motorului și cercetă cu degetele unul dintre tancuri. Ventilele de aer erau închise. În același timp cu ventilele însă, degetele lui dădură peste altceva.

Găuri de gloanțe.

„La naiba!” Triton-ul fusese sub ploaia de gloanțe când Rachel sărise în el. Tolland se scufundă imediat și înotă sub Triton, plimbându-și palmele cu mare atenție pe suprafața celui mai important tanc de balast - tancul negativ. Britanicii porecliseră acest tanc „expresul de mers în jos”. Germanii îl botezaseră „pantofii de plumb”. Semnificația lui era cât se poate de clară. Odată umplut, tancul negativ ducea submersibilul *în adâncuri*.

Plimbându-și palma și pe părțile laterale ale tancului, Tolland dădu peste zeci de găuri de glonț. Se simțea apa cum năvălește înăuntru. Indiferent că lui Tolland îi plăcea sau nu, submersibilul se pregătea să se scufunde.

Triton-ul ajunsese între timp la un metru adâncime. Îndreptându-se spre prova, Tolland își lipi fața de geam și se zgâi înăuntru.

Rachel bătea în geam și urla. Panica din glasul ei îl făcea să se simtă lipsit de puteri. Pentru o clipă, se trezi transportat înapoi în timp într-un spital, uitându-se cum moare femeia pe care o iubea și știind că nu poate face absolut nimic să o ajute. Aflat acum sub apă în fața submersibilului care se ducea la fund, Tolland își spuse că nu mai putea trece din nou prin așa ceva. „Ești un supraviețuitor”, îi spusese Celia, dar Tolland nu voia să supraviețuiască de unul singur... nu din nou.

Plămânii lui cereau cu disperare aer, și totuși Tolland rămase acolo cu ea. De fiecare dată când Rachel izbea în geam, Tolland auzea cum se ridică bulele de aer și vedea cum submersibilul se scufunda și mai adânc. Rachel urla ceva despre apa care intra pe lângă geam.

Bila de plexiglas avea scăpări.

„Să existe o gaură de glonț în geam?” Puțin probabil. Simțindu-și plămânii gata să explodeze, Tolland se pregăti să iasă la suprafață. Sprijinindu-se de imensul geam acrilic, degetele lui dădură peste o bucată din cauciuc care acum atârna liberă. Probabil că în cădere se desprinsese o garnitură de etanșare. Acesta era motivul pentru care se infiltra apa. „Altă veste proastă.”

Ajungând la suprafață, Tolland trase de trei ori aer adânc în piept, încercând, în același timp, să-și limpezească gândurile. Apa care se infiltra pe sub geam nu putea decât să accelereze plonjonul. Submersibilul se găsea deja la peste un metru și jumătate sub apă, iar Tolland abia dacă îl mai putea atinge cu vârfurile picioarelor. Simțea bătaile disperate ale lui Rachel rezonând în întreaga masă de metal și plastic.

Tolland se gândea la o singură cale de acțiune. Dacă se scufunda la loc până la platforma motorului și localiza cilindrul cu aer la mare presiune, l-ar fi putut folosi ca să deverseze apa din tancul de balast. Chiar dacă deversarea tancului ar fi fost doar un exercițiu disperat, poate așa Triton-ul ar fi reușit să rămână în apropiere de suprafața apei încă un minut sau două, înainte ca tancurile perforate să se umple la loc.

„Și după aceea?”

Fără a avea un plan clar de acțiune, Tolland se pregăti să se scufunde. Inspiră profund, aproape de nivelul în care își simți plămâni gata să explodeze. „Mai mult aer în plămâni. Mai mult oxigen. O scufundare mai lungă.” Simțindu-și însă țesuturile întinzându-se la maximum și apăsându-i coastele, un gând ciudat îi trecu prin minte.

Dacă ar fi crescut presiunea în *interiorul* submersibilului? Unul dintre sigiliile domului de plexiglas se rupsese. Poate că, dacă ar fi putut crește presiunea în *interiorul* habitaculului, Tolland ar fi reușit să desprindă întregul dom, astfel încât Rachel să poată ieși.

Expiră și călcă apa câteva secunde, încercând să își imagineze mai bine șansele de reușită. Era o opțiune perfect logică, nu? În definitiv, un submarin era construit ca să fie rezistent *într-o singură* direcție. Trebuia să reziste la presiuni colosale din afară, fără ca presiunea dinăuntru să fie schimbată.

Mai mult, Triton-ul folosea valve de reglare uniformă, pentru a scădea numărul de piese de schimb duse de Goya în expediții. Tolland putea desprinde pur și simplu furtunul

de alimentare al cilindrului de înaltă presiune, după care să îl redirecționeze către un regulator de furnizare a ventilației de urgență din babordul submersibilului! Presurizarea cabinei i-ar fi produs lui Rachel o durere cumplită, dar ar fi putut însemna o cale de salvare.

Tolland inspiră din nou și se scufundă.

Submersibilul coborâse acum la doi metri și jumătate, iar curenții și întunericul îi îngreunau orientarea. După ce găsi tancul presurizat, Tolland redirecționează furtunul și se pregătește să introducă aer în dom. Apucând valva, zări inscripția din vopsea galbenă reflectorizantă de pe partea laterală a tancului, care îi reamintea de pericolul unei asemenea manevre: „ATENȚIE: AER COMPRIMAT - 3000 PSI”.

„Trei mii de livre pe *inch pătrat*”, își spusese Tolland. Reușita acțiunii ar fi însemnat desprinderea domului din plexiglas înainte ca presiunea din cabină să îi zdrobească plămânilor lui Rachel. În esență, Tolland înfugea un furtun de incendiu de mare capacitate într-un balon de apă, sperând ca balonul să se destrame cât mai repede.

Strânse valva și se hotărî. Suspendat acolo, pe spatele Tritonului, Tolland roti de robinet, deschizând valva. Furtunul se umflă imediat, iar Tolland auzi cum aerul inunda cabina cu o forță colosală.

În cabină, Rachel simți brusc o durere sfâșietoare crăpându-i țeasta. Deschise gura să țipe, însă aerul intra în plămânilor ei cu o asemenea forță, încât fata avu senzația că o să-i explodeze pieptul. Își simțea ochii înfundați în orbite. În urechi ceva uruia cu putere, împingând-o către o stare de inconștiență. Își strânse instinctiv ochii și își apăsă palmele peste urechi. Durerea era din ce în ce mai mare.

Rachel auzi o bătaie chiar în fața ei. Se chinui să întredeschidă ochii și apucă să zărească silueta lui Michael Tolland în întuneric. Fața lui stătea lipită de geam. O îndemna prin semne să facă ceva.

„Dar ce?”

Abia îl zărea în beznă. Vederea îi era încețoșată, iar globii oculari – distorsionați din pricina presiunii. Chiar și așa, își putea da seama că Triton-ul se scufundase sub nivelul ultimelor licăriri ale luminilor subacvatice ale navei *Goya*. În jurul ei, se găsea doar un abis mocirlos și nesfârșit.

Tolland se întinse pe suprafața domului și continuă să bată. Pieptul urla după aer. Știa că în câteva secunde trebuia să se întoarcă la suprafață.

„Împinge în geam!”, o imploră el în gând. Auzea aerul presurizat evadând de sub geam și ridicându-se în bule. Undeva, garnitura de etanșare se fisurase destul de serios. Mâinile lui Tolland căutară o muchie, ceva sub care să-și bage degetele și să tragă. Nimic.

Oxigenul i se termină, lipsa lui aducându-l în pragul leșinului. Bătu în geam pentru ultima dată. Nici măcar nu o mai vedea pe Rachel. Era prea întuneric. Cu ultimele picături de aer din plămâni strigă sub apă:

— Rachel... Împinge... În... geam!

Cuvintele lui ieșiră ca o bolboroseală neinteligibilă.

În Triton, Rachel își simțea capul comprimat ca într-un soi de mecanism medieval de tortură. Pe jumătate stând în picioare, înțepenită lângă scaunul din cabină, simțea moartea care plutea pretutindeni. Chiar în fața ochilor, geamul domului era pustiu. Bătăia încetase.

Tolland dispăruse. O părăsise.

Șuierul aerului presurizat care năvălea cu putere îi amintea de rafalele asurzitoare ale vântului katabatic de pe ghețarul Milne. Pe podeaua submersibilului apa se înălțase la treizeci de centimetri. „Scoateți-mă de aici!” Prin minte începură să i se perinde mii de gânduri și de amintiri, ca niște sclipiri de lumină violetă.

În întuneric, submersibilul începu să își schimbe poziția. Rachel se împletici, pierzându-și echilibrul. Se împiedică de scaun, căzu în față și se izbi tare de interiorul domului semisferic. O durere ascuțită îi săgetă umărul. Se izbi din nou de geam și atunci o încercă o senzație neașteptată – o bruscă scădere a presiunii din submarin. Bătăile din urechi se domoliră sensibil, astfel încât Rachel reuși să audă bolboroseala aerului care ieșea din dom.

Îi trebui o secundă ca să priceapă ce se întâmplase. Când se izbise de geam, greutatea ei forțase cumva întredeschiderea milimetrică a domului, astfel încât presiunea din interior se diminuase datorită vreunei garnituri slăbite. Evident, geamul domului era desprins! Rachel își dădu brusc seama ce încerca Tolland să-i spună.

„Încerca să arunce geamul în aer!”

Deasupra capului, cilindrul de presiune continua să pompeze aer. Rachel simți cum presiunea creștea din nou în interior. De această dată, aproape că se bucură de eveniment, deși simțea iarăși acea apăsare care o aducea în pragul inconștienței. Ridicându-se în picioare, Rachel împinse cu toată forța în partea interioară a geamului.

De această dată nu se auzi niciun bolborosit. Geamul abia dacă se mișcă.

Se aruncă din nou cu toată greutatea asupra geamului. Nimic. O dura rana din umăr, așa că se uită la ea. Sângele se uscăse. Se pregăti să încerce din nou, dar nu mai avu timp să treacă la acțiune. Fără niciun fel de avertisment, submersibilul începu să se răstoarne – pe spate. Datorită apăsării exercitate de cutia grea a motorului asupra tancurilor de balast inundate, Triton-ul se roti pe spate, scufundându-se acum cu pupa în jos.

Rachel căzu pe spate și se lovi de peretele cabinei. Pe jumătate afundată în apă bălțită, se uită drept în sus la geamul domului, care se întindea deasupra ei ca un parbriz imens.

Afară era noapte... și mii de tone de apă o împingeau în jos.

Rachel se forță să se ridice, dar își simțea corpul inert și greu. Minte ei se întoarse în timp, în copilărie, la capcana de sub râul înghețat.

— Luptă, Rachel! țipa mama ei, întinzându-se ca să o tragă din apă. Ține-te de mine!

Rachel își închisese ochii. „Mă scufund.” Patinele atârnau ca niște greutateți de plumb, trăgând-o în jos. O vedea pe mama ei întinsă pe gheață pentru a-și dispersa greutatea, întinzându-se după ea.

— *Lovește, Rachel! Dă cu picioarele!*

Rachel izbise cât putuse. Trupul ei se ridicase puțin în copca de gheață. O scânteie de speranță. Mama ei o prinsese.

— Da! strigase ea. Ajută-mă să te *ridic! Dă cu picioarele!*

Cu mama ei care o trăgea de sus, Rachel folosisese ultimele picături de energie ca să lovească cu patinele. Îndeajuns ca mama să o tragă în sus, în siguranță. O scosese pe Rachel până la marginea dâmbului de zăpadă, după care izbucnise în plâns.

Aflată acum în mijlocul umidității și a căldurii care creștea în submarin, Rachel deschise ochii în întunecimea

din jur. Auzi clar vocea mamei ei, care-i șoptea de dincolo de mormânt, în interiorul Tritonului care se ducea la fund.

„Dă cu picioarele!”

Rachel privi domul de deasupra. Adunându-și ultimele picături de curaj, se cățăără pe brațele scaunului, care acum era orientat aproape orizontal, ca un fotoliu dintr-un cabinet stomatologic. Stând pe spate, Rachel își îndoi genunchii cât putu și lovi cu picioarele în sus. Scoțând un urlet sălbatic de disperare, izbi în mijlocul domului acrilic. Țepi de durere îi săgetară oasele gleznelor, trimițându-i săgeți până în creier. Urechile îi bubuiră brusc. Rachel simți presiunea cum se echilibrează cu violență. Garnitura etanșă de pe partea laterală stânga a domului cedă complet, astfel încât lentilele uriașe ale geamului se desfăcură parțial, ca ușile imense ale unui hambar.

Torentul de apă intră cu forță în submarin și o împinse cu putere pe Rachel înapoi pe scaun. De jur împrejurul ei, oceanul bubuia, învolburându-i-se prin spate, ridicând-o de pe scaun, răsucind-o cu capul în jos, de parcă ar fi fost o cârpă într-o mașină de spălat. Rachel bâjbâi după ceva de care să se prindă, dar se învârtea nebunește.

Simțea cum cabina se umple vijelios cu apă și cum Triton-ul începe să alunece cu viteză în jos. Corpul ei o luă în sus și se înghesui în rama geamului. În jur se ridicau șiruri de bule de aer, răsucind-o, trăgând-o în stânga și în sus. O bucată de plexiglas o izbi cu putere peste șold.

Se trezi dintr-odată liberă.

Învârtindu-se în toate părțile în nesfârșitul întuneric apos și cald, Rachel simți cum plămâniții țipă deja după aer. „Du-te la suprafață!” Căută lumină cu privirea, dar nu văzu nimic. Universul părea la fel în toate direcțiile. Beznă. Nicio forță de gravitație. Niciun indiciu în sus sau în jos.

În acea fracțiune înspăimântătoare de secundă, Rachel își dădu seama că habar n-avea încotro să pornească în înot.

La sute de metri sub ea, elicopterul Kiowa explodează sub

apăsarea nemiloasă a presiunii. Cele cincisprezece rachete AGM-114 Hellfire începură să geamă din pricina compresiei. Conurile din cupru și capetele de detonare se îndoiră periculos înspre interior.

La șazeci de metri deasupra fundului oceanic, puțul vârtejului captură rămășițele elicopterului și le supse, grăbindu-le coborârea spre crusta domului de magmă. Ca o cutie de chibrituri, rachetele Hellfire se aprinseră una de la alta și explodară, generând o gaură imensă în vârful domului de magmă.

După ce ieșise la suprafață în căutarea aerului și apoi se scufundase înapoi, Michael Tolland se afla la cinci metri sub apă, scrutând întunericul, în clipa exploziei rachetelor. Fulgerul alb țâșni în sus, lăsând să se vadă o imagine șocantă – o imagine pe care el n-avea să o uite niciodată.

Rachel Sexton atârna la trei metri sub el, ca o marionetă dezlânată. Sub ea, Triton-ul plonja cu repeziciune, cu domul de plexiglas desprins de restul corpului. Rechinii din zonă se agitau înnebuniți, sesizând pericolul acelei zone care stătea să erupă.

Ușurarea lui Tolland la vederea fetei se transformă imediat în groază la gândul coșmarului care stătea să se declanșeze. Memorând poziția ei în vreme ce fulgerul alb se stingea, Tolland dădu din picioare, croindu-și drum către Rachel.

La sute de metri mai jos, crusta domului de magmă explodă, lăsând vulcanul subacvatic să erupă și aruncând lavă încinsă la o mie două sute de grade Celsius în apele oceanului. Magma vaporiză instantaneu apa și trimise un stâlp masiv de aburi către suprafața oceanului, pe axa centrală a megafisurii. Animat de aceleași mecanisme cinematice ale tornadelor, transferul vertical de energie al coloanei de aburi intră instantaneu în contrabalans cu o spirală anticlonică care încercuia coloana, purtând energia în direcție opusă.

Mișcându-se în spirală în jurul coloanei de gaz care se ridica, curenții oceanici porniră să se intensifice și să se răsucească în jos. Aburul crea un con imens de vid care absorbea milioane de litri de apă marină în jos, către zona de contact cu magma. La atingerea fundului oceanic, apa proaspătă se transforma și ea în abur și, având nevoie de o cale de scăpare, se alătura coloanei tot mai groase de gaz care împingea în sus, trăgând tot mai multă apă dedesubt. Pe măsură ce alte cantități de apă se grăbeau să umple vidul creat în permanență, vârtejul se intensifica. Megafisura hidrotermală se alungi, iar coloana de abur învolburat își înteți forța cu fiecare secundă, îndreptându-se nemilos spre suprafață.

Tocmai se năștea o gaură neagră oceanică.

Rachel se simțea ca un făt în pânțele mamei. Întunericul fierbinte și ud o înconjura din toate părțile. Gândurile ei se împotmoliseră în căldura sufocantă. „Respiră.” Se luptă cu reflexul. Fulgerul luminos pe care tocmai îl zărise nu putea proveni decât dinspre suprafață. Și totuși părea atât de departe... „O iluzie. Du-te la suprafață.” Cu mișcări încete, Rachel începu să înoate în direcția din care zărise lumina. Acum vedea mai multă lumină... un ciudat licăr roșu la distanță. „Să fie lumina zilei?” Înotă mai repede.

O mână o prinse de gleznă.

Rachel fu cât pe ce să urle sub apă, aproape epuizându-și ultimele rezerve de oxigen din plămâni.

Mâna o trase înapoi, răsucind-o și indicându-i sensul opus de mișcare. Rachel simți o strânsoare cunoscută. Michael Tolland era acolo, trăgând-o în cealaltă direcție, împreună cu el.

Mintea lui Rachel îi spunea că el o ducea în jos. Inima îi șoptea că el știe ce face.

„Dă din picioare”, îi șopti mama ei.

Rachel dădu cât de tare putu.

Când ieșiră amândoi la suprafață, Tolland își dădu seama că totul se sfârșise. „A erupt domul de magmă.” Imediat ce capătul vârtejului avea să atingă suprafața, imensa tornadă subacvatică avea să înceapă să tragă totul în jos. Ca o ciudățenie, universul de deasupra suprafeței mării nu mai era la fel de liniștit cum îl lăsase el cu câteva momente în urmă. Zgomotul devenise asurzitor. Vântul îl izbea cu furie, ca și cum o furtună s-ar fi iscat din senin câtă vreme el fusese scufundat.

Tolland aproape că delira din cauza lipsei de oxigen. Încercă să o sprijine pe Rachel în apă, dar fata îi era trasă din brațe. „Curentul!” Tolland încercă să reziste, dar forța invizibilă trase și mai puternic, amenințând să o smulgă de lângă el. Brusc, strânsoarea lui se destrămă, iar corpul lui Rachel îi alunecă din brațe – dar *în sus*.

Uluit, Tolland urmări cum trupul lui Rachel e scos din apă.

Deasupra plutea un elicopter Osprey al Pazei de Coastă, trăgând-o pe Rachel sus cu un cablu. Cu douăzeci de minute în urmă, Paza de Coastă primise o informare despre o explozie pe mare. Pierzând urma elicopterului Dolphin care ar fi trebuit să se găsească în zonă, autoritățile se temuseră de un accident. Introduseseră ultimele coordonate cunoscute ale elicopterului în sistemul de navigație și se rugaseră să nu se fi întâmplat o nenorocire.

Cam la opt sute de metri distanță de nava *Goya*, echipa de pe elicopter zărise un câmp de rămășițe care ardeau și pluteau în derivă în curentul marin. Părea o șalupă explodată. În apropiere, un bărbat din apă făcea disperat semne cu mâinile. Îl trăsese în aeronavă. Omul era gol pușcă – cu excepția unui picior acoperit complet cu bandă adezivă.

Epuizat, Tolland se uită în sus la pântecele elicopterului. Din motoarele aflate în poziție orizontală ieșeau jeturi de fum. Mai multe brațe o traseră pe Rachel înăuntru. Urmărind cum e adăpostită într-un loc sigur, Tolland zări chipul familiar al unei siluete pe jumătate goale ghemuite în trapa de acces.

„Corky?” Tolland își simți inima bătând cu putere. „Trăiești!”

Lațul de prindere căzu imediat înapoi în apă, la trei metri depărtare. Tolland vru să înoate după el, dar simțea deja o senzație puternică de absorbție din partea vârtejului. Strânsoarea nemiloasă a mării îl învăluia, refuzând să-i dea drumul.

Curentul îl trăgea dedesubt. Tolland se luptă să rămână la suprafață, dar era mult prea vlăguit. „Ești un supraviețuitor”, îi șoptea cineva într-un colțișor al minții. Dădu din picioare, croindu-și drum spre suprafață. Ajunse din nou în bătaia vântului aspru și văzu cablul încă la distanță mare de el. Curentul continua să îl tragă înapoi. Privind în sus printre rafalele de vânt și zgomot, Tolland o zări pe Rachel. Fata se uita la el, iar ochii ei îi spuneau că îl dorea cu disperare lângă ea.

Tolland avu nevoie de patru lovituri puternice din picioare ca să ajungă la cablu. Cu ultimele picături de energie, își strecură brațul și capul în laț și se prăbuși.

Dintr-odată, oceanul se îndepărtă sub el.

Tolland privi în jos exact în clipa în care vârtejul își deschise gura vorace. Tornada atinsese, în sfârșit, suprafața.

*

William Pickering stătea pe puntea navei și urmărea ca lovit de trăsnet spectacolul care se desfășura de jur împrejurul lui. Lângă tribordul navei se năștea o imensă depresiune ca un bazin circular la suprafața apei. Tornada era lată de sute de metri și se extindea cu repeziciune.

Oceanul dădea năvală în ea, de parcă se grăbea în mod ciudat peste buza ei. De jur împrejur, se auzea un vuiet din adâncuri. Pickering privi cu mintea complet goală cum se întinde gaura spre el precum gura imensă a unui zeu antic înfometat râvnindu-și ofranda.

„Visez”, reuși Pickering să gândească.

Un nor imens de gaz erupse brusc din mijlocul tornadei cu un șuierat exploziv, care zgudui geamurile navei. Pickering zări deasupra capului un gheizer colosal care se cățara, tunând, spre cerul întunecat.

Într-o clipă, pereții vârtejului deveniră mai abrupti. Perimetrul se extindea cu repeziciune, înghițind oceanul spre el. Carena navei se deplasă cu putere spre cavitatea în expansiune. Pickering își pierdu echilibrul și căzu în genunchi. Ca un muritor ajuns în fața lui Dumnezeu, privi în jos, spre abisul care se căsca.

Ultimele lui gânduri se îndreptară spre fata lui, Diana. Se rugă ca ea să nu fi cunoscut o astfel de spaimă în clipa morții.

Unda de impact generată de coloana de abur zgâlțâi serios elicopterul Osprey. Tolland și Rachel se ținură unul de celălalt, în vreme ce piloții echilibrară aeronava, planând jos deasupra navei condamnate. Îl puteau vedea pe William Pickering – Quakerul – stând în genunchi, îmbrăcat în costum și cravată, la marginea balustradei superioare a vasului. Carena navei săltă peste marginea imensului vârtej, determinând ruperea lanțului ancorei. Cu prova înălțându-se mândră în aer, *Goya* alunecă peste marginea tornadei și porni să coboare vertiginos peretele abrupt de apă. Dispăru în câteva secunde în adâncuri, cu luminile care-i ardeau în continuare pe punte.

În Washington, dimineața era limpede și răcoroasă.

Un vânticel rece trimitea roiuri de frunze moarte de jur împrejurul bazei Monumentului Washington. De obicei, în fiecare dimineață, imaginea imensului obelisc, cel mai mare din lume de acest gen, se reflecta pașnic în bazinul înconjurător. În dimineața asta însă, monumentul era martorul unei agitații nebune provocate de mulțimea de echipe de reporteri care se adunaseră, așteptând veștile promise care, se pare, erau năucitoare.

Ieșind din limuzina personală și pornind ca un animal furios spre reporterii care îl așteptau, senatorul Sedgewick Sexton se simțea mai important decât întregul oraș Washington. Invitase cele mai importante zece canale de știri din țară la o conferință de presă, promițându-le cel mai mare scandal al deceniului.

„Nimic nu stârnește vulturii mai tare decât mirosul morții”, își spusese el.

Ținea strâns în mână teancul de plicuri din mătase albă, sigilate elegant cu monograma lui personală. Dacă informația însemna putere, atunci el ducea cu sine o bombă nucleară.

Apropiindu-se de podium, se simțea îmbătat și mulțumit să constate că scena improvizată includea două „structuri de recunoaștere” – despărțituri mari, de sine stătătoare, care flancau podiumul precum două cortine colorate în bleumarin – un truc de pe vremea lui Ronald Reagan menit să acopere orice posibile scăpări de regie.

Sexton apărură pe scenă prin dreapta, ivindu-se din spatele despărțitunii ca un actor care ieșea dintre faldurile unor aripi. Reporterii se așezară repede pe cele câteva rânduri de scaune din fața podiumului. Înspre est, soarele tocmai se ivea peste domul Capitoliului, trimițând raze aurii și roz spre capul lui Sexton, ca niște săgeți luminoase din

rai.

„O zi perfectă pentru a deveni cel mai puternic om din lume.”

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor, rosti Sexton, așezând plicurile pe undeva în fața lui. O să vorbesc cât mai puțin și cât mai pe înțelesul tuturor. Informațiile pe care vreau să vi le împărtășesc sunt destul de tulburătoare. În aceste plicuri se găsesc dovezi ale unei înșelătorii practicate la cele mai înalte niveluri ale puterii. Mi-e rușine să mărturisesc că președintele m-a sunat acum o jumătate de oră și m-a implorat, da, *m-a implorat*, să nu fac publice aceste dovezi.

Senatorul clătină din cap cu dispreț:

— Și totuși eu sunt un om care crede cu tărie în adevăr. Indiferent cât de dureros ar fi acesta.

Sexton se opri și ridică plicurile, stârnind mulțimea de oameni așezați pe scaune. Reporterii se uitară cu jind la plicuri, ca o haită de câini adulmecând o delicatesă necunoscută.

Președintele îl sunase într-adevăr pe Sexton cu o jumătate de oră în urmă și îi explicase totul. Herney vorbise cu Rachel, care se afla în siguranță la bordul unui avion, undeva. Oricât ar fi sunat de incredibil, Casa Albă și NASA păreau a fi doar niște martori nevinovați ai acestui fiasco de dimensiuni colosale, un complot urzit de mintea diabolică a lui William Pickering.

„Oricum nu mai contează, își zise Sexton. Zach Herney trebuie să se prăbușească zgomotos.”

Și-ar fi dorit în acele clipe să fie o muscă pe pereții din Casa Albă, ca să îi vadă fața președintelui atunci când își va da seama că Sexton trecuse la atac în public. Senatorul fusese de acord să se întâlnească cu Herney la Casa Albă chiar acum, pentru a discuta cum să prezinte cel mai bine națiunii adevărul despre meteorit. Probabil că Herney stătea în fața televizorului chiar în acea clipă, dându-și seama, șocat, că nimic nu mai putea ajuta Casa Albă să oprească mâna destinului.

— Prieteni, reluă Sexton, privirea lui înfigându-se în ochii reporterilor, am cântărit serios ce cale să urmez. M-am gândit la onorarea și la dorința președintelui de a menține aceste secrete, dar am decis că trebuie să urmez ceea ce îmi dictează inima.

Oftă, clătinând din cap ca un om încărcat de povara istoriei:

— Adevărul este adevăr. Nu vreau să influențez sub nicio formă interpretarea pe care o veți da dumneavoastră faptelor. Vă voi oferi, pur și simplu, datele în forma lor brută.

Undeva la distanță, Sexton auzi zgomotul unor elice mari de elicopter. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva președintele, cuprins de panică, se repezea personal de la Casa Albă, în speranța că va putea opri acea conferință de presă. „Asta ar fi cireașa de pe tort, își spuse el, nutrind speranța că lucrurile stăteau așa. Cât de vinovat ar părea *atunci* Herney?”

— Nu-mi face plăcere să fac asta, reluă Sexton, simțind că momentul era cum nu se poate mai propice. Dar cred că este de datoria mea să informez poporul american că a fost mințit.

Aeronava ateriză cu zgomot pe esplanada din dreapta lor. Privind într-acolo, Sexton constată cu surprindere că nu era elicopterul prezidențial, ci un elicopter Osprey cu motoare orizontale.

Pe fuzelaj era scris: „UNITED STATES COAST GUARD”.

Uimit, Sexton urmări cum se deschide trapa cabinei și prin ea se ivește o femeie care purta o haină portocalie a celor de la Paza de Coastă și arăta complet neîngrijită, de parcă venea de la un război.

Femeia porni în fugă spre zona alocată presei. Câteva secunde Sexton nu o recunoscă. După aceea adevărul îl lovi drept în față.

„Rachel?” Senatorul căscă gura de uimire. „Ce dracu caută ea aici?”

Din mulțime răzbătu un murmur de confuzie.

Afișând un zâmbet larg pe chip, Sexton se întoarse spre reporteri și ridică un deget în semn de scuze:

— Îmi puteți acorda un minutel? Îmi cer mii de scuze!

Scoase un oftat profund și îngrijorat:

— Familia pe primul plan!

Câțiva reporteri izbucniră în râs.

Văzându-și fata îndreptându-se spre el din dreapta, Sexton nu avu nicio îndoială că această reuniune tată-fiică trebuia să aibă loc în particular. Din nefericire, în acel moment intimitatea era un lux greu de obținut. Privirea lui Sexton se furișă spre despărțitura largă din dreapta sa.

Continuând să zâmbească cu calm, Sexton îi făcu semn lui Rachel și se îndepărtă de microfon. Îndreptându-se spre fata lui dintr-o parte, Sexton își coordonă mișcările în așa fel încât Rachel să fie nevoită să treacă prin spatele deschizăturii ca să ajungă la el. Senatorul se întâlni cu ea la jumătatea drumului, la adăpost de ochii și de urechile presei.

— Iubito? zise el, zâmbind și deschizându-și brațele în întâmpinarea ei. Ce surpriză!

Rachel veni până la el și îi trase o palmă zdravănă peste față.

Singură cu tatăl ei, ascunsă în spatele deschizăturii, Rachel se uita la el cu un imens dezgust. Îl plesnise tare, dar el abia dacă clipise. Se controlă, cu un sânge rece înfiorător, și își șterse încet zâmbetul de pe chip, transformându-l într-o căutătură severă.

Vocea i se prefăcu într-o șoaptă malițioasă:

— N-ar trebui să fii aici!

Rachel îi văzu ura din privire, dar simți, pentru prima dată în viața ei, că nu îi mai era frică.

— Ți-am cerut să mă ajuți și tu m-ai vândut! Aproape că am fost ucisă!

— Dar acum e clar că nu ai pățit nimic.

Din tonul lui, aproape că răzbătea dezamăgirea.

— NASA este *nevinovată!* continuă ea. Președintele ți-a

spus și ție asta! Ce faci aici?

În scurta călătorie la bordul avionului Osprey al Pazei de Coastă, Rachel purtase convorbiri telefonice atât cu președintele, cât și cu tatăl ei și cu Gabrielle Ashe.

— I-ai promis lui Zach Herney că te duci la Casa Albă!

— Chiar mă duc, rânji el. În ziua alegerilor!

Lui Rachel i se făcea rău când se gândi că acest om era tatăl ei:

— Ceea ce ai tu de gând să faci este curată nebunie!

— Nu zău? chicoti Sexton.

Se întoarse și făcu un semn în spatele lui către podium, care se vedea prin deschizătură. Pe podium, aștepta un teanc de plicuri albe.

— Plicurile alea conțin informații pe care tu mi le-ai trimis, Rachel. *Tu*. Mâinile tale sunt mânjite cu sângele președintelui.

— Ți-am trimis informațiile prin fax fiindcă aveam nevoie de ajutorul tău! Atunci credeam că președintele și NASA sunt vinovați!

— Având în vedere dovezile, NASA pare, cu siguranță, vinovată!

— Dar nu e! Și merită o șansă ca să-și recunoască propriile greșeli! Tu ai câștigat deja aceste alegeri. Zach Herney este terminat! Și tu știi asta! Dă-i voie omului să retragă cu demnitate.

Sexton gemu:

— Ești atât de naivă! Aici nu e vorba de alegeri, Rachel, ci de *putere*. Ca să reușești ceva, e nevoie de o victorie zdrobitoare, de acte de măreție, de zdrobirea opoziției și de controlarea forțelor din Washington.

— Cu ce preț?

— N-o mai face pe moralista! Eu doar prezint faptele. Oamenii vor trage singuri concluziile și vor hotărî cine este vinovatul.

— Dar tu știi deja cine sunt!

Senatorul ridică din umeri:

— Poate că a sosit momentul dispariției NASA?!

Sexton simți că reporterii își pierdeau răbdarea. N-avea niciun chef să stea acolo toată dimineața și s-o asculte pe fiică-sa ținându-i predici. Îl aștepta momentul lui de glorie.

— Am terminat discuția, zise el. Trebuie să țin o conferință de presă.

— Ți-o cer în calitate de fiică, îl imploră Rachel. Nu face asta! Gândește-te la ceea ce tocmai urmează să declanșezi. Există o cale mai bună.

— Nu și pentru mine.

În acea clipă, se auzi un țuiet amplificat de boxe de stația de amplificare. Sexton se răsuci pe călcâie și zări o reporteriță întârziată, aplecată peste podium și încercând să atașeze un microfon de rama podiumului.

„De ce nu ajung idiștii ăștia la timp?” se înfurie Sexton.

În graba ei, lovi teancul de dosare ale senatorului și le împrăstie pe jos.

„Fir-ai a naibii!”, o înjură Sexton, țâșnind de pe locul lui și blestemând-o pe Rachel pentru că-i îl făcuse să piardă timpul de pomană. Când ajunse la locul incidentului, femeia stătea în patru labe și strângea plicurile de pe jos. Sexton nu-i vedea chipul, dar era în mod clar un reporter de „rețea” - purta o haină lungă din cașmir, o eșarfă pe măsură și o beretă din mohair pe care fusese atașată legitimația de la postul de televiziune ABC.

„Proasta naibii”, o înjură din nou Sexton.

— Pe-astea le iau eu, se repezi el, întinzând mâna după mapele de presă.

Femeia culese ultimele mape și i le dădu lui Sexton fără să-și ridice privirea de jos.

— Îmi pare rău... îngăimă ea, evident stingherită.

Căutând să se ferească de priviri, femeia se grăbi să se ascundă în mulțime.

Sexton numără repede plicurile. „Zece. Bine.”

Nimeni nu-i putea fura izbânda din acea zi. Adaptând din nou un aer emfatic, reglă microfoanele și zâmbi jovial în direcția mulțimii:

— Cred c-ar fi mai bine să împart chestiile astea înainte

de a se răni careva!

Mulțimea râse părând nerăbdătoare.

Sexton își simți fiica în apropiere, stând chiar în spatele deschizăturii.

— Nu face asta! îi șopti Rachel. Vei regreta!

Sexton o ignoră.

— Îți cer să ai încredere în mine, continuă Rachel, cu voce ceva mai tare. E o greșeală!

Sexton apucă mapele și trase de marginile lor.

— Tată, izbucni Rachel cu voce tare și rugătoare. E ultima ta șansă de a face ceea ce e bine!

„Să fac ce e bine?” Sexton acoperi microfonul cu mâna și întoarse capul, ca și cum ar fi vrut să-și dregă glasul. Privi discret către fiica lui.

— Ești la fel ca maică-ta - idealistă și cu vederi înguste. Femeile pur și simplu nu înțeleg adevărata natură a puterii!

Întorcându-se la loc spre reporterii care așteptau, Sedgewick Sexton uită într-o fracțiune de secundă de fiicăsa. Cu capul sus, înconjură podiumul și le înmână teancul de mape reporterilor. Urmări cu interes cum mapele sunt iute împărțite în mulțime. Auzi cum sunt rupte sigiliile și cum sunt sfâșiate mapele, ca niște ambalaje ale unor cadouri de Crăciun.

Mulțimea fu brusc străbătută de șoapte de uimire.

Sexton simțea cu toată ființa măreția acestui moment.

„Meteoritul este un fals. Iar eu sunt omul care dă totul în vileag.”

Senatorul știa că presa va avea nevoie de câteva clipe să priceapă adevăratele implicații ale documentelor pe care le-au primit: imaginile GPR ale puțului de inserție prin gheață; specia oceanică vie, aproape identică cu fosilele prezentate de NASA; dovada formării condrulelor pe Pământ. Totul conducea către o concluzie șocantă.

— Domnule? îndrăzni un reporter, părând uluit. Toate astea sunt adevărate?

Sexton oftă cu gravitate:

— Da, mă tem că sunt foarte adevărate.

Din mulțime, izbucniră acum murmure de nedumerire.

— Vă mai las câteva secunde să răsfoiți paginile, zise Sexton, după care aștept întrebări și voi încerca să lămuresc câteva aspecte ale imaginilor pe care le vedeți.

— Domnule senator? întrebă un alt reporter, părând de-a dreptul șocat. Aceste imagini sunt autentice?... Neretușate?

— Sută la sută, răspuse Sexton, vorbind cu mai multă fermitate. Altfel, nu v-aș fi prezentat aceste dovezi.

Nedumerirea reporterilor păru să sporească. Sexton avu chiar impresia că aude câteva râsete - oricum, nu aceasta era reacția scontată. Începea să se teamă că supraestimase capacitatea ziariștilor de a trage concluzii din câteva rânduri.

— Aă, domnule senator? izbucni un alt reporter, părând ciudat de amuzat. Ca să fie cât se poate de oficial, dumneavoastră garantați pentru autenticitatea acestor imagini?

Sexton începea să se simtă frustrat!

— Prieteni, vă mai spun o singură dată că dovezile din mâinile dumneavoastră sunt sută la sută autentice. Iar dacă altcineva poate dovedi contrariul, îmi mănânc pălăria!

Sexton așteaptă hohotele de râs, dar acestea nu veniră.

Tăcere de mormânt. Priviri nedumerite.

Reporterul care pusese ultima întrebare porni spre Sexton, frunzărind pe drum dosarul:

— Aveți dreptate, domnule senator! Aceste date sunt scandaloase.

Reporterul făcu o pauză și se scărpină în cap:

— Păi atunci cred că noi suntem nedumeriți de ce v-ați decis să ne împărtășiți aceste imagini acum, mai ales după ce, până acum, le-ați negat cu atâta vehemență.

Sexton habar n-avea la ce se referea individul. Reporterul îi dădu fotocopiile primite. Sexton se uită la pagini - și pentru o clipă mintea lui refuză să priceapă ceea ce vedea.

Rămase fără grai.

Sexton privea niște poze necunoscute. Imagini în alb și negru. Doi oameni. Dezbrăcați. Brațe și picioare încârligiate.

Pentru o clipă, Sexton nu-și dădu seama ce reprezentau acele poze. Apoi pricepu. Satârul ghilotinei coborând pe gâtul lui.

Îngrozit, Sexton își întoarse privirea spre mulțime. Toată lumea râdea. Jumătate dintre reporteri începuseră deja să sune la redacții și să comunice știrea.

Sexton simți o bătaie pe umăr.

Se întoarse, ca într-un vis urât.

În spatele lui se afla Rachel.

— Am încercat să te oprim, zise ea! Ți-am acordat toate șansele!

Lângă fiică-sa se afla o femeie.

Sexton tremura deja în vreme ce privirea i se îndreptă spre necunoscută. Era reporterița cu haină de cașmir și beretă de mohair – femeia care răsturnase mapele. Sexton îi zări chipul și sângele îi îngheță în vine.

Ochii negri ai lui Gabrielle părură să îl străpungă ca un cuțit atunci când fata își deschise haina și dezvălui un teanc de mape albe ascunse bine sub braț.

Biroul Oval era întunecat. Lumina venea doar de la veioza de pe biroul președintelui Herney. Stând în fața președintelui, Gabrielle își ținea bărbia sus. Dincolo de fereastra încăperii se lăsa amurgul înspre orizont.

— Am auzit că ne părăsești, zise Herney, părând dezamăgit.

Gabrielle dădu din cap. Cu toate că președintele îi oferise cu amabilitate adăpost pe termen nelimitat în Casa Albă, la distanță de ziarști, Gabrielle prefera să nu evite furtuna ascunzându-se chiar în mijlocul ei. Își dorea să se găsească la cât mai mare distanță cu putință. Cel puțin pentru o vreme.

Herney se uită la ea. Părea impresionat:

— Gabrielle, alegerea pe care ai făcut-o în dimineața asta...

Se opri, de parcă nu-și găsea cuvintele. Privirea lui era limpede - nu se asemăna nici pe departe cu ochii adânci și enigmatici ai senatorului Sedgewick Sexton care o atrăseseră pe Gabrielle. Cu toate astea, chiar și în atmosfera solemnă a unui astfel de loc, ea întrezări bunătatea în ochii președintelui, o anumită demnitate și o onoare pe care nu avea să le uite în curând.

— Am făcut-o și pentru mine, zise ea, într-un târziu.

Herney încuviință:

— Chiar și așa, îți datorez mulțumiri.

Herney se ridică, făcându-i semn să îl urmeze în hol.

— De fapt, speram să mai stai pe aici suficient de mult ca să-ți pot oferi un post în echipa mea care se ocupă cu bugetul.

Gabrielle îi aruncă o privire bănuitoare:

— Opriți cheltuiala și începeți refacerea?

El chicoti:

— Ceva în genul acesta.

— Cred că știm prea bine amândoi, domnule, că acum eu sunt mai degrabă o piatră de moară decât o valoare pentru dumneavoastră.

Herney ridică din umeri:

— Lasă să treacă vreo câteva luni. Totul se va uita. O mulțime de bărbați și de femei de renume au trecut prin situații asemănătoare și tot au atins măreția.

Președintele îi făcu cu ochiul:

— Câțiva dintre aceștia au ajuns chiar președinți ai Statelor Unite.

Gabrielle știa că el avea dreptate. Șomeră de câteva ore, Gabrielle refuzase deja două alte slujbe în acea zi - una de la Yolanda Cole, de la rețeaua de televiziune ABC, cealaltă de la editura St. Martin, care îi oferise o sumă considerabilă pentru publicarea unei biografii complete. „Nu, mulțumesc.”

Străbătând holul alături de președinte, Gabrielle se gândi la imaginile ei, difuzate acum de toate televiziunile.

„Altfel, țara ar fi avut mult mai mult de suferit, se liniști ea. Mult mai mult.”

După ce se dusese la postul de televiziune ABC pentru a-și recupera fotografiile și împrumutase legitimația de presă a Yolandeii, Gabrielle se strecurase înapoi în biroul lui Sexton pentru a pregăti mapele de presă duplicat. Câtă vreme stătuse acolo, reușise să printeze și copiile de pe cecurile cu donații ilegale din computerul senatorului. După confruntarea de la Monumentul Washington, Gabrielle înmânase copiile cecurilor senatorului, care părea lovit de dambla, și își formulase pretențiile:

— Dați-i președintelui ocazia de a-și anunța greșeala cu meteoritul sau chestiile astea devin și ele publice.

Senatorul Sexton se uitase o singură dată la teancul de hârtii, apoi se urcase în limuzina personală și dispăruse. Din acel moment, nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Acum, ajungând la ușa din spate a Sălii de briefing alături de președinte, Gabrielle auzi mulțimea fremătând dincolo de ușă. Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci și

patru de ore, lumea se aduna ca să audă un comunicat special al președintelui.

— Ce le veți spune? se interesă Gabrielle.

Herney oftă, păstrându-și expresia de calm.

— De-a lungul anilor, am învățat mereu un lucru...

Își puse o mână pe umărul ei și zâmbi:

— Că nu există niciun substitut pentru adevăr.

Urmărindu-l cum se îndreaptă spre scenă, Gabrielle se simți copleșită de un val neașteptat de mândrie. Zach Herney era pe cale să recunoască greșeala vieții lui și totuși, la modul cel mai ciudat cu putință, nu arătase niciodată mai președinte ca acum.

Rachel se trezi într-o cameră întunecată.

Un ceas cu indicatoare luminoase arăta 10.14 P.M. Nu se afla în patul ei. Preț de câteva clipe, rămase nemișcată, întrebându-se unde era. Încet, amintirile începură să-i revină... megafisura... dimineața de la Monumentul Washington... invitația președintelui de a rămâne la Casa Albă.

„Sunt la Casa Albă, își dădu Rachel seama. Am dormit aici toată ziua.”

La comanda președintelui, elicopterul Pazei de Coastă îi transportase pe Michael Tolland, Corky Marlinson și Rachel Sexton, epuizați, de la Monumentul Washington la Casa Albă, unde li se oferise un mic dejun copios, apoi li se făcuse un control medical și, la final, li se oferise spre alegere oricare dintre cele paisprezece dormitoare pentru oaspeți, unde să își refacă forțele.

Toți acceptaseră invitația.

Lui Rachel nu-i venea să creadă că dormise atâta. Deschise televizorul și constata cu surprindere că președintele Herney își terminase deja conferința de presă. Rachel și ceilalți se oferiseră să stea lângă el în momentele în care președintele avea să anunțe lumii întregi marea decepție legată de meteorit. „Cu toții am greșit.” Însă Herney insistase să poarte singur această povară.

— Ce e mai trist, spunea un analist politic la televizor, e că NASA pare a nu fi descoperit niciun fel de indicii ale vieții extraterestre. Este pentru a doua oară în acest deceniu când NASA clasifică incorect un meteorit ca purtător de indicii ale vieții extraterestre. De această dată însă, printre cei păcăliți s-au numărat și mai mulți oameni de știință civili de mare reputație.

— În mod normal, interveni un al doilea analist, ar trebui să spun că o înșelătorie de o asemenea dimensiune precum

cea descrisă de președinte în această seară ar fi devastatoare pentru cariera lui politică... și totuși, luând în considerație evenimentele din această dimineață de la Monumentul Washington, trebuie să afirm că șansele lui Zach Herney de recâștigare a președinției par mai mari ca niciodată.

Primul analist încuviință:

— Deci niciun fel de viață din spațiu, dar nici campania senatorului Sexton nu pare să mai aibă vreun viitor. Iar acum, că alte informații apărute între timp sugerează existența unor probleme financiare imense pentru senatorul...

O bătaie în ușă îi atrase atenția lui Rachel.

„Michael”, speră ea și stinse repede televizorul. Nu îl mai văzuse de la micul dejun. După sosirea la Casa Albă, Rachel nu-și dorise nimic cu mai multă ardoare decât să adoarmă în brațele lui. Cu toate că simțea cum Michael îi împărtășea sentimentele, Corky se băgase ca musca în lapte și se plantase pe patul lui Tolland, apucându-se cu înflăcărare să povestească și să repovestească isprava cu urinatul și cu salvarea lui. Într-un târziu, cumplit de epuizată, Rachel și Tolland renunțaseră și plecaseră spre dormitoare separate, ca să se odihnească.

Îndreptându-se acum spre ușă, Rachel se uită în oglindă, amuzată să descopere cât de ridicol era îmbrăcată. În dulap nu găsisese altceva cu ce să se bage în pat decât un vechi tricou imens de fotbal american. Tricoul îi ajungea până la genunchi, ca o cămașă de noapte.

Bătaia se auzi din nou.

Rachel deschise ușa și constată dezamăgită că o aștepta o agentă a Serviciilor Secrete. Era îmbrăcată elegant, cu o bluză albastră, și mai era și drăguță.

— Domnișoară Sexton, domnul din dormitorul Lincoln v-a auzit televizorul. Mi-a cerut să vă spun că, de vreme ce v-ați trezit...

Femeia se opri și își arcui sprâncenele. În mod clar jocurile nocturne de la etajele superioare ale Casei Albe nu

aveau secrete pentru ea.

Rachel se înroși. I se făcu pielea de găină:

— *Mulțumesc.*

Agenta o conduse pe Rachel de-a lungul coridorului impecabil ornat către o ușă apropiată cu un aspect cât se poate de sordid.

— Dormitorul Lincoln, zise femeia. Iar cum eu trebuie să stau permanent de partea aceasta a ușii, vă urez „Somn ușor și atenție la fantome”.

Rachel dădu din cap. Legendele fantomelor din dormitorul Lincoln erau la fel de vechi cum era și Casa Albă. Se spunea că Winston Churchill zărise fantoma lui Lincoln acolo, așa cum se întâmplase și în cazul multor alora, printre care se număraseră Eleanor Roosevelt, Amy Carter, actorul Richard Dreyfuss și zeci de cameriste și de valeți. Se mai spunea că uneori câinele președintelui Reagan urla ore întregi, în fața ușii dormitorului.

Gândul la aceste personalități o făcu pe Rachel să își dea seama ce loc sacru era acea încăpere. Se simți brusc stânjenită, așa cum stătea acolo, îmbrăcată cu tricoul de fotbal american, cu picioarele goale, ca o fetișcană de liceu așteptând să se strecoare în camera unui băiat.

— E bine ce fac? o întrebă ea pe agentă în șoaptă. Vreau să spun că ăsta chiar e dormitorul Lincoln.

Agentă îi făcu cu ochiul:

— Pe acest etaj, politica noastră se rezumă la „Nu întreba, nu povesti”.

Rachel zâmbi:

— *Mulțumesc.*

Vru să apese pe clanța ușii, tremurând deja din pricina emoției.

— Rachel!

Vocea nazală răsună pe coridor ca o sonerie.

Rachel și agenta se întoarseră. Corky Marlinson țopăia spre ele în cârjă. Picioarul îi fusese bandajat între timp, cu profesionalism de aceasta dată.

— Nici eu n-am putut să dorm!

Rachel se strâmbă, dându-și seama că romantismul serii era pe punctul de a se destrăma.

Corky o cercetă cu privirea pe drăguța reprezentantă a Serviciilor Secrete. Îi adresează un zâmbet larg:

— Îmi plac femeile în uniformă.

Agenta își dădu bluza la o parte, dezvăluind privirilor o armă ascunsă sub braț.

Corky bătu în retragere.

— Am înțeles mesajul.

Se întoarse spre Rachel:

— S-a trezit și Michael? Vrei să intri?

Omul părea dornic să se alăture petrecerii.

Rachel gemu:

— De fapt, Corky...

— Doctore Marlinson, interveni agenta Serviciilor Secrete, scoțând un bilet din bluza ei. Așa cum se spune în acest bilet, care mi-a fost dat de către domnul Tolland, am primit ordine clare să vă escortez la bucătărie, să-i spun șefului bucătar să vă pregătească tot ce vă doriți și să vă rog să îmi explicați în amănunt cum v-ați salvat de la o moarte sigură...

Agenta ezită și se strâmbă citind biletul din nou...

— Urinând pe dumneavoastră?

Femeia părea că tocmai a rostit cuvintele magice. Corky renunță imediat la cârje și își puse un braț în jurul umerilor agentei, ca să se sprijine. Rosti cu voce victorioasă:

— Spre bucătărie, iubire!

În vreme ce agenta indispusă îl ajută pe Corky să țopăie mai departe pe coridor, Rachel nu se îndoia că partenerul lor de suferințe era în al nouălea cer.

— Cheia stă în urină, îl auzi ea rostind, deoarece blestemații ăia de lobi olfactivi telencefalici pot mirosi orice de la distanță!

Dormitorul Lincoln era întunecat. Rachel constată cu surprindere că patul era gol și părea neatins. Michael Tolland nu se zărea nicăieri.

Lângă pat ardea o veche lampă cu petrol. În licărele

luminii moi, Rachel zări covorul de Bruxelles... celebrul pat sculptat din lemn de trandafir... portretul soției lui Lincoln, Mary Todd chiar și biroul unde Lincoln semnase Proclamația de Emancipare.

După ce închise ușa în urma ei, Rachel simți curentul înfiorându-i picioarele goale. „Unde e Michael?” O fereastră era deschisă de cealaltă parte a încăperii, lăsând un vânticel să pătrundă înăuntru și să agite draperiile albe. Rachel porni spre fereastră să o închidă însă pe drum se auzi o șoaptă bizară dinspre dulap.

— Maaaarrrrrrry...

Rachel se răsuci pe călcâie:

— Maaaaarrrrrrrrry? șopti vocea din nou. Tu ești?... Mary Todd Liiiiicoln?

Rachel închise iute fereastra și se întoarse spre dulap. Inima îi bătea cu putere, deși știa prea bine că era o prostie.

— Mike, știu că ești tu.

— Nuuuuuu... continuă vocea. Nu sunt Mike... Sunt... Aaaaabe.

Rachel își înfipse mâinile în șolduri:

— Nu zău? Abe *Cel Onest*?

Un chicotit înfundat:

— Abe cel moderat de onest... da.

Rachel râdea și ea acum.

— Să te teeeeeeeeeemi, gemu vocea din dulap. Să te teeeeeemi foarte taaaaaare.

— Nu mă tem.

— Te rog să te temi... gemu vocea. La specia umană, emoția generată de frică și cea sexuală sunt îndeaproape legate.

Rachel izbucni în hohote:

— Așa crezi tu că mă poți incita?

— laaaaartă-măăăă... gemu vocea. Au trecut aaaaaaani de când n-am mai fost cu o femeie.

— Evident, zise Rachel, deschizând ușa dulapului.

Michael Tolland stătea în fața ei cu zâmbetul întipărit pe

chip. Arăta irezistibil în pijama bleumarin cu care era îmbrăcat. Zăbind sigiliul prezidențial brodat pe pieptul bluzei, Rachel simți cum îi stă o clipă inima în loc.

— Pijama prezidențială?

El ridică din umeri.

— Era în dulap.

— Iar eu n-am avut decât tricoul ăsta?

— Ar fi trebuit să alegi dormitorul Lincoln.

— Ar fi trebuit să te oferi!

— Am auzit că salteaua era proastă. Din păr antic de cal.

Tolland îi făcu cu ochiul, arătând înspre un pachet ambalat ca un cadou de pe o masă cu tăblie de marmură:

— Cu aia o să mă revanșez.

Rachel era impresionată:

— Pentru mine?

— L-am trimis pe un angajat de la Casa Albă să caute chestia asta pentru tine. Abia a sosit. Nu o scutura.

Rachel desfăcu cu grijă ambalajul și scoase dinăuntru conținutul greu. Era un vas mare de cristal în care înotau doi peștișori aurii îngrozitor de urâți. Se holbă la ei dezorientată și deziluzionată:

— Glumești, nu-i așa?

— *Helostoma temmincki*, îi explică Tolland cu mândrie.

— Mi-ai cumpărat *pești*?

— Sunt niște pești rari, chinezești, care se sărută. Foarte romantici.

— Peștii nu sunt romantici, Mike!

— Spune-le asta *tipilor ăstora*. Pot să se sărute ore întregi.

— Și ăsta este un alt stimulent erotic?

— Am cam ruginit când e vorba de dragoste. Poți măcar să-mi răsplătești efortul?

— Pentru știința ta în viitor, Mike, peștii *nu sunt* un stimulent erotic. Încearcă poate cu niște flori.

Tolland scoase un buchet de crini albi pe care îl ținea ascuns la spate.

— Am încercat să iau trandafiri roșii, zise el, dar era cât

pe ce să fiu împușcat când am încercat să mă furișez în Grădina cu trandafiri.

Trăgând-o pe Rachel la pieptul lui și pierzându-se în mireasma părului ei, Tolland simți cum dispar anii în care își impusese izolarea. O sărută cu pasiune, simțindu-i corpul cum se lipește de corpul lui. Crinii albi căzură la picioarele lor. Barierele pe care Tolland le construisese inconștient se topiră ca prin farmec.

„Au dispărut fantomele.”

O simți pe Rachel trăgându-l încet spre pat și șoptindu-i la ureche:

— Doar nu crezi *cu adevărat* că peștii sunt romantici, nu?

— Ba da, răspunse el, sărutând-o din nou. Ar trebui să vezi ritualul de împerechere al meduzelor. Incredibil de erotic.

Rachel îl trânti pe spate pe salteaua din păr de cal și își potrivi trupul peste trupul lui.

— Iar căluții de mare... zise Tolland, rămas fără suflare în timp ce savura atingerea ei prin satinul subțire al pijamalei. Căluții de mare au... un dans al iubirii incredibil de senzual.

— Ajunge cu toată vorbăria despre pești, șopti Rachel, deschizându-i nasturii de la pijama. Ce-mi poți spune despre ritualul de împerechere ale primatelor avansate?

Tolland oftă:

— Mă tem că nu mă pricep la primat.

Rachel își ridică tricoul:

— Ei bine, naturalistule, ți-aș sugera să înveți repede!

EPILOG

Supersonicul NASA zbura sus deasupra Atlanticului.

La bordul lui, directorul administrativ al NASA, Lawrence Ekstrom privi lung, pentru ultima dată, imensa piatră înnegrită din spațiul dedicat mărfurilor. „Înapoi în mare, își zise el cu tristețe. Acolo unde te-au descoperit.”

La ordinul lui Ekstrom, pilotul deschise trapa compartimentului de marfă și îi dădu drumul rocii. Urmăriră amândoi cum piatra uriașă plonjează în jos în spatele avionului, se arcuieste peste oceanul iluminat de soare și dispare în valuri, în mijlocul unui strop argintiu.

Roca se scufundă cu repeziciune.

La o sută de metri adâncime, silueta ei masivă abia dacă mai putea fi întrezărită. La peste o sută cincizeci de metri adâncime, întunericul deveni complet și deplin.

Roca își continuă coborâșul.

Mai adânc.

Plonjonul dură aproximativ douăsprezece minute.

Apoi, ca un meteorit care cade pe fața întunecată a Lunii, roca se prăbuși pe un platou imens și noroios de pe fundul oceanului, ridicând un nor de depuneri. După ce depunerile se reasezară pe fund, una dintre miile de specii necunoscute ale oceanului veni înotând să cerceteze bizarul nou-venit.

Neimpresionată, creatura plecă mai departe.